

Định Tiến Luyện

Anh Chi yêu dấu

Lời vào Truyện

Ngồi xuống đây với anh, bé yêu dấu, trên thảm cỏ ngày nào còn xanh kỷ niệm. Hôm qua anh còn mơ thấy bé. Bé trở về thênh thang trong gió, trong môi cười, trong mắt thơ ngây thuở chúng ta còn tung tăng chân chim. Anh trở dậy sau cơn sốt ngấn và thấy miệng mình ngọt ngào như ngậm đầy mật. Anh tỉnh dậy sau cơn mê dài của đời. Bảy năm rồi đó bé, nhưng làm sao quên được. Hai mươi lăm tuổi, bây giờ anh đang ngồi lại ở một góc của đời mình mà nhìn về, thêm được một chút yên tĩnh trong cuộc sống để vun xới lại mảnh vườn mộng tưởng cũ. Thêm làm sao một chút thoải mái để nhận ra rằng, sống trong mộng tưởng là một niềm hạnh phúc tuyệt vời, và nhận lấy cô đơn cũng là một niềm hạnh phúc. Nhưng làm sao pha lại được màu xanh trên chùm lá đã héo úa, dù đôi tay anh có đủ mười ngón hoa chẳng nữa. Còn lại thật là một nỗi xót xa của loài cỏ, ngủ ơ một thời để ngậm ngùi nuối tiếc một thời. Ngả đầu trên vai anh, bé yêu dấu, thiên đường nhỏ dại của chúng ta tưởng đã khép kín từ ngày ấy, bởi một lần anh đã dại dột. Nhưng thiên đường lại mở ra trăm

triệu lối thên thang, bởi chúng ta đã quá cần thiết trong cuộc đời nhau. Yêu thương đã dẫn dắt chúng ta đi lập nghiệp nơi vùng đất hứa. Anh mơ hồ thấy thế, thuở còn có nhau, thấy chúng ta chụm đầu vào nơi một cửa sổ, ngồi ăn sáng, thấy chúng ta cũng ở nơi cửa sổ ấy, tựa đầu bên nhau chờ trăng lên. Bé có còn nhớ để thỉnh thoảng kể lại giấc mơ cho anh nghe Riêng anh, đêm qua khi ngồi nghe lại tiếng bé trong cuộn băng nhỏ, anh vẫn còn khóc ngất như lần đầu đã nghe. Thương yêu là một cái bóng đi theo mãi trong cuộc đời ta không biết mệt mỏi, để nhắc nhở ta một điều, người đã vắng nhưng nỗi nhớ vẫn đầy. Nỗi nhớ như máu tươi đỏ ứa ra ở bờ môi giữa hai hàm răng ngậm chặt, bao giờ cho anh quên. Bé yêu dấu, đến bao giờ anh quên được. Giữa chúng ta đã tưởng là tình yêu, nhưng chẳng bao giờ. Thiên đường hẹn của chúng ta bé đã tới, còn anh đang miệt mài trên những con đường ngang dọc của đời riêng mình, ồn ào, mệt mỏi. Rồi đến tuổi nào cho anh tìm thấy, hay những bước chân chỉ là những bước rơi vào khoảng không, đời không ai chờ ai đợi mình ở một nơi hẹn? Tình yêu chỉ là khói hương quyến rũ nhưng hư không, bắt được nó khi đã vỡ ra là mặt đất hay chỉ là ảnh ảo của chính bóng mình, cô đơn. Biết bao người yêu nhau đang mộng tưởng, anh chúc cho họ tìm thấy được thiên đường cho riêng mình, bởi cuộc sống vốn sẵn những đau thương và đam mê Hãy đặt đôi tay nhỏ bé trong tay anh, bé yêu dấu. Bây giờ anh chỉ muốn chung quanh những tiếng động chết hết, để mình chúng ta sống lại một ngày, như ngày nào chúng ta còn có nhau. Trên thảm cỏ xanh này của tưởng nhớ, anh muốn kể lại yêu thương của chúng ta bắt đầu bằng tiếng: Ngày ấy...

Ngày ấy Chi mới qua tiểu học và tôi vừa bắt đầu bước lên đại học.

Đình Tiến Luyện

Anh Chi yêu dấu

Chương 1

Chi đứng ở cuối sân kia, đưa tay vẫy tôi rồi rút. Anh Huy, anh Huy Tôi cười với em. Đáng lẽ tôi đã ném tất cả mấy cuốn sách và chiếc xách trên tay để chạy bay đến chỗ Chi đứng rồi nắm chặt lấy tay cô bé nhưng tôi lại đứng yên. Và Chi cũng đứng yên, mỗi đứa ở mỗi đầu sân và ngó nhau. Chi cười, mái tóc dài nghiêng vừa xõa xuống vai. Chúng tôi đứng trong mắt nhau một lúc lâu như thế.

Nhưng Chi không có thật ở trước mắt tôi, cuối sân kia. Tiếng cười nhắc nhở hành khách từ trong phòng đợi của phi trường vang ra. Yêu cầu khách hàng lên xe ca để về thành phố. Tôi dụi mắt mà tưởng mắt mình đang cay xè. Chỉ còn một mình đứng ngẩn ngơ giữa sân bay, tôi vội vàng bước tới, dù không có Chi đang đứng đợi.

Tôi là người bước lên xe ca sau cùng. Trên băng trước chỗ tôi ngồi có tiếng con gái khúc khích cười. Tiếng động cơ chuyển bánh át đi cùng với gió lùa vào khiến tôi ôm ngực họ Sức khỏe tôi không khá lên một chút nào sau khi rời bệnh viện. Người đàn bà ngồi bên cạnh bảo tôi kéo chiếc cửa lùa xuống, tôi cảm ơn nhưng không làm theo ý bà. Bà bắt chuyện hỏi tôi, mấy giờ rồi cậu. Năm giờ thưa bà. Năm

giờ mà đã thấy tối. Tôi khoanh tay trước ngực nhìn lên cây cối, đồi núi chập chùng ở phía ngoài. Ngay cạnh đường đi, sương mù nằm dưới thung lũng như một hồ nước bạc. Xe đổ xuống con dốc một cảm giác dễ tôi liên tưởng cái cảm giác khi còn ở trên máy bay. Tôi lại cúi người xuống để ho lúc xe quanh ở một chân đồi. Người đàn bà bên cạnh nhìn lên cái then cửa kéo trên đầu tôi thay một lời nhắc lại. Hai người con gái phía trước quay xuống ngó tôi thôi cười. Có lẽ tất cả họ đều là người ở đây và đang lo ngại cho một người khách vừa tới miền đất lạnh này.

Người đàn bà nói:

- Đi chơi vào mùa này lạnh lắm.

Tôi đáp vâng và đưa hai bàn tay áp lên miệng, che cả lấy mũi. Người đàn bà lại hỏi:

- Cậu có người quen ở đây chứ?

- Dạ có.

- Ở đâu?

- Thưa bác, ở khu bờ hồ.

Người đàn bà tiếp tục hỏi tôi định ở chơi lâu không. Tôi đáp chưa biết. Thật sự nếu tôi có là du khách thì là vài tháng trước đây cơ, sau những ngày tôi đi tĩnh tâm ở Đan viện Châu Sơn. Tôi lên đây để ghi danh mà nếu còn kịp thì, hình như có một sự xếp đặt, tôi sẽ ở đây học. Rất nhanh tôi đã nghĩ tới Chị Có ai biết được, mẹ Chi có ngờ rằng tôi đã lên đây, một tháng sau khi bà gọi Chi vào nội trú Domaine de Marie Làm sao chị Hà và ba mẹ tôi hiểu được lý do tôi đã ghi danh học Kiến trúc rồi lại đột ngột đổi ý bỏ lên đây để học Chính trị Kinh Doanh. Cũng chỉ vì Chị Tôi đã quyết định điều mà chính tôi cũng không ngờ, như một sự liều lĩnh mà chắc rồi sẽ nối tiếp những phức

tạp khác. Tôi theo Chị Tôi bắt chặp những ngăn cản của ba mẹ, bắt chặp cả ý kiến của bạn bè và mặc chị Hà trở mắt nhìn thấy tôi đang có một sự mất bình tĩnh, thay đổi lớn. Chị Hà là người ngăn cản tôi dữ dội nhất. Đà Lạt lạnh, sức khỏe Huy không hợp đâu. Huy có một dạo hăm hở với Kiến trúc lắm cơ mà. Ở nhà cô Ngân tẻ như nhà hoang Huy chịu sao được. Không thuyết phục nổi tôi, buổi tối trước ngày đi, chị Hà nói chuyện lâu với tôi, cố ý gạn hỏi để biết lý do nào tôi đã thay đổi ý kiến đột ngột và cương quyết như vậy. Huy có điều gì thay đổi lớn lắm chẳng. Huy có vẻ mất bình thường rõ rệt. Hình như một vài lần chị có nhắc tới chuyện Quỳnh này nọ nhưng tôi không để ý lắm. Tôi ậm ừ cố tránh né phải tâm sự với chị. Làm sao tôi có thể tâm sự với chị bây giờ, trong khi chính tôi cũng mơ hồ về tôi. Và nhất là, làm sao để nhắc tới Anh Chi, con chim bé nhỏ của tôi, để mọi người hiểu rằng cô bé đã quá ảnh hưởng nhiều và rồi có lẽ sẽ trở thành quá cần thiết trong cuộc đời tôi.

Chiếc xe của hãng Hàng Không về đến thành phố thì trời đã tối đậm, đèn đường thấp lên những chấm sáng khiêm nhường nằm lẫn với những đám lá xanh. Ở "Trạm Đến" hành khách của chuyến xe trước đang chen chúc chờ nhận hành lý. Người đàn bà ngồi cùng băng với tôi hỏi:

- Cậu có hành lý nhiều không?

- Dạ, một cái va-li nhỏ.

Bà cười trong giọng nói, cậu đưa vé đây tôi lãnh ra cho, coi bộ cậu ốm yếu chen không lại với người ta đâu. Tôi cảm ơn bà và nghĩ rằng đó là một lời yêu cầu thành thật. Trong khi đợi lấy hành lý thì tôi ra đứng ở cửa nhìn vu vơ lên ngọn tháp chuông của ngôi nhà thờ Chính tòa mà tưởng như có một điều gì thân thuộc. Tôi nhớ tới cái

tên trường mà mẹ Chi ghi trong tấm danh thiếp của bà, kèm theo mớ sách bà mừng tôi thi đỗ. Tôi đã gửi em Chi và học ở Domaine de Marie Đà Lạt. Một cái tên trường xa lạ mà mai mốt tôi sẽ hỏi những người ở đây để biết. Tôi quanh quẩn trong ý nghĩ, để biết rồi sao nữa. Tâm hồn tôi như muốn vỡ ra khi trả lời mình rằng: rồi tôi và Chi sẽ tiếp tục gặp nhau, như dạo nào. Tôi ho liên một cơn dài rũ rượi. Không ngờ sức khỏe của tôi lại bị ảnh hưởng của cái lạnh đến thế. Hai người con gái ngồi băng trước tôi hồi nãy đã có xe nhà tới đón, chắc họ để lại hành lý ngày mai mới lãnh nên tách khỏi đám đông chen chúc về trước. Khi đóng cửa xe cả hai còn nhìn lại tôi và lần này thì họ cười to hơn cả lúc ngồi chung chuyến xe ca với tôi.

- Cậu may mắn quá, vé của cậu kêu trước vé tôi.

Tôi đỡ lấy chiếc vali trên tay người đàn bà đã tử tế lãnh hành lý giùm, một cử chỉ chăm sóc hiếm có.

- Cám ơn bác nhiều. Đúng là số cháu hay gặp quý nhân giúp đỡ.

Có gì đâu. Bà cười và cho tôi địa chỉ tiệm bán đồ kỷ niệm của bà.

Nhà tôi ở khu Hòa Bình, gần rạp hát, hôm nào đi phố mời cậu ghé qua chơi. Tôi cám ơn bà thêm lần nữa trước khi xách vali ra lề đường đợi một chiếc taxi. Thành phố này có vẻ không hiếu khách, những xe chở thuê không sẵn đón hành khách ngay tại cái bến xe như các thành phố khác. Đợi rất lâu không thấy có một chiếc xe nào ngang qua, tôi đành phải sửa soạn một chuyến cuộc bộ. Thực ra từ "Trạm Đền" tới nhà cô Ngân không xa gì lắm, nhưng leo hai con dốc vừa phải với một tay xách vali vừa phải lại không... vừa phải với cái thân hình ốm yếu của tôi. Leo hết con dốc trước cửa nhà thờ xuống tới bờ hồ rồi rẽ phải, leo thêm một con dốc ngắn nữa mới tới lối vào nhà cô Ngân, tôi mệt phờ người. Đứng trước cổng nhà cô mà tôi thở

mạnh, hơi nóng đầy hai lòng bàn tay áp lên mặt. Lúc lâu sau tôi mới kêu được người ra mở cổng. Cô Ngân thấy tôi ngạc nhiên:

- Ủa, cháu mới tới hả?

- Vâng, cháu đi chuyến bay lúc bốn giờ.

Cô Ngân hỏi thăm tôi rồi rít, đi đường có mệt không, tôi đáp chỉ mệt từ quãng đường từ "Trạm Đến" tới đây thôi. Cháu đợi xe không được, leo dốc cực quá. Cháu định ở đây quấy rầy cô lâu.

Những lần trước lên đây, có lần với bạn bè, có lần đi một mình, tôi cũng chỉ ghé thăm cô Ngân chốc lát chứ chưa một lần ở lại dùng cơm hay ngủ lại ở nhà cô. Cô Ngân ở trong một khu nhà cổ, có lẽ đã tới gần trăm năm không chừng, một vài bức tường đã nứt rạn và có góc đã sụp đổ. Cỏ cây trong vườn, sau nhà, trước nhà um tùm gần như hoang phế. Cô Ngân cũng già nua với ngôi nhà mà cô ở. Năm chục tuổi, đời nhuộm tóc cô trắng xóa, phiền muộn đè nặng trên lưng còng tội nghiệp của cô. Cô già gấp đôi tuổi người đợi chờ phải gánh chịu. Tôi không hề biết mặt ông chú, người đã trở về nước sau hiệp định 1954 mà không hẹn ngày trở lại. Ông là một sĩ quan Pháp. Tôi chỉ biết có thế. Cô Ngân sống ở đây từ mấy chục năm nay, từ khi họ hàng bên ngoại ruồng rẫy, cô không rời thị xã này một lần. Cô sống với đứa con trai độc nhất.

- Hiện vắng nhà hả cô?

- Nó đi xa từ lâu rồi mà cháu.

Tôi vô ý ở điều đó, hình như lần trước ghé thăm cô tôi đã hỏi một câu và được trả lời một câu tương tự như thế. Tôi lấy làm ngượng về sự vô ý của mình.

Cô Ngân đi ra khép lại cánh cửa sau lưng tôi, cô chỉ tôi nơi đặt chiếc vali và ngồi xuống chiếc ghế bành rộng tiếp tục công việc đang dở

dang của cô, dưới ánh đèn điện vàng cũ kỹ như đèn dầu. Tôi tự động ngồi xuống chiếc ghế rộng đối diện với cô và nhắc lại ý định của mình, sợ những người già thường quên bởi làm lẫn:

- Thưa cô, cháu định xin được ở trọ nhà cô...

Cô Ngân hơi nhướn mày lên nhìn tôi lạ lẫm, bối ngỡ. Rõ ràng bây giờ cô mới nhận ra một câu nói mang cái gì khác lạ, bởi vì đó là điều không ngờ nơi một người bên ngoài đã đối xử với cô.

Một chút lạ nhìn tôi rồi cô cúi xuống trên hai que đan có vẻ xúc động. Giọng cô trịu xuống, giọng người đàn bà nhẩn nhục chịu đựng từ bao nhiêu năm ngậm một nốt nhạc trầm sau một lúc lâu im lặng đến làm tôi bối rối.

- Ở đây như một nơi hoang, chẳng biết cháu có quen được không?

- Cháu thích được sống tĩnh mịch cô ạ. Cháu định lên ghe tên học ở đây.

- Chắc cháu có chuyện gì buồn với gia đình phải không?

Cô Ngân làm tôi giật mình.

- Đâu có ạ, tại cháu thích sống trong cái không khí ở đây.

- Bố mẹ không can ngăn cháu về việc này sao?

- Thoạt tiên thì có, nhưng bố mẹ cháu cũng biết cháu lớn rồi. Ở nhà cháu, mọi chuyện riêng của con cái đều được đối xử tự do một cách dè dặt vừa phải thôi.

Tôi trút người để chặn một cơn ho, nhưng cũng không ngăn được.

Cô Ngân bỏ hờ đôi que đan trong lòng nhìn lại tôi rồi cô đứng lên, tiến lại phía góc phòng:

- Cháu đang đau hả?

- Vâng, cháu không được khỏe lắm. Hình như cháu không chịu được lạnh, từ khi bước xuống máy bay cháu ho hoài à.

Phía góc phòng là bóng tối ẩn một khung cửa, có lẽ đó là lối ra phía sau bếp. Cô Ngân nói, để cô đốt cái lò sưởi lên. Ở đây lâu rồi cái lạnh trở thành bình thường cháu ạ. Chỉ những ngày tháng chạp mới ngó tới cái lò sưởi, nhưng có khi chẳng nhất thiết lắm. Với lại củi cũng chẳng sẵn gì. Tôi nói, thôi cô à, nhưng cô vẫn đi vào phía trong bếp:

- Cháu có cần tắm rửa gì không, để cô đun nước nóng luôn thể.
- Cháu chỉ muốn rửa cái mặt qua loa thôi.
- Chắc cháu chưa ăn gì?
- Cháu không thấy đói cô ạ.
- Được rồi, cô nấu cho một gói mì, dù no cũng phải có bữa.

Cô Ngân ôm lên một mớ củi đặt dưới chân lò. Cái lò sưởi xây bằng gạch đỏ ở sát chân tường, giữa phòng, chắc một thời đã rực rỡ than hồng ấm cúng lắm. Bây giờ ở một bờ gạch đã nhả vữa, long ra vài vết thương cũ kỹ.

Khi cô Ngân châm lửa tôi thấy còn một ít tro than nằm lạnh lẽo, có lẽ từ mùa đông trước, hôm nay mới được nóng lại với đám củi gỗ mới. Đốt lại một lò sưởi trong ngày đầu tiên của mùa đông thật vất vả, như nhóm lại một hơi lửa mới trong đời, tôi bắt đầu nghĩ miên man, hẳn là một lần muộn phiền. Thoáng nhanh, hình ảnh mẹ Chi hiện ra với màu áo nâu, người đàn bà có một tâm hồn lãng mạn, theo tôi suy đoán, thuở còn con gái bà đã xinh đẹp với tâm hồn lãng mạn đó, để một thời ngồi lại muộn phiền. Nhưng bà đã nhóm lên được ngọn lửa ấm trong ngày hôm qua hôm kia đây. Hạnh phúc có màu hồng nhạt, dù đã phai pha, vẫn vinh quang đầy đủ ý nghĩ như sau một cuộc thắng trận. Mẹ Chi có những cánh cửa lạ lùng lắm, đôi khi bà đã mở cho tôi thấy, sau cái then cất giấu sâu thẳm của lòng mình là một trời

mây trời gió, ăn năn có, hãnh diện có. Trong cái thế giới mộng tưởng không cùng, mình là kẻ sẵn mình lý thú, miệt mài mà mình không biết, đến nỗi vết thương như là một niềm yêu dấu, cần thiết. Tôi mơ hồ trong những khung cửa mà mẹ Anh Chi cho tôi thấy điều ấy. Và mơ hồ thôi, vì như bà nói với tôi, em Huy đang sửa soạn muốn làm học trò của trường tình yêu chăng? Hãy đừng bao giờ mộng tưởng. Cô Ngân đứng dậy với một đám khói và một câu gì đó làm tôi bỏ dở ý nghĩ. Lửa đã bén vào gỗ, đám khói tỏa dần và hiện ra một ngọn lửa nhỏ trong lò đang lớn dần, vờ dần những tản khí lạnh trong phòng:

- Cháu sẽ ở đây, cô Ngân tiến về phía bóng tối, mờ mờ những bậc tam cấp bước lên một khung cửa khép kín, tôi đứng lên bước theo cô, đây là phòng của em Hiện.

Cánh cửa mở, bốc ra một mùi ẩm mốc của đồ đạc và các bức tường đá làm tôi muốn họ Các công tắc điện phải bật mấy lần mới làm sáng ngọn đèn treo chùm dây ở góc phòng. Cô Ngân nói, từ ngày Hiện đi chẳng lần nào cô bước vào. Tôi nhìn tổng quát một lượt và thấy có lẽ vẫn nguyên vậy, mọi thứ đồ dùng của Hiện trong phòng. Chiếc bàn rộng cạnh cửa sổ cái ngăn kéo chưa đóng kín, còn bừa bộn vài thứ. Một mớ sách báo lộn xộn trong cái kệ đá hình một cái khung cửa vòng cung nhỏ, có cuốn còn mở đôi. Nơi cửa sổ đóng kín bị vỡ mấy vệt dài được dán lại bằng băng keo đã rã ra sắp rời, gió đập vào nơi kính vỡ một âm thanh se se từng chập.

Cô Ngân vẫn còn đứng ở cửa phòng:

- Bừa bộn lắm cháu ạ, phải để dọn dẹp lại.
- Chẳng sao cả, cô để mặc cháu.

Đứng lại ở chiếc bàn rộng, tôi miết những ngón tay của mình thành một vệt dài trên mặt bàn đóng dày lớp bụi bặm. Tôi nhớ đến Chị Rời

tất cả những gì ở đây sẽ trở thành thân thuộc. Bắt đầu cho những tiếp nối phiền toái khác của đời mình. Ở nơi này, với em cùng một khung trời, thở, ăn ngủ và mơ mộng, nói cười và cùng đi với nhau trên những con đường của thành phố hạnh phúc. Để đêm về mơ thấy nhau.

Tôi trở ra phòng ngoài đã ấm hơi lửa, cô Ngân đang lui cui bên lò sưởi để sửa soạn một cái bếp. Tôi đã nghe tiếng than nỏ khi xé các thớ gỗ. Cô nói:

- Cháu mở rộng cánh cửa phòng đằng đó để lửa hơi lạnh ra.

Tôi làm theo ý cô khi xách vali nhỏ và vài thứ mang theo vào trong phòng, ném ở đó, dưới cái ô vòng cung bừa bộn sách báo.

- Cái phòng có nhiều cái làm cháu thích quá. Chắc Hiện chưa về đây lần nào hả cô?

- Chưa, cô Ngân trở mình cho ấm củi bằng chiếc que sắt, đi là mất cháu ạ.

Tôi kéo chiếc ghế sắt ngồi xuống bên cạnh lò sưởi và hơ tay gần ngọn lửa mà cảm thấy mình rét mướt.

- Để cháu làm con cô nhé - Tôi áp hai bàn tay lên má mình - Hiện lớn hơn cháu nhiều không cô?

Cô Ngân quay sang nhìn tôi, một lát như để tìm một cái thước đo tính cho thời gian, cô cúi xuống trên hai bàn tay gầy guộc trong lòng:

- Hình như suýt soát gì tuổi cháu đó mà, nhưng nhìn người có vẻ lớn hơn.

Tôi chống hai tay dưới cằm:

- Cô còn tính được tuổi cháu không?

Cô Ngân cười, những nếp nhăn hai bên má như một mớ vải nhàu căng ra:

- Thăng Hiện hai mốt.

- Như vậy là cháu kém Hiện hai tuổi.

Tôi nói là mong có dịp được gặp Hiện, anh em gì ra đường chắc phải gây lộn với nhau may ra mới nhận được họ hàng. Cô Ngân im lặng và tôi hiểu được sự vô tình của mình. Tất cả ràng buộc về họ hàng giữa cô và những người thân như một sợi chỉ đã đứt. Đã đứt từ lâu lắm rồi, và cô muốn quên đi một gút mối có thể chấp lại được một cách xót xa.

Nước đã sôi trong chiếc ấm trên ngọn lửa lò sưởi, cô Ngân chế vào "phích" một nửa bảo để sáng mai pha cà-phê, phần còn lại pha vào nước lạnh cho tôi rửa mặt.

- Cháu đi rửa mặt rồi lên ăn mì.

Phải là bữa ăn mới dễ làm mình xúc động. Một bữa ăn tối ở một nơi mình mới tới sẽ làm nhớ ngọn lửa gia đình nơi mình vừa xa Ba mẹ chắc đang ngồi xem tivi ở phòng khách và thỉnh thoảng quay sang nói chuyện với nhau, thế nào cũng có nhắc đến tôi. Còn chị Hà chắc là đang ngồi một mình trong phòng, chị hay tính toán vắn vơ lắm, tôi biết, mong cho chị đừng buồn vì tôi nhiều.

Bé yêu dấu, bây giờ anh đang ngồi ở đây, bên ngọn lửa mới thắp lên của một ngày đầu mùa Đông, anh nhớ bé điên cuồng. Khi anh bước chân tới đây là anh biết mình đang bước chân vào cuộc phiêu lưu của đời mình. ANh đại dột thêm một lần nữa rồi đó bé, biết rồi ta sẽ dẫn nhau tới đâu. Như kẻ đánh mất thiên đường, hay là kẻ còn đang lặn mò tìm kiếm một thiên đường, anh cũng chỉ biết bé đã trở thành quá cần thiết trong cuộc đời anh. Làm sao cắt nghĩa được điều đó một cách khác bằng sự có mặt của anh ở đây, bé yêu dấu, ở một khung trời vừa mở ra. Rồi sẽ lạ lắm...

Đêm không ngủ được vì lạnh quá, tôi ho hoài và trở mình hoài. Chi đến hỏi han tôi, đôi mắt cô bé ngọt ngào như một chùm sao đêm. Anh Huy biết không, em Chi cũng nhớ anh biết chừng nào. Làm sao mà em khóc hoài anh ạ. Mẹ đâu có biết điều đó. Mẹ làm em tủi thân. Chi nức nở gục đầu lên vai tôi. Em tủi lắm anh Huy ơi, em muốn có anh ở gần em mãi. Anh xem, hai tay em lạnh ngắt thế này.

Buổi sáng tôi thức dậy trong cái lạnh co của trời Đà Lạt. Nằm im trong giường để cố lắng nghe một tiếng động nào của thành phố nhưng tuyệt nhiên là không, ngoài tiếng gió se se vào mặt kiếng vỡ cửa sổ. Ở đây yên tĩnh quá. Những lần lên đây tiện dịp tôi chỉ ghé thăm cô Ngân trong chốc lát. Không ngờ có một lần tôi lại chọn nơi đây để buổi sáng nằm đợi nghe những tiếng động thức dậy chung quanh. Ra khỏi giường hai tay và hai chân lạnh buốt, tôi phải tìm tới đôi vớ và hai bàn tay giấu dưới hai cánh tay ôm trước ngực. Mãi tới lúc này tôi mới nhớ tới chiếc khăn quàng len chị Hà mua chứ không kịp đan cho tôi, buổi tối trước hôm tôi đi chị đã sang phòng khi tôi đang xếp những quần áo vào vali. Chiếc khăn quàng mà đổ rượu chát đan hình quả trám, ở đầu khăn có những tua mềm mại tôi khếp chéo trước ngực để chặn một cơn ho nào đó, lúc nào cũng như chực sẵn thoát ra.

Đến ngồi ở bên cửa sổ, hơi lạnh làm đục mặt kính mà tôi phải đưa tay lau trắng một khoảng mới có thể nhìn ra ngoài. Trời có mưa một chút, tôi thấy những đám quỳ vàng mờ mờ lưng chừng dốc, lẫn vào đám cỏ ven đường bị xô dạt trong một trận gió nào tội nghiệp. Con dốc mà tối qua tôi leo lên giờ mới để ý, có một cây thông già bật gốc nghiêng cành như chực ngã xuống vắt ngang đường sau một cơn mưa gió lớn. Ở cuối chân dốc, tuyệt nhiên tôi không thấy gì ngoài lớp

sương trắng đục che khuất mắt cả con đường ven bờ hồ và mặt nước. Tường tượng Chi đang ở cuối con dốc ấy, rồi khi lớp sương mù tan dần tôi thấy rõ cô bé, miệng ngậm một nụ hoa vàng mới ngất ở ven đường nào đó còn ướt sương. Chi là một con chim bồ câu, áo trắng chùng phũ gót. Chi đi mà như bay là đến với tôi. Anh Huy ơi, anh Huy ơi, Chi nè anh. Trông Chi có lạ lắm không anh. Chi vẫn vậy, mắt bé vẫn đầy những vì sao. Có điều gì làm anh buồn. Không. Anh giấu Chị Thật mà. Rõ ràng anh giấu Chị Và Chi khóc.

Có tiếng động ở cửa phòng, cô Ngân ló đầu vào hỏi:

- Cháu thức dậy rồi chứ?

Tôi bỏ cửa sổ quay lại:

- Cháu thức dậy từ hồi nãy cô ạ.

Tôi phụ với cô vài công việc vặt trong khi cô than thở cảnh sống tro trọi từ ngày Hiện đi. Nhớ nó quá, nước mắt cô rơm rớm, sự sống mình là chia sẻ, còn được chia sẻ là còn biết có cái gì hạnh phúc. Bất hạnh là mình phải sống lủi thủi với mình, không còn lo lắng hay chịu thiệt thòi cho kẻ khác. Tôi không biết có nên tìm một lời nào để an ủi, thực sự tôi vẫn thấy ngượng ngập, vụng về trong những câu chân tình của mình. Tôi nghĩ được rằng tôi hiểu cô Tôi sẽ ở đây, nhận khung cảnh này làm thân thuộc. Tôi nói với cô Ngân mai một cháu sẽ giúp cô chém bớt đám cây và cỏ dại mọc um tùm quanh nhà này.

Cháu nghĩ trước đây nó đã từng là một ngôi biệt thự đẹp.

Cô Ngân pha cho tôi một ly cà phê và chia cho tôi một miếng bánh mì, tôi nói về vấn đề ăn uống xin cô cứ để mặc cháu lo liệu. Phải khó khăn để diễn tả ý của mình để khỏi phụ lòng lo lắng của cô Tôi ăn sáng một cách vội vã.

- Cháu phải tìm gặp một đứa bạn trong sáng nay để hỏi thăm nó về

chuyện ghi danh học ở đây.

Tôi tìm Trường ở nhà nhưng không gặp. Trường đã đi học. Tôi lần mò lên đồi Đại Học. Ở đây có một điều dễ thương: mỗi trường đều chiếm một ngọn đồi, là cả một học khu rất thơ mộng. Những lần lên đây tôi đã được nghe nhắc tới những ngọn đồi Franciscaine, đồi Couvent des Oiseaux và được tả rất đẹp, nhưng chưa có dịp tới thăm.

Và tôi cũng chẳng quan tâm cho lắm, cho đến khi có một tên trường nở ra như hoa từng chữ trong đầu tôi, nơi mà mẹ Chi đã gửi Chi ở đó.

Trường đang có giờ học trong giảng đường, tôi được dịp đi loanh quanh những con đường nhỏ ngoằn ngoèo lên dốc xuống dốc trong phạm vi củ trường để dạo. Qua chiếc cầu nhỏ sơn màu đỏ bắc ngang qua một lũng đất không nước là một bãi cỏ, tôi gặp một nhóm nam nữ, tưởng là sinh viên đang tụ tập chuyện trò, nhưng để ý tôi thấy có một giáo sư trong nhóm đó. Đẹp trời, thầy trò đem nhau ra ngoài, kẻ ngồi người nằm sắp trên cỏ ghi chép hoặc chống cằm chăm chú nghe. Tôi thích cái cảnh này quá. Và tôi thích những cây mimosa vàng chụm đầu nhau bên lối đi, cánh áo len màu của những người con gái ở đây, hai má lúc nào cũng ửng lên vì lạnh. Lại nhớ tới Chi mất thôi.

Tôi ngồi xuống ở một bậc đá, dưới chân nhà nguyện có một cái tên đặt: Năng Tĩnh. Tôi nhớ Chi, cô bé đang ở cùng với tôi trong một khu trường nào đó, trong thị xã này. Và Chi từ trong nhà nguyện bước ra, tay cầm một cuốn kinh nguyện màu đen với những hàng chữ mạ vàng ở gáy. Chi ngồi xuống bên tôi. Anh đang nhớ tới Chi phải không? Ừ, anh đang nhớ Chi vô cùng. Chi biết. Chi biết gì? Khi một

người nhớ một người thì đôi mắt như thế nào. chi có thể đọc được những hàng chữ trong mắt kẻ khác? Mắt anh thôi. Nhớ khi anh nhắm? Chi cũng đọc được. Nhớ khi anh khóc? Chi bật cười, con trai mà anh cũng biết khóc à? Có chứ, anh biết khóc giỏi nữa là đằng khác. Chi quả quyết, Chi cũng biết được. Chi nhìn sâu vào đôi mắt tôi và thấy bóng mình nằm trong đôi mắt rộng của cô bé. Lâu lắm, và tôi chực chết đuối trong đôi mắt ấy. Anh muốn nói một câu với Chị Lạ lắm hử anh? Ừ, lạ lắm. Chi với tay bịt lấy miệng tôi. Đừng anh.

Trường reo lên khi thấy tôi ở đằng xa:

- Lạ lắm đấy nhé.

Tôi cười nắm lấy tay Trường:

- Lạ sao?

- Khi nhận được điện tín của cây đám em gái nhà tớ cười rộ lên với nhau.

- Có gì lạ đâu nhỉ?

- Lạ chứ, chúng bảo kẻ trở lại nơi mình đã tới trước đây một tháng là kẻ yếu tim. Tương tự bóng hồng nào ở đây chẳng?

- Nhảm nào.

Tôi và Trường bá vai nhau. Tôi nói với Trường là mới trở lại đây hôm qua, sốt ruột vì cái vụ ghi danh quá.

- Nhất định học Chính trị kinh doanh à?

- Còn kịp không?

- Trễ thì đã trễ từ lâu rồi. Phải để xem đã.

Trường hỏi thăm tôi về nơi ở, tôi bảo là tôi ở nhà cô Ngân mà một lần tôi đã nhờ Trường đưa đến. Trường rụt cổ, ngôi nhà hoang ấy à.

- Sao cậu không định ở nhà tôi?

- Phiền quá, với lại mình cũng cảm thấy thích cái ngôi nhà gần như

hoang mà mình sẽ ở.

Trường hát mấy viên sỏi dưới chân:

- Cậu lúc nào cũng có vẻ khó hiểu.

Tôi cười:

- Biết chứ, bởi thế sống mới hay vất vả.

Trường vỗ vai tôi rồi cất tiếng cười lớn hơn:

- Bạn ta ngày càng lạ ra.

Buổi trưa có chút hơi ấm của nắng khiến tôi cảm thấy khỏe hơn.

Trường nói, dù sao thì ít ra tôi cũng phải bắt cóc cậu về nhà tôi cho tới chiều.

Tôi nói Trường đưa tôi ghé qua dạo cô Ngân không thôi mới tới đã làm phiền cô đợi cơm trưa. Cẩn thận đấy nhé, Trường bảo, cậu vẫn hiền nhất trong đám bạn bè. Tôi nhìn hắn:

- Cù lần một chút nữa phải không?

Trường cười cười khi chúng tôi vòng bờ hồ. Trường đứng ngoài cổng đợi tôi vào dạo cô Ngân rồi hắn đưa tôi về nhà hắn. Đám em gái Trường mà ban sáng tôi tới không gặp vì đã đi học, giờ đông đủ cả. Liên và Chúc tán công tôi tới tấp:

- Nghe anh Trường nói về anh nhiều lắm.

Tôi giật mình và bị bọn con gái bắt bí:

- Đúng là anh có nợ nần gì với ai ở đây rồi.

Tôi nhìn Liên, chị của Chúc, mỉm cười trong câu nói:

- Nếu nợ nần được ai ở đây thì thật là điểm phúc quá.

Tôi nói thế và làm Liên đỏ mặt. Nhưng sau câu nói ấy tôi bị rơi lại chính vực sâu thẳm của tâm hồn mình. Mà ở đó tôi có Chị Nếu thành phố này không có em, nó có nghĩ gì đâu. Khi em đến đây thì cỏ cây nơi này mới đâm chồi nảy lộc. Và khu vườn tâm hồn anh đất trời vào

mùa mới, từ hôm qua, từ lúc anh bước chân tới đây như cuộc hẹn hò như cuộc phiêu lưu trong đời.

Nghe tiếng chị em Chúc cười, tự dưng tôi thèm nhớ lại những ngày của năm trước khi tôi và Chi còn ngồi trên vương cỏ của tuổi thơ ấu, tiếng cười thủy tinh của Chi vỡ ra cùng với bước chân chim của em, như những ngón tay đuổi nhau trên phím đàn vui tươi, rộn rã. Ngày đó mái tóc ngắn của em hay đậu trên vai tôi. Anh Huy nè, anh Huy biết không, nhỏ Ly Ly nó làm nũng em cả ngày. Anh biết. Anh biết sao? Nó giống chị nó đấy. Ngày đó đôi mắt Chi nhìn tôi trong vắt, tinh anh. Anh nghĩ gì em cũng biết nữa. Những buổi chiều tôi sang với Chi, với đám hoa quỳnh anh quỳn luyến trước cái cổng nhà em, Chi đang ngồi trên chiếc ghế xích đu dưới tàng cây hoàng hậu. Em đọc báo và chờ anh. Có nghĩa là như thế, những chăm sóc chúng tôi hướng về nhau khi đời sống hàng ngày ta chia cho nhau đủ cả hai mươi bốn giờ, bởi vì trái tim ta có lúc nào ngưng nghỉ trong chu kỳ ấy.

Tôi siết những ngón tay vào nhau vỡ thành những tiếng kêu nhỏ. Nhớ Chi quá đổi. Và mỗi lần như thế tôi lại dời chỗ tìm một khoảng trời nào đó để nhìn lên. Con chim nhỏ bé của anh, giờ em đang làm gì? Có ai nghĩ rằng những lúc như thế, tôi có thể ứa nước mắt.

Buổi chiều Trường chở tôi đi một vòng thành phố, vào quán cà phê nghe hết vài bản nhạc. Buổi chiều tôi và Trường lang thang ở mấy phố buôn bán, mua sắm vài thứ lặt vặt cho mỗi đứa. Trường châm cho tôi thuốc nhưng tôi nói với Trường đó là một trong những điều nằm trong lời dặn cấm kỵ của bác sĩ. Tôi nhớ Chi một lần nào đó em đã nói với tôi, anh chả khỏe gì coi chừng anh đau ốm vì những điều thuốc lá thì chẳng ai thèm thương đâu.

Buổi tối được ăn bánh của chị em Liên làm. Chúc nói, hôm nay là sinh nhật của chị Liên đó anh Huy. Tôi nói vậy hả, tôi hên lắm mới chọn đúng ngày để được ăn bánh. Chúc đề nghị:

- Mai chủ nhật bọn em nghỉ học, yêu cầu anh Trường cho đi chơi, có anh Huy nữa nè.

- Định đi đâu?

- Vallée d amour!

Trường nhướng mắt:

- Nhỏ này có hẹn hò với ai không mà hớn hờ vậy?

Chúc bỏ luôn mẫu bánh vô miệng:

- Em thì không nhưng chị Liên chắc có.

Chúc bị Liên với tay đánh vào đầu nhưng con bé đã né sát tôi:

- Phải thế không anh Huy?

Tôi đối đáp kịp thời:

- Có lẽ thế, tôi đã nghe đồn nữ sinh Couvent nổi tiếng...

Liên tham dự câu chuyện bằng đôi mắt sáng quắc hướng về phía tôi:

- Nổi tiếng sao ạ?

- Nổi tiếng về những mối tình với các anh võ biền.

Liên cúi xuống với mũi dao nghịch ngợm trên lớp kem của miếng bánh:

- Thiên hạ chứ không có Liên đâu nha.

Trường nói:

- Điều đó không biết nhưng có một điều là các sư Couvent làm lẫn lớn, càng kín cổng cao tường bao nhiêu thì càng khó giữ học trò con gái bấy nhiêu.

Nói rồi Trường cười. Tôi hướng câu chuyện theo ý mình:

- Tôi có nghe đồn Couvent đẹp lắm nhưng lại không biết ở đâu cả.

- Cũng chẳng đẹp gì lắm, nếu anh thích thông thì ở đó nhiều, trên đường đi thác Cam Ly đó anh.

- Trường hỏi Liên:

- Noel này trường Liên có tổ chức Kesmes không?

- Có lẽ Tết, nghe mấy sơ nói thế.

Trường nói với tôi:

- Có cái cảnh Kesmes là thú, cậu ở đây rồi ta dẫn cậu đi, cam đoan là...

Liên lườm anh:

- Anh chuyên môn phá thiên hạ không thôi, đi với anh năm ngoái vô câu lạc bộ ngược muốn chết.

- Mấy ngày hội chợ mà bọn này thường bảo là các bà Couvent cho thiên hạ xem mắt con gái nhà mình đấy.

Tôi không cười với Trường. Tôi thấy Chi trên chiếc đĩa sứ trắng trước mặt, trong bộ đồng phục nhà trường. Tôi thấy những khung cửa sơn màu vàng và những cánh áo trắng thấp thoáng đi lại trên các hành lang trường Chi học. Ngày nào tôi đã ngó ngán đến trường đón Chị Nơi Chi ở bây giờ không biết có làm Chi của tôi vui. Tôi sợ cái cảnh ồn ào của đám học sinh lớn như tôi đang được nghe nói tới. Tôi sợ lắm. Nếu một ngày nào đó bất chợt, em lớn lên, một sợi khói vướng vào mắt em... Tôi cắn chặt môi dưới mà nghe ở góc ngực mình nhói đau.

Tôi hỏi Liên:

- Liên biết Domainne de Marie chứ?

- Liên có nghe nói thôi chứ chưa.

- Cũng như cái kiểu trường Liên à?

- Liên cũng không biết nữa.

Tự nhiên tôi thấy an lòng một chút, một chút thôi, đồng thời tôi cũng tưởng ra một nơi mơ hồ mà Anh Chi của tôi đang ở. Địa danh đó có thực hay chỉ là một cái tên, cái thế giới mà mẹ Chi đã đặt ra khi ghi trong tấm danh thiếp của bà?

- Liên có nghe nói tới Domaine de Marie thôi à?

- Vâng, nghe loáng thoáng bạn bè nhắc tới một lần.

- Chắc xa lắm?

- Liên không rõ, nhưng ở đây xa nhất chỉ có trườngn Franciscaine là ở ngoại ô thôi.

Chúc ngó tôi:

- Sao anh Huy thắc mắc về Domaine kỹ thế. Chúc biết nè.

Tôi cười cái khôn khéo một cách vụng về của con bé:

- Biết thật không?

- Anh cứ cho em biết lý do đi rồi em sẽ tả cảnh cho anh nghe sau.

- Nữ sinh Couvent có khác, đánh hơi thánh gồm. Tôi đang định xin vào đó tu không biết các bà có nhận không?

- Anh mà đi tu - Chúc cười lúc lắc mái tóc - có mà anh phá cả tu viện người ta ra.

Cả bọn cùng cười. Nhưng Chi không cười. Chi đang đứng trong chiếc đĩa sứ trắng trên bàn, trước mặt tôi, Chi nói gì đó mà tôi nghe không rõ. Rồi Chi quay mặt đi. Chiếc đĩa sứ trắng mà những miếng bánh đã được chia ra, một giọt nước vừa rớt xuống từ cái tách trà tôi đưa lên miệng. Tôi lại thấy Chi, trong giọt nước ấy. Hình ảnh Chi nhạt nhòa mà tôi đã liên tưởng tới hình ảnh con bé Cibet lúc đứng trên bờ hồ với cái đầu ngọn cây khô in trên mặt nước. Rồi mặt nước vỡ ra. Tất cả chỉ là ảo mộng.

Chỉ là mộng ảo mà thôi.

Buổi tối Trường lại đưa tôi đi vòng quanh mấy ngọn đồi khác trước khi trả tôi lại nhà cô Ngân.

Trường nói:

- Ta vẫn nghĩ, nếu cậu dọn đến ở với ta thì hơn.
- Phiền quá.
- Cậu biết mà, ở nhà mình ba mẹ đều dễ, nếu không muốn chia phòng với mình thì cũng có thể dọn dẹp cái phòng bỏ không ở bên cạnh.

Phiền quá. Tôi chỉ biết nói thế bởi thực sự tôi đã thấy ưa cái phòng ở nhà cô Ngân rồi.

- Cám ơn cậu, biết đâu chả có dịp phiền cậu. Cứ từ từ để xem đã.

Đinh Tiến Luyện

Anh Chi yêu dấu

Chương 2

Tôi đã bắt đầu quen với tiếng chuông của ngôi nhà thờ Chính Tòa. Sáng sớm, lúc 12 giờ trưa và buổi chiều. Tiếng chuông ngân nga, khi quyện vào với sương mù, khi lẫn trong gió, đều đặn vào những giờ khắc nhất định. Tiếng chuông mà có buổi chiều trong cơn ho rũ tôi nghe chính là trái tim mình ngân nga. Tôi đã nhìn rõ hình dáng con gà đứng trên ngọn tháp chuông mà tôi vừa nghĩ rằng, rồi cũng có một lần nào đó, có thể cũng là đêm Giáng sinh, như người lính phi công Vincent mất trí nhớ, tôi sẽ leo lên ngọn tháp chuông bằng sức khỏe

bệnh hoạn của mình, bẻ gãy khối sắt ấy đem về làm quà tặng cho Anh Chị Sao lại có những liên tưởng kỳ cụ như vậy? Cũng như ý nghĩ đã trở thành thực tại là tôi đem tôi lên đây. Sống để mà ám ảnh những chuyện gì đâu đâu hoài, như vậy, có thể một ngày nào mình sẽ chết bằng những nỗi ám ảnh đó. Chi theo hoài tôi, tôi theo hoài Chi, cũng chỉ loanh quanh trong trí tưởng của tôi. Cho đến khi nào chết đi, tôi đã nghĩ như thế, có lẽ hồn tôi vẫn còn theo Chị Rong ruổi cuộc đời này, suốt đời nhau không bao giờ biết mệt, không bao giờ tuyệt vọng. Phải là như thế.

Buổi sáng chủ nhật tôi đứng ngơ ngẩn ở trước cửa nhà thờ Chính tòa với ý nghĩ có thể gặp Chi ở đó. Những hồi chuông đầu giờ lễ rồi những hồi chuông tan giờ lễ, tôi lẫn trong đám đông người ra vào nhưng không một lần tôi đã bước vào trong. Đứng nơi cửa, tôi có thể nhìn thấy những tấm kính màu ở các khuôn cửa trên cao ghép thành hình các vị thánh, những miếng kính rực rỡ màu sắc trong nắng buổi sáng làm tôi nhớ màu sắc trong những bức tranh bằng chì sáp Chi thường tô nghịch ngợm trong cuốn sách in. Tôi đánh bạo hỏi thăm một sour áo trắng, khăn màu xanh đậm mới trong nhà thờ bước ra:

- Thưa sơ cho tôi hỏi thăm...

Về mặt của người nữ tu hơi ngỡ ngàng một chút khi đối diện với tôi, nhưng vẫn sẵn một nụ cười cời mở:

- Ông hỏi gì cơ?
- Sơ có biết nội trú Domaine de Marie ở đâu không ạ?
- Domaine hả, người nữ tu trẻ đưa tay chỉ về hướng phía bên trái nhà thờ, ông đi lối này, hết con dốc kia rồi hỏi thăm thêm, chứ thực ra khó mà nói cho rõ để ông có thể tự tìm tới được.
- Thưa sơ, chắc xa lắm?

- Không, ông có thể đi bộ tới được nếu không tiện xe.

Lòng tôi hồi hộp quá. Nơi em ở sẽ êm đềm như một thiên đường hay chỉ là một cổng trường cao như tù ngục vây hãm tuổi chim muông nhảy nhót của em?

Tôi cuối đầu chào người nữ tu với lời cảm ơn rồi thông thả bước đi.

Bây giờ, trên con đường này, chẳng còn là những ngọn me chụm đầu vào nhau, cũng trong buổi sáng chủ nhật nhưng không phải là những buổi sáng chủ nhật của ngày nào tôi thường đến với Chi, với kẹo ngọt xóc trong túi, nghe đã tưởng tưởng thành lấm vậy, cũng là ở cuối con đường kia tôi tin là có Chi dù em chưa biết đợi, nhưng bây giờ tôi đã nghe có chút gì xót xa.

Mẹ Chi hiện ra ở đầu con dốc kia, trong màu áo nâu của củi gỗ, bà chặn đường tôi:

- Em đi đâu vậy Huy?

- Cháu đi tìm em Chi.

- Sao em lại làm vậy?

- Tại cháu nhớ em ấy.

- Nhớ à - mẹ Chi chau mày - đáng lẽ em không nên xử sự như thế mới phải.

- Tại sao không, tôi mím môi, bác đừng giẫm lên sự chân thành của cháu.

- Tôi tưởng em hiểu những gì tôi đã nói với em một lần rồi chứ.

- Nhưng bác không hề hiểu cháu.

Mẹ Chi cúi đầu, giọng chùng hẫng xuống:

- Em Chi còn nhỏ mà Huy.

- Vâng, cháu biết và cháu luôn nhớ vậy.

Tôi vượt con dốc, đi vào những hàng thông vút cao cành lá đan lầy

nhau hai bên đường. Màu xanh lá cây là một màu chính của bức tranh vĩ đại vẽ thành phố này. Cũng có những màu đỏ của các mái ngói và những bờ tường trắng của các ngôi biệt thự nổi bật lên. Và màu trời luôn là một màu ôm lầy tất cả thiên nhiên. Tôi cười một mình khi nhớ tới vài mẩu kỷ niệm ngày nhỏ, cũng không xa gì vài ba năm trước, tôi đã lang thang từ buổi sáng, qua một buổi trưa trên những con đường vắng lên dốc xuống dốc của thành phố này. Tôi vừa đi vừa ngậm cái harmonica thổi vang lừng một khúc đường vắng, ngồi lại gốc thông già nào đó và mơ tưởng một vài điều thú vị có thể bất ngờ xảy đến trong đời mình. Nhưng đã không bao giờ tôi nghĩ tới một ngày tôi có Chi và lang thang cũng trên những con dốc nơi đây khi tôi trở lại, cũng lang thang trên lối cũ, có thể không còn gì để mộng tưởng nữa, như tôi đã mất Chi chẳng hạn. Đời buồn biết mấy khi biết mình chỉ là con số một bơ vơ. Tôi cúi xuống lượm một cành cây khô bên đường tung lên trời, những vòng tròn vẽ ra trong không rồi cành cây khô rơi gãy vụn dưới chân. Quả thật tôi cũng chỉ là một đứa con trai còn nhiều ngớ ngẩn.

Ở một khúc quanh tôi thấy một người con trai và một người con gái đi bên nhau, cách tôi một khoảng xa. Họ đi thật chậm nên tôi không thể nhìn thấy họ trước đây, hay họ vừa bước ra từ một ngôi biệt thự nào đó bên đường này, có thể. Cũng có thể họ mới dự thánh lễ buổi sáng chủ nhật với nhau ở nhà thờ Chính tòa về. Người con trai mặc áo len màu nâu cổ cao bề xuống, người con gái khoác chiếc áo măng-tô màu sẫm, cổ có quần thêm khăn len màu đỏ mà một đầu bỏ rơi trên vai sau với mái tóc đen nhánh. Họ đi bên nhau những bước nhỏ và những bàn tay ỉu sâu trong nhau. Tôi gọi thầm. Anh Chi, Anh Chi. Và bỗng thấy mình run rẩy, lạnh quá đỗi.

- Anh Huy nè.

- Dạ.

- Ngoan ngoan nhỉ!

Chi bật cười khi thấy tôi khoanh tay. Chúng tôi nửa ngồi nửa quỳ ở một bờ cỏ non ngoan như hai con chim sẻ ríu rít bên nhau buổi sáng. Buổi sáng làm những ngọn cỏ hồng lên màu hạnh phúc. Chi đặt bàn tay nhỏ bé lên đầu gối tôi:

- Anh Huy nè, thí dụ như mười ngón này là mười ngón thương yêu thì anh thương Chi mấy ngón?

Tôi nắm trọn lấy cả đôi bàn tay của Chi mà siết chặt đến nỗi làm Chi đau đớn khóc òa lên ôm lấy tôi. Nín đi em, tôi dỗ dành, nín đi em. Nhưng tôi đã cùng ôm em mà khóc. Những giọt nước mắt tưới xuống làm cao cây cỏ. Và cỏ cây khôn lớn.

Tôi nhớ một lần Chi đã kể lại em mơ thấy chúng tôi ngồi bên nhau như vậy, nhưng câu trả lời của tôi chỉ là bẻ cong một ngón tay út, mà em tức tưởi khóc không thôi. Em mơ chi mà ác quá, tôi trách móc khi nghĩ lại. Bây giờ chẳng phải là để em mơ nữa, tôi đã tung hê tất cả, cả tương lai nếu cần, để có một sự thật là tôi có em.

Hai đứa con trai nhỏ vừa đuổi nhau vừa cười lớn tiếng chạy ngược về phía tôi. Tôi chặn đứa chạy trước và đứa chạy sau lập tức bắt được bạn. Chúng bỏ trò chơi, ngó tôi. Tôi hỏi:

- Nhỏ biết lối tới Domaine không?

- Domaine hả?

Một đứa hỏi lại tôi. Tôi gật đầu:

- Ừ.

- Em không biết.

Hai đứa rú lên cười và vùng bỏ chạy tiếp tục với trò chơi đuổi bắt

nhau. Tôi nhún vai quay lại với con đường của mình. Hai người đi trước mặt tôi hồi nãy giờ đã rẽ một con dốc khác, có những bậc đá để xuống một dãy nhà xây đồng kiểu nhau theo lối một cư xá. Họ dắt nhau, cùng đầu với nhau cười nói nhìn rất dễ thương. Tôi lại gọi thầm. Anh Chi, Anh Chi Với đôi bàn tay lạnh ngắt.

- Nếu em biết có một ngày anh đến.
- Thì em sẽ đợi.
- Anh sẽ đến vào buổi sáng.
- Lúc vườn tâm hồn em vừa nở những nụ hồng đầu.
- Anh có gì để tặng em.
- Đừng khách sáo.
- Với đôi bàn tay trắng chúng ta vẫy chào nhau.
- Và chúng ta nắm lấy nhau.
- Anh sẽ tới em vào buổi chiều.
- Đừng là buổi chiều vì chiều mau sập tối.
- Anh sẽ có những vì sao.
- Đừng là những vì sao, vì sao sẽ trở thành những giọt nước mắt.
- Anh có những kỷ niệm.
- Ích gì anh, vì kỷ niệm chỉ là vết xót xa đau.
- Anh sẽ có những lời hẹn lâu.
- Đừng anh, mơ tưởng gì nhiều cho khổ tâm.
- Thế anh có gì?
- Một nỗi buồn.
- Ừ, một nỗi buồn, chẳng giữ được nhau.

Im lặng lâu lắm, tôi và Chi tưởng như nghe rõ hơi thở của chính mình. Chúng tôi cùng lớn thêm một chút để cài những câu nói nghĩ ngợi vào tuổi nhau.

- Em Chi à.
- Dạ.
- Nếu em biết không có một ngày nào anh sẽ đến.
- Thì em vẫn đợi.

Tôi hôn lên trán Chị Cảm ơn em. Anh hạnh phúc quá.

Bây giờ chúng tôi đi bên nhau, cười đùa bên nhau. Chi giang rộng cánh tay:

- Nếu là chim trời...
- Thì anh không là cái ná.
- Chi vậy?
- Một cái ná độc ác có thể bắn chim trời sa rặng.
- Không, anh chỉ xin làm một nhánh cây.
- Chi vậy?
- Để đêm chim về đậu ngủ ở đấy.
- Nhưng nếu em là một bông hoa bé tí mọc trên chót vót đỉnh núi.
- Thì anh sẽ làm một tiêu phu tiêu pha cả đời mình đi tầm thứ hoa lạ đó.
- Nhọc công nhỉ, đáng gì đâu anh.

Chi ngậm hờ ngón tay trở ở giữa hai hàm răng để nghĩ xem mình sẽ là một cái gì thật lạ lùng. Chi reo lên:

- A, em sẽ là một cây kim, mà cây kim rớt xuống biển cơ.
- Khó ời!
- Khó chứ, ai mà mò kim dưới đáy biển bao giờ

Tôi không thua được:

- Anh sẽ là một cây kim thứ hai, cũng rớt xuống biển.
- Làm sao tìm được em?
- Nếu sống cùng một kiếp, sống riêng một cõi thì trước sau gì cũng

gặp.

- Mà gặp nhau chi vậy?

- Để giảng toán cho những người bí lù chứ chi.

Chi vùng vằng. Tôi phải vội nói thêm:

- Và để bóc giấy bóng kẹo cho những người ưa đặng miệng vì thuốc lá nữa.

- Hứ...

Chi cười to với ý nghĩ mới:

- Rồi, nếu em sẽ là một con sâu, con sâu róm ấy nha anh, xấu xí ghê tởm. Nó bò tới anh cho anh quăng sách vở mà chạy.

- Em Chi ơi, tôi cúi xuống trên mái tóc mềm của cô bé, anh sẽ là thời gian. Vì sau thời gian đầy đọa sâu róm sẽ hóa kiếp thành bướm. Rồi anh là cây vọt chạy theo mà "vọt" em một cái.

- Nhè nhẹ thôi nha anh, nhớ đau em.

- Ủ, thật nhẹ thôi.

- Rồi em có bị ép vào cuốn tự điển không?

- Không.

- Chứ để em ở đây, nhớ em bay thì sao?

- Thì cái vọt lại đuổi theo nữa.

- Anh sẽ có một sợi chỉ cột em vào.

- Không đâu đấy.

Chi xịu mặt xuống:

- Em không thích. Em không muốn anh có sợi chỉ.

Tôi dỗ dành cô bé:

- Ủ, anh ném sợi chỉ đi.

- Thế rồi em ở đâu?

- Anh cũng chả biết.

Chi cười:

- Em bay nữa.

Tôi cũng cười:

- Thì cái vọt lại đuổi theo nữa.

- Em bay hoài, bay hoài, bay hoài...

- Cái vọt lại đuổi theo hoài, theo hoài...

- Mỗi cánh quá anh ơ...

- Ừ, anh cũng mỗi tay nữa.

- Đứng nguyên một chỗ nhé anh, em sẽ buông cánh... buông cánh cho rớt xuống cái vọt. Chà, êm ái quá!

Chi và tôi cùng cười rộ, vui vẻ. Chi nói to:

- Bây giờ tôi là Anh Chi.

Tôi đáp theo liền:

- Và tôi là anh Huy.

Chi đổi giọng, nhỏ nhỏ bên tai tôi:

- Anh Huy ẵm em đi anh Huy.

- Ơ...

- Thiệt mà - Chi vọt vỉnh, anh Huy ẵm em Chi đi.

Tôi ngó sững Chi một giây và biết mình phải chiều Chi thật. Tôi cúi xuống bế thốc Chi lên. Cô bé cười khúc khích thích thú:

- Em nặng không anh?

- Bằng một cái kẹo.

- Em được nhìn thẳng lên trời mà không phải cúi cổ, thích quá.

- Em thấy gì?

- Mây.

- Gì nữa?

- Và mây.

- Anh tưởng em thấy thiên đường chứ.
- Thiên đường ở đâu anh?
- Ở khỏi mặt đất, ở ngoài tâm hồn. Thiên đường là nơi mà mình ao ước.
- Nếu vậy em sẽ nhắm mắt lại.

Rồi Chi nhắm mắt lại trên cánh tay tôi, em ngủ ngoan ngoãn trong lòng tôi. Em sẽ thấy thiên đường, Anh Chi yêu dấu của anh, có một chỗ cho chúng ta. Hãy ngủ mãi trên cánh tay anh. Ngủ cho suốt một đời nhau.

Đôi trai gái đã khát ở dưới con dốc ngập hoa quỳ vàng. Tôi vẫn còn ấm Chi trên tay mà đi, cho tới khi choàng tỉnh bởi hai cô gái nhí nhảnh đi ngang. Tôi muốn làm quen với họ để dò đường nhưng không. Tôi hỏi thăm một người đàn ông mặc áo dạ đen, với chiếc pip phi phà ngậm trên miệng cùng đi tới:

- Thưa ông, ông có biết nội trú Domaine de Marie đi lối nào không ạ? Người đàn ông ngỡ ngác với một cái tên nghe lạ, ông nói không biết rồi làm lùi bước đi. Hai cô gái đi phía trước quay lại nhìn tôi rồi nắm nhau khúc khích cười. Có lẽ họ biết, đoán chừng thế, nhưng tôi lại không dám đánh bạo bước thêm vài bước để hỏi thăm họ. Tôi lại tiếp tục quăng đường mộng tưởng với Chi trên tay. Bây giờ chúng tôi cùng đi vào một khu rừng mùa đông với những ngọn cây trơ trụi lá, cành nhỏ gầy guộc ôm nhau không đủ ấm. Sương khói vẽ những vệt dài thật nhẹ nhàng bao quanh lấy chúng tôi, khi nằm dưới chân, khi vương ngang đầu. Đó là thế giới mà chàng thanh niên mất trí nhớ đã đánh rơi bản tính mình cho những tiếng động sau một thời, về đi dạo với cô bé đội mũ len trắng trong những ngày chủ nhật, ở một thành phố, ven một bờ hồ. Tôi đã sống bằng cả những liên tưởng và mộng

tưởng của mình. Tâm hồn tôi, có bao giờ mệt mỏi trong những giấc mơ, mơ trong trạng thái tỉnh táo, và lạ thường nhất trong cơn mơ bệnh hoạn của tôi.

- Em Chi này.

- Dạ.

Tôi hơi ngả cánh tay xuống cho mái tóc ngắn của Chi xõa ra. Tôi hỏi Chi:

- Em thích bay không?

Chi chớp đôi mắt sáng như sao của bé:

- Em là chim hờ?

- Ừ, em bay đi.

Chi dang hai tay rộng:

- Em bay thật cao nhé anh.

- Và thật xa, thật xa...

- Còn anh?

- Anh cũng là chim nữa, cho anh bay theo em.

Tôi nâng Chi lên cao khiến cho mái tóc Chi bay ngược lòa xòa cả vào mặt tôi:

- Anh bay gần Chi nha anh.

- Anh có ngậm được một ngọn tóc của Chi đây.

Và chúng tôi cùng bay trên những cánh đồng mênh mông bát ngát.

- Một dải lụa ai phơi phơi dưới kia kìa anh.

- Không phải đâu, một dòng sông đó.

- Đẹp quá.

- Nếu em thích, chúng ta sẽ đáp xuống đây lập nghiệp.

- Thật nhé anh.

Chi vui mừng quá mà ôm chầm lấy tôi. Chúng tôi cùng rớt xuống.

Nhưng chưa đụng thực tế. Bây giờ đôi tay của Chi choàng qua cổ tôi, mặt Chi áp vào ngực tôi.

- Em nghe được trái tim anh đang đập mạnh.

- Rồi một ngày kia sẽ ngưng nghỉ.

- Sao vậy anh?

Bởi tới một lúc nào đó em sẽ trở thành quá cần thiết trong đời sống anh, đó là lúc anh muốn nhắm nghiền mắt lại. Có thể chúng ta mới còn có nhau, vĩnh viễn. Tôi không nói với Chi thế, em ngơ ngác nhìn tôi đang ngửa mặt lên trời. Có thiên đường nào đã mở rộng một lối thênh thang, cho Chi và cho tôi, cho những ai không thể hẹn nhau ở đời sống này?

Vất vả nhiều trong cái đầu mi quá, Huy ạ. Trước mắt tôi, ở đầu con dốc hiện ra một khung cảnh thoát nhìn tôi đã có cảm tưởng như một người chột tỉnh dậy, chột rớt từ trên cao xuống chân vừa chạm mặt đất, một cách nhẹ nhàng. Đó là hình ảnh một ngôi nhà nguyền nhỏ nằm trong những hàng thông, với các bờ tường gạch đỏ và các khung cửa vòng cung cùng những bậc đá và cây thánh giá trên ngọn tháp chuông mang vẻ uy nghiêm quen thuộc như ở bất cứ một ngôi nhà nguyền nào cũng có. Tự nhiên tôi linh cảm được rằng, nơi này em đang ở. Anh Chi của tôi đang thờ và đi lại, ăn uống và nghỉ ngơi. Ở đây yên lặng quá. Trong buổi sáng chủ nhật 10 giờ, những cánh cửa lớn của ngôi nhà nguyền đã đóng kín. Tôi làm ra vẻ quen thuộc bước lên một bậc đá ở bên hông nhà nguyền và ngồi ở đó, bên cạnh một bụi hồng cao, hoa đã được hai vào chưng ở bàn thờ trong nhà nguyền hay trong phòng nào đó, chỉ còn những cành gầy guộc, đầy gai. Từ đây tôi có thể nhìn sang dãy nhà đối diện, có lẽ đó là khu nội trú. Tôi trầm nghĩ như vậy. Cũng có những khuôn cửa hình vòng

cung mang một vẻ dịu dàng và cổ kính như lối kiến trúc của một tu viện, những dãy nhà ngói nằm cách nhau bởi một vuông sân rộng của khu nội trú ấy.

Các soeur ở đây mặc áo và màu khăn xanh đậm. Nhìn những nếp khăn và nếp áo của họ khi qua lại ngoài hành lang là tôi chợt hình dung đến những con chim. Nhưng mà là những con chim không còn những tiếng hót rít rít, bước chân nhảy nhót tung tăng nữa. Những con chim đã tự ý chui mình vào chiếc lồng giam hãm đời mình. Cái đuôi khăn trên đầu của người nữ tu đã thay thế mái tóc con gái cắt ngắn, khi họ đi lại vội vàng đuôi khăn ấy bay dạt về phía sau trông vẫn còn nhiều những thướt tha, tôi nghĩ thế và một lần Chi nhắc tới những bức tường vôi vàng, những khung cửa sổ lớp học mở ra bốn phía, nơi trường cũ Chi học, những soeur mặc áo trắng và những bạn bè mà Chi đã bỏ lại ở Sài Gòn. Bây giờ đây, cũng bên những người nữ tu, Chi sống với họ ràng buộc nhiều hơn. Và những bạn bè mới, hẳn Chi phải có một đứa bạn thân. Ở nội trú để có bạn thân. Tôi không thích Chi có bạn thân, tôi không muốn em chia sẻ thương yêu đậm đà với một ai khác, bất cứ ai. Có lẽ chỉ trừ mẹ em ra.

Tôi chưa tìm thấy một tấm bảng đá nhỏ nào đó chẳng hạn, ở một bờ cổng nơi đây, có khắc chìm hàng chữ *Domaine de Marie* Nhưng tôi linh cảm thấy rằng đây chính là nơi mẹ Chi đã gửi em. Tôi ngồi ở bậc thềm nhà nguyện lâu lắm, chỉ mong có thể chợt nhìn thấy Chi ở một căn phòng nào đó trong dãy nhà có những khuôn cửa hình vòng cung kia bước ra. Em đi ngoài hành lang, em qua sân và tìm tôi sẽ ngừng đập khi thấy em băng qua con đường nhỏ trước mặt để bước lên nhà nguyện. Trời ơi, không biết khi nhìn thấy tôi thì em sẽ ra sao nhỉ. Em hoảng hốt bỏ quay đi như một điều sợ hãi. Tôi thất lòng khi

tưởng tượng em sẽ xa lạ và sợ sệt tôi. Đã một lần tôi làm em sợ trong cơn bệnh hoạn của mình trên những nấc thang của Viện Dục Anh và lần ấy đã đẩy chúng tôi xa nhau, lạ lẫm nhau. Chính lần ấy đã cho thấy mẹ Chi là một cái bóng lớn đứng giữa chúng tôi.

Để bây giờ tôi ngồi đây và em Chi đang ở đâu đó trong khu nội trú kia.

Nội trú vắng có lẽ vì hôm nay là ngày chủ nhật. Chủ nhật, những thân nhân tới thăm và đưa các con em của họ về chơi một ngày. Chủ nhật, không biết ở trong phòng giờ này Chi đang làm gì, hay em đang vui mặt xuống gối tủi thân. Chắc em sẽ khóc. Tôi biết. Em hay khóc lắm.

- Anh đến với em đây, Chi yêu.

- Anh vẫn còn nhớ tới em sao?

- Nhớ chứ, nhớ điên cuồng.

- Anh nói gì mà nghe dễ sợ, anh có lạ lắm không?

Anh đang lạ lắm. Anh biết mình lạ lắm. Nhưng cho đến bao giờ em mới hiểu. Ở một cõi yêu thương có khi chẳng còn là một thứ ngôn ngữ nào để đặt tên, nhắc tới. Bởi nghĩa của nó là chính nó, nói ra nó sẽ tan biến rơi mất như một vốc cát nắm chặt trong lòng bàn tay, chẳng còn giữ được gì hay chẳng hiểu biết thêm gì. Rất vu vơ, rất đại dột.

- Nếu em biết...

Chi nhìn tôi, những hạt nước mắt còn đầm trên mi:

- Anh nói gì ạ?

- Anh vẫn hằng nhớ em.

Chi ngả đầu trên vai tôi:

- Em biết.

Tôi lau khô những hạt lệ trên mắt Chi bằng môi mình:

- Đừng khóc nữa em.

- Vâng.

- Và em phải nhớ như vậy.

- Vâng. Nhưng...

Tôi nhìn Chị Chi gục mặt trên vai tôi:

- Nhưng nếu em nhớ tới mẹ, em sẽ không đừng khóc được.

Tôi vuốt tóc Chi bằng tất cả những khéo léo, nhẹ nhàng nhất của mình. Tôi áp má trên tóc em và ghé môi lên đó. Em yêu dấu, hãy nhớ tới anh.

Tôi đứng dậy, bỏ bậc thềm nhà nguyện, bỏ khóm hồng gầy guộc bước ra phía cổng. Tôi muốn hỏi thăm một soeur áo xanh ở đây, mới từ phía những ngôi nhà ở phía dưới thung lũng bước lên. Soeur còn trẻ với vẻ đẹp còn nguyên vẹn tuổi con gái, hai má đỏ au, bà bối rối rõ rệt khi phải đứng tiếp chuyện với tôi.

- Thưa soeur đây là nội trú Domaine de Marie?

Người nữ tu gật đầu:

- Phải, khu nội trú của các em ở phía bên kia.

Tôi nhìn theo hướng tay chỉ của người nữ tu và nói:

- Sao có vẻ như chẳng có ai ở đó.

- Hôm nay chủ nhật các em được đón về nhà với gia đình hết cả.

- Thế còn các em ở xa?

- Các em ở xa thì ở lại đây với một số các em mồ côi khác.

Tôi "à" tiếng nhẹ, lẩn một chút lạ khi người nữ tu áo xanh nhắc đến những đứa trẻ mồ côi. Và không khỏi bậm môi khi tôi nhớ tới mảnh thủy tinh vỡ trong tay mình hôm nào trên những bậc thang của Viện Dục Anh.

Thưa soeur, tôi định hỏi về Anh Chi, có thể soeur biết các em nội trú ở đây, nhưng tự dưng lưỡi tôi nín lại. Tôi bỏ lửng câu nói làm soeur nhìn tôi. Sự im lặng, giữa một khoảng cách nhỏ làm tôi và có lẽ khiến cả người nữ tu cũng bối rối. Tự dưng vậy thôi, và cái tâm hồn tôi thì vẫn thường rắc rối, làm phức tạp đời sống mình thêm.

Lúc ấy, tiếng chuông của ngôi nhà nguyện đổ vang, dồn dập. Vào lúc 12 giờ, tất cả những quả chuông của các ngôi nhà thờ đều rung lên để đánh dấu giờ khắc của nửa ngày. Tiếng chuông còn dội lại từ dưới thung lũng những tiếng ngân nga trước khi bật hẳn âm thanh.

Soeur áo xanh hỏi tôi, vừa sau khi tiếng chuông dứt:

- Chắc ông có người nhà gửi trong nội trú?

Tôi đáp rất tự nhiên:

- Vâng.

- Sao ông không định đón em về chơi?

Tôi bối rối:

- Có lẽ tuần tới tôi sẽ tới thăm em ấy. Hẳn giờ này cũng đã muộn rồi. Bây giờ mặt trời đã ở trên đỉnh đầu. Tôi cảm ơn người nữ tu trẻ, những người nữ tu mà tôi gặp đều còn trẻ và dễ thương. Khi soeur áo xanh đã đi tôi còn đứng lại ở bên này đường ngo sang khu nội trú một lúc lâu nữa rồi mới theo đường cũ mà về.

Hết một buổi sáng chủ nhật, tôi chưa gặp Chi nhưng tôi đã được ẵm Chi trên tay suốt quãng đường tìm đến thăm em. Chưa bao giờ trí tưởng tượng tôi bày vẽ ra những hình ảnh rộn rã đến thế, miệt mài đến thế. Đó là một cơn say dữ. Nếu sau này khi có dịp trốn về với một thời, như buổi sáng hôm nay, tôi sẽ không quên. Miệng tôi đã ngọt quá vị ngọt để trở thành vị đắng.

Khi xa dần con dốc, tôi còn nghe tiếng Chi mơ hồ vang từ ngọn thông

nào bên đường:

- Anh Huy!

Tôi quay lại. Chi nghiêng mái tóc xuống vai. Chi cười:

- Chủ nhật tới anh tới thăm Chi.

Anh đếm từ bây giờ. Từ buổi trưa nay cho tới hết đêm của ngày thứ bảy.

Anh sẽ tới thăm em sớm hơn mọi người khác

Anh sẽ lẩn trong sương của Đà Lạt mà đi

Chi cười như một thiên thần dễ thương:

- Và anh sẽ xin phép dẫn em đi chơi nữa nhé anh.

Tôi gật đầu. Khuôn mặt Chi nhòa đi, với giọt nước mắt vừa ứa rớt xuống môi cười.

Đinh Tiến Luyện

Anh Chi yêu dấu

Chương 3

Soeur giám thị sửa lại gọng kính cho ngay ngắn, nhìn tôi. Có một chút gì dè dặt khi bà trao cho tôi một tấm phiếu tiếp khách. Tôi điền vào đó tên Anh Chi, tên tôi và liên hệ giữa tôi và Anh Chi.

- Ông là anh của Anh Chi?

- Thưa soeur vâng.

- Anh ruột?

- Vâng.

Tôi nghĩ là mình phải trả lời giấu giếm như vậy cho đỡ rắc rối. Và có lẽ đó là câu nói dối thông suốt nhất từ trước tới giờ của tôi. Mạnh dạn và bình tĩnh hơn lúc nào hết, tôi nhìn thẳng vào mắt người đối diện:

- Anh Chi là em tôi.

Soeur giám thị cầm cúi ghi vào cuốn sổ bìa đen lớn ở trên bàn tất cả những gì tôi đã ghi ở tám phiếu tiếp khách. Rồi soeur đưa tám phiếu ấy cho một soeur khác, đang đứng ở cửa nhìn ra phía sân chơi.

- Cậu ngồi đợi một lát em sẽ ra.

Từ lúc vị nữ tu áo xanh cầm tám phiếu có ghi tên tôi và tên Anh Chi đi khuất, tôi hồi hộp quá thể. Ngồi ở phòng khách nhìn sang dãy hành lang đối diện, toàn thân tôi run lên. Một lúc nào đó mình mới nhận ra mình có một trái tim quá nhỏ bé và yếu đuối, như muốn vỡ ra từng mảnh. Là lúc này, hai cánh tay tôi khuỳnh ra thành ghế nhưng hai bàn tay nắm chặt lấy nhau trước ngực. Tôi tránh nhìn ra ngoài sân chơi và dãy hành lang đối diện mà chỉ lát nữa đây tôi biết Chi sẽ theo soeur hướng dẫn qua đó. Nhìn thấy Chi từ xa, có lẽ tôi sẽ nghe được cả tiếng bước chân của em tới gần, tội nghiệp cho trái tim hồi hộp của tôi lắm.

Mi quá yếu đuối, Huy ạ. Tôi chia sự hồi hộp của mình ra bằng cách cố quan sát tỉ mỉ các thứ bày biện trong phòng khách nội trú. Những bức vẽ bằng chì sáp màu sắc lộng lẫy mà tôi tưởng tượng ra những ngón tay tròn trĩnh nắn nót dưới mái tóc nghiêng nghiêng của một cậu bé hay cô bé nào đó, vẽ hoa, vẽ phong cảnh và những con vật, qua đôi mắt ngây thơ của chúng. Ở một bức tường khác là chiếc tủ kính rộng có nhiều ô, bày biện những hình thủ công làm bằng tre, bằng gỗ hay bằng len bằng vải, nhà sàn, hoa và đám gà con. Trên mặt chiếc tủ thấp ấy là một bức tượng thạch cao đặt trên một khúc

gỗ thông nhỏ mà lớp vỏ کیا đã được quang véc-ni vàng bóng. Bức tượng có khuôn mặt nhìn xuống trông rất đẹp. Tôi đoán đó là bức tượng Đức Mẹ, một người nữ đẹp hơn tất cả mọi người nữ khác trên trần gian, Thánh thi đã chép như vậy. Một chiếc ly thủy tinh, nước trong vắt với một búp hồng đang nở, có lẽ mới được cắm vào buổi sớm chủ nhật hôm nay.

Trong tiếng lao xao ở ngoài hành lang phía trước tôi bỗng nghe một giọng nói quen thuộc của ngày nào trên thảm cỏ non thơ ấu. Và khi biết rõ đó là tiếng Chi, tôi run rẩy quá đỗi.

- Nhỏ đi đâu này giờ để soeur Catherine tìm cùng hết.
- Chi với Thảo ở phía sau nhà nguyện mà.
- Có người tới thăm đợi Chi đó.

Chi hiện ra ở khung cửa. Thoạt tiên tôi nhìn thấy đôi mắt ngơ ngác của em và mái tóc lạ. Chi chưa nhìn thấy tôi vì còn khuất bởi đám bàn ghế mây phòng soeur giám thị.

Soeur giám thị nói:

- Anh của em đang đợi ngoài phòng khách.

Tôi đứng bật dậy khi Chi bước ra. Đôi mắt cô bé sáng rực, một xúc động, Chi reo lên khẽ:

- Anh Huy!

Chi chậm đến bên tôi, nước mắt em ứa ra. Tôi bấm chặt những đầu ngón tay trong lòng bàn tay và cảm thấy như có một hạt nước nặng nề nào đang nằm trong mắt mình. Tôi muốn bước tới nắm lấy tay Chi và cúi xuống hôn hai giọt nước mắt đã vỡ ra trên má Chi. Tôi muốn nói với Chi một câu âu yếm, dỗ dành. Em có biết, Chi à, anh thương em. Anh đã lẫn trong sương mù của xứ này để đến thăm em thật sớm như anh mơ ước. Giờ thì anh lại muốn tan biến trong sương mù

để được quanh quẩn bên em, suốt đời.

Tôi cắn môi. Phải nắn nót một nụ cười để lấy tự nhiên:

- Chi lại nhè rồi.

Chi ngẩng đầu lên nhìn tôi, hai hàng mi đầm nước mắt. Chúng tôi ngồi đối diện nhau trong hai chiếc ghế rộng. Chi chẳng nói gì cả, tôi phải hỏi chuyện em, y như là ngày nào hai chúng tôi còn ngồi với nhau trên thảm cỏ non của hòn nhien nhỏ dại:

- Chi đang làm gì vậy?

- Chi đang chơi với bạn.

Chi đưa ngón tay gạt nước mắt còn ướt trên má, hỏi tôi:

- Anh lên đây làm chi vậy?

Tôi lặng người. Chẳng nhẽ Chi đã biết nói một câu chua chát. Không.

Tôi phải cười:

- Anh định ghi tên học ở trên này đó Chi.

- Sao anh không học ở Sài Gòn?

- Tại vì... anh có nhiều bạn ở trên này.

- Vậy hở?

Tôi nói dài dòng với Chi là tôi lên đây được vài tuần rồi, ở nhà một người cộ Tuần trước có tới đây nhưng không vào.

- Từ hôm gửi Chi ở đây mẹ có tới thăm Chi lần nào chưa?

- Mẹ có viết thư cho em thôi. Sao anh Huy biết em ở đây?

- Mẹ cho anh biết.

- Anh tới nhà Chi à?

- Không. Mẹ viết vào một miếng giấy gửi tới cho anh với những cuốn sách mẹ thưởng anh thi đỗ.

- Anh Huy học giỏi ghê.

Những hạt nước mắt đã khô trên má Chi, cô bé nghiêng đầu cười với

tôi. Tôi lại thấy khoe rằng khềnh xinh ời là xinh của em dạo nào chúng tôi còn quần quýt bên nhau. Chỉ có khác mái tóc. Tôi cùng cười với Chi:

- Anh Huy học dốt thấy mờ, nhờ Chi đẩy chứ bộ.
- Em làm gì đâu nào?
- Em cầu nguyện cho anh thi đỗ.

Chi chớp chớp mắt cảm động. Tôi thề mình chết đuối một đời trong đôi mắt nai ấy đã mấy lần. Anh thề có một người ở bên anh suốt đời để cầu nguyện cho anh may mắn, Chi ạ.

Tôi hỏi Chi:

- Mái tóc bum bê dạo nào của em đâu rồi? Chi đưa tay ra phía sau gáy tuột sợi dây thun và lúc lắc cho tóc xổ tung ra. Mái tóc em dài vừa chấm bờ vai. Tôi nhìn em và có một chút gì xót xa lên đầu đó trong trái tim mình. Anh Chi đã có một chút gì đổi khác. Như cỏ cây, em đã lớn lên.
- Ở nhà như thế này mẹ đã phải cắt cho em hai lần rồi.
- Bây giờ Chi định để tóc dài à?
- Nhỏ Thảo nói với em vậy.
- Rồi em có bằng lòng không?
- Em đang ngần ngừ. Em đã tính viết thư về hỏi mẹ.

Tôi gật đầu:

- Bây giờ viết thư hỏi anh đi.

Chi chu môi:

- Anh trả lời chứ?
- Trả lời hỏa tốc.

Chi kéo ngọn tóc thề về ngang mắt:

- Vậy thì thư Chi viết rồi đó, anh trả lời đi.

Tôi nhìn Chi, tôi không nghĩ là mình sắp sửa quyết định một điều, nhưng rất nhanh tôi đã gạt đầu. Chi thả ngọn tóc đang kéo ngang mặt cho rơi xuống vai, mắt rạng rỡ vui mừng lẫn xúc động:

- Nhé.

- Chi để dài tới qua vai một chút trông dễ thương lắm.

- Em thích chải tóc lắm cơ anh. Em cứ đòi chải cho nhỏ Thảo hoài à, nó bảo em vậy để tóc đi.

- Ủ, em để tóc dài cho ấm gáy. Anh thấy con gái ở xứ lạnh ai cũng để tóc dài.

- Nhưng dù sao em cũng phải viết thư về hỏi mẹ.

- Ủ, nên cho mẹ biết.

- Nhỡ mẹ không bằng lòng thì sao anh?

- Thì... cứ để.

Chi ra vẻ phân vân nghĩ ngợi. Tôi nói thêm cho cô bé khỏi buồn khi nghĩ tới sẽ cãi ý mẹ:

- Nhưng anh chắc là mẹ cũng muốn vậy.

Chi cúi xuống:

- Mẹ hết chiều em rồi anh.

- Sao em lại nói vậy?

- Em biết.

Thấy Chi im lặng lúc lâu tôi hiểu là phải đưa em ra khỏi cái không khí ảm đến độ rớt ra những giọt nước mắt này. Tôi nhìn ra ngoài cửa khen băng quơ một câu:

- Ở đây đẹp ghê há Chi.

Chi ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài. Ngoài sân bắt đầu có những thân nhân và tiếng ồn ào. Chi chỉ đứa bạn của Chi mặc áo len xanh đang ngồi dưới một gốc cây phía bên kia đường, gần sân nhà nguyện:

- Nhỏ Thảo không chịu đi chơi đâu kìa anh.
 - Kệ nó.
 - Nó chỉ chơi với em thôi.
 - Chắc ở đây Chi có nhiều bạn lắm nhỉ?
 - Em cũng chỉ có một mình nó.
 - Hồi nãy anh mới tới ngồi đợi Chi thì Chi đang đi chơi với Thảo phải không?
 - Bọn em vừa tan lễ đó anh, hai đứa vừa gặm bánh mì vừa đi quanh nhà nguyện để xem đứa nào sẽ tìm được một cái gì ở dưới ấy gọi là đẹp nhất.
 - Trò chơi gì mà vui thế, ai bày ra vậy?
- Chi chớp chớp đôi mắt nai của em và kể cho tôi nghe chuyện đêm hôm qua nằm mơ Em mơ thấy em có một viên kẹo ngậm trong miệng ước gì cũng được (Chi cười nhỏ). Sáng sớm vừa tới nhà nguyện là em kể Thảo nghe ngay, nó thích lắm anh ạ. Rồi tan lễ hai đứa nảy ra ý định trò chơi xem ai sẽ lượm được cái gì gọi là đẹp nhất.
- Cuối cùng ai thắng?
 - Chúng em đang cãi nhau và định nhờ một con bạn phân xử thì anh tới.
 - Em lượm được cái gì?
 - Một mảnh thủy tinh trong suốt.
 - Còn con Thảo?
 - Nó lượm được viên sỏi màu xám xí òm.
 - Em bảo của nó xí òm không sợ nó giận à?
 - Nó cũng nói thế. Vậy mới cãi nhau.

Tôi hỏi:

- Thế mảnh thủy tinh của em đâu rồi?

Chi lấy trong túi áo ra một mảnh thủy tinh vỡ đặt lên mắt khoe tôi. Tôi xòe tay ra:

- Cho anh mượn đi.

Chi nghiêng đầu:

- Anh phải bảo là nó đẹp nhất cơ.

- Thì cứ cho anh coi đã.

Một mảnh thủy tinh vỡ được vùi dưới đất lâu ngày, nước mưa làm mòn các cạnh sắc của nó, nhưng mặt thủy tinh vẫn còn trong suốt. Tôi cố đoán xem đó là một mảnh vỡ từ một miếng kiếng nào, nhưng khó mà có thể quả quyết được nó là từ khuôn cửa kính nhà thờ hay một mảnh chai nào đó.

Trong lúc tôi đang mân mê mảnh thủy tinh vỡ ấy thì trong phòng có thêm vài ba người khác. Soeur giám thị đang bận rộn tiếp họ với những giấy tờ sổ sách trên bàn. Tôi để ý thấy soeur liếc nhìn chừng tôi mấy lần này giờ.

- Chi này, Soeur cận thị kia khó lắm hả?

- Soeur giám thị đó anh, nghiêm nhất trường. Đứa nào cũng sợ, chẳng dám tới gần.

- Chi có sợ không?

- Em sợ nhất.

- Anh cũng bắt đầu thấy hơi sợ soeur ấy rồi. Chả bù tuần trước anh gặp một soeur cũng mang kính cận dễ thương lắm kia.

- Có phải soeur xinh thật xinh không anh?

- Đúng rồi.

- Soeur Catherine đó anh. Soeur kéo violon với lại chơi piano giỏi nhất các trường ở đây. Nhỏ Thảo bảo vậy, soeur Trâm hay khóc lắm,

có khi châu Thánh Thể đang ngồi đàn nghiêm trang thể này cũng bỏ ra khóc ngon lành.

- Hèn chi...

- Hèn chi sao ạ?

- Hèn chi có đôi mắt giống em, to như mắt một con nai.

Chi chu môi, hứ. Chi bảo tự dưng có lần em thêm cận thị để được đeo kính trắng giống soeur Catherine đó anh Huy ạ. Tôi nói, chẳng cần thêm rồi em sẽ cận thị cho mà xem.

- Sao vậy?

- Vì em hay khóc.

Chi ngây thơ:

- Thật hả anh Huy?

Tôi cười:

- Nhìn soeur Catherine hay khóc thì em biết đó.

Mắt Chi chớp liên liên, em có vẻ rất tin ở điều tôi nói. Chúng tôi đứng với nhau ở cửa.

- Bây giờ anh về nhé Chi.

- Anh về ạ.

Chi ngó tôi, mắt em như đã vương vào một sợi chỉ buồn mỏng manh nào. Mười ba tuổi, những ngọn tóc đang phủ xuống vai em. Dáng em ngoan như một con bồ câu trắng xuống sân nhặt thóc trong buổi sáng.

Chi đi với tôi những bước nhỏ ra đến cổng, gió đưa chiếc khăn len màu đỏ em quàng bay dạt về phía sau.

- Tuần sau anh sẽ tới thăm Chi nữa nhé.

- Rồi bao giờ anh về?

- Chi nói về đâu?

- Anh về Sài Gòn.

- Còn lâu anh mới về. Anh học luôn ở trên này mà.

Chi chợt hỏi tôi, giọng lạ:

- Rồi mẹ có biết anh ở trên này không, anh Huy?

Tôi bối rối:

- Chắc mẹ không biết đâu.

Mẹ Chi đã dựng ở giữa tôi và Anh Chi một bức tường, tôi nghĩ thế.

Mẹ Chi đã có ý gửi Chi đi xa một thành phố, xa một sự quen thuộc mà bà cho rằng đó là một ám ảnh không tốt. Thoạt tiên tôi đã nhận đó là một điều đúng. Nhưng chính bây giờ chân tôi đang lạ lẫm giẫm lên nền đất lạ này cũng là một điều đúng nữa.

Tôi nắm vội lấy tay Anh Chi như một kẻ tội lỗi, run rẩy:

- Lát nữa nếu có soeur nào hỏi Chi cứ nói anh Huy là anh ruột của Chi nhé.

Chi gật đầu. Hơi thở đun đầy một đám khói nặng nề.

- Cả bạn bè em cũng nhớ nói như vậy nha.

- Vâng.

- Dù là con Thảo.

- Vâng.

Tôi nói nhanh:

- Nhớ nhé. Tuần sau anh sẽ tới thăm Chi và xin phép cho Chi ra chơi với anh suốt ngày chủ nhật.

Buông tay Chi ra, tôi nhìn xung quanh xem có soeur nào chú ý đến chúng tôi, nhưng không. Chỉ có con bạn của Chi, Thảo vẫn còn tha thẩn ở phía bên kia con đường nhỏ sát nhà nguyện hình như nãy giờ không thôi quan sát chúng tôi. Nhớ tới trò chơi của Chi ban nãy tôi xòe tay ra:

- Chi cho anh xin viên ngọc của Chi đi.

Mắt Chi sáng lên:

- Viên ngọc nào ạ?

Tôi cười:

- Viên ngọc mà Chi lượm được hồi nãy đó.

Chi lấy mảnh thủy tinh trong suốt từ trong túi áo ra:

- Của em, để lát nữa em còn đem vào thi với con Thảo chứ.

- Khởi thêm thi nữa, có anh Huy chấm nhất rồi.

Tôi vẫn còn xòe tay ra:

- Cứ cho anh Huy đi

Chi đặt mảnh thủy tinh trong lòng bàn tay tôi, em cười mở khoe răng khênh xinh, hồn nhiên:

- Viên ngọc này quý lắm đó, anh Huy đừng đánh mất của Chi nha.

Tôi nắm chặt viên ngọc của Chi trong tay:

- Anh sẽ giữ thật kỹ giùm Chi.

Chi nghiêng đầu:

- Từ nay nếu anh mơ thấy gì anh cũng phải kể lại cho Chi nghe đấy nha.

Tôi cũng nghiêng đầu bắt chước lời nói chuyện của Chi:

- Vâng ạ, thưa bà Tiên.

- Cô Tiên chứ?

- Vâng, thưa cô Tiên.

Tan nụ cười chúng tôi bỏ chỗ đứng. Khi bước xuống đầu con dốc tôi quay lại còn thấy Chi đứng ở cổng. Định vẫy tay với Chi nhưng nhìn thấy bóng một soeur đứng ở cửa phòng khách nhìn ra tôi liền vội rút lại. Xuống hết con dốc tôi mới sực nhớ là đã quên chào soeur giám thị khi về. Chân tôi bước những bước lằng lằng như đi trên mây,

bồng bênh không trọng lượng. Và tôi vẫn còn cầm chắc mảnh thủy tinh trong suốt của Chi cho trong tay. Khi tới đoạn đường hai bên toàn là thông, tôi đặt mảnh nhỏ thủy tinh ấy lên mắt để nhìn ngược lên trời. Tôi thấy những cành cây, những ngọn lá đan nhau, những đám mây trắng và màu xanh của bầu trời. Tất cả lung linh, xoay tròn và mơ hồ như ở một thế giới nào xa lạ lắm vậy.

- Có em ở trên đó không, Anh Chi?

Chi cười với tôi, vờ những mảnh nắng dưới chân tôi đi.

Trở về căn phòng vắng lặng, như người thả trí nhớ lang thang nơi đâu, tôi ngồi nhìn mảnh thủy tinh trong lòng đôi bàn tay mình mà thấy Chi đang đứng trong đó. Và tôi chuyện trò ngớ ngẩn với em.

Đinh Tiến Luyện

Anh Chi yêu dấu

Chương 4

Phần đêm về sáng có những hôm lạnh quá khiến tôi tỉnh dậy. Đã quần vào người hai lớp áo và một lần chăn dày thế mà tôi vẫn bị đánh thức bởi khí lạnh. Hai bàn tay và cả hai bàn chân tôi cóng buốt. Chui ra khỏi chăn để tìm đôi vớ là một điều quá ngại ngùng mà tôi vẫn gắng được. Cũng như tôi không sao có thể ngăn được những cơn ho bất chợt theo cơn gió lùa vào một khe trống nào đó trong phòng. mấy lần tôi đã nghĩ tới là phải đi kiếm những giẻ và giấy báo cũ để nhét cho kín những khe trống ấy, rồi mấy lần sau đó đều quên.

Có một buổi chiều nhớ lời cô Ngân tôi đã leo lên ngọn đồi thấp bên cạnh nhà và dùng gậy bẫy về được một khúc cây lớn cho cô Ngân dùng búa bửa ra để bỏ vào lò sưởi mới được đốt lại trong mùa đông này.

Buổi sáng, tôi ngồi rút người trong chiếc chăn dày quấn quanh khi cô Ngân pha cho tôi ly cà phê sữa bốc khói. Cô nói, chiếc áo len của cháu hơi mỏng, để hôm nào cô đan cho chiếc áo len khác dày hơn. Không ngờ năm nay lạnh quá. Nhìn đám cây cỏ mọc um tùm ở trước nhà hôm mới tới tôi có nói với cô là sẽ bỏ ra vài ngày để phát quang đi. Nhưng đã mấy tuần rồi tôi vẫn chưa khởi công được.

Buổi sáng, dùng bàn tay lau đám bụi nước bám vào mặt kính cửa sổ để nhìn được ra ngoài, tôi đã thấy một cành anh đào vươn lên trong đám cỏ cây um tùm ấy. Những nụ hoa hé nở trong rất dễ thương. Tôi lao ra ngoài mặc cho lạnh đến se buốt hai lỗ mũi và tê cóng chân tay, để xem rõ đó có phải là những nụ anh đào. Tôi nói với cô Ngân, đây là lần đầu tiên cháu được nhìn thấy anh đào nở trên cây. Năm nay lạnh anh đào nở sớm, cô Ngân bảo thế và tôi thấy cô chẳng mấy may xúc động về chuyện thời tiết đang thay đổi chung quanh. Rồi một mùa xuân của trời đất, của cỏ cây, của những loài côn trùng bé nhỏ biến thái, cựa mình lớn dậy. Mùa xuân đang nao nao trong tôi. Tôi đang nao nao trong mùa xuân.

Trời có những hôm đã đầy nắng ấm áp vào lúc chín giờ sáng. Tôi thấy khỏe khoắn lạ thường. Suốt một ngày thứ sáu tôi tìm được một con dao cán dài và phát quang được một góc vườn. Cây anh đào như vươn cao hơn giữa đám cây cỏ bị thương nằm rạp trên đất, có vài bông đã nở. Tôi rợn rợn khi nhớ tới Chi vào những ngày đầu của mùa xuân em ở bên tôi. Tôi sẽ đưa em về đây, chúng tôi sẽ sống riu

rít như một đôi chim trong thành phố sương khói này. Tôi còn tưởng ra những điều sắp đến, và cảm thấy mình còn được hồn nhiên như một trẻ nhỏ.

Buổi tối thứ bảy, ngồi gỡ đám len rối cho cô Ngàn, tôi ngập ngừng nói với cô rằng cháu có một đứa em gái nuôi gửi nội trú ở trên này, có thể tết cháu sẽ xin phép cho em về đây chơi. Nét mặt cô Ngàn điềm tĩnh khi nghe tôi nói điều đó. Cô cho đó là một chuyện thường và tin tôi không định xếp đặt một điều gì. Đêm ấy tôi đã mơ thấy căn nhà có hoa leo quanh các cửa sổ, bò đầy trên mái nhà. Tôi đã mơ thấy dòng sông nước trắng xóa như bạc. Tôi đã mơ thấy cánh đồng cỏ mà tôi và Chi đuổi bắt nhau. Tôi đã mơ thấy nắng điểm tâm ở cửa sổ và sao gục đầu tâm sự cũng ở bên cửa sổ đó. Sáng chủ nhật tôi đến với Chi thất sớm.

Tôi hỏi Chi:

- Bây giờ anh xin phép cho Chi ra ngoài chơi với anh nhé.

Chi nhìn tôi do dự:

- Chi sợ lắm, anh Huy.

- Sợ gì?

- Soeur giám thị la.

Tôi cười:

- Ở đây các soeur cho phép học trò về nhà chơi ngày chủ nhật mà.

- Nhưng phải có người lớn tuổi tới đón.

- Anh cũng là người lớn vậy.

- Nhưng anh khác.

Tôi bặm chặt môi dưới, nói cho Chi yên lòng:

- Soeur không la đâu Chi, hồi nãy anh có thưa với soeur rồi mà.

- Soeur nói sao?

- Soeur bảo rằng bằng lòng cho em ra ngoài chơi nhưng mà em cũng bằng lòng cơ.

Một ngón tay Chi bị cắn giữa hai hàng răng. Đôi mắt Chi hoang mang lo lắng khi ngược lên nhìn tôi:

- Nhưng em sợ mẹ biết.

- Không sao đâu Chi.

Tôi nắm tay Chi, trấn an:

- Soeur giám thị cho phép là mẹ không bao giờ la cả.

Biết Chi bắt đầu tin tưởng ở những điều mình nói, tôi vội bảo em ngồi chờ để tôi trở vào xin phép soeur giám thị. Không rắc rối chi cả, bà trao cho tôi mẫu giấy in sẵn điền vào, tên Chi và tên tôi. Yêu cầu thân nhân đưa em trở lại nội trú trước sáu giờ. Và tôi với Chi có trọn một ngày chủ nhật để tung tăng bên nhau. Ký tên mình vào dưới tám giấy trao lại cho soeur giám thị, tôi linh cảm như mình bắt đầu dẫn Chi tham dự vào cuộc phiêu lưu mới. Trong lúc đợi Chi vào sửa soạn vài thứ mang theo, lòng tôi hớn hở lẫn hồi hộp, hoang mang khó tả. Tôi thấy mình đã lớn, khôn ngoan và đồng thời cũng nhận ra mình còn trẻ dại, ngây ngô.

- Anh Huy.

Chi gọi tôi khi cô bé hiện ra ở cửa phòng khách, nhí nhảnh vui tươi. Chưa bao giờ tôi thấy em dễ thương đến thế. Buổi sáng chủ nhật ời, ta muốn tung mình lên mây xanh. Ta muốn ca hát như loài chim say sưa suốt ngày không ngưng nghỉ. Ta muốn có bước chân là gió tung tăng cho tới cuối cuộc đời. Chủ nhật ời, hôm nay em đẹp như một bông hoa pha lê trong vắt.

Chi mặc áo măng-tô xám, chiếc khăn đỏ quàng ở cổ một đầu bỏ rơi xuống ngực, một đầu bỏ rơi phía sau. Trên vai cái xách Pan-Am nhỏ

màu trắng, em ríu rít:

- Anh đợi Chi lâu không?
- Vừa đủ ngậm tan một viên kẹo nhỏ.

Chi sáng mắt:

- Anh cũng có kẹo bỏ túi cơ à?
- Không, nước bọt anh nó ngọt thành kẹo mà. Kẹo mật ong. Chi cười bảo anh Huy xạo ghê Chi nói, anh Huy biết không, tại em sợ gặp soeur Catherine đó. Sơ bảo đang đi tìm em.

- Sơ tìm Chi làm gì?
- Thường là chúa nhật nào sơ cũng rủ em lên nhà nguyện tập đàn. Chi nhún nhảy, em nắm cánh tay tôi và cả hai cùng đứng nép bên nhau trước bàn sơ giám thị sau đám đông để chờ gật đầu chào soeur một cái trước khi tung mình ra khỏi khu nội trú. Soeur giám thị dặn tôi, nhớ đưa em về trước sáu giờ là giờ cơm chiều, đừng trễ. Ra đến cổng, Chi nhìn lên ngọn tháp chuông nhà nguyện mắt ngơ ngác tìm kiếm. Tôi nhìn theo mắt em:

- Tìm gì trên đó vậy?
- Vợ chồng nhà chim sẻ của em, chẳng thấy chúng đâu cả.

Tôi cười:

- Chim sẻ cả trăm con giống nhau em biết đâu mà nhận với thiên hạ.
- Nhưng của em, em biết chứ?
- Làm sao em phân biệt?
- Chiều hôm qua em thấy có một đôi chim sẻ thay phiên nhau tha rác về làm tổ, ở tuốt trên ngọn tháp đó anh, nó bay vào lối cái ô vuông kính vỡ kia kìa.

Tôi nghiêng đầu nhìn theo ngón tay trỏ của Chi nhưng chẳng thấy lối kính vỡ nào vợ chồng nhà chim sẻ của Chi đã tha rác về đó qua đó

làm tổ.

- Anh thấy không?

- Thấy.

- Sao em chẳng thấy bóng dáng chúng đâu cả.

- Chắc bọn chúng rủ nhau đi ăn sáng.

- Chúng cũng ăn sáng nữa hử anh?

- Có chứ.

Chi leo lên một tam cấp bước vào sân nhà nguyện:

- Em muốn đợi chúng trở về quá.

- Nếu vậy thì em phải đợi lâu lắm.

- Sao vậy anh?

- Vì điểm tâm xong chúng tôi còn tắm nắng. Bọn chim sẽ là chúa rong chơi, biết đâu chúng lại chẳng họp bạn vui chơi đã đời rồi mới chịu đi làm việc.

- Vậy hử anh?

Con chim sẻ của tôi giương mắt ngáy thơ nhìn tôi nói chuyện. Tôi tủm tỉm cười nhìn em:

- Nhưng anh vừa thấy rồi

- Anh nói thấy gì cơ?

- Một con chim sẻ mào xám.

- Đâu anh?

-Cổ nó choàng khăn đỏ đây nè.

Chi không kịp reo lên một câu gờng ngang, tôi đã nắm tay em, lôi em chạy như bay xuống dưới con dốc. Cho đến khi Chi kêu đau tay em quá anh ơi, tôi mới buông ra. Những ngón tay đỏ ửng. Em nhìn tôi phụng phịu trách móc. Những đám hoa cỏ dại bên đường cũng xót xa giùm, ăn năn giùm tôi. Xin tha thứ cho tôi, hỡi thiên thần bé bỏng

dễ thương. Tôi nâng bàn tay Chi và kính cẩn đặt môi lên đó. Những ngón tay ngà tỏa hương, thánh thiện. Em nép chặt bên tôi cùng với cơn gió về ngang trên đầu hai đứa. Em khóc. Em như một cái trứng mỏng manh bé bỏng, khẽ động tới cũng có thể vỡ ra.

- Chi nè.

- Dạ.

Tôi quàng tay qua vai em cùng bước xuống những bậc đá thoai thoải. Tôi bảo em nhìn về cùng phía với tôi, trên những cành thông mà nắng sáng đang ngồi điểm tâm trên đó. Những phiến lá uống nắng lóng lánh sáng như ngàn phiến thủy tinh. Và khi chớp mắt, tôi thấy hạt sương trong hồ mắt em cũng sáng như thủy tinh, long lanh.

- Đẹp ghê đi, anh nhỉ.

- Những cũng chỉ đẹp gần bằng những ngọn me ở con đường nhà em thôi đấy.

- Thật hờ anh?

- Thật mà.

Chi đóng đưa cái túi xách trên vai:

- Chi cũng chả biết nữa. Ở đây hôm nào nhìn thấy nắng to thì mừng ời là mừng.

- Như hôm nay có gọi là nắng to không?

- Anh nhìn đám núi kia kìa, hể nhìn thấy rõ là báo hiệu trời sẽ nắng to đấy. Em sợ những buổi sáng nhìn ra ngoài lớp học chả thấy gì cả, toàn sương mù.

- Lần trước anh tới đây ít lạnh hơn bây giờ nhiều.

Tôi bảo, lần trước nói chuyện anh chỉ ngậm điều thuốc nhỏ, bây giờ anh ngậm điều xì gà. Xì gà đây nè. Tôi bước lên một bước, quay lại đối diện với mặt Chi và thở ra những đám khói lớn. Chi cười thích

thú. Em chỉ cho tôi xem một cây anh đào nở hoa. Và tôi thấy hình như tất cả những cây cối bên đường đều nở hoa, rực rỡ. Bây giờ là mùa xuân. Vàng hương của đất trời đang rắc đầy trên lối đi huyền thoại. Chi và tôi là đôi tình nhân lạc loài trên cõi đời này. Chúng tôi có trọn đôi bàn tay, hơi thở ấm cùng những bước chân nhỏ đếm chậm bên nhau. Nhưng chúng tôi không có lời tình tự, không có lời hẹn ở mai sau. Và Anh Chi thì lúc nào cũng còn quá nhỏ bé đứng bên vai tôi.

- Nhà anh xa không anh?

- Không phải nhà anh, nhà của cô anh mà.

- Vậy nhà của cô anh xa không?

- Em biết đường bờ hồ?

- Em biết.

- Nhà cô Ngân ở đường bờ hồ đó. Nhưng anh hẹn với cô Ngân buổi trưa mới về. Bây giờ chúng ta đi chơi đã.

Chi đứng lại:

- Anh có nói với cô của anh rồi hử?

- Nói gì cơ?

- Nói anh Huy đưa Chi về.

- Có chứ.

Trong mắt Chi có một chút gì đó bối rối, lo sợ. Tôi vội nắm lấy tay em:

- Cô Ngân hẹn nấu chè để đãi bọn mình.

- Nhưng Chi sợ.

- Có anh Huy mà.

Bàn tay Chi bị siết chặt thêm. Bỗng em cười, nhẹ nhàng:

- Làm như anh Huy ghê gớm lắm vậy.

Tôi lắc mạnh tay Chi:

- Ghê gớm thiệt chứ bộ.

Chi rút phắt bàn tay em ra khỏi tay tôi, làm ra cái bộ mặt thách thức dữ tợn:

- Thí dụ như có người nào ghê gớm định đánh em thì anh sẽ làm sao nào?

- Anh sẽ đâm vào mặt hấn trước.

- Ghê nhỉ.

- Chứ sao không.

Chi bấu môi:

- Anh bé bằng cây tăm tre mà đòi bênh ai.

Tôi vênh mặt:

- Vậy mà khi cần bênh ai cũng gồ ghề phải biết.

Chi cười:

- Cứ cho là vậy đi. Nhưng thí dụ như cái người ghê gớm dữ tợn ấy không bắt nạt em mà định đánh anh trước thì anh sẽ làm sao nào?

- Anh sẽ co giò, vận sức và... chạy lẹ.

Cả hai đứa cùng cười. Cười đến mệt rồi dựa người vào một thân cây tùng già bên đường mà thở. Chi bắt đền tôi:

- Em không thèm đi nữa đâu.

- Sao vậy?

- Anh chọc em cười mệt quá.

Tôi đề nghị:

- Vậy thì ngồi xuống đây nghỉ đã.

Chi tuột cái túi xách Pan - Am nhỏ khỏi vai:

- Anh phải xách cho Chi.

- Sẵn sàng.

- Anh phải cõng Chi leo hết con dốc này.

Tôi giật mình:

- Ơ...

Chi tròn xoe mắt:

- Vậy mà hồi nãy anh bảo anh gồ ghề lắm.

- Thì anh gồ ghề.

- Sao Chi bé xíu mà anh cõng không nổi.

- Đâu phải, tại anh... anh... sợ người ta nhìn thấy chứ bộ.

- Kệ người ta nhìn.

- Người ta sẽ cười.

- Kệ người ta cười.

- Kỳ thấy mò.

Chi và tôi mỗi đứa ở một gốc cây nhìn nhau. Lúc ấy có tiếng kèn xe rồi một chiếc xe hơi màu đỏ nhô lên ở đầu con dốc. Chiếc xe bấm còi thêm mấy lần nữa và bọn con trai con gái ở trong xe ló đầu ra nhìn chúng tôi chỉ trỏ nhau cười khi đi ngang qua.

- Thấy chưa. Chi mới nói khế thế mà họ đã cười rồi đó.

Chi bỏ gốc cây của Chi, bỏ chiếc xách màu trắng và bước tới ngồi xuống trên một thân cây bị đốn ngang gần đó, lưng quay về phía tôi.

- Chi giận anh đó à?

Chi không đáp cũng không quay lại. Tôi biết cô bé giận tôi thật. Tới chỗ cái xách Chi bỏ lại, tôi lượm lên và đeo vào vai mình trước khi đến chỗ Chi ngồi.

- Anh ngồi xuống được không?

Chi không đáp. Tôi bước qua thân cây và vòng ra phía trước mặt

Chi:

- Chi nhìn xem anh có đẹp không nè.

- Không biết.

Tôi ngồi xuống bên cạnh Chi nhưng Chi đã xích xa tôi một chỗ và quay mặt đi. Tôi làm bộ reo lên:

- Hay quá!

-...

- Đúng rồi!

-...

- Giống y hệt!

- Ai giống?

Tôi biết là mình có thể thành công được nên bèn xích lại gần Chi trước khi đáp:

- Anh Chi.

- Không thêm.

- ê, bảo mình giống công chúa mà không thêm nhé.

- Công chúa nào?

- Công chúa Sissi.

Chi vừa xoay mình lại, tôi vội quay đi nhìn nơi khác ngay:

- Chuyện hay ghê.

- Chả hay.

- Sissi bị nhốt ở nhà không được mẹ cho đi dự dạ hội mà nhà vua tổ chức, ở nhà buồn quá bèn trèo qua cửa sổ vác cần câu đi câu. Câu mãi chẳng được con cá nào, lưới câu lại mắc vào vai áo nhà vua khi vừa đi xe ngang qua. Thế là Sissi câu được vua.

Tôi bật cười một mình và liếc thấy Chi cũng đang cười nhưng là nụ cười giấu tôi. Chi làm bộ:

- Chả hay.

- Hay thí mồi.

- Khi không mà bảo người ta giống.
- Giống thật đấy chứ.
- Giống đâu?
- Rồi sau này mới giống.
- Sau này làm sao cơ?

Tôi quay mặt lại nhìn Chi, vẫn còn nụ cười hời hợt, tôi muốn trêu em một câu cho em giận nữa ghê Nhưng nhìn Chi đang ngượng ngập khi biết mình lỡ lời tôi lại bỏ quên ý định ấy đi ngay. Anh Chi, em dễ thương ghê đi ấy.

- Chi muốn nghe hết chuyện không?

Chi gật đầu.

- Nhưng Chi hết giận anh chưa đã?

Chi dụi đầu trên vai tôi:

- Anh khôn ghê.
- Người dối để đòi kẻ khác dối mới là khôn.
- Hứ.
- Lại càng giống nữa.
- Anh chưa kể hết cho Chi nghe mà.

Chi nín tay tôi:

- Rồi sao nữa anh?

-... rồi nhà vua bắt đền. Công chúa Sissi ấy mà, móc lưỡi câu vào rách áo người ta không bắt đền thì thôi lại còn đi bắt đền người ta nữa. Sissi bắt nhà vua dẫn đi dạo chơi trong rừng. Rồi họ tới một gốc cây gỗ đổ ngang và cả hai cùng ngồi chuyện trò ở đấy. Chính nơi cây gỗ ấy đã là chốn hẹn hò đầu tiên của hai người, trong suốt những buổi chiều sau đó.

- Cây gỗ ấy anh và Chi đang ngồi đây này.

Chi chu mỏ chim:

- Anh xạo ghê.
- Thật chứ bộ.
- Rồi sao nữa?

Tôi đứng dậy:

- Chuyện còn dài lắm, để mỗi lần Chi giận anh lại kể cho Chi nghe một đoạn.
- Thế thì Chi sắp giận anh rồi.
- Đừng khôn thế chứ nhỉ.

Tôi đeo chiếc xách Pan - Am vào vai Chi:

- Chi quên chuyện đòi anh cống rồi à?
- Cho anh nợ đấy.
- Bây giờ hết mỗi chân chưa, leo dốc được không?
- Anh sẵn sàng cống em thật à?
- Sẵn sàng.
- Sao hồi nãy anh nói sợ người ta cười?
- Ai cười cho họ hờ mưòi cái răng sâu, anh hết sợ họ rồi.

Chi nhún chân trên một cành cây khô:

- Anh nhớ nhỏ Thảo không?
- Thảo mà tuần trước Chi nói với anh chứ gì?
- Vâng. Tuần nào nhỏ ấy được về, trở vào là nhỏ cũng khóc sưng mắt.
- Sao vậy?
- Vì ở nhà được bố cưng. Nhỏ kể chuyện được bố chiều ghê lắm, lên thang lần nào nhỏ cũng đòi bố cống. Chi tưởng tượng tới mà thèm.

Tôi nghiêng hẳn đầu nhìn Chi:

- Thèm thật không?

Chi nhảy xuống khỏi cành cây:

- Bao giờ Chi đòi, anh cũng Chi liền nhé.

Tôi gật đầu, cười. Ừ, ừ anh sẽ cũng em đi khắp thế giới, đi mòn một đời. Buổi sáng, nắng rắc hoa vàng trên đầu chúng tôi. Nắng của một ngày ấm áp đưa chúng tôi lên xuống những con dốc nhỏ, trải từng bước mềm dưới chân chúng tôi. Hai đứa đi bộ bên nhau suốt cả buổi sáng. Khi tôi đưa Chi về nơi trọ thì vừa vặn buổi trưa, cô Ngân đang lom khom ở phía sân trước nhà, nơi mà tôi đã dùng con dao cán dài phát bớt đi những cỏ cây mọc um tùm vào tuần trước. Cô ngẩng lên với mớ cành cây khô trên tay, đôi lông mày hơi nhíu lại khi nhận ra người con gái nhỏ đứng bên tôi. Tôi nắm chặt lấy tay Chi để em bớt sợ và nói hơi lớn khi bước vào sân:

- Em của cháu đó cô, em ấy tên Chi.

Cô Ngân bỏ rơi mớ cành củi kho xuống đất, tay buông thõng, mỉm cười:

- Cô đợi nãy giờ.

- Đáng lẽ bọn cháu về sớm cơ, tại...

Nhìn sang Chi, thấy em cúi xuống, tôi phải vội nhỏ nhẹ dỗ em:

- Anh Huy đang đứng bên Chi đây mà.

Tôi sợ Chi khóc. Tôi chuyển chiếc xách Pan - Am từ vai mình sang vai Chi và tưởng như hai đứa vừa về sau một chuyến đi du lịch. Có một chút bụi bám trên tóc Chi với vài sợi rối lòa xòa trước trán. Thú thật tôi đã muốn cúi môi trên vàng trán em ngay khi ấy, lúc chúng tôi bước vào nhà.

- Phòng anh ở trên những bậc này, để anh đưa em vào.

Tôi nắm tay Chi, kéo theo cho em chiếc ghế ngồi nơi chỗ bàn viết rộng ngay sát cửa sổ.

- Em mặc áo nơi đây, ngồi đợi anh ra ngoài giúp cô Ngân một chút nhé.

Tôi lảng xảng tới lui lo cho Chị Cô Ngân hỏi:

- Sao con bé chẳng chịu nói gì vậy?

- Có lẽ em ấy sợ. Hơi chút là khóc, để cháu trở lại, không chừng đang ngồi khóc đó cô.

Chi đã khóc thật khi tôi trở lại, tôi dỗ dành và lau nước mắt cho em.

Tôi nói với cô Ngân, cháu không dám rời em ấy một bước. Cô nói, con bé dễ thương quá. Buổi trưa nơi bàn ăn thường ngày của chúng tôi có thêm bát thêm đĩa. Chi ngồi bên tôi và đối diện là cô Ngân, cả hai cùng liếc chừng để lo cho Chị Chi ăn như một con mèo. Cô Ngân chia cho chúng tôi mỗi đĩa một chén chè đậu xanh mà cô nói đã ba bốn năm nay cô mới nấu một lần.

- Không ngờ những món mình bỏ quên đã lâu có ngày đốt bếp nấu lại thấy ngon quá.

Tôi nói giọng xúc động:

- Mai mốt cháu sẽ tìm mượn cái thang, quét vôi lại những bờ tường cho mới. Cháu sẽ làm lại những lối đi, rào lại những nơi đổ nát. Cháu sẽ biến ngôi nhà rêu phong cũ kỹ này thành một ngôi biệt thự đẹp nhất thị xã...

Cô Ngân cười khẽ. Có lẽ cô cho điều tôi nói là lạ lắm. Và cô nhìn Chi, vẫn tủm tỉm cười:

- Chắc mỗi chủ nhật cháu xin cho em Chi về được chứ?

- Vâng, các soeur trong trường đều bằng lòng cho cháu bảo lãnh đưa em về mỗi tuần.

- Thế thì vui quá.

Cô Ngân vuốt lọn tóc mai bên má Chi:

- Chiều nay cháu nên nghĩ tới chuyện đưa em ấy đi phố chơi một vòng.
- Vâng, rồi cháu sẽ đưa Chi trở lại nội trú luôn. Gần Tết chắc phố xá vui lắm cô nhỉ.
- Đã lâu cô chẳng có dịp thông thả. Nhưng hẳn là phải vui. Vui như tết mà.

Chiều, tôi dẫn Chi lên khu Hòa Bình đông đảo, đi lung tung suốt từ phố này qua phố kia, cúi mũi vào những tủ kính và cười soi vào mặt nhau.

- Ai giống em quá kìa.
- Đâu ạ?
- Đó, cô bé đứng bên cạnh anh đó.

Chi cười, cầu tôi một cái:

- Em chứ còn ai.

Tôi cụng đầu mình vào đầu Chi. Chúng tôi vẫn nhìn nhau trong tủ kính.

- Em đứng bằng vai anh.

Chi di ngón tay út lên mặt kính:

- Rồi iem sẽ nhón bằng anh cho xem. Anh Huy cứ nhắm mắt vào đi... Rồi...

Chi kiễng chân lên và tôi thấy Chi trong tủ kính cao gần bằng tôi. Tôi ngả đầu xuống trên mái tóc em và cả hai chúng tôi cùng cười.

- Bây giờ em cứ nhón chân như vậy mà đi bên cạnh anh nha.

Chi lê được vài bước, nhăn nhó dễ thương:

- Mỗi chân em.
- Đã có anh cõng.
- Anh dám cõng em đi phố không?

- Dám liền.

Chi bấu môi:

- Không thêm.

Đứng lại ở cửa hàng kẹo mút, tôi mua cho Chi đầy nhóc hai túi áo hạt dưa. Chúng tôi vừa đi vừa nhấm như hai con sóc. Một lát nhìn lại môi đứa nào cũng đỏ như son.

- Anh Huy ơi, em khát nước.

Tôi đưa Chi vào một quán cà phê gọi hai chai cam vàng rồi ngồi bên nhau như mọi người, như mọi bàn, thân thiết như những cặp trai gái đang ngồi trong quán.

Tôi nói chuyện với Chi:

- Có lẽ em là người khách bé nhất trong cái quán này.

Chi liếc nhìn một lượt chung quanh:

- Cái chị mặc áo vàng ngồi ở góc kia kìa, em thấy nãy giờ cứ nhìn em mãi đó anh, hình như họ nói gì về mình anh ạ.

Tôi hơi mất tự nhiên khi trả lời Chi:

- Chắc là cô ấy khen em dễ thương đấy.

- Không phải, em thấy cô ấy cười khi ngó mình nữa.

- Kệ cô ấy, ai cười hờ mưòi cái răng sún ra.

- Cô ấy cười em nhỏ hờ anh?

- Nhỏ thì nhỏ chứ, ai lại dám cười nhĩ?

- Tại vì ở đây toàn các chị lớn.

Chung quanh chúng tôi, mỗi bàn mỗi cặp, người con trai và người con gái ngồi chụm đầu bên nhau tình tự. Tôi thấy Chi và mình lạc lõng vô nghĩa ở nơi này. Nhất là tôi lại không muốn Chi bị ám ảnh bởi chỗ ngồi của một người con trai bên cạnh một người con gái để so sánh chỗ ngồi của tôi và Chi bên nhau, nên tôi đã đưa Chi ra khỏi

quán ngay sau đó.

- Không thèm ngồi ở đây nữa, anh thích đi ngắm mình trong tủ kính hơn.

Tôi đưa Chi trở lại đường phố và nắm tay Chi tự nhiên như một người em nhỏ, qua hết chỗ này đến phố khác. Tôi mua cho Chi một chùm bóng bay. Em thả bay một trái khi băng qua đường và ngửa cổ nhìn theo đến khi nó bay khuất mắt. Con hai trái màu đỏ và màu vàng.

- Trái màu vàng cao hơn là của anh.

- Còn trái màu đỏ là của em.

Và chúng tôi là hai trái bóng bay phàn phật trên các lối phố xá, gõ đầu vào nhau, hôn nhau dịu dàng trên đầu mọi người. Chúng tôi là hai đứa trẻ dễ thương nhất đang đi trong thành phố này. Tôi nói chuyện với Chi, em chia cho anh một trái bóng đi. Mỗi đứa cầm trái bóng của mình bằng sợi chỉ quấn vào một ngón tay.

- Bây giờ thí dụ trái bóng lôi em đi, đưa em bay bổng lên cao thật cao nè.

- Thì trái bóng của anh cũng lôi anh bay theo luôn...

- Mình đi đâu hờ anh?

- Đi bất cứ nơi nào mà mình thích.

- Em thích leo lên ngọn tháp nhà nguyện ở trường em.

- Chi vậy?

- Để xem vợ chồng nhà chim sẻ của em đã xây tổ xong chưa.

- Cho anh theo với nhé.

Chi nghiêng đầu nhìn tôi, dễ thương:

- Có chứ.

- Nhưng anh sẽ ở trên đó luôn.

- Ở đâu ạ?

- Ở trên tháp chuông đấy mà.

Chi tròn xoe mắt:

- Bộ anh tính làm chim sẻ hử?

Tôi cười cùng đầu vào đầu Chi:

- Ủ, anh làm con chim sẻ để đứng trên cao ngó sang nội trú Chi ở.

Chi phụng phịu:

- Cho em làm chim sẻ nữa cơ.

- Thế rồi chúng ta xây tổ ở trên đó à?

Chi cười thích thú:

- Có chứ, làm chim sẻ là phải làm tổ. Mà anh Huy nè...

- Chi nói gì cơ?

- Nhưng đừng bắt chước bọn chúng.

- Bọn chúng nào?

- Bọn chim sẻ làm tổ bằng rác, dơ thí mờ. Mình làm tổ bằng bông gòn đi.

Tôi quàng tay qua vai Chi:

- Ủ, phải đấy. Chúng ta sẽ làm một cái tổ bằng bông gòn trắng muốt, đẹp tuyệt vời.

Hai trái bóng màu vẫn bay lật phật trên đầu chúng tôi, chúng cụng nhau hôn nhau liên liên mỗi khi có cơn gió.

Buổi chiều tôi đưa Chi trở lại nội trú. Trời chẳng còn chút nắng nào trên những con dốc buổi sáng. Đám cỏ bên đường trón lạnh đã ngủ vùi bên nhau tự bao giờ. Một vài người qua lại vội vã trên chiếc cầu khi chúng tôi ngang qua khu trường học. Tôi nói với Chi, muộn rồi em. Anh sợ soeur giám thị la em quá. Không biết còn kịp giờ cơm chiều. Chi bảo, em chả thấy đói bụng chi cả, em cắn hạt dưa đầy cả

bụng. Tôi trao Chi tất cả những gì chúng tôi đã mua được trên phố. Con nai bằng gỗ, cái kẹp tóc nhỏ có đính một chùm trái cherry dễ thương, vuông vải để em học thêu và vài ba cuốn sách mỏng.

- Còn gói kẹo của em đâu?

Chi giả bộ hỏi tôi thế, em đã cất nó vào trong cái túi xách trắng của em cùng với mấy thứ đồ ăn khác. Chi chọn cho tôi một chiếc kẹo rượu và bắt tôi hả miệng to ra.

- Cho anh Huy say chết luôn.

- Ừ, say chết luôn.

Trái bóng dật dờ trên tay, tôi đưa nó cho Chi:

- Em giữ giùm anh cho có bạn, kéo lẻ loi, chúng buồn.

Chi dốc túi chia cho tôi mớ hạt dưa mà hai đứa ăn dở, anh ăn với em một nửa. Mớ hạt dưa được bỏ đều trong hai bàn tay chụm lại, chúng tôi nhìn nhau cười.

Trước khi tôi đưa em trở vào sân trường:

- Chi xòe tay ra.

- Có gì cho em hở?

- Quà tết.

Tôi bỏ vào lòng bàn tay Chi một trái quất vàng óng mà lúc qua nơi bán hoa tết tôi đã lén hái trộm được. Chi tròn xoe mắt:

- Ở đâu anh có vậy?

Tôi cười:

- Em không nhớ hồi nãy mình đi qua nơi bán hoa à?

- Nhưng em có thấy anh mua đâu.

Tôi chỉ cười. Tôi bảo Chi, mau vào không thôi các soeur đang ngó kìa. Chi vội vã bước lên thềm còn ngờ ngác nhìn lại tôi. Thực sự nơi văn phòng vắng ngắt, chẳng có bóng dáng soeur nào. Đáng lẽ tôi

phải dẫn em vào tận trong, giao lại em cho soeur trách nhiệm và cáo lỗi bởi trễ giờ trở lại nội trú. Mãi một lúc sau tôi mới nhận ra điều đáng lẽ phải làm đó, khi tôi còn đứng lại ở cổng nhìn theo Chi nhỏ bé đi ngang sân nội trú, với hai trái bóng bay lơ lửng trên đầu. Tôi đã tưởng hai trái bóng ấy là Chi bay khuất mắt ở cuối dãy hành lang tối. Sáu giờ, lúc tiếng chuông của ngôi nhà nguyện ngân nga từng tiếng một.

Đinh Tiến Luyện

Anh Chi yêu dấu

Chương 5

Chi đưa cho tôi xem thư của mẹ viết cho em. Bà viết, đáng lẽ mẹ lên đón con về ăn tết nhưng cuối cùng có vài công chuyện thay đổi nên mọi điều sắp xếp đều hỏng cả. Bà gửi thư cùng vài món quà khác nhờ hãng máy bay đem tới nội trú cho Chị Tôi đóng vai một người thân thuộc trong gia đình đón Chi về nhà cô Ngân ăn tết. Khi đưa bức thư ấy cho tôi xem, em buồn chực khóc. Thư có một vài chữ nhòe, có lẽ là nước mắt buồn tủi của Chi đã rớt xuống. Nước mắt nhớ mẹ. Chi ngả đầu trên vai tôi, em nhớ mẹ anh ạ. Anh biết không, mấy tuần lễ đầu ở nội trú em đâu có chịu nổi. Em khóc hoài bị các soeur la hoài. Anh biết không, có những buổi sáng lạnh ghê đi, bước ra khỏi phòng là em phải đưa hai tay áp chặt lấy mũi và miệng. Lạnh cay buốt, lạnh đến nỗi máu ứa ra ở cửa mũi. Em khóc, đôi vai gầy

guộc so lại, nước nở. Tôi bỗng thấy xót xa quá đỗi. Này em, tôi giữ chặt lấy vai Chi, anh nghĩ bao giờ mẹ cũng thương em mà. Chi vẫn nước nở, em biết, nhưng mẹ không thương em như trước nữa anh Huy ạ.

Người quá phụ đã thôi thích hoài một màu nâu, đời sống đang đổi những màu rực rỡ tươi vui cho bà. Đời sống như thời tiết, qua một mùa, qua một thời rồi phải đổi thay. Tôi nhớ có lần ngồi với mẹ Chi ở ngoài vườn, có lẽ tôi không bao giờ chán một màu nâu, em Huy ạ. Bà kể cho tôi nghe về một vài hình ảnh đậm nét của bà thời con gái và bà bảo tôi sợ rồi Anh Chi sẽ giống tôi. Tôi mong cho mai này em ấy được may mắn hơn.

Tôi dỗ dành Chi, tôi nói cho Chi hiểu những điều chính tôi cũng còn đang mơ hồ. Trái tim đến một lúc nào đó phải chia sẻ, như là một điều cần. Rồi em sẽ hiểu, đến một thời nào đó giòng sông phải đâm nhánh xa nguồn. Con cái dần rời xa cha mẹ để quyến luyến hơn một người khác. Tôi nói những điều ấy như là để tâm sự với mình, xác định mình. Nghĩa là điều tôi bỏ Sài Gòn với những người thân yêu để bây giờ ngồi đây, trong thành phố cao nguyên lạnh cắt da cắt thịt này như một điều rất thường, rất tự nhiên.

Tôi tưởng tượng ra câu chuyện thật lạ với Chi.

- Chi biết không, rồi sẽ có một điều rất mới, rất vĩ đại xảy ra...
- Chi không hiểu.
- Đó là tình yêu.
- Chi không hiểu.
- Một lúc nào đó m sẽ hiểu đó là một điều cần thiết. Cần thiết như ăn uống, như hơi thở của đời sống.
- Chi không hiểu.

- Như bây giờ em đã trở thành quá cần thiết trong đời sống anh.
- Anh Huy làm em sợ.
- Chi à, anh yêu em.

Chi tấm tức khóc không thôi bên tôi. Những thứ quà củ em gửi không thể đỡ nổi tủi thân của con gái. Cái gói lớn có hình con chó bông, một túi linh kinh những thứ đồ ăn, bánh mứt và trái cây. Một hộp chocolate mà mỗi miếng in hình một phong cảnh thật dễ thương và một hộp đồ chơi xếp hình. Những ngày tết tôi và Chi chụm đầu nhau chơi trò xếp hình này. Chi luôn luôn tìm được những miếng ráp khó khăn nhất. Cô Ngân rang những chén hạt dẻ lớn và cũng tham gia trò chơi với chúng tôi, rất thích thú. Những lúc mà Chi cứ chực nhắc tới mẹ tôi lại phải tìm chuyện khác để nói lảng.

- Vợ chồng chim sẻ của Chi đã xây tổ xong chưa hở?

Chi riu rít:

- Em không thấy chúng tha rác nữa, chắc chúng làm xong tổ rồi anh ạ.

- Ừ, nó phải xây xong tổ để ăn tết chứ.

Chi ngây thơ:

- Bộ chim sẻ cũng biết ăn tết nữa hở anh?

Tôi cười:

- Có chứ, chim sẻ rất rành rẽ chuyện thời tiết, nó biết rõ sự thay đổi của bốn mùa, nhất là mùa xuân.

- Thế còn chim sẻ của anh?

Miệng Chi chúm chím cười, nhìn tôi. Ngớ ngẩn quá đi thôi, tôi hỏi em:

- Con chim sẻ nào nhỉ?
- Con chim sẻ... quàng khăn đỏ đó.

Tôi reo "A!" và xòe bàn tay mình đặt lên đầu gối của Chi, lúc cả hai ngồi bên lò sưởi, tôi nói:

- Con chim sẻ của anh ới đậu xuống đây đi nào.

Chi ngó tôi, tôi thấy ánh lửa hồng lung linh trong đôi mắt rộng của em. Con chim sẻ nghiêng mái tóc:

- Chim sẻ đậu xuống anh Huy có gì cho chim sẻ nào?

- Có lồng son, có kê vàng.

- Không thềm, chim sẻ không thích lồng son kê vàng.

- Vậy chim sẻ thích ăn kẹo không?

- Cũng không thềm luôn.

Tôi ngẫm nghĩ:

- Như thế chắc chim sẻ muốn nghe kể chuyện phải không?

Chi gật đầu. Em nhìn tôi rồi đặt ngón tay út vào lòng bàn tay tôi đang mở rộng trước mặt:

- Chim sẻ của anh đậu xuống rồi đó, anh Huy kể tiếp chuyện công chúa Sissi cho chim sẻ nghe đi.

Tôi nắm lấy ngón tay út của Chi, con chim sẻ của tôi ngoan ghê đi. Và tôi kể tiếp cho Chi nghe câu chuyện công chúa Sissi dễ thương. Nàng ưa được sống tự do, cởi mở nên khi sống trong hoàng cung đầy những gò bó nghi lễ phiền phức, nàng đâm ra buồn phiền, khó chịu. Giận vua, nàng bỏ hoàng cung về sống với cha mẹ Ở một miền yên tĩnh, có nhiều màu xanh của cây cỏ. Cha nàng là một tay thợ săn cừ khôi, ông bẫy được nhiều chim và nhốt chúng trong một chiếc lồng rất lớn. Nhưng khi Sissi về, nàng mở cửa thả cho chúng trở về rừng hết. Cả những con nai nhỏ dễ thương nữa, nàng cho chúng uống sữa bằng những cái bình sữa của trẻ con trước khi mở cửa thả chúng về với quê hương của chúng là rừng xanh cùng những bước

tung tăng.

Chi hỏi tôi:

- Như thế, cha Sissi có la Sissi không hở anh?

- Không, ông cười. Ông cưng con gái ông ghê lắm. Thấy Sissi buồn rầu bỏ hoàng cung về nhà, ông đưa nàng đi dạo trong rừng. Ngồi lại ở một gốc cây, ông nói: Rồi mai kia đời con sẽ gặp thêm những muện phiền, con hãy tìm vào trong rừng yên tĩnh mà nhìn xem, kìa là cây cỏ, đất đá, chim muông... Tất cả chúng đều được Thượng đế dựng nên sống tự do, hạnh phúc. Tất cả chúng đều được Thượng đế lo lắng, chăm sóc để sống làm đẹp cho thiên nhiên, ca tụng trời đất. Thấy mắt Chi nặng trĩu nhìn vào những đóm lửa đang cháy trong lò, tôi phải tìm cách cho cô bé cười được. Tôi gọi Chi:

- Chi nè, Chi nè, vui lắm cơ, khi mà hai cha con công chúa Sissi đi săn trong rừng ấy mà, họ thấy một con gà rừng đang đậu trên một cành cây.

- Rồi cha Sissi có bắn nó không anh?

- Có chứ, vì cha của Sissi là một tay thợ săn cừ khôi mà.

Tôi cố kéo sự chú ý của Chi vào câu chuyện:

- Thế mà một tay thợ săn cừ khôi lại để hụt mất con mồi mới uống chứ.

- Vì sao vậy anh?

- Bởi ông đã đi săn mà dẫn con gái đi theo.

- Tại Sissi la lớn hả anh?

- Không Sissi không la một tiếng nào cả vì cha nàng đã làm dấu hiệu cho nàng im lặng. Nhưng khi cha nàng vừa giương súng lên nhắm bắn thì nàng đứng đằng sau đưa tay lên cao vẫy vẫy con gà rừng. Thế là con gà rừng bay đi mất.

- Rồi sao hở anh?

- Rồi hai cha con ngó nhau cười.

Rồi tôi và Chi cũng ngó nhau cười. Củi trong lò đã cháy gần hết, để lại một đám tro trắng xóa đang bắt đầu nguội dần với khi trời mỗi lúc mỗi lạnh hơn. Buổi tối khi đốt lò sưởi tôi đã nhớ mở cửa phòng để lùa vào một ít hơi ấm dành cho Chi, không biết chặn gối của Chi có ấm hơn được với một chút hơi lửa ấy. Khi tôi nắm ngón tay út của Chi, đưa Chi vào phòng, tôi cẩn thận xem lại những khe gió mà buổi chiều tôi đã nhét rất kỹ càng bằng giấy báo và giẻ vụn, sợ gió to có thể lùa vào còn nguyên của mùa đông cũ. Tôi sợ Chi đau. Tôi sợ không lo nổi, chăm sóc đủ cho em. Tôi sợ có một sự hối hận về sau. Mấy hôm nay tôi vẫn còn loay hoay hoài với ý nghĩ, không biết rồi mẹ Chi biết mọi chuyện rồi sẽ ra sao. Có lúc rồi những giấu giếm này phải vỡ ra chứ. Nhưng tôi lại nghĩ, dù sao bà cũng phải hiểu là tôi rất thương mến Chi và tất cả những điều tôi làm chỉ với ý nghĩ đó.

Tôi hôn lên ngón tay út của Chi:

- Chúc con chim sẻ của anh ngủ ngon.

Chi dạ nhỏ rồi rút ngón tay lại. Khi cô bé đứng ở mép giường mới quay ra nói với tôi:

- Chúc con chim-sẻ-anh ngủ ngon luôn.

- O', anh cũng là con chim sẻ nữa à?

Chi xịu mặt:

- Anh Huy mau quên ghê đi. Mới hôm chủ nhật anh mua bóng cho em ở trên phố, anh bảo anh cũng là con chim sẻ nữa mà.

Trí nhớ tôi thật là một điều ân hận lớn. Tôi nói với Chi đáng tiếc ghê, được làm chim sẻ mà anh không nhớ. Chim sẻ nhất định làm tổ bằng bông gòn trắng nõn ấy mà.

- Thôi, bây giờ em-sẻ-em ngủ ngoan nha, sáng mai chim-sẻ-anh sẽ đưa em đi chơi nhà mấy người bạn.

Chi nghiêng đầu cười thật dễ thương trước khi vào giường. Tôi bỗng cảm thấy mình được hạnh phúc. Và tôi là người hạnh phúc nhất đời. Ra ngồi ở những bậc cửa bước xuống phòng ngoài, tôi ôm theo chiếc áo dạ mới mua được ở khu bán đồ cũ Chợ Mới. Chiếc áo thật dày, thật rộng, tầm vóc của một người cao lớn. Khoác vào tôi như được gói gọn trong đó. Điều này làm tôi liên tưởng đến những tay kỳ mã trong phim với chiếc áo choàng là một tấm vải rộng khoác trên vai, bay lồng lộng trong gió.

Cô Ngàn hỏi:

- Cháu chưa cho em ấy ngủ sao?

Tôi đáp:

- Cháu lo cho em ấy vào giường rồi. Cháu sẽ căng chiếc giường vải và ngủ sát ở cửa này. Hôm nay có lẽ lạnh hơn mọi hôm cô nhỉ.

Cô Ngàn cười khẽ. Tôi hỏi cô, sao cháu thấy cô loay hoay hoài với công việc từ qua tới giờ, có vài ngày Tết mà cô cũng chẳng nghỉ ngơi gì cả. Cô Ngàn đưa nắm len lên hỏi cháu thích màu này không. Nhìn nắm len màu khói trên tay cô, tôi gạt đầu, màu ấy trông hay lắm.

Ấm nước reo sôi ở trong lò, nước trào ra làm đám tro bốc khói và ngọn lửa yếu ớt còn cháy, lụi dần. Cô Ngàn rót đầy nước vào hai chiếc "phích" lớn dặn tôi sáng mai nhớ pha nước nóng cho em Chi rửa mặt. Cô lo lắng cho chúng cháu kỹ quá. Tôi nói, cô để mặc cháu, cô cứ tắt đèn đi ngủ. Cháu còn muốn ngồi ngoài này một chút nữa. Sau đó tôi có ý nghĩ là mở cửa ra ngoài lúc này. Chẳng để làm gì cả, hay để ngồi ngoài hiên nhìn đêm một chút cho cảm thấy lạnh hơn một chút. Có lẽ mình đang thêm một hơi thuốc lá. Tôi trở lại phòng

tìm gói thuốc lá với bao diêm và lưỡng lự xem có nên tắt đèn phòng không. Biết Chi nằm yên, tôi nghĩ rằng em đã ngủ: để đèn sáng vậy, tôi khép hờ cửa và khoác theo chiếc áo choàng ra ngoài.

Gió thốc đầy vào mặt, gió đẩy đám lá bò rào rào dưới chân. Tôi phải nâng cổ áo lên lên và kéo chặt hai mép áo giáp nhau sát ngực cho gió khỏi lùa vào người. Ngồi xuống bậc hiên và ủ đôi bàn tay mình trong túi áo co ro, cả người tôi chỉ ló cái đầu ra ngoài, y như hình ảnh một con ốc sên thu mình trong chiếc vỏ cứng. Và tôi là con ốc sên ngờ nghệch ngồi trong hơi thở lạnh lẽo của ban đêm mà lạ lẫm với mình. Bắt đầu bằng những điếu thuốc đốt lửa khó nhọc, trong đôi bàn tay chụm lại sau tấm áo khuất gió. Tôi nghĩ mông mênh tới bạn bè và những chiều, những tối ngồi trong quán cà phê, kéo dài thì giờ la cà qua các con đường, các chốn họp mặt. Những đứa con trai bằng tuổi tôi, có thể chúng quen những người con gái và có những mối tình thật dễ thương. Những mối tình nắm tay nhau dung dăng trên phố, vụng về hò hẹn. Những mối tình nhỏ giấu giếm cha mẹ và chối "đâu có" trước mặt bạn bè một cách thật ngây ngô. Tôi nhớ có lần đã nghĩ, rồi tới một tuổi nào đó mình sẽ quen một người con gái và sẽ có một mối tình thật lý tưởng. Tôi đã không hề nghĩ tới có ngày gạt sang một bên những lời khuyên của gia đình để nhất quyết ghi tên cho bằng được học ở đây. Và nhất là không bao giờ tôi nghĩ rằng giữa tôi và Anh Chi đã là tình yêu. Dù rằng tôi đã mơ hồ cảm thấy cần thiết có em trong cuộc đời mình. Người con gái nhỏ, em đang ngủ ngoan trong kia, có bao giờ tôi nghĩ rằng sẽ ngồi đây, sống mọi giờ giấc với em, lo lắng cho em mọi lúc. Rồi em sẽ can dự, chia sẻ lớn lao vào phần đời tôi. Em có biết? Em rất vô tư, thơ dại hay chỉ tình cờ, đời sống chẳng có gì ràng buộc nhau. Rồi có lúc nào em

quên tôi.

Tôi ném mẩu thuốc xuống đám cỏ trước mặt và chợt để ý tiếng động trong phòng. Có lẽ Chi giật mình thức dậy vì một cơn gió. Tiếng Chi vọng ra:

- Anh Huy đang ở ngoài đó hở?

Chưa kịp đáp, tôi quay lại đã thấy Chi ló đầu ra khỏi cánh cửa hé mở.

Giọng Chi dễ thương:

- Anh Huy ngồi ngoài đó mãi, không ngủ sao?

- Một chút nữa. Tưởng Chi ngủ kỹ rồi chứ.

- Em chả ngủ được. Em biết anh trở vào lấy gì trong phòng nè.

- Vậy hở?

- Em ra ngoài đó với anh nhé.

- Đừng, ngoài này lạnh lắm.

- Kệ, cho em ra ngồi ngoài đó với anh.

Cánh cửa mở ra và một vệt sáng rộng trước bậc thềm. Chi đã đến chỗ tôi ngồi, hai tay ôm chặt chiếc khăn quàng trước ngực. Tôi nói, không chừng gió thổi bay mất em bây giờ đấy. Chi đứng lại, cách tôi mấy bước, mớ tóc và chiếc khăn quàng bay dạt về phía sau, trông em như hình ảnh của một nhân vật nữ trong truyện cổ tích dễ thương. Các nhân vật chỉ ngồi ngậm kẹo và mơ ước. Và họ luôn luôn có những giấc mơ đẹp.

Chi phụng phịu:

- Để gió thổi bay luôn em cho rồi. Anh chẳng bảo em đến với anh gì hết.

Tôi đứng lên, ngửa bàn tay trước mặt Chi và đợi cô bé đặt tay mình trong đó. Tôi trịnh trọng:

- Thưa em Anh Chi yêu dấu, hãy ngồi xuống đây với anh.

Chi nghiêng đầu, tôi thấy chiếc răng khểnh nở nơi khóe miệng em xinh ời là xinh. Trong phút chốc tôi liên tưởng đến những hình ảnh khiêu vũ bên các hàng cây trong vườn, dưới ánh trăng đục và ánh đèn màu huyền ảo, bàn tay đan lấy bàn tay dịu dặt tiếng nhạc. Tôi mơ hồ thấy mình nhẹ tênh, xoay quanh Chi Tôi mơ hồ thấy hai đứa sống trong một chốn mộng tưởng nào đó mà chúng tôi đã là những người lớn, lạ hoắc.

Chi ngồi co đầu gối bên tôi, trên bậc thềm, hai tay níu chặt lấy vai áo tôi run rẩy.

- Lạnh quá hở?

- Cho em gửi đôi bàn tay em trong túi áo anh đi.

- Gửi rồi có đòi không?

- Có chứ, không lấy tay thì làm sao em... lau nước mắt.

Tôi sửng một lát với câu nói của Chi nhưng tôi cũng tìm câu trả lời em ngay được.

- Nếu thế đã có tay anh.

- Nước mắt em thì nhiều, tay anh làm sao lau kịp.

Tôi lồng đôi bàn tay bé nhỏ của Chi trong lòng đôi bàn tay tôi, cười nhỏ:

- Nước mắt em nhiều thế cơ à, liệu thành sông thành biển không?

- Em sẽ khóc cho trôi cả tay anh Huy và cả em luôn.

Siết chặt đôi tay Chi tôi nói, đừng dại thế nhỏ ời và đầu tôi cụng và đầu em một cái khế. Chi kêu lên:

- Anh Huy hút thuốc phải không?

Tôi chối:

- Đâu có.

- Rõ ràng em ngửi thấy mùi thuốc lá mà.

Tôi cười:

- Tinh ghê, mũi con gái tinh ghê.

Chi rút tay khỏi tay tôi, vùng vằng:

- Chi ghét anh, anh hay giấu Chi.

Nói và Chi xích xa tôi một chút. Một chút của giận hờn, đổ dành là một khoảng cách thật dễ thương giữa hai chúng tôi. Tôi nói, trời lạnh ghê, anh hút một điếu vậy mà. Chi không nói gì và ngồi xoay mặt đi trong dáng co ro.

- Chi à.

Chi không quay lại. Tôi nói:

- Lạnh này mà cứ ngồi đó một mình đi.

- Mặc em.

- Anh cũng lạnh chứ bộ.

- Mặc anh.

Tôi bỏ chiếc áo rộng của tôi để khoác lên vai Chi:

- Cho người mượn áo để người ngồi đó mà giận hết một đời đi.

Tôi cũng bắt chước dáng ngồi co ro của em, xoay mặt nhìn đi nơi khác. Bóng đêm, những giọt sương nặng trĩu trên một cành lá nào đó vừa rớt xuống. Tôi lạnh run lên.

Trong khi bắt chước Chi làm ra bộ giận nhau, tôi bỗng nghĩ được một câu chuyện để đổ dành cô bé. Câu chuyện của tôi như thế này, bắt đầu bằng một tiếng háng giọng để gây sự chú ý của một thánh giả đang cùng diễn giả quay lưng lại với nhau:

- Ngày xưa ấy mà, xưa thật là xưa, có một anh chàng bán than đang chuyện trò với một nàng công chúa thì bị nàng ta giận. Chàng buồn quá bèn bỏ ra ngoài trời mà ngồi đợi. Trời mưa rồi trời nắng ban ngày và ban đêm, chàng bán than vẫn cứ ngồi nguyên vậy. Cho đến

một đêm kia vì lạnh quá mà chàng hóa thành đá, chết sững giữa trời không ai thương xót. Khi nàng công chúa biết tới thì đã quá muộn.

Bởi thế nàng hay khóc, mắt nàng luôn ướt...

Chờ tôi dứt tiếng lúc lâu, Chi quay lại chê: dở òm. Dù biết thế bé vẫn xích lại chỗ tôi một chút. Không thấy tôi nói gì, Chi lên tiếng:

- Anh Huy này.

-...

- Lạnh lắm hờ?

- Gần hóa thành đá rồi.

Chi khoác chiếc áo lên vai tôi:

- áo của anh nè.

Tôi quay lại, hai đứa ngó nhau cười. Chi nói:

- Con trai mà cũng biết dối, xấu chưa.

- Bộ mình con gái có quyền dối thôi sao?

- Nghề của con gái mà.

- Em bây giờ học được nhiều tiếng lạ ghê.

- Em bắt chước nhỏ Thảo đó.

- Anh biết.

- Biết gì cơ?

- Cái gì em cũng theo nhỏ Thảo. Mai một rồi em theo nhỏ Thảo luôn, em quên anh.

- Anh lại dối nữa hờ?

- Ừ, dối đấy.

- Xấu.

- Ai xấu?

- Anh đó.

- Ừ, anh là chàng bán than mà.

Chi reo lên:

- ê, ông bán than ời, bán cho tôi một gánh tôi về thổi cơm nào.
- Công chúa mà cũng thổi cơm.
- Cứ thổi, thổi cho hết than của anh, cho anh thất nghiệp.
- Thất nghiệp thì anh... đổi nữa.

Một lát, tôi nghe giọng Chi phụng phịu dễ thương:

- Anh đổi nữa thì để mặc Chi ớn lạnh vậy.

Tôi vội vàng mở rộng cánh áo choàng qua lưng Chi, thôi mà. Và Chi đã vào cánh áo rộng của tôi khép lại. Chúng tôi cùng run rẩy. Đó là lần đầu tiên vòng tay tôi quàng qua lưng một người và muốn bao bọc lấy một đời bé bỏng của em. Có những vì sao lung linh sáng trên bầu trời đêm nay chứng dám cho tôi, cho khối tình thủy tinh trong suốt của tôi. Rằng, thật sự tôi muốn hôn lên vàng trán thanh khiết của em và nói với em một lời thương yêu nào đó. Rằng tôi hạnh phúc quá đổi. Miệng tôi ngọt như ngậm mật mà chính thứ mật ấy làm tôi say ngất. Và chưa bao giờ là lòng như vậy, tôi muốn được chết.

Chi ngả đầu lên vai tôi:

- Anh Huy à, em nhớ mẹ.

Tôi xòe bàn tay ra để hỏi bàn tay của Chi:

- Ngón tay đeo nhẫn của em đâu?

Bàn tay Chi nằm gọn trong bàn tay tôi. Dù trong bóng tối nhưng tôi cũng thấy hạt đá nằm trên ngón tay giữa của em. Ngón tay mang nhẫn của cha mẹ. Đó là quà sinh nhật thứ mười ba của Anh Chì Tôi nhớ buổi tối sinh nhật ấy với Ly Ly và Mi Mi và những nhân vật tí hon trong căn nhà gỗ nâu ở con đường trồng mẹ Tôi nhớ con sóc xám trên con đường ấy tôi đã đi qua sáng sớm. Và những buổi sáng chủ nhật khi Chi còn ngủ, tôi đã đến đánh thức em dậy. Chúng tôi ngồi ăn

sáng với nhau, với mẹ Ở ngoài vườn. Dưới giàn hoa quỳnh anh, trong chiếc ghế mây con trống mà lúc nào cũng như để dành cho tôi. Bây giờ thì lâu đài gỗ vẫn còn nằm đó, nhưng rừng me thì đã bị đốn rồi. Người ta đã mở rộng đường cho xe cộ náo nhiệt qua lối cũ. Để tôi nhắc tới thế này: Ngày ấy khi những tiếng động cơ bắt đầu ồn ào đời sống thì nàng công chúa cũng bỏ lâu đài mà đi. Nàng giã từ ngây thơ, giã từ thương yêu gạt nước mắt mà đi. Nhớ thật nhớ những vuông cỏ xanh ngày xưa, trong khu vườn cũ. Giờ đây trái đã chín và trời đổi mùa thành trái chua trái đắng. Làm sao mẹ Chi có thể hiểu được những nỗi xót xa của tôi. Để cho dù bây giờ tôi có vượt qua mọi bước lạ, bước liêu lĩnh để được gần Chi thì tôi vẫn chẳng yên trí chút nào hết... Đời sống có khi cứ rơi mãi vào những tiếc nuối không thôi, lúc nhận ra được những phiền toái vây quanh mình hàng ngày. Ngồi lại một thời để tiếc nuối một đời. Tôi mơ hồ cảm thấy rằng, rồi mai một đây, khi đời sống đã bị vùi dập trong những cơn lốc dữ tợn, không biết tôi có còn được một lần nhìn lại mình. Chắc là tôi sẽ chết ngất khi tưởng nhớ đến ANh Chi và thời vụng dại này mất...

Tôi nói nhỏ trên mái tóc Chi:

- Em muốn về thăm mẹ không?

Giọng Chi nghèn nghẹn:

- Em muốn lắm chứ. Nhưng không biết mẹ có đợi em.

Và Chi bỗng khóc òa trên vai tôi:

- Mẹ thương ông Chương chứ mẹ không thương em nữa, anh Huy ơi...

Tôi chẳng biết dỗ dành Chi lời nào hơn hết là siết chặt vai em, áp mặt lên mái tóc em. Tôi biết nói sao để Chi hiểu rằng trái tim ta đến một thời nào đó phải chia sẻ. Và sự chia sẻ nào thì cũng mất mát cả. Lớn

lên em sẽ nhận ra những điều ấy, rất bình thường.

Chi nức nở:

- Hôm qua em nằm mơ thấy mẹ bỏ quên em luôn ở trên này anh ạ.
- Đừng nghĩ như vậy, không tốt đâu.
- Thật mà, mẹ gửi em sống chung với những đứa mồ côi. Em là con nhỏ mồ côi.
- Quên chuyện đó đi. Nhìn anh nè Chi...

Chi dụi đầu lên vai tôi. Có anh Huy thương em nhất đời. Thương em đến liều lĩnh gạt hết mọi thứ để tìm đến bên em. Em đâu có biết. Tôi lùa tay vào mái tóc Chi, cho đến bao giờ em đủ lớn khôn để hiểu, không biết em có thương yêu tôi? Và giữa chúng ta có bao giờ là tình yêu không, Chi nhỉ?

Chúng tôi ngồi yên như vậy, đầu Chi ngả lên vai tôi và hai đứa khoác chung một tấm áo rộng. Lâu lắm, tôi nghe những đợt gió về ngủ đâu đó chung quanh, tiếng những giọt sương gieo nhẹ trên cành lá nào run rẩy trong vườn.

- Vào ngủ nhé Chi.

- Vâng.

Tôi dìu Chi đứng dậy. Ở ngoài sương mù lâu anh sợ em đau. Em đau lấy ai đỡ cho anh đỡ bây giờ.

Chi vùng vằng:

- Em không chịu vào đâu.
- Sao vậy?
- Anh còn nợ em.

Tôi ngạc nhiên:

- Nợ gì nhỉ?

Chi dậm chân:

- Em nhắc anh, anh phải chiều em ngay.

Đưa hai bàn tay rộng, tôi làm điệu bộ như một diễn viên trên sân khấu:

- Anh sẵn sàng, thưa cô bé Anh Chi dễ thương nhất đời của anh, hãy nói.

Chi nghiêng đầu nói nhỏ:

- Anh cõng em vào nhà.

Đêm ấy tôi để quên bao thuốc và cái hộp quẹt ở ngoài hiên, sáng hôm sau ra tìm, thấy có giọt sương còn đọng lại trên lớp giấy bóng bọc ngoài thật dễ thương. Tôi tưởng mình vừa qua một giấc mơ Tuyệt vời.

Đinh Tiến Luyện

Anh Chi yêu dấu

Chương 6

Trường nói hôm nọ nhìn thấy tôi ở trên phố đã định gọi, nhưng không biết tôi đi với ai nên lại thôi. Đám em gái Trường nhao nhao lên, cô ấy xinh lắm hở anh Trường. Tôi vội vàng lên tiếng, em gái tôi đấy. Trường nheo mắt khi cúi đầu trên que diêm mời thuốc. Liên và Chúc lại được dịp tấn công tôi, người em gái khác họ hả anh Huy. Và bám nhau cười khúc khích, bọn này biết mà. Tôi chia một điếu thuốc với Trường, hẩn lạnh lẽo mời lửa cho bạn. Bạn ta, lạ không ngờ đấy nhé. Tôi chậm rãi thả những ngum khói lớn rồi nói với Trường, cậu kể đã

nhìn thấy gì nữa, kể kỹ hơn đi. Có phải một cô bé đứng vừa tới vai, đi phỏ với một chàng trai bóng đổ trên tay. Cô bé hiện giờ đang ở trong nội trú, lúc này là mười giờ, chắc em đã bắt đầu ngủ ngon. Liên, Chúc la to lên: dễ thương quá, bao giờ anh Huy cho tụi em gặp mặt chị ấy với nhé. Tôi cười, người ta đứng tới vai tôi, sao lại gọi là chị. Chứ cô ấy bao nhiêu tuổi hả anh Huỷ Mười ba tuổi rưỡi. Ồ. Cả Liên và Chúc cùng kêu lên. Trường chỉ nhìn tôi khó hiểu. Người con gái mười ba tuổi rưỡi, hẳn em đã bị giật mình trong giấc ngủ đêm ấy, khi tôi nhắc tới em với một người khác. Thực sự tôi cũng chẳng muốn chút nào, để ai xen vào khuấy động trong thế giới của tôi và Anh Chị Nhưng nghĩ rồi cũng chẳng giấu giếm gì được trước những con mắt mở lớn của thiên hạ, tôi cho rằng, biết đâu chả là một điều thú vị. Khi Trường gọi cho tôi nhắc tới Chi trước Liên và Chúc, ở nhà họ về tôi cảm thấy tiêng tiếc như bị mất mát một điều gì mà mình giữ gìn, nâng niu từ lâu. Tôi có bị dẫn vật nhưng cuối cùng chính tôi lại muốn la lớn: Anh Chi dễ thương của tôi cần được khoe cho khắp thiên hạ biết. Tôi đã nhận lời chủ nhật tới đưa em Chi tới chơi nhà Trường, vì chị em Chúc, Liên cứ nhất định đòi xem mặt. Tôi nói, cô ta bé bỏng lắm đấy nhé, nhát hơn thỏ. Chúc nói, bọn em không ăn thịt mất đâu mà anh sợ. Liên hỏi, cô bé tên gì vậy anh Huy. Tôi với cây viết chì rồi viết lên tờ giấy trước mặt chữ A và chữ C hoa thật lớn rồi thêm vào những mẫu tự nhỏ cho đầy đủ một cái tên. Chị em Chúc, Liên kêu lên: ồ, một cái tên tuyệt đẹp. Cám ơn, cám ơn. Đó là tên một loài hoa, loài cỏ hay tên một loài chim, một vì sao nào đó ở góc trời. Tôi xếp miếng giấy vừa viết lên những mẫu tự yêu dấu ấy thành hình một chiếc máy bay. Nhưng chiếc máy bay bằng giấy hình thù kỳ dị khi được phóng lên không chao lượn mà đâm thẳng xuống chỗ cát

cánh. Tôi đưa cả hai tay vội chụp lấy, có lẽ đó là tên một loài chim nhỏ bé đây. Con chim nhỏ bé của đời tôi. Sau đó là Liên và Chúc cứ nhất định đòi xem mặt cho bằng được. ANh Chi chắc phải xinh lắm, anh Huy mà giấu bọn này là xấu. Tôi cười cười, mời người ta tới nhà phải tiếp đãi nồng hậu đấy nhé. Chúc nhồm lên, miệng con nhỏ liếng thoắng, em sẽ trải lụa từ ngoài cổng vào tới tận nhà, rắc hoa kín lối đi. Đừng đùa, người ta hay khóc, nói lớn là người ta cũng khóc chẳng ai đỡ được đâu. Mắt Liên long lanh, cô ta thật dễ thương. Dù sao cũng không dám hứa chắc với các cô chủ nhật tới, phải để "xin phép" người ta đã. Người ta không chịu thì khó lòng chiều được. Hôm tết tôi đã định dẫn Anh Chi tới nhà bạn chơi nhưng em sợ không dám đi nên những ngày tết chúng tôi cũng chỉ quanh quẩn trong ngôi biệt thự rêu ẩm, cắn hạt dưa đỏ cả môi, chơi trò ráp hình và nhìn ánh lửa lò sưởi lung linh trong mắt nhau. Cũng có một trò chơi ngày tết là cô Ngân tìm được một bộ bài tam cúc cũ đã bao nhiêu năm rồi chôn vùi dưới đáy rương quần áo. Chúng tôi chơi tam cúc. Tôi dạy Chi cầm bài xòe ra trên tay như quạt trâm. Tôi nắm tay em, đầu chúng tôi chụm vào nhau hạnh phúc. Tôi dạy Chi những quân Tướng Sĩ Tượng "ăn" những Xe Pháo Mã, những quân Tốt đen, Tốt đỏ cầm giáo xếp hàng thành "tứ tử", "ngũ tử" để "trình làng". Đó là những ngày chúng tôi được quấn quít bên nhau thật hiếm quý. Hết ba ngày tết tôi đưa Chi trở lại nội trú, cô Ngân tặng chúng tôi chiếc khăn quàng cổ, công trình chăm chỉ của cô trong mấy ngày qua. Chiếc khăn quàng màu khói, dài tới ngoài hai thước, Anh Chi ôm đầy một lòng. Chiếc khăn quàng ấy chúng tôi đã quấn chung nhau trên quãng đường từ nhà tới Domaine mà hai đầu khăn chỉ nằm trên vai mỗi đứa. Lần ấy trở lại nội trú Chi khóc đầm hai mắt, tôi đã sợ em

đau. Những ngày ở gần em tôi đã để ý biết được, em vẫn thường bị giật mình và hay xúc động quá đáng. Điều này đã làm cho tôi xót xa như thềm nghe em nói những hôm đầu ở đây em không chịu nổi lạnh, máu đã ứa ra ở cửa mũi mấy lần. Có một sợi dây mơ hồ nào đã ràng buộc giữa tôi và em thân thiết đến thế, khi nỗi đau đớn đã được chia sẻ. Hay đúng là tình yêu, những ràng buộc giữa chúng tôi. Nếu là một sự thật, hẳn là chúng tôi đã có một lối hẹp, hẹp đến nỗi mà Chi phải đi trước và tôi theo sau mới vừa. Lối đi rẽ giữa những người thân, lối đi cô đơn, lạc lõng. Tôi đã linh cảm thấy gì? Và tôi khờ khạo hết sức, nước mắt xuống môi mình lúc nào không hay. Cũng là một nỗi nhớ. Buổi chiều tôi đã cúi xuống nói thềm trên mái tóc Chi trước khi xoay lưng trở về: Rồi anh sẽ tha hồ mà nhớ em, suốt một tuần.

Chủ nhật tôi tới đón Chi, vẫn là kẻ sớm nhất đã tới nội trú, sương mù còn dày đặc ở những con dốc thưa vắng. Chi gặp lại tôi, đôi môi xám ngắt. Hai đứa không cười nổi với nhau một nụ tươi. Tôi chia một đầu chiếc khăn quàng qua vai Chi và cố nói cho thật to cho ấm được một chút.

- Chi ơi, hôm nay bọn mình tới nhà Trường nha.

Chi đi sát vào người tôi:

- Trường nào ạ?

- Ông bạn mà hồi tết anh rủ Chi không chịu đi đó.

- Thôi, em sợ nhà người lạ lắm.

- Lạ gì, bạn anh mà.

- Thôi, em sợ lắm.

- Sợ gì nhỉ?

- Nhà ông ấy đông người không anh?

- Có hai cô em ông ta hỏi thăm Chi hoài

Chi giật mình:

- Sao họ biết em?

- Anh nói.

Chi phụng phịu:

- Anh Huy nhiều chuyện ghê.

- Đâu có, tại hôm nọ Trường thấy bọn mình cầm bong bóng đi phố chứ bộ.

Chi "vậy hử" làm tôi yên tâm. Chi có những điều khôn ngoan nho nhỏ thật đáng quý mà tôi không ngờ. Cho nên khi nói chuyện với em tôi vẫn sợ có thể mình vô tình đến đáng tiếc. Cũng như cái trí nhớ cỏ non của tôi vẫn thường là điều đáng tiếc.

Tôi kêu một chiếc tắc xi, sau khi hai đứa đã ăn sáng dọc đường, nơi gốc cây thông già đón ngang mà chủ nhật nào tôi đã kể chuyện công chúa Sissi cho Chi nghe. Tôi nói, trông Chi như một con sóc. Hai con sóc ngậm hai khúc bánh mì và hai con sóc chui vào chiếc tắc xi màu đen. Chúng tôi chu miệng sóc nói chuyện với nhau.

- Em Chi là con sóc em.

- Anh Huy là con sóc anh.

- Coi chừng con sóc anh cắn con sóc em bây giờ.

ông tài xế tắc xi xoay chiếc kính chiếu hậu cười chung câu chuyện của chúng tôi, miệng ông ngậm cái ống "píp" thật lớn phì phà hơi ấm cho hai hành khách nhỏ. Tôi chỉ Chi vào tấm kính xe để thấy hình hai đứa in trong đó, Chi hơi ngượng, đôi má em ửng đỏ. Và đó cũng là lần đầu tiên tôi bỗng dưng thêm một tấm hình chụp giống một tấm hình chụp nào đó, mái tóc của người con gái ngã trên vai người con trai. Điều này làm tôi muốn lịm đi trong cơn say bất ngờ.

Chiếc xe đi qua con đường trước cửa Bưu Điện, ngang qua nhà thờ Chính tòa, rồi đỗ xuống con dốc bờ hồ vòng lên đồi khu Đại Học. Khi bước xuống xe thì chúng tôi đã quên mất những câu chuyện vui vẻ của con sóc anh và con sóc em ở bên gốc thông và suốt quãng đường. Tôi chỉ cho Chi xem ngôi nhà có nhiều hoa mimosa vàng nằm trên lưng chừng con dốc:

- Nhà bạn anh đó.

Chi hơi vẻ ngại ngùng khi đi bên tôi. Thật tiếc là chúng tôi đã không có hai trái bóng bay cầm trên tay để tung tăng bước những bước chân vô tư như buổi chiều ở trên phố. Làm sao mà mua lại được những trái bóng hồn nhiên ấy để cầm trên tay cả đời, để lúc nào cũng như cảm thấy mình lướt trên mặt đất. Thiên thai ở một cõi, ở một góc đời sống mình. Những đêm khuya ngồi lặng thinh tôi vẫn thường dẫn Chi đi dạo chơi khắp nơi trong trí tưởng tôi. Ở đó tôi có một đời sống riêng, căn nhà tôi dựng lên để sống với Anh Chi Ở đó tôi đã trú ngụ, như được tách riêng ra một góc đời mình. Anh Chi và tôi và một thế giới không tưởng.

- Chi này, rồi hai trái bóng hôm đó đâu rồi?

- Em về buộc ở đầu giường bị tụi bạn cắt dây cho nó bay lên trần nhà, sáng hôm sau ngủ dậy em thấy nó dưới chân giường mình. Nó xẹp hết bay nỗi anh ạ. Tụi bạn em xấu ghê.

- Phải cảm ơn bạn em mới đúng.

- Sao vậy?

- Này nhé, vì nếu chúng không cắt cho trái bóng bay lên thì khi đêm em ngủ quên trái bóng sẽ kéo cả giường, cả em bay lên trời luôn. Em cứ thử tưởng tượng xem: hai trái bóng cột hai đầu giường và một cô bé vươn vai thức dậy trong một buổi sáng, đôi mắt ngờ ngàng thất

mình đang lơ lửng trên không.

Hai hàng mi Chi chớp chớp:

- Dễ thương ghê Anh Huy kể tiếp đi, rồi sao nữa anh?

Tôi hướng câu chuyện chiều theo ý Chi, thay vì nói rằng như thế anh sẽ mất em Chi.

- Cô bé dễ thương lắm kìa, thay vì khóc nhè thì cô ta lại quỳ lên đầu giường, hai tay chống lên cằm nhìn ngắm những cụm mây trắng trôi lơ lửng chung quanh. Này nhé, cô ta mặc chiếc áo ngủ in hình những bông hồng nhỏ li ti chùng tới gót chân, có cả cái xây ren trắng ở trước ngực nữa nè, y như Chi vậy. Mái tóc cô ta có vài sợi lòa xòa trước trán và cả mái tóc đằng sau bệ vén nhẹ lên bởi những cơn gió. Ôi, những sợi tóc mai trên gáy nõn nà dễ thương... và còn dễ thương hơn nữa kìa. Chi biết cô bé nói gì không?

- Anh kể tiếp đi anh, cô bé nói gì ạ, chắc cô bé nói cho ời nhớ mẹ quá hử anh?

- Không. Cô bé nói, chà, bây giờ ta thêm một ly sữa. Và tức thì có một ly sữa nóng mang đến từ một cụm mây đậu ngay bên đầu giường. Cô bé cầm ly sữa bằng cả hai tay, hai bờ môi ngậm trên miệng và ly sữa đổ như một bông hồng. Cạn ly sữa, xong một bữa điểm tâm. Cô bé bắt đầu ca hát cùng với nắng nhảy múa trên các cụm mây. Bài ca của cô bé như thế này: Ta là Công Chúa Hồn Nhiên, tung tăng thàng ngày trên những phiến mây hồng. Chân ta là gió, mắt ta là sương, và tâm hồn ta là những vì sao. Hỡi kẻ lãng tử đang lẩn mò trong đêm tối tăm của trần gian hãy hát lên cùng ta... Ta là Công Chúa... Ca hát suốt một buổi sáng thấy mệt. Cô bé kêu lên: Chà, ta buồn ngủ quá. Tức thì những cụm mây gần đó kéo nhau phủ đầy quanh giường của cô ta Cho đến chiều lúc tỉnh dậy, em biết cô

bé thấy gì không?

- Một ly sữa khác chẳng?

- Lầm rồi, cô bé chỉ cần uống một ly sữa cho một ngày thôi. Vừa mở mắt ra cô bé đã thấy một con chim bồ câu trắng đậu ngay trên đầu giường.

Chi tròn mắt kêu khẽ:

- Dễ thương quá há anh.

Đó là buổi chiều. Buổi chiều thật êm đềm bên một bạn mới. Thoạt tiên thế này, cô bé mở mắt và chớp chớp mấy lần khi thấy Bồ Câu Trắng. Cô bé không dám cử động mạnh vì sợ bạn có cánh bay đi mất. Trỗi dậy rất nhẹ nhàng, cô bé nhồm người lên và với những động tác rất chậm, rất rụt rè, cô bé đưa những ngón tay trên thành giường, đến dần chỗ Bồ Câu Trắng đang đậu. Bồ Câu Trắng chỉ giương to đôi mắt nhìn cô bạn thôi. Mở bồ câu đỏ, đôi chân bồ câu cũng đỏ còn toàn thân thì trắng toát như một nắm bông gòn. Đến khi một ngón tay của cô bé chạm nhẹ vào chân của Bồ Câu Trắng thì Bồ Câu Trắng khẽ cúi đầu xuống như chào cô bé. Đây là cuộc đối thoại giữa đôi bạn nhỏ.

- Chào Công Chúa Hồn Nhiên.

- Chào Em Bồ Câu Trắng.

- Em có lắng nghe chị hát ban sáng. Em chưa từng nghe một giọng hát nào ngọt đến thế. Chị dễ thương quá.

- Em mới thật là dễ thương. Có phải em đã được đi khắp nơi?

- Em đã được đi khắp nơi nhưng em chưa bao giờ thấy có một nơi đậu êm ái như cái nơi chị đang sống.

- Em thật dễ thương, Bồ Câu Trắng ạ. Ôi những cánh mịn màng của em, ước gì chị được ôm em vào lòng.

Cô bé muốn là được chiều ngay. Đó là một hình ảnh tuyệt vời, người con gái nhỏ và chim bồ câu trắng.

Rồi chuyện của ly sữa và những khúc hát, chùm bóng bay và chiếc giường như một chiếc nôi mây trắng lơ lửng trong không trung, tất cả tan biến mất trước cổng nhà có mimosa vàng trên lưng đồi.

Tôi nói với Chi:

- Đừng sợ gì nhé, phải nhớ là có anh Huy luôn luôn bên cạnh.

Chi vâng nhỏ. Cả hai chúng tôi cùng giật mình ngược lên. Chúc đang ở trên ban công trước nhà, ý chừng nàng đã đợi từ sớm, khi nhìn thấy chúng tôi, nàng reo to:

- Chị Liên ơi, công chúa tới.

Họ làm chúng tôi hơi ngỡ ngàng. Dù đã quen thuộc với chiếc cổng, với vuông sân nhà bạn nhưng bỗng dưng tôi thấy lạ, thấy bối rối, Chúc ở trên lầu chạy xuống, Liên ở trong nhà bước ra ríu rít:

- Bọn này dậy từ chuông lễ nhất để đợi.

- Đã tưởng anh Huy không dẫn công chúa đi được chứ.

- Anh Trường hồi nãy rủ lên phố ăn sáng mà hai đứa không chịu đi vì chỉ sợ lỡ mất.

Tôi đưa một ngón tay lên ra dấu cho hai người con gái nhớ lời dặn, em tôi mỏng manh như trứng coi chừng em nhè bây giờ đấy. Tôi nói với họ:

- Đây là người mà Trường đã thấy đi với tôi trên phố.

Quay sang Chi tôi cũng làm một cử chỉ khách sáo giới thiệu:

- Đây là Liên và Chúc, em của Trường, bạn anh.

Chi lí nhí chào hai người. Bốn con mắt chị em Chúc nhìn Chi không chịu chớp. Và Liên bỗng kêu lên với Chúc:

- Mi quên gì rồi?

Được nhắc, Chúc giật mình:

- Một chút nữa thì quên, hai người đứng yên đợi Chúc, đừng bước vào nhà vội nhé. Vừa nói Chúc vừa chạy nhanh vào trong, lúc sau nàng ôm ra một bó marguerite còn nguyên những giọt nước bám đầy trên cánh hoa trắng, như mới vừa cắt ở vườn nào về.

- Đây là những bông hoa trắng đầu tiên nhà Chúc trồng được.

Tôi phải đỡ giùm bó hoa cho Chị Chúc nheo mắt nhìn tôi, Liên mỉm cười nhìn tôi. Cảm ơn hai người. Cảm ơn những người đã cho tôi những đóa hoa hạnh phúc nhỏ mà chẳng bao giờ tôi tưởng tới. Anh Chi và những bông cúc trắng của buổi sáng chửa nhạt, em thật dễ thương bên tôi.

- Hai người định sửa soạn đi đâu phải không Chúc?

Chúc vẫn tíu ta tíu tít chuyện:

- Bọn này có chương trình đảng hoàng. Trước là diện vào đón khách...

- Chà quý hóa quá nhỉ. Còn sau đó?

- Bọn này định đi picnic, mời hai người tham dự luôn.

Tôi khẽ nhìn sang Chi:

- Còn tùy.

Liên và Chúc nắm nhau cười nhỏ.

Liên nói:

- Anh Huy hạnh phúc nhỉ, đã có người để được nhận chỉ thị.

Tôi suyt Liên:

- Nhảm nào.

Liên giơ một ngón tay:

- Chối nhé.

Tôi trừng mắt:

- Đừng có lộn xộn.

Liên cười:

- Lại chối nữa nhé.

Tôi gậy bừa:

- Rồi có sao không?

- Còn sao nữa, khi người ta nhất định chối là người ta đáng để nghi ngờ.

Nói rồi Liên và Chúc khúc khích cười với nhau khiến tôi nóng bừng mặt. Tôi được họ đặt đúng vị trí của người con trai đứng bên người con gái theo ý họ. Ngượng cũng có và tôi đã sợ là họ có thể gây hoảng hốt bất ngờ cho Chị Điều mà tôi không muốn một chút nào hết, lúc nào đó Chi sẽ mất tự nhiên khi đứng bên tôi.

Tôi xoay hẳn câu chuyện đi một lối khác, hỏi Chúc:

- Trường đâu hở?

- Anh ấy lên phố uống cà phê, hẹn trở về ngay.

Ngay lúc ấy tiếng xe của Trường vừa về tới, hắn nhún còi khi vào cổng. Vừa bước xuống xe, Trường ngửa mặt lên trời kêu to:

- Bạn ta!

Hắn lúc lắc cái đầu bồm xồm sau khi ném tới tôi một cái nhìn, như một lần nào đó, thật khó hiểu.

Tôi bắt tay Trường:

- Sao, những khuôn nhạc kẻ xong rồi chứ?

- Xong. Ta mới kiếm được một tay kẻ nhạc tài hoa lắm.

- Định đến bao giờ thì bắt đầu in?

- Có lẽ phải xoay tiền đủ đã. Cậu có quen nhà in nào ở Sài Gòn?

- Một vài nơi nhưng thường lắm.

- Cậu biết bồn phạn của cậu rồi chứ?

- Để liên lạc với họ xem sao.
- Chưa nói tới chuyện đó, tôi muốn bạn ta lo giùm cho cái bìa.
- Gì chứ chuyện đó bạn muốn là có ngay.

Cười vui vẻ với Trường, tôi chợt nhớ để Anh Chi đứng với Liên này giờ. Hai người con gái vây quanh lấy Chi để hỏi chuyện:

- Cái khăn của Chi đẹp quá.
- Mái tóc của Chi dễ thương quá.
- Chi có hay về Sài Gòn không?
- Chi thích ăn gì nhất?

Tôi la lên:

- Bắt nạt em tôi vừa thôi chứ.

Thấy tôi trở lại mặt Chi xì xuống, khẽ nhìn trách móc, vậy mà Huy bảo không rời em nửa bước. Cái miệng Chúc oang oang:

- Em đang thuyết phục công chúa của anh đi chơi với bọn em.
- Kết quả ra sao?
- Công chúa nói để hỏi anh Huy.

Liên tủm tỉm cười:

- Hạnh phúc ghê, người ta sống để mà xin phép nhau.

Tôi vội nhìn Liên một cái đầy dọa nạt, vừa thôi nàng ời, đừng đầu độc tư tưởng thủy tinh của người ita chớ.

- Các cô bắt nạt em tôi hoài.

Trường vác cây đàn guitar rất là lững lờ từ trong nhà bước ra:

- Chương trình tới đâu rồi. Huy dẫn Chi đi chơi với bọn này chứ?

Chúc nhanh miệng:

- Xin một phút để người ta còn xin phép nhau đã.

Tiếng cười tung lên ở giữa sân, nở rộ giữa đám hoa vàng trên lối đi.

Tôi và Chi theo anh em Trường vào nhà, dù sao thì cũng mời quý vị

vào nhà chơi đã. Chúng tôi được coi như hai người khách trịnh trọng. Nơi phòng khách, tôi để ý hình như có sự sửa soạn của bàn tay chị em Liên. Đám sách báo gọn ghẽ khác thường ngày, bình cắm chướng đủ màu ở trên bàn, những chiếc gối mà đặt ngay ngắn trên salon. Và thật là tinh nghịch, Chúc leo lên chiếc ghế dùng ngón tay gạt chiếc đồng hồ đang từ hơn chín giờ đến đúng mười giờ để phát ra một giọng chim gáy "cúc cu, cúc cu" làm cả bọn phải bật cười.

Liên hỏi:

- Chắc anh Huy chưa ăn sáng?

- Hồi nãy mỗi đứa có gặm một khúc bánh mì ở dọc đường rồi.

Chúc pha mỗi người một ly sữa nóng. Tôi chợt nhớ tới ly sữa và những trái bóng bay, chiếc giường và cô bé thức dậy trong buổi sáng lơ lửng trên không trung. Tôi nói và chỉ Chi mới hiểu, hai đứa nhìn nhau cười:

- Chà, lại thêm một ly sữa.

Liên nói:

- Hôm nay nhỏ Chúc nó ngoan ghê vậy đó anh Huy, bởi vì hần ít khi đợi ăn sáng với mọi người.

Chúc ngậm miếng bánh mỏng trong miệng:

- Anh Huy thấy hôm nay em trịnh trọng lắm đấy chứ. Vì thế anh cũng không được quyền từ chối lời yêu cầu đi chơi với bọn này nghe.

Tôi nghiêng đầu nói với Chi:

- Đi nhé Chi.

Chi nhìn tôi ngập ngừng một giây rồi đáp:

- Vâng.

Trong năm người Chi bỗng trở thành nhân vật quan trọng. Chúng tôi cùng đổ dồn mắt vào chờ đợi Chi "vâng" một tiếng nhỏ. Thế là chúng

tôi có một buổi sáng chủ nhật ở ngoài trời. Trường đã sẵn sàng đợi ngoài xe hối Chúc và Liên sửa soạn mau mau giùm.

- Đợi các cô chải xong tóc, vẽ xong cái mặt thì trời im mưa to là vừa.

Ngoài sân trời mưa hạt nhỏ. Trường chui vào trong xe gầy đàn phùng phùng hối thúc. Tôi lo ngại hỏi Trường:

- Liệu trời mưa to không?

- Nắng mưa là bệnh của trời, biết sao được. Có thể lát nữa nắng không chừng. Ông trời ở đây ho hen cảm cúm luôn.

Lúc Chúc và Liên sửa soạn xong ra xe thì mưa dứt hạt. Mưa không kịp ướt đất. Mưa chỉ là đám bụi nhỏ rắc tặng những cành lá, những cánh hoa vài giọt nước ngọt ngào rồi nắng lại lên, trải những sợi vàng trên các ngọn cỏ. Nắng quý hóa như hơi thở ấm áp gần nhau, sưởi ấm nhau. Chúc và Liên ném lại những áo khoác, những dù che. Nhí nhảnh trong chiếc pull vàng ôm lấy người, giọng con gái Chúc vừa vỡ tiếng:

- Anh Trường thấy không, khi em vừa ra khỏi nhà thì trời bắt đầu nắng.

Trường nói với tôi cho mọi người cùng nghe:

- Cậu nhận ra không, chúng ta vừa có một nhà thơ nữ.

- Câu thơ ấy đáng cho cậu phổ thành mười bản nhạc. Khi em vừa ra khỏi nhà thì trời bắt đầu nắng. Em mang nắng trên áo. Em mang nắng vào đời. Em mang nắng đi dạo khắp phố phường...

Liên chen vào:

- Hay tuyệt. Anh Huy cũng là một nhà thơ lớn nữa.

Và ba thứ linh kinh được dồn lên xe. Tôi đã ngồi băng trước với Trường để Chi ngồi băng sau với Liên và Chúc nhưng bị cả hai phản đối:

- Không thể được đâu anh Huy ơi.

- Anh phải ngồi với người ta chứ.

Chi hiện như một con búp bê để mọi người chiều chuộng. Em chỉ nhìn thôi thôi. May quá mọi người cũng biết giùm tôi những gì tôi phải làm. Liên đổi chỗ để ngồi sau với Chi, nàng luôn thích cột bóng bay vào lời nói:

- Có khi người ta mất cả đời để chuộc một chỗ ngồi bên nhau mà anh Huy, sao lại dễ lỡ.

Tôi cũng bắt chước nàng cột một trái bóng bay theo:

- Nếu thế thì có thể tôi cũng bắt đầu với phần đời còn lại của mình đấy cô Liên ạ.

Trường lao vút xe xuống con dốc, cười thích thú:

- Không ngờ xe ta hôm nay hội ngộ nhiều thi sĩ lớn.

Chúc đập tay vào mặt đàn:

- Và một nhạc sĩ lớn nữa chứ.

Cô nhồm lên khi nhớ ra điều phải hỏi Trường:

- Anh Trường có mang theo máy hình đó không?

- Có đây.

- Tốt quá, hôm nay anh phải dạy em chụp hình mới được. Anh Huy biết không, anh ấy chụp hình cho bao nhiêu là cô, phóng lớn bằng cái mặt bàn tảng thiên hạ ầm ầm, thế mà mấy đứa em gái năn nỉ muốn hớt hơi anh ấy cũng chẳng chịu chụp cho một "pô".

- Đừng có xạo quá nghe nhỏ.

- Thì xạo vừa thôi, xạo như anh hứa sông hoài. Em không biết, bữa nay anh phải dạy em chụp hình.

- Để mai mốt đi, ta đang dở dang cuộn phim.

- Em không biết.

- Cứ biết đi.
- Anh phải giữ máy cho kỹ, em báo trước là em sẽ phá hư ráng chịu đó nghe.
- Đừng đùa.
- Cứ đùa.
- Đừng bướng.
- Cứ bướng.

Liên lên tiếng:

- Tôi làm trọng tài. Thôi xin huề đi hai người. Hôm nay chúng ta có khách mà.

Thỉnh thoảng tôi thấy đôi mắt Liên trong tấm kính chiếu hậu. Tôi nhận ra nàng có vẻ mang nhiều thay đổi so với lần trước, cách đây ít tháng. Tôi đã ở trọ nhà nàng trong những ngày cuối của mùa hè khi vừa thi xong. Đạo ấy nàng nói chỉ thêm mặc có một thứ áo dài trắng đi học. Nàng cười nói luôn miệng. Và thỉnh thoảng tôi cũng thấy nàng khóc khi hốt hoảng quá một điều gì, như vừa lỡ tay đánh vỡ một chiếc ly chẳng hạn. Người con gái đơn sơ đến thế. Dăm bảy tháng sau, tôi thấy nàng lạ hẳn. Từ cách ăn mặc đến cách xếp đặt câu nói, đều chứng tỏ tâm hồn đang có những biến đổi quan trọng. Duy có mái tóc của nàng vẫn ưa lối "tết" lại thành một sợi bõ về phía sau. Lối chải tóc ấy mà một lần tôi nói, trông Liên lảng mạn hết sức. Liên bắt tôi giải thích nhưng tôi không diễn tả được tại sao tôi lại nghĩ như thế. Có những điều ta bất chợt nhận thức được, khó mà giải thích nổi. Chẳng lẽ tôi nhắc tới những sợi tóc mai mềm mại trên gáy ngà của nàng khi cả mái tóc được vén gọn lại, kẹp cao lên.

Tôi vẫn nhìn vào tấm kính xe, nói:

- Thay mặt khách quý, tôi cảm ơn cô Liên.

Liên vẽ tay trên mặt kính bám hơi nước:

- Ông lấy tư cách gì mà đại diện?
- Người hầu cận, kẻ dẫn đường.
- Vậy thì ông dẫn đường nè, ông phải hãnh diện là có một cô chủ rất dễ thương.

- Cám ơn. Tôi quay sang nói chuyện với Anh Chi:

- Anh Chi là cô chủ nhỏ của anh, bằng lòng không?

Chi không nói, chỉ ngả đầu vào vai tôi. Chúng tôi ra khỏi thành phố chừng mười phút đường Trường mới nghĩ tới là sẽ ngừng ở đâu.

Chương trình của các cô ra sao đây?

- Trại Hàm đi anh Trường.
- Xa quá xa.
- Vòng về Vallée d'Amour nghe.
- Không ham chút nào hết, chọn nơi khác đi các cô.

Liên đập khế vào vai Trường, hồi nãy em quên mất, đáng lẽ mình phải ghé rủ Miêu Miêu đi cùng. Trường nheo mắt trong tấm gương chiếu với Chúc nói rằng, các cô, các cậu nghe nói "hung lũng tình yêu" tưởng thơ mộng lắm, tới rồi mới thấy nản. Ấy thế mà vẫn cứ thích nhắc tới. Đặt chân tới đó mà không phải là tình nhân thì coi chừng đấy.

Chúc ngậy thơ hỏi:

- Coi chừng sao anh Trường?
- Sẽ bị đọa đày.
- Đọa đày sao?
- Trời phạt sống cô đơn suốt đời.

Chúc bấu dài môi:

- Anh xạo. Bộ tới đó ngắm thiên hạ không được sao.

- Cấm, nơi đó chỉ dành cho những người yêu nhau. Thế giới của những người yêu nhau.

Chúc cười, mắt long lanh. Anh Trường làm em nhớ ông nhà thơ nọ kể huyền thoại Lang và Biang, đôi tình nhân khóc nước mắt chảy thành hồ, voi phục thành núi.

Liên lên tiếng:

- Nhưng chúng ta đi ké thiên hạ được không?

- Đi ké là đi làm sao?

Liên liếc tôi, đuôi mắt sắc:

- Thí dụ có đôi tình nhân nào đó đi thì mình đi theo.

Trường cười, điều đó thì không biết. Tôi ngượng lắm nhưng làm như chẳng để ý gì đến câu chuyện của họ. Chúc cũng vậy, con bé chồm lên tay lái nhận còi inh ỏi khi có con bò băng qua đoạn đường trước mặt. Con bò nghe tiếng còi hay không, nó vẫn đứng đĩnh đi ở giữa đường. Trường phải vội lách xe vô bờ cỏ. Hấn ló đầu ra mắng mỏ con vật:

- Ngu như bò.

Cả bọn cười, tạm ngắt câu chuyện đang nói. Có đi đâu chẳng nữa thì tôi vẫn là Huy, rất mơ hồ khi ở bên Anh Chị Rất mơ hồ khi nghĩ đến tình yêu. Hôm nay, ta đang sống ở một góc bé mọn của quả địa cầu mà mọi phức tạp nhất cũng có thể xảy ra. Ta như một dấu chấm (đôi khi là một dấu chấm than muộn phiền). Nhỏ, rất nhỏ mà tưởng như là khó có thể tách biệt ra được. Và tình yêu, tất cả những ngang trái éo le, sẵn có tự bao giờ, chưa bao giờ lại phức tạp đến thế. Trong cơn lốc, có vật nào nhỏ lại không bị cuốn hút theo. Trong cơn lốc của mọi thứ tiếng động đang vây quanh, chúng tôi là nạn nhân thảm hại.

Thiên đường trăm triệu lối thênh thang, nhất định tôi phải tìm ra được

một lỗi cho tôi và Anh Chi Cứ gì phải là tình yêu. Thiên đường có thể sẽ mang một cái tên nào đó. Thiên đường Anh Chi chẳng hạn. Thiên đường của những tâm hồn dễ thương. Thương yêu nhau hồn nhiên như cây cỏ, trong suốt như thủy tinh.

Khi phải lách vào bờ cỏ để tránh con bò, Trường đậu xe luôn ở lề đường, hét lớn:

- Giải quyết đi chứ.

Liên quay lại phía tôi và Anh Chi:

- Thôi, để tùy vị khách quý của chúng ta vậy.

Tôi hơi ngả đầu sát vào đầu Chi, cười nhỏ:

- Chúng tôi muốn lên trời.

Lên trời mà không có cánh. Tôi trách Liên, thật buồn cười khi một hướng đạo sinh phải nhờ một người khác dẫn đường. Liên lên tiếng xin lỗi ríu rít. Cuối cùng Liên, Chúc và Trường đã thỏa thuận với nhau được một nơi sẽ đưa chúng tôi tới. Đó là trang trại của ông chú ở xa vùng ngoại ô, tới cả một giờ đường dốc. Chi say xe, mặt tái mét. Lúc bước như không muốn vững. Chúng tôi phải đi bộ một quãng ngắn trước khi lọt vào một cái cổng xây cầu kỳ qua một con mương nhỏ. Căn nhà lợp tôn đỏ nổi bật giữa vùng cây cối xanh trông như một cái chuồng bò câu khi đứng ở xa Chỉ khác là các cửa đều đóng kín.

Liên nói:

- Không chừng ông chú hào hoa nhà mình hôm nay chủ nhật lại nổi hứng bò về Sài Gòn rồi.

Tiếng chó sủa từ phía nhà chòi ở góc vườn. Con chó lớn như một con ngựa nhảy xổ ra. Chúc reo lên:

- Chú Thuyền có nhà mà.

Người đàn ông khoảng chừng năm chục, dong dỏng cao, đôi mắt

sâu dưới hàng lông mày rậm, hàng râu bờ rậm trên mép mà Chúc gọi là chú Thuyền. Ông lừng khừng từ trong nhà chòi bước ra với điệu xỉ gà lớn ngậm trên khoe miệng.

- Đã lâu lắm mới nhìn thấy các cháu.

- Sợ làm phiền chú đó chứ. Bọn này bảo nhau, dám ông chú bay bướm nhà mình dọt về Sài Gòn cũng nên.

- Vài tháng trước đây thì có thể nhưng bây giờ chú tu rồi.

Người đàn ông cười với đám khói thuốc. Trường nói chú tu thì tận thế tới nơi. Chúc cười phụ họa, chú tu với ai đó chứ. Liên nói, cháu nghi ngờ nhà đạo diễn quá thể, thế người đẹp liêu trai của chú giấu đâu rồi?

Chú Thuyền hỏi:

- Nhỏ Liên bữa nay không dắt theo cô bạn nào sao?

Chúc và Liên đều la to lên. Trời ơi, thế mà chú bảo tụi Tu kiểu chú thì lên thiên đàng cả giường lẫn chiếu. Tôi và Chi được Trường giới thiệu với chú Thuyền, ông nhìn chúng tôi với đôi mắt quan sát kỹ lưỡng. Trường nói với tôi:

- Đây là nhà đạo diễn của chục cuốn phim sắp chiếu đó cậu, ghê gớm lắm. Nhưng kẹt là nhà đạo diễn khó tính quá nên chưa kiếm được tài tử nào ăn ý cả.

Chúng tôi được đưa vào trong nhà chòi. Lối nhà hình tròn, mái lợp tranh với những bờ tường thấp vây bằng mây và những bàn ghế cũng được làm bằng mây. Một tủ rượu đầy nhóc xếp ở góc. Vài ba tấm hình cưới ngựa, chắc hẳn là hình chú Thuyền, treo bên những lẵng lan rừng. Chú Thuyền đến ngồi ở chiếc ghế cao bên tủ rượu, con có đi một vòng ngửi chân tất cả mọi người rồi nằm nghech mồm dưới chân chủ.

Chi khều tay tôi nói nhỏ:

- Em sợ quá anh ơi.

- Sợ gì hả?

Chi khẽ nhìn về phía người đàn ông đang ngồi bên tủ rượu:

- Ông ấy cứ nhìn em chằm chằm nãy giờ, đôi mắt dễ sợ ghê đi ấy.

Tôi cười, nắm lấy tay Chi:

- Kệ Ông ấy. Anh lại sợ con chó kia kìa, nó lớn như một con ngựa con.

Câu chuyện giữa mọi người làm ngắt câu chuyện nhỏ của tôi và Chi, Trường hỏi với nụ cười giễu cợt của hắn:

- Cuốn phim đầu tay của chú khởi quay chưa hở chú?

Chú Thuyên mắt vẫn không rời phía chúng tôi. Đôi mắt như một ống kính thu hình, chú nói:

- Còn kẹt vấn đề chọn vai chính. Chú vừa mất mấy trăm thước phim để quay thử. Rốt cuộc vẫn thất bại nên còn chờ.

Chúc nhanh miệng:

- Để bọn cháu bỏ học đóng phim cho chú nha.

Liên hỏi:

- Chú cần chọn tài tử theo kịch thước, tiêu chuẩn nào để cháu giới thiệu cho chú. Trong trường cháu có khối đứa ham đóng phim, cháu chỉ khẽ hô một tiếng là tha hồ cho chú chọn.

Chú Thuyên dụi tắt đầu thuốc vào gót giày rồi lui cui tìm rượu, rót vào một ly cổ cao cầm trong tay ra vẻ trầm ngâm:

- Có một ông bạn nhà văn vừa trao cho chú một cốt truyện vô cùng lạ lùng. Nhất quyết chú phải thực hiện cho bằng được cuốn phim này chiếu vào năm tới, hạ gục tất cả những phim Việt Nam từ trước tới giờ. Hiện nay chú đang cần một nữ diễn viên. Một nữ diễn viên lạ

lòng cho một cuốn phim lạ lùng.

Nói rồi ông dốc cạn ly rượu một cách ngon lành. Liên nói, trông chú bảnh trai thế kia mà cứ nhất định ế vợ. Chúc đông đưa chân trên chiếc ghế cao cạnh tủ rượu bắt chọt với tay vuốt hai mép râu ông chú già cười khúc khích, có lẽ đã khối kẻ mê chú vì bộ râu này.

Trông chú giống Doctor Jivago ác ôn.

Rồi trời mưa, đám mây đen từ đâu đó về đậu trên đầu chúng tôi.

Những hạt mưa tròn to rơi trên mái tranh. Cả bọn nhìn nhau. Trường kêu:

- Uổng quá, hôm nay tưởng được chú cho cưới ngựa. Sao cháu mê cưới ngựa quá.

Chú Thuyên rời tủ rượu, đứng thọc sâu tay vào trong túi quần nhìn lên trời:

- Mưa hương mưa hoa vậy mà, tạnh bây giờ đấy. Nhưng nếu cháu thích thì cưới ngựa mưa cũng là một điều thú khác không chừng.

- Thôi đừng xúi dại chú ời. Ai điên gì mà tắm lạnh.

Chú Thuyên cười không phát thành tiếng, chú gõ gõ cái tẩu thuốc vào cạnh chiếc bàn gây một chuỗi tiếng động nhịp nhàng:

- Cháu yếu quá, khi người ta thích thì không có gì ngăn cản được.

Câu nói của ông chú làm tôi chú ý. Câu nói rành mạch, để cắt nghĩa sự đam mê của một nhà nghệ sĩ xứng đáng. Đám con gái lục lọi các ngăn tủ thấp và chăm chú nhìn các thứ trong căn nhà. Còn tôi và Chi ngồi xoay người nhìn ra trời mưa.

Chi đưa tay hứng những giọt nước mưa.

- Trời mới nắng đây mà đã mưa ngay anh nhỉ.

Tôi cũng bắt chước Chi, hứng nước mưa rơi từ hàng tranh trên cao xuống đầy cả hai lòng bàn tay chụm lại.

- Ông trời giống Chi đó.
- Giống Chi sao ạ?
- Giống Chi hay khóc.

Chi chu môi:

- Tự nhiên chứ bộ, ai muốn bao giờ.

Tôi đóng nước từ bàn tay tôi sang bàn tay Chi và Chi đóng nước từ bàn tay phải sang bàn tay trái. Chúng tôi nhìn nhau cười, Chi nhắc tới những đứa bạn, những soeur áo xanh, ở trong trường giờ này chắc họ đang đọc Sách Thánh trước giờ cơm trưa. Tôi nhắc tới cô Ngân giờ ở nhà đang mong, dù trước khi đi tôi đã dặn có thể trưa cháu không về.

- Cô Ngân hỏi thăm em hoài đó Chi.

Bỗng Chi quay lại, hai tay đang hứng nước mưa bỗng hốt hoảng rút về bám chặt lấy tay tôi:

- Anh Huy ơi, ông ấy cứ nhìn em dễ sợ quá.

Lần trước tôi tưởng vì là người lạ nên chú Thuyên làm Chi sợ.

Nhưng để ý kỹ, tôi thấy thật sự đôi mắt sâu dưới hàng lông mày rậm kia, người đàn ông đang đứng sau chúng tôi có cái nhìn soi mói thật dễ sợ. Và khi biết rõ rằng đôi mắt sáng quắc đó hướng riêng về phía Chi tôi lại thấy khuôn mặt của ông kỳ dị và đáng sợ gấp bội. Trong cái dáng điệu của ông, hàng ria mép và nụ cười nửa miệng đã gợi ra một hình ảnh của thứ đàn ông không đàn ông chút nào hết. Tôi bắt đầu thấy khó chịu và chỉ mong cho trời dứt hạt mưa là tôi và Chi có thể phóng ra khỏi căn nhà chòi này, tránh cặp mắt kỳ cục của người đàn ông có vẻ bất thường kia ngay. Tôi đưa khăn cho Chi lau nước và hai bàn tay chúng tôi ủ sâu trong túi vì lạnh. Tôi ghé sát tai Chi:

- Đừng thềm nhìn ông ấy nữa, Chi.

Nhắc Chi như thế nhưng thỉnh thoảng tôi vẫn liếc chừng người đàn ông mà Chúc và Liên gọi là chú Thuyền và đang tíu tít chuyện trò.

Đến lúc trời mưa tạnh, tôi hỏi Trường:

- Chương trình của bọn mình đi đến đâu rồi?

Trường quay sang Chúc và Liên:

- Các cô này cho ý kiến đi.

Liên nói:

- Mưa làm tụi em lạnh quá, chỉ thềm ăn thôi.

Chúc nói to với chú Thuyền:

- Chú có gì nóng cho bọn này ăn đi chú, bọn cháu đói quá rồi chú.

Chú Thuyền bước ra khỏi nhà chòi, vừa đi vừa nhét thuốc vào "píp":

- Mời các cô các cậu theo chú lên nhà, dĩ nhiên là sẽ tìm ra thức gì để đãi các cô các cậu một bữa, như thịt nai chẳng hạn. Các cháu thích ăn thịt nai không, ở đây lâu lâu lại có người mang tới bán thịt rừng tươi nguyên.

Cả bọn đi theo chú Thuyền, qua những bậc đá bước lên một đồi cỏ vào nhà. Tôi và Chi đi sau cùng. Con chó cao lớn quanh quẩn chúng tôi như canh chừng. Nó cũng thật là đáng sợ, như đôi mắt chủ nó.

Tôi cười với Chi:

- Con chó này dám ngoạm anh hoặc Chi tha đi được lắm à.

Chi không dám rời tôi nửa bước. Chúng tôi bước lên lầu trong khi chị em Chúc còn lo dòm ngó mọi thứ. Tám hình hai con gà con đứng trên những phím đàn dương cầm chú treo ở đầu tủ đằng kia cháu thích ghê, chú cho cháu nha chú. Cả cái giỏ hoa đựng trong cái mũ cỏ bé tí nữa, trông dễ thương ghê Chú Thuyền ừ ừ, cho cháu cả căn nhà này, cả chú luôn. Chúc đắp vai chú, chú tầm bậy. Tiếng cười

khan của người đàn ông với khói thuốc và đám con gái làm tôi khó chịu. Tôi mở một cánh cửa sổ, gió ùa vào lay động các màn cửa. Tôi chỉ cho Chi xem đám cây khô đằng sau nhà, những cành cây tưởng như đã chết sau mùa xuân mới bắt đầu nhú những ngọn lá xanh.

- Đứng ở đây làm anh nhớ tới đám hoa sứ nhìn từ cửa sổ ra sau vườn nhà em.

- Nhưng em chưa bao giờ pha cho anh được một ly cà phê sữa.

Tôi nhìn Chi lạ lùng, sửng người một lúc. Một lúc sau tôi xòe bàn tay mình đặt lên bờ cửa sổ, đợi Chi Chi khẽ đặt tay em nằm trong bàn tay tôi. Rồi bàn tay em bị siết chặt. Tôi nói thật nhỏ, trong hơi thở nóng:

- Chi làm anh thêm muốn chết.

Tôi thêm muốn chết một ly cà phê sữa nóng. Và những miếng đường bẻ vỡ, chiếc muỗng nhỏ khuấy đều vào thành tách sứ vang lên như những tiếng cười nhỏ. Trong buổi sáng chủ nhật dưới giàn hoa quỳnh anh nơi vườn nhà em, thành phố ấy bây giờ cả hai chúng tôi đã xa, đã ngậm ngùi qua một thời. Em lớn lên và em đẹp hơn bao giờ. Tôi lớn lên à đang đếm trên tay thêm những muện phiền, mệt mỏi.

Chi hỏi tôi:

- Sao anh lại thêm chết, đại dột thế?

Tôi cười. Ừ, thêm chết. Chi là điều hạnh phúc nhất. Chết là sự trọn vẹn nhất mà cõi sống không có điều gì trọn vẹn hơn.

- Anh nhắm ghê đi.

- Ừ, anh nhắm ghê.

Hơi khói thuốc tỏa ra khiến tôi quay lại, giật mình khi thấy chú

Thuyên đang đứng ở đằng sau chúng tôi. Ông hỏi:

- Gió quá hờ?
- Vâng, gió quá.

Tôi khép cánh cửa lại. Bữa ăn trưa được dọn ra trong căn phòng cạnh bếp. Chúng tôi ngồi quanh chiếc bàn gỗ không phủ khăn. Tôi ăn chẳng ngon. Đôi mắt người đàn ông ngồi đối diện không rời Chi lúc nào, ông hút thuốc cả trong bữa ăn. Ông ta khi thì ngậm xì gà khi thì ngậm "píp" trông thật khó chịu. Buông đĩa sớm trước hết mọi người, rời khỏi bàn là tôi và Chi tung người ra khỏi nhà, khỏi tầm mắt của người đàn ông khó chịu kia ngay. Trường khoác cây đàn trên vai, hấn leo lên ngựa và la lớn, bao giờ chú quay cho cháu một đoạn phim như thế này nha chú.

Chúc tìm được chiếc máy ảnh của Trường, nàng đeo trước ngực chạy đến bên tôi, tíu tít:

- Anh Huy chỉ Chúc chụp hình đi.
- Tôi không rành.
- Anh nói xạo.
- Thật mà.

Chúc đưa máy ảnh lên mắt, ngắm. Cô ta kêu lên:

- Sao tôi om thế hờ anh Huy?

Tôi cười chỉ vào cái nắp đầy ống kính:

- Phải mở cái nắp này ra đã chứ.

Chúc nói thế mà bảo anh Huy không biết chụp hình. Cô ta hướng ống kính về phía tôi và Chi, ông bà để tôi chụp chợ Đờng đũa. Cứ đũa. Cười lên chứ. Tôi thấy Chúc bấm máy lia lịa nhưng căn nàng không được. Đứa con gái thật bướng, nàng đã chủ tâm phá máy của ông anh là nàng phá. Nàng đã nhất định hướng ống kính về phía

chúng tôi là nàng làm. Tôi nghĩ, có để cho chụp thì cuộn phim cũng bỏ đi vì chẳng cần ngắm, cần điều chỉnh ống kính cô ta cứ đưa lên bấm bừa. Chừng hết nửa cuộn phim, Chúc ném máy ảnh trở lại xe và chạy ra phía đồi đằng sau đồi cưới ngựa với Trường và Liên.

- Em thích cưới ngựa không Chi?
- Thôi, em sợ lắm. Nhỡ nó hất ngã thì sao?
- Anh ngồi trước cho Chi bám lấy.
- Anh đã cưới ngựa bao giờ chưa?
- Chưa.
- Nhỡ nó hất ả em lẫn anh ngã thì sao?

Hai đứa nhìn nhau chưa kịp vỡ ra tiếng cười thì có tiếng động phía sau. Chú Thuyên đến bên chúng tôi, ông đã thay chiếc sơ mi sọc xám, tay mang găng, hình như ông mới vừa bước xuống lưng ngựa trở lại. Không còn khói thuốc thờ ra ở cửa miệng người đàn ông ấy, mỗi lúc chúng tôi lại thấy ông với một khuôn mặt lạ, dễ sợ. Chi nép sát lấy tôi.

- Không lên đồi sau cưới ngựa với Trường sao, các cháu?

Tôi cố ý làm ra vẻ tự nhiên, trả lời người đàn ông:

- Không, tụi này không biết cưới ngựa chú ạ.

Bắt chước anh em Trường, tôi nói "chú ạ". Thực ra tôi cảm thấy không muốn thân thiện với ông ta một chút nào. Bởi mắt nhìn dị thường, bí hiểm của ông ta Nhất là khi ông nhếch mép cười, tôi chịu không nổi, hoặc phải lẩn xa hay nghĩ rằng mình có thể có một cử chỉ bất lịch sự nào đó, chống đối ông ta bất ngờ trong lúc này. Ông đã đến sát bên Chiz;

- Cười thử một lần, thú lắm các cháu. Không sợ ngã đâu.

ông đưa tay vuốt tóc Chi:

- Con bé này có đôi mắt đẹp quá.

Thật là không chịu đựng nổi nữa, tôi nắm tay Chi kéo về phía mình và nhìn người đàn ông trân trân:

- Cám ơn ông, chúng tôi không thích.

Người đàn ông nhếch mép cười, hỏi tôi:

- Hai người là... là anh em với nhau hả?

Tôi gật đầu, đáp nhanh:

- Vâng, chúng tôi không thích cưới ngựa.

Nhất định không thích cưới ngựa à, mắt người đàn ông không bỏ cái nhìn soi mói hướng về phía Chi, để cho cô bé này ngồi ngựa với tôi đi. Có con ngựa trắng đẹp lắm, hiền lắm, chỉ có bao giờ có khách quý tôi mới đưa nó lên đồi. Mặc người đàn ông nói gì, tôi lôi Chi bước xuống những bậc đá ra chỗ đậu xe. Tôi nói vậy và vội vàng đến suýt té trên những bậc đá ấy.

Chi kêu lên:

- Anh Huy!

Tôi đứng lại:

- Hở?

- Anh làm sao thế?

- Làm sao đâu?

Chi vùng vằng:

- Anh đi như chạy.

Tôi nhìn lên trời, cố gắng nở một nụ cười:

- Có lẽ trời sắp mưa.

Chi và tôi ngồi sau xe đợi anh em Trường. Tôi muốn về ngay, rời khỏi nơi đây ngay và nghĩ rằng sẽ không bao giờ trở lại chốn này thêm một lần nữa.

Đinh Tiến Luyện

Anh Chi yêu dấu

Chương 7

Buổi sáng, lúc tôi ra bưu điện bỏ cái thư cho chị Hà thì trời mưa. Mưa không kịp vượt mặt. Mưa giam tôi ở hiên nhà mất một phần của buổi sáng. Cuối cùng tôi cũng đợi mưa mà về, ướt sũng từ đầu tới chân. Thay áo quần xong tôi leo lên giường quần chần nằm trong phần buổi sáng còn lại. Trời mưa mù mịt. Mưa với những cơn gió khủng khiếp. Tôi ho từng chập và đầu hâm hấp nóng như muốn đau. Nếu chị Hà biết được điều này hẳn là tôi đã không tránh khỏi bị lạ Hồi nhỏ tôi có tật ham tắm mưa và lớn lên tôi ưa thềm dầm mưa. Hễ gặp mưa dọc đường, trú mưa chỉ được một chốc lát là tôi cảm thấy thềm nhà ra đường dầm cơn mưa ngay. Dù tôi chẳng khỏe gì, đợi mưa một đoạn đường là run lên cầm cập, về nhà muốn đau ngay. Trong thư chị Hà viết cho tôi, Sài Gòn sửa soạn mưa, nóng ran người, nắng hoa mắt. Chị Hà trách tôi: "... Sao lười viết thư, ba má nhắc em hoài về chuyện xa nhà. Chị nghĩ rằng chị hiểu được Huy phần nào, những thay đổi bắt buộc phải có. Nhưng phần nào đó thì cũng rất mơ hồ thôi. Hình như những thay đổi này là sự bất thường, phải không Huy? Thỉnh thoảng chị cũng trở lại phòng em, để tìm vài cuốn sách có thể đọc được hay để lau chùi đám bàn ghế đóng bụi. Chị vẫn nghĩ rồi chẳng lâu em sẽ trở lại phòng này như ngày nào".

Căn phòng quen thuộc và vuông ban công nhỏ ngày nào, rồi tôi bỏ quên đi. Khi tôi bắt đầu thân thiết với cái phòng trong ngôi biệt thự rêu ẩm, hoang phế ở đây. Rồi buổi sáng thức dậy không cảm thấy đám núi mờ mờ ngoài khung cửa sổ như thường ngày. Trời đem về những cơn mưa dài lê thê Đám quỳ vàng quần lầy bùn ở dưới con dốc cánh rã tơi tả trông thật tội nghiệp. Như đám hoàng cúc mọc dưới chân bờ tường, be bé thấp thấp giống đám gà con, bây giờ còn lại những cọng vàng yếu ớt nằm rạp trên mặt đất đang ăn năn một kiếp, nuối tiếc một mùa qua.

Một mùa rắc hương cho trời đất đã chấm dứt từ buổi chiều Chi và tôi trên phố, khi vừa ở trong một tiệm sách bước ra thì trời mưa xối xả. Chúng tôi đi men theo các hiên nhà để tìm một quán cà phê Đúng hơn là tìm một nơi ngồi cho ấm. Tôi gọi cho Chi một ly sữa nóng và tôi một phin cà phê Em nói, bây giờ thỉnh thoảng em vẫn hay thêm một ly sữa như dạo còn ở với mẹ. Chúng tôi ngồi chụm đầu vào nhau chuyện trò như những người con trai và những người con gái ngồi trong quán. Khác chăng là câu chuyện của chúng tôi.

- Anh Huy ơi, có người nhìn mình này giờ đây.

- Đâu nào?

- Chị mang kính cận ở bàn trong cùng kia kìa.

- Kệ họ.

- Họ nhìn anh đấy.

- Khỏi phải đi, họ ngắm em thì có.

- Em mà họ ngắm làm chi.

- Thì em đẹp chứ sao.

- Không thèm.

Chi cúi xuống ly sữa, hai gò má chín đỏ, dễ thương:

- Không thêm. Anh Huy ngạo em.

- Thật chứ bộ.

- Thật sao ạ?

- Chi cũng lớn rồi chứ bộ.

- Em mà lớn với ai. Em vẫn thêm uống sữa mãi thôi.

Tôi đưa tách cà phê của tôi lên miệng Chi, gạ em uống một ngụm.

Uống thử với anh đi. Mối Chi đã ngậm trên vành sứ nhưng rồi lại đẩy ra.

- Chịu thôi, vậy mà anh Huy uống được.

Tôi cười và rót phần sữa còn lại của Chi sang tách cà phê của tôi.

Mưa còn hạt nhỏ và những ly tách của chúng tôi lạnh tanh. Chẳng còn tìm đâu được hơi ấm để dành hai bàn tay áp lên má nhau.

Chúng tôi ra khỏi quán với đôi mắt đục của bầu trời đầy hơi nước.

Hai đứa đi chung một cái áo mưa bằng qua các con đường, các khu phố xá, mặc những con mắt dòm ngó. Chính lúc này trong đầu tôi đã thoáng nghĩ qua ý nghĩ, tôi và Chi sẽ trở thành những kẻ lạ lùng nhất của thành phố này mà ai cũng phải biết tới.

Tôi đưa Chi trở lại nội trú. Soeur giám thị hình như cố ý chỉ còn đợi mình Chi, đang đi qua đi lại ngoài hành lang phòng khách. Soeur xem đồng hồ khi thấy chúng tôi bước vào.

- Hôm nay em Chi lại trễ nữa.

Tôi đỡ lời Chi:

- Thừa sơ, tại chúng con gặp mưa.

Sửa lại gọng kính, soeur giám thị ngó thẳng tôi, nói:

- Mẹ em mới viết thư cho nhà trường, dặn chúng tôi chăm nom em kỹ lưỡng. Đó là bổn phận của nhà trường. Ở đây các em nội trú xa nhà đều được lưu ý riêng. Có điều lạ là tôi không được nghe bà nhắc

Chi với những chuyện xin phép cho em Chi ra chơi ngày chủ nhật. Câu nói với mắt nhìn của người nữ tu hướng về tôi, làm tôi tái mặt. Có thể họ bắt đầu nghi ngờ về sự hiện diện của tôi bên Anh Chi và rồi sắp khám phá ra rằng tôi không phải là anh ruột của Anh Chi, như tôi đã dối họ. Những buổi sáng chủ nhật tới đón Chi đi chơi sẽ không còn, khi mẹ Chi đã biết tôi có mặt ở thành phố này, nơi mà bà tưởng sẽ giữ được tôi xa Chi. Thật là một sự kinh hãi. Rồi bà sẽ đưa Anh Chi đi một nơi khác, rất xa xôi nào đó. Nơi đó, hẳn sẽ nằm ngoài bước chân của tôi. Tôi mơ hồ sẽ mất Chi.

Từ buổi chiều ấy ở nội trú về, tôi mơ hồ rồi mình sẽ mất Chi vĩnh viễn. Tôi buông tay Chi, lặng câm run sợ, không dám ngược nhìn người nữ tu có bốn phận chăm sóc em. Tôi quên cúi xuống trán em ở hành lang tối và chúng tôi quên dặn nhau như những lần trước.

Anh về ngủ ngon. Em về ngủ mơ.

Bởi thế tôi về ngủ chẳng ngon. Kìh tôi trêu làm Chi dối, rồi hết lời dỗ Chi, có một lần em nói với tôi. Anh ư trêu em rồi anh về ngủ mơ thấy cây xương rồng cho mà xem. Những cây xương rồng đang mọc đầy trong đầu tôi thành vườn. Những nhánh ngang nhánh dọc, những gai nhọn, những nhựa mủ đang đâm kín tâm hồn bệnh hoạn của tôi. Tôi về chẳng ngủ được và hút thuốc lá liên miên. Những đêm thật khuya, tôi bỏ sách vở ra ngoài hiên ngồi đốt thuốc, co mình trong cái lạnh. Cho đến khi mềm người, cái đầu om lên vì khói thuốc như muốn nứt ra, tôi nằm ứa nước mắt nhớ tới Chị Giò này biết đâu em cũng chẳng ngủ được như tôi, nằm vùi mặt trên gối mà khóc vu vơ. Bởi một lần em ngả trên vai tôi nói, từ nay anh nghĩ gì em cũng biết hết cho mà xem. Anh không ngủ được và đang nghĩ tới bé Chi ạ.

Anh đã quyết định rồi, từ tuần tới anh sẽ chẳng tới đón bé. Và những

tuần tới nữa anh cũng chẳng tới thường với bé. Có thể chúng ta gặp nhau hoặc nhìn nhau mà thôi. Vì anh muốn nâng niu những ngày này. Không biết bởi linh tính nào đã khiến anh nghĩ thế, rồi chuyện tình cảm này vỡ ra. Chúng ta sẽ không còn được ở bên nhau mãi đâu.

Phần đêm còn lại tôi ngủ mơ thấy mình là anh chàng phi công mất trí trong phim, bị bắn những phát đạn nơi ngực, nằm chết trong sân nội trú trường Chi, mắt mở trừng trừng. Tôi mơ thấy tôi, thấy lẫn lộn tất cả. Khi thấy mẹ Chi với đôi mắt đỏ hoe Khi thấy cũng là đôi mắt nhưng soeur giám thị, bà ta nhìn tôi thật dữ tợn sau lớp kính sáng quắc. Và tôi thấy cả đôi mắt của người đàn ông đã làm tôi khó chịu trong buổi sáng chủ nhật đi chơi với anh em Trường nữa. Kỳ lạ. Tôi thấy ông ta cười với Chi, nắm tay và ẵm Chi lên ngựa. Tôi thấy Chi ngồi sau lưng ông trên con ngựa trắng phi như bay trên ngọn đồi cỏ mượt. Tỉnh dậy tôi thấy nghèn nghẹn ở cổ và miệng khan, môi đắng ngắt.

Bỏ học liên tiếp mấy ngày, người tôi lao đao trong cơn đau. Cơn đau như thời tiết đang thay đổi ở ngoài, mưa từng chiều lê thê, lạnh ngắt từng những bậc cửa, những đồ đạc trong nhà. Tôi muốn đau vui qua ngày chủ nhật, để tôi quên sẽ đến đón Chị Và tôi đau thật sự, buổi sáng lúc đội mưa từ bưu điện về.

Cô Ngân đã đặt tay lên trán tôi, lo ngại:

- Cháu sốt cao rồi.
- Vâng có lẽ thế. Sao miệng cháu đắng ngắt à.
- Tại cơn mưa đó. Mưa đầu mùa bao giờ cũng độc.

Tôi nhớ đến cái thư, nhớ chị Hà và thành phố mà những người thân tôi đang sống. Có lẽ cũng đang vận mình trong cơn đau của mùa

mới. Chỉ vào những tháng này người ta mới biết có thời tiết đang thay đổi chung quanh, suốt một năm. Và những ngày lạnh rơi rớt vào cuối năm họa hiem để người ta biết có những ngày tết sắp đến. Thành phố mà lúc nào cũng đầy khói, bụi bặm với những tiếng động mệt mỏi. Tôi thích được nói, cái thư có một chút thời tiết nơi gửi. Trong thư tôi cũng kể cho chị Hà nghe, nơi đây cũng đã bắt đầu mưa.

Tôi co quắp người trong chăn với cơn ho dài. Cô Ngân đi lấy thêm cho tôi chiếc chăn dày đắp phủ gần kín cả chiếc giường. Cô bóc một tờ lịch treo trong phòng rồi đến ngồi bên tôi. Hôm nay là thứ bảy.

Cô nói:

- Mai chắc cháu không đi đón em Chi được nhỉ?

Tôi quay nhìn cô, bặm chặt môi, không nói gì. Cô đặt tay lên bờ vai tôi, cười nhẹ. Cô đùa, anh Huy đâu không tính toán gì cả, nhằm trúng ngày tới đón người ta thì đau. Cô cố vui cho tôi vui được:

- Cô đang định nấu một bữa bún mọc để đãi hai người, ráng khỏi tuần tới còn đón em Chi về chứ anh Huy.

Tôi vẫn không cười được, hàm răng vẫn ngậm chặt môi. Tuần này và tuần tới, không biết tôi có còn dám tới nội trú đón Chi không. Biết rồi chúng tôi còn vui vẻ để gặp nhau.

Cô Ngân lay vai tôi:

- Kìa anh Huy Hẹn tới đón em Chi đi chứ.

Tôi nhìn chăm vào cô Ngân, nghe cô nói. Em Chi dễ thương ghê đi ấy. Và tôi ứa nước mắt.

- Đừng chứ anh Huy.

Cô làm tôi òa khóc. Chưa bao giờ tôi thấy mình trẻ dại như thế. Cô Ngân cuống lên. Cô thôi gọi tôi như Chi đã gọi tôi.

- Đùa tí vậy mà cháu.

Cô bỏ xuống bếp. Một lát sau cô trở lại với ly sữa và tiếng muống khua vào bờ thủy tinh, cô nói:

- Cháu uống ly sữa cho khỏe.

Tôi ôm tay mình vào ly sữa tìm một chút hơi ấm tỏa ra. Tôi nhớ Chi và những giọt nước mắt đã khô một cách vội vàng. Không biết giờ này ở trường em Chi đang làm gì. Đang huyền thuyên bên bạn bè, cắm cúi trên cuốn vở hay đang đứng cúi mặt trước soeur giám thị nghe hạch hỏi. Trời ơi, có thể lắm, nếu soeur giám thị gạn hỏi mọi chuyện thì Chi biết những gì phải trả lời, biết những gì phải dấu giếm. Nhất định rồi mọi chuyện sẽ vỡ lở, hỏng hết. Tôi nắm chắc ly sữa tưởng như có thể bóp vỡ nát thủy tinh được. Trời ơi. Tôi cảm hận người nữ tu cận thị, cảm hận nội trú trường Chi, cả hai là những bức tường đá nặng nề vây kín lấy Chi và sửa soạn ngăn cấm tôi với em. Nhưng có lẽ giờ này em đang ở nhà nguyện.

Buổi sáng chủ nhật tôi nằm nghe tiếng chuông lễ đầu vang từ ngọn đồi Nhà thờ Chính tòa, đồ từng hồi rộn rã, ngân nga Lòng bỗng nôn nao quá đổi. Tôi thêm được khỏe khoắn để bò dậy khoác áo đi đến đón Chi, như mọi sớm chủ nhật khác, khi tiếng chuông lễ đầu chưa dứt tiếng ngân là tôi đã ra khỏi nhà, chui trong sương mù ẩm ướt mà cảm thấy hạnh phúc. Một chút hạnh phúc bé mọn đó tôi nhận ra bước chân mình rất ngây ngô, khờ khạo leo lên những con dốc, ngửa mặt lên nhìn trời. Tôi cảm thấy bất ổn. Y hệt hình ảnh một người chẳng lấy gì làm giàu có nọ, có một chút của cải đem chôn giữ nhưng lúc nào cũng nơm nớp lo lắng là sẽ bị đào mất. Hạnh phúc của tôi bên Anh Chi mỏng manh, bé mọn và thật buồn. Hạnh phúc mà mỗi chiều chủ nhật tôi đưa em trở lại nội trú để nghe bước chân

mình nhẹ tênh, vui dập trong bóng tối, đi về một mình một đoạn đường. Hạnh phúc đó bây giờ đây đang ngân nga trong tiếng chuông. Tiếng chuông dứt, tôi vui người trong nỗi nhớ Chị Giờ này chắc là em đang ở nhà nguyện.

Tôi tưởng Chi đang quỳ ngoan ngoãn trong nhà nguyện, mắt ngược lên. Và khi mọi người đi dự lễ về hết, chỉ còn một vệt nắng chiếu qua khe kính vỡ nào đó của khung cửa vòng cung và em nhỏ bé bên những hàng ghế lạnh. Rồi lời nguyện nở trên cánh môi hồng của người con gái nhỏ, đôi mắt long lanh. Có bao giờ Chi nhớ tới anh trong những lời nguyện ấy.

Chi giương mắt nhìn tôi mong thương yêu.

- Chi cầu nguyện xin Chúa thương anh.
- Nhớ Chúa chẳng thêm thương anh thì sao?
- Anh nhảm. Chúa bao giờ cũng thương hết mọi người.
- Nhưng Chúa thương Chi hơn.
- Sao anh biết?
- Biết chứ, anh còn biết hơn thế nữa kìa.
- Anh biết làm sao ạ?
- Biết có người thương Chi hơn Chúa nữa cơ.

Chi "la" tôi:

- Anh lại nhảm nữa, không được đem Chúa ra so sánh với bất cứ ai.

Tôi ngoan ngoãn khoanh tay lại đứng trước mặt Chi:

- Vâng ạ, thưa em Chị ai dạy em Chi mà em Chi... khôn thế ạ.

Chi phì cười, chồm lên ôm cánh tay tôi:

- Anh Huy đừng nói nhảm vậy nữa, Chi phạt đó nha.

Tôi vẫn khoanh tay, nhìn ngược lên trời.

- Nhưng Chi có biết "một người" anh nói đó là ai không nhỉ.

Chi buông cánh tay tôi ra, sững sờ. Người tôi co lại như cây tùng khô lá đứng giữa trời chơ vơ, run rẩy chờ đợi. Buổi chiều chủ nhật gió chạy đuổi với những xương lá dưới chân chúng tôi, gió đưa mái tóc mềm Chi ngã vào vai tôi, gió thổi tung tâm hồn chúng tôi lên cao, hòa nhập vào nhau. Chúng tôi là những người có bước chân đi đứng không chạm mặt đất. Sống bằng hơi thở của nhau. Bé yêu dấu, bé có biết, anh thương bé nhất đời. Tôi bỗng xuôi tay xuống, cất tiếng nói lớn để chặn hạt nước mắt nặng nề nằm trong khóe mắt có thể ứa ra, làm hơi thở nóng hừng hực trên mái tóc Chi.

- Anh muốn được sống bé mọn như thế này hoài hoài, Chi ạ.

Tôi bế bổng Chi lên xoay một vòng qua thân cây thông nằm ngang và hai đứa bước ra đường, rời khỏi quê hương nhỏ bé của chúng tôi thường lập nghiệp trên đường về. Vào một buổi sáng lúc ngồi gặm bánh mì với nhau và buổi chiều khi cầu nguyện bên nhau, bên những thân thông già trụi lá cao vút của chùa nhật êm đềm. Đó là một khu rừng thưa ở lưng chừng con dốc, trước khi hai đứa chui vào cái hầm là là những cành cây dày đan kín thành vòm trên đầu, rẽ tới khu vực của Marie. Thế là buổi chiều tắt ngấm trong đôi mắt của hai đứa nhìn nhau. Anh về ngủ ngon. Em về ngủ mơ, Ngủ trong suốt một tuần lễ đợi một ngày chủ nhật. Anh muốn được sống bé mọn như thế này hoài hoài Chi ạ.

Giờ này nếu tôi được quỳ cầu nguyện bên Chi thì có lẽ lời cầu nguyện sẽ chất ra từ hơi thở nóng mê man hơn lúc nào hết của tôi. Lạy Chúa, con chỉ có một trái tim nhỏ nhoi tội nghiệp và những giọt máu vui buồn, đã lẫn vào với nỗi vui buồn của em Chị Xin thương giữ cho con, chứng giám cho con với tình yêu đơn sơ, chân thành này. Con như người mù, con sẽ nhắm tít mắt và không còn thiết gì nữa

hết, ngoài em của con ra.

Tôi rũ người trong cơn ho dài. Tiếng chuông tan lể bắt đầu đổ từng tiếng chậm, ngân nga rồi đổ dồn lan rộng. Tôi nằm bất động lắng nghe, cổ dần cơn ho cho đến khi dứt hồi chuông, dứt hẳn tiếng ngân nga vang vọng từ những thung lũng chung quanh đưa về. Ở một góc nào đó trong ngực mình đau nhói. Tôi bắt đầu sợ tiếng chuông. Rồi những tiếng ngân vang vọng sẽ kể tiếp. Tôi nghiêng người nhìn chiếc đồng hồ treo trên bàn, hai chiếc kim và những con số. Trong cơn đau này, và những tiếng chuông, tôi nhớ em Chi, chắc giờ này em mong tôi lắm.

Cô Ngân mang cả tô cơm lớn đang ăn vào phòng tôi. Cô hỏi:

- Thèm cơm không?

Tôi lắc đầu. Cô Ngân ngồi xuống mép giường:

- Cháu ăn cháo nhé.

Tôi lắc đầu. Cô cười cười:

- Bây giờ thèm cái gì nào?

Tôi xoay người, kê hai bàn tay dưới má:

- Cháu chả thèm cái gì cả. Cháu chỉ thèm chết.

- Dại dột chưa, cô Ngân vẫn cười cười, thế còn em Chi để đâu.

Tôi lặng thinh, nước bọt trong miệng đắng ngắt. Tôi không dám nhìn cô Quay mặt ra phía cửa sổ, cô nói:

- Sáng nay chắc người ta mong lắm đấy. Đáng lẽ phải nhờ người nhả dùm là cháu không tới được.

Xoay người lại ngay ngắn, tôi nhìn ngược lên trần nhà:

- Chả cần cô ạ.

- Sao vậy?

- Cháu không thích.

- Không sợ em ấy mong sao?

Tôi lặng thinh nhìn vào khoảng không mơ hồ. Trong mắt hình như hạt nước nặng nề nào lại thu về. Cô Ngân lặp lại câu nói, không sợ em ấy mong sao, và sửa lại mép chần xồ lệch trên ngực tôi. Tôi muốn có một người để nghe kể và hiểu chuyện của tôi quá.

- Có thể tuần tới cháu cũng không tới đón em ấy nữa cô ạ.

Cô Ngân nhồm lên:

- Sao vậy?

- ...

- Có chuyện giận em ấy hả?

Nếu để giận được em. Tôi xoay mặt vào trong giấu giọt nước mắt ứa ra. Làm sao có thể kể cho ai hiểu được nỗi lo sợ sắp mất Chi của tôi. Buổi chiều mê man trong cơn sốt, khi tỉnh dậy tôi thấy trán mình vã mồ hôi. Nắng cuối ngày chửa nhạt từng vạt lớn còn nằm dưới chân dốc, những vạt nắng thật dễ sợ. Tôi xin cô Ngân một ly nước, uống một hơi mà nghe rõ từng giọt lạnh trôi xuống. Ngồi dựa lưng vào tường và ôm chiếc gối đầy lòng, tôi thở mệt nhọc.

- Sáu giờ chưa hả cô?

- Kém mười phút nữa. Hồi nãy cháu mê gì dữ thần vậy?

- Gì cơ ạ?

- Cô thấy cháu ú ớ gọi ai đó không rõ.

- Vậy hả cô?

Tôi đưa tay đỡ lấy cái đầu hình như đang chát chồng đầy sỏi đá, nặng chình chịch:

- Hình như cháu thấy mình cưỡi ngựa. Không, hình như cháu đuổi theo một con ngựa trắng...

Hình như trên con ngựa trắng ấy có Chị Tôi đuổi theo mãi con ngựa

trắng trong cơn mê để đến lúc tỉnh dậy thì mệt nhoài. Tôi thắc mắc, tôi quay cuồng, không hiểu tại sao mình lại bị ám ảnh bởi bóng dáng người đàn ông và con ngựa trắng hoài như vậy. Tôi không tin rằng chuyện khó chịu của buổi chiều chủ nhật ấy ở nhà chú Thuyên sẽ còn liên hệ với tôi. Trong bệnh hoạn, cơn mê là bóng đen mờ lối, làm sao giải thích được. Tôi thu người lại với nỗi lo sợ mất Chi của đầu giấc ngủ vùi ban trưa.

- Sao cháu thấy muốn chết quá cô ạ.

Cô Ngân đang đứng xếp đặt những cuốn sách bừa bộn trên bàn tôi, bỗng ngừng tay nhìn lại.

- Rõ ràng cháu có vẻ lạ lắm rồi đấy nhé. Có thấy mệt nhiều không?

- Không, cháu đang tỉnh táo lắm mà.

- Đôi khi mình cứ tưởng thế chứ kỳ thực tinh thần đang mệt mà không biết. Cháu có vẻ bi quan quá.

Cô Ngân bật tiếng cười khô khan rồi tiếp tục với công việc, dọn dẹp lại cái phòng giùm tôi.

Con trai mới đụng ốm đau một tí là đã bi quan đầy rẫy rồi. Câu nói của cô Ngân không ngờ khiến tôi chạm tự ái. Tôi nghĩ tới Chi và câu nói cảnh cáo của soeur giám thị. Có phải chỉ chừng ấy chuyện mà khiến tôi lao đao cả tuần lễ nay. Tôi yếu đuối thật. Tôi cũng chẳng hiểu, đâu phải tất cả mọi điều mình muốn đều được chiều chuộng. Sống là phần đấu. Chút tự ái là những hạt cát đang chà lên da thịt của một đứa con trai ấy là tôi, ran ran nóng. Tôi tung ái gối ôm trong lòng vắng xuống giường.

- Cháu đi đâu vậy?

Cô Ngân hốt hoảng nhìn tôi đứng dậy khỏi giường:

- Cần gì cô lấy cho.

- Cháu chẳng cần gì cả. Tại cháu thấy khỏe rồi.

Tôi ra đứng ở cửa sổ, đặt cả hai bàn tay lên mặt kính nhìn ra phía ngoài. Dưới chân con dốc, đám bụi vàng vừa tung tóe lên trong cơn gió bất chợt. Cuốn theo những chiếc lá khô cong queo, rồi tất cả nhẹ nhàng rơi vào hai bên bờ cỏ. Lặng yên.

Khi ấy, tiếng chuông sáu giờ của nhà thờ Chính tòa đổ rì rã từng tiếng một, thật chậm. Từng tiếng một ngân nga trong lòng ngực tôi, nghèn nghẹn. Đã hết một ngày chủ nhật. Một chủ nhật tôi không có Chi.

Đinh Tiến Luyện

Anh Chi yêu dấu

Chương 8

Trường đang đứng nói chuyện với đám bạn gái. Vừa thấy tôi ở cổng hắt đã vội chạy ra, hai cánh tay áo len cột lại trước ngực bay bay, trông hắn có vẻ hớn hờ.

- Sao cả tuần nay không thấy tới trường. Đang định tìm cậu đây.

Chuyện gì vậy?

- Đau.

- Đau kỹ thế cơ à, hèn chi thấy mặt mũi hốc hác hắt ra.

- Cũng xoàng vậy. Đầu đã chết.

Trường bá vai tôi cười lớn. Mỗi ngày thấy bạn ta mỗi lạ quá.

- Cậu đi courses đều không?

- Điềm danh từng giờ, sức mấy dám nghỉ.
- Có thông báo gì mới không?
- Cậu biết gì về vụ thi cử chưa?
- Chưa.
- Tuần tới bắt đầu nộp đơn, cuối tháng sáu thi.
- Vậy hờ.

Những cuốn sách trong tay tôi bỗng nặng nề, trong khi đầu óc tôi tưởng nhẹ tênh. Tôi theo Trường đến bên đám bạn cả trai cả gái đang chụm nhau cười nói. Sao tôi thấy ai cũng dừng dừng. Ngồi hai giờ Kinh tế học tôi cũng chỉ ghi được cái tựa. Tiếng giáo sư đều đều mãi vô nghĩa. Tôi nghĩ tới Chi, chắc giờ này em cũng đang ở lớp học. Không biết bao giờ em nghĩ tới tôi một chút trên những trang vở em mở ra, hôm qua hay hôm nay. Và không biết có bao giờ em nghĩ rằng tôi đang nhớ em, nhớ em đến lịm người, như bây giờ đây. Nhưng Chi ạ, hãy ngoan mãi nha bé. Hãy cúi đầu dễ thương trên cuốn vở và môi hồng hãy khẽ nhắm đọc bài. Hãy hồn nhiên như chim muông, tâm hồn em, xin nhẹ tênh như những phiến mây trắng trên bầu trời. Và hãy vui, môi em cười suốt ngày để mắt em long lanh suốt ngày. Còn phần anh, anh xin nhận nỗi buồn cùng tất cả những dằn vặt này. Anh muốn thu mình là ngọn cỏ vùi dập dưới chân em quạ Bé yêu dấu, để anh nhớ bé đến ngọt môi như bây giờ.

Tôi cười thầm một mình khi nghĩ rằng, có thể nào gọi như mình đang tương tự Anh Huy tương tự em Chi. Những cuốn sách hờ hững trên tay, tôi bước ra khỏi lớp với nụ cười nhỏ. Trời mưa, mưa trắng xóa, sinh viên đứng hàng dài trước hiên lớp nhìn ra trời mưa. Mưa vừa đủ để chẳng ai dám bước ra khỏi chỗ đứng. Các lối đi trong khuôn viên trường vắng hoe. Đám mimosa viền hai bên đường, có lẽ những

chùm hoa nhung vàng đã rửa ra hết cả, chúng ngã rạp theo từng cơn gió và những cành lá màu bạc đôi khi tưởng lẫn vào những hàng mưa. Có một cặp tách bạn bè, bỏ hàng hiên đi ngược lên thư viện. Tiếng la ó ở phía hàng hiên bên kia.

- Biểu diễn dù mới hả.

Người con trai cầm chiếc dù cho cô bạn đang núp chung quay lại cười. Chiếc dù đỏ nổi bật trong màn mưa với hai người. Rồi thỉnh thoảng lại thêm một cặp bước ra. Họ che chung một chiếc áo mưa, hoặc núp chung một chiếc dù đi bên nhau thông thả, tình tứ. Cuối cùng là một cái thú đi bên nhau trong mưa. Khỏi cô cậu rủ nhau đi vòng các con đường trong trường. Và đám con trai ở hiên đối diện luôn ồn ào cười nói.

- Quén rũ con nhà người ta bỏ học hờ, về mách mẹ cho bị giờ.

- Giấu áo mưa rồi đòi đi chung hờ.

Khi trời còn mưa nhỏ, tôi rời hàng hiên lớp chạy đi tìm Trường. Cũng đúng lúc Trường đi tìm tôi, hai đứa đụng đầu ở một lối rẽ.

Trường ôm vai tôi:

- Còn giờ học nào nữa không?

- Hai giờ sau hình như nghỉ.

- Hình như à?

- Ừ, hình như ông thầy kẹt chuyến bay.

Chúng tôi chạy lúp xúp qua mấy hàng hiên đi ra chỗ đậu xe, gió thổi quất những hạt mưa rát mặt. Trường hỏi tôi:

- Đi uống cà phê nhé.

- Ngồi quán buổi sáng chán chết.

- Mình có hẹn với mấy người bạn ở ngoài đó.

- Bạn trai hay bạn gái?

Trường nhếch môi cười, nhìn tôi:

- Điều đó chó hệ gì đâu?

Tôi cũng cười theo hắn:

- Thì cũng hỏi vậy thôi.

Trường ậm ừ một câu hát trong miệng. Khi xe ngừng lại ở một ngã tư, hắn quay sang hỏi tôi:

- Ở Sài Gòn cậu có nhiều bạn không?

- Biết mình rồi mà. Rất ít.

- Đó là từ bao giờ.

- Bây giờ vẫn vậy.

Trường cười lớn:

- Điều đó khó tin quá.

- Khó tin nhưng có thật.

Trường vẫn cười. Tôi hét lên: cười chi dữ vậy. Trường nhìn tôi lạ lùng lúc hắn bắt chộ ngừng xe lại ở một lề đường. Cái lối nhìn khó hiểu của hắn luôn làm tôi nghĩ ngợi. Tôi quay sáng hỏi Trường:

- Còn cậu thì sao?

- Sao nghĩa là sao?

- Nghĩa là có những thay đổi.

- Dĩ nhiên là có.

- Thí dụ.

- Như sự hình thành một tập tình ca chẳng hạn.

- Còn gì nữa chứ - Người hay khóc của cậu đâu rồi?

- Quyên hả?

- Dấu nằng ở đâu rồi?

- Chỉ còn những giọt nước mắt đã khô.

Bất chợt Trường cười buồn trong câu hát. Từng người tình bỏ ta đi

như những dòng sông nhỏ. Ôi những dòng sông nhỏ, lời hẹn hò là những cơn mưa. Tôi tưởng hấn có thể ứa nước mắt ở cuối câu hát. Lời hẹn hò là những cơn mưa phải không Huy. Những cơn mưa bụi, mưa không kịp ướt đất. Những cơn mưa hương hoa trong đời, cuối cùng chỉ còn lại chút xót xa ghen ngào nơi ngực khi tưởng lại.

Quyên hay khóc ngày nào của Trường bây giờ chỉ còn là những giọt nước mắt khô, tôi có thể tưởng tượng ra được, ở một góc nào đó chiếc khăn trắng cầm tay của người con gái ấy còn in lại những dấu vết. Và Trường, dạo chúng tôi còn luôn gặp nhau, có dịp hấn vẫn thường nói, sao nàng hay khóc. Quyên hay khóc và nàng cũng khóc trôi luôn cả một mối tình mơ mộng.

Thay vì đi thẳng lối Trần Hưng Đạo, Trường thả xe vòng bờ hồ, qua cầu rồi leo dốc lên khu Hoà Bình. Trường còn đi mấy vòng nữa trước khi ngừng ở quán Tùng. Mưa dứt hột và bắt đầu có một chút nắng quý hóa trải trên các mái nhà phố xá khi chúng tôi bước xuống xe. Mãi đến lúc này chúng tôi mới nói chuyện với nhau trở lại.

- Hẹn mười giờ mà bây giờ đã gần mười một giờ, không chừng họ bay cả rồi.

- Rất có lý do Trời cũng vừa tạnh mưa.

Chúng tôi đứng ở cửa, ngó khắp một lượt trong quán trước khi bước lên lầu trên. Trường gọi một chai bia. Tôi gọi một ly sữa nóng.

Trường bảo tôi, cậu lúc nào cũng như con gái. Và hấn cười. Nếu hấn biết là tôi đã nhớ Chi ngay từ khi đặt chân vào quán. Nếu hấn biết tôi và Chi đôi lần bước vào đây, trong những chiều chủ nhật trước. Nếu hấn biết được bây giờ đây tôi đang uống thay cho Chi một ly sữa nóng. Và nhất định chẳng có ai hiểu được, tôi đang nghĩ tới em. Nghĩ tới em mỗi lúc.

Trường chia tôi một liều thuốc, tôi lắc đầu:

- Thỉnh thoảng tôi vẫn thấy cậu hút cơ mà.
- Nhưng không ai hút thuốc khi uống sữa bao giờ.
- Nhưng cũng không có người con trai nào vào quán kêu một ly sữa bao giờ.
- Bộ nhìn tôi đáng buồn cười lắm hử?
- Buồn cười thì không. Nhưng mà lạ.
- Tôi thích vậy.
- Cậu thì bao giờ chả thế, khác người không hà.
- Tôi chả bao giờ nghĩ rằng mình phải lập dị một chút cho thiên hạ chú ý tới.
- Thì có ai nghĩ oan cho cậu thế bao giờ đâu, sao lại biện minh.

Trường phả mạnh khói thuốc về phía tôi, cười cười. Sống với mình đã vất vả, sống với người khác nữa quả là một điều quá mệt, phải không Huy? Tôi vẫn nghĩ thế. Tôi thích những người có đời sống hướng về nội tâm. Đó là một đời sống khó khăn nhưng hạnh phúc.

Trường dụi tắt liều thuốc vào gót giày, cười nhỏ:

- Tôi đang ngấm nhìn cậu đó, Huy ạ.

Tiếng nhạc từ góc phòng dịu dịu một bản tình ca màu xanh. Tình ca ngậm ngùi. Tôi và Trường ra khỏi quán, trưa nắng bỗng rực rỡ trên mặt đường còn đọng nước. Trường cởi bỏ áo len ném lại băng sau.

- Người hẹn mình hôm nay là hai chị em mình kèm học. Trường nói, chắc mai gặp lại các nàng hẹn mình ghê lắm. Bây giờ con gái lãng mạn khùng khiếp. Các nàng chẳng thèm học toán, học sinh ngữ, các nàng đòi thầy giáo ôm đàn và tán lời nhạc cho các nàng nghe.

- Bởi thế mà thầy giáo hẹn học trò ở quán cà phê hử?
- Bậy nào.

- Chứ không phải cậu vừa nói.
- Thì học trò hện thầy giáo chứ bồ.

Trường cười. Đùa vậy. Học trò với thầy giáo gì đâu. Hai nàng hình như có họ hàng xa lắc xa lơ gì với mình đó mà. Họ hàng đụng nhau chan chát ở ngoài đường rồi dắt nhau về nhà mới nhận ra nhau. Họ hàng của những người lớn thôi.

Trường nhận còi inh ỏi khi qua mặt hai người con gái chở nhau bằng xe đạp phía trước và đưa tay vẫy họ khi lao vút đi. Hấn nói:

- Dễ thương đấy chứ.
- Ai vậy?
- Hai nàng mà mình nhắc tới đó.
- Sao cậu không ngừng lại. Kìa, hình như họ vẫy cậu.

Trường nhún ga cho xe vượt một ngã tư, nói:

- Ngừng lại nguy hiểm lắm cậu biết không, lần trước cũng một lần gặp hai chị em chở nhau như vậy, mình đứng lại nói chuyện một lát, họ liền bắt mình khiến xe của họ lên xe mình rồi chở đi vòng vòng khắp phố.
- Vui phải biết.

- Vui nổi gì. Về nhà kể cho nhỏ Liên nhỏ Chúc nghe, hôm sau chúng liền bắt chước cái trò đó. Khiêng xe đạp bỏ thùng sau xe mình bắt chở lên phố cho chúng đi. Ưc muốn chết.

Qua góc phố, Trường dừng xe lại mua một gói thuốc. Hấn chỉ cho tôi:

- Cô bé ngồi đọc sách xinh quá kìa.

Tôi nhìn lên khung cửa sổ trên cao, một người con gái nhỏ cúi đầu trên cuốn sách, khuôn mặt bị mái tóc che khuất một phần. Hình ảnh đó làm tôi bất nhớ tới Chi và khung cửa nơi em ở. Một lần Chi đã nói với tôi, phòng em ở trên lầu, có một cửa sổ phía sau nhìn xuống con

đường nhỏ đầy hoa quỳ vàng. Em hay ngồi đấy nhìn đám trẻ nhỏ vào mỗi giờ học và tan học. Chúng đi theo cha mẹ hoặc anh chị. Có khi chúng đi một mình và có thể là khóc suốt quãng đường. Nhìn chúng đeo cặp trên vai dễ thương ghê lắm.

- Cậu không phải về nhà ngay chứ?

- Chi vậy?

- Cậu làm tài xế cho tôi một quãng đường cần thiết được không?

Trường ngó thẳng tôi một giây, khẽ cười:

- Được chứ.

Xe ra khỏi khu chợ, tôi nói với Trường rẽ phải rồi rẽ trái mấy lần. Hấn la to lên:

- Đi đâu mới được chứ bạn?

- Thì cứ theo người ta, làm gì mà sốt ruột vậy.

Trường cho xe chậm lại ở một ngã tư Hấn cười, tay hờ hững trên vô lăng.

- Nơi ta ở rành rẽ từng viên đá, bạn ta muốn đi đâu ta chỉ cần kẻ khẽ một đường thẳng là tới ngay.

Tôi định nói với Trường nơi Chi ở, nhưng cuối cùng tìm ra con đường quen thuộc, tôi nói với hấn.

- Cứ đi thẳng đây đi.

Trường nhún ga, cười lớn.

- Thế thì ta biết bạn muốn đi đâu rồi.

- Xạo.

Tuy nói thê như tôi hơi chột dạ. Có thể nào Trường biết được nơi tôi sẽ tới. Có thể nào đây là con đường độc nhất dẫn đến Domaine de Marie? Trường nhìn thẳng, miệng tùm tùm cười. Lâu lâu mới có dịp được chịu bạn tạ Xe qua khu bưu điện, thư viện rồi leo dốc. Xe qua

chỗ cây gỗ đổ, qua thế giới bé nhỏ quen thuộc của chúng tôi những ngày chủ nhật. Xe chui dưới bóng những cành thông đan kín trên đầu, qua cây cầu xi măng nhỏ dưới chân dốc. Lát sau đó xe đưa tôi đến khu nội trú Chi ở. Bên này đường là nhà nguyện và đối diện là những dãy nhà một tầng với những hành lang sâu hun hút nằm bên kia. Mười hai giờ hơn, nắng rực rỡ trên các mái ngói đỏ, nắng thấp sáng những hạt bụi vàng tung lên ở con đường đất mà xe chúng tôi vừa quẹo vào. Con đường vào những giờ đi học và tan học Chi đã thấy bọn trẻ con ngang qua Tôi ngược lên, cố tìm một khung cửa sổ là cửa sổ phòng Chi mà tưởng tượng có Chi đang đứng ở đó. Nhưng không. Một dãy cửa sổ đóng kín mít, câm lặng. Giờ này có lẽ Chi đang ngồi ở bàn ăn với bạn bè hay đã trở về phòng, đóng cửa chuyện trò đợi giấc ngủ trưa.

Tôi thật là ngớ ngẩn. Xe vòng hết con đường đất đi ra một khu cư xá, tôi nói với Trường:

- Bây giờ cậu có quyền kẻ một đường thẳng ngắn nhất để về nhà. Chiếc xe vọt ra khỏi lề đường, lao đi. Trường nói lớn:
- Lâu lâu mới có dịp chiều bạn ta, mà bạn ta thì luôn luôn khó hiểu vậy.

Cảnh vật bị cắt nát gãy vụn hai bên đường. Trường rủ tôi về nhà hán ăn cơm rồi chiều đi ciné nhưng tôi từ chối. Tôi không thích nghĩ tới bất cứ chuyện gì bây giờ. Bây giờ tôi chỉ muốn trở về ngay phòng mình, trải dài người trong nỗi nhớ Chị Nỗi nhớ tuyệt vời. Nỗi nhớ bỗng ngọt biết thành say ngất.

Chi ngả đầu trên vai tôi, trách móc:

- Sao mãi chẳng thấy anh tới đón Chi?

- Chi có chờ anh không?
- Chi khóc hoài. Bộ anh bận chuyện gì hở?
- Ừ... anh bận.
- Anh bận rồi quên luôn Chi chứ gì.
- Anh vẫn nhớ Chị Nhớ lịm người.
- Sao anh không tới đón Chị Anh bận đến thế ư?
- Không phải vậy...
- Anh không dối Chi đâu. Nhưng anh cũng không thể nói gì hơn được Chi hiểu.
- Anh giấu Chi.
- Đến lúc rồi tự dưng Chi nhận ra. Đời sống thường là không đơn giản như nỗi nhớ và những hạt nước mắt. Chi thấy không, một đám sương mù trước mặt...
- Chi không hiểu.
- Rồi đám sương mù sẽ dày đặc mãi thêm. Đám sương mù ở giữa chúng ta Hai đứa mất nhau. Và chúng ta bỗng biến thành những cụm sương mù lạnh buốt.
- Chi không hiểu. Chi không biết mọi điều.

Tôi nắm tay Chi, bóp mạnh. Chi bật khóc đau đớn trên vai tôi.

Nhưng còn lại chính là bàn tay mình trong tay mình. Tôi hiểu tôi phải làm gì. Buổi sáng tới trường, sách vở, lớp học, lời giảng và bạn bè nhẹ tênh bay bổng. Buổi chiều tôi lại nhà Trường mượn cái xe đạp của bạn con gái với ý nghĩ rằng sẽ lên phố sắm sửa vài thứ lặt vặt.

Chúc hỏi tôi:

- Chúc đợi mãi, mấy tuần lễ nay sao anh Huy không dẫn công chúa dễ thương của anh Huy tới chơi?

Tôi vờ hỏi:

- Công chúa nào cơ?
- Anh còn giả bộ nữa?
- Bộ gì mới được nhỉ.
- Chứ còn công chúa Anh Chi anh cất đâu rồi?
- Đây nè.

Tôi móc túi áo ra một cục kẹo đưa cho Chúc.

Chúc vỗ lấy reo lên:

- Ồ, dễ thương quá.

Dễ thương như một cục kẹo. Một công chúa đã biến thành một cục kẹo để nằm trong túi áo, để ngậm ngọt ngào trong miệng. Em muốn nuốt chừng quá anh Huy ơi. Điều đó phải để tôi nói. Chúc reo “A” thật to.

- Chị Liên đâu rồi?
- Chắc chị ấy còn ngủ.
- Ngủ kỹ thế cơ à?
- Có khi 5 giờ cũng chưa bò dậy ấy chứ.

Tôi theo Chúc lên lầu. Chúc đập cửa gọi Liên ơi, anh Huy tới. Tôi nói để cho chị ấy ngủ và ra ngoài ban công nhìn xuống vườn sau nhà.

Lát sau Liên trở ra, mặt phờ phạc. Nàng ngồi xuống chiếc ghế mây đặt ngoài hàng hiên, luồn những ngón tay trong tóc và kêu lên nhức đầu quá.

- Nhức đầu quá mi ơi.

Liên ngả đầu vào cánh tay Chúc (con bé đang ngồi ở cái dáng nửa người dựa trên ghế). Chúc vỗ về vai chị:

- Làm bộ hoài, chị. Hôm nay chưa thay phim mới mà chị.

Liên hất cánh tay em ra:

- Mi chuyên môn xuyên tạc, ta nghỉ chơi mi ra.

Chúc bỏ chỗ, chạy lại dựa người vào lan can bắt chước thế đứng của tôi, bấu môi:

- Chị ấy hay làm nũng ghê đi ấy, anh Huy. Chả ai chịu chị ấy nổi.

Tôi cười với Chúc:

- Nói thế chứ...

Chúc đứng trước mặt tôi:

- Anh chịu chị ấy nổi không?

Tôi trừng mắt, nhìn thẳng vào mắt đứa con gái đối diện để nghĩ rằng mình không bi... bắt nạt.

- Bao giờ cũng thế hết, cô ạ. Luôn luôn có một người sinh ra để chịu đựng một người.

Hình như Liên cảm động. Hình như câu nói ấy là một điều mới lạ đối với Liên. Tôi thấy nàng dẩu mặt vào tóc, cúi xuống. Nỗi dao động của người con gái mà tôi ít có dịp được bắt gặp, được sống với. Ở Sài Gòn, tôi có một người bạn gái tên Quỳnh. Chúng tôi ít khi gặp nhau, ít khi nói chuyện. Nhà nàng ở cùng ngõ mà thỉnh thoảng chúng tôi chỉ giao hữu... bằng mắt, mỗi khi tôi ngang qua hay có dịp nàng sang chơi với chị Hà. Có một lần Quỳnh khiến tôi dao động đôi chút, đó là lần nàng viết đầy đủ tên nàng trên mép cuốn vở nháp của tôi để trên bàn. Tôi có để ý đến vài người con gái khác nữa mà tôi còn nhớ. Cô học trò trường bên cạnh, thời mà trường nàng mỗi thứ hai còn đổi đồng phục màu thiên thanh, nàng ngồi gọn trên chiếc xích lô đi ngang qua cổng trường tôi. Đạo ấy tôi hay đứng ở lưng chừng cầu thang, có một khung sổ nhìn xuống con đường Nguyễn Bình Khiêm vun vút hai hàng sao. Thuở đó tôi là chú học trò ngu ngơ hết sức, chẳng bao giờ dám nhìn thẳng vào mặt một người con gái mà mình không quen. Và mới năm rồi chứ đâu đã xa gì lắm, tôi còn cuống lên

khi ngồi họp với ban báo chí của các trường nữ, bị bạn bè “kiểm thảo” gay gắt là để người ta bắt nạt.

Và, để rồi có một điều phải thú thực, từ ngày quen biết Anh Chi, tất cả những người con gái mà tôi gặp, tôi nói chuyện, chỉ vài phút sau, chưa đầy một câu nói, tất cả họ đều bắt tôi nhớ tới Anh Chi.

Cũng như lúc này đây tôi đang nhớ tới em. Người con gái nhỏ bé đã là cái bóng lớn đè nặng trên trái tim đời tôi, đôi lúc tưởng như sẽ ngạt thở, chết mất.

- Anh Huy, anh Huy, tối nay ở đây rồi chơi domino với bọn này nha
Bố mới cho bọn này một bộ domino bằng ngà đẹp lắm.

Chúc ôm bộ bài ra khoe, cái miệng nàng không chịu nhường cho ai một câu nào.

- Lát chị Liên nấu chè nha chị Liên. Em thích vừa đánh bài vừa có cái gì ăn. Anh Huy nhất định phải ở lại chơi với bọn này đây.

Tôi xóc xóc hai con bài ngà trong lòng bàn tay.

- Tôi không biết chơi cái trò này.

- Anh Huy xạo.

- Thiệt mà.

- Chắc anh Huy chơi xì phé như anh Trường chứ gì.

- Tôi cũng không biết chơi thứ đó.

- Anh xạo.

- Thiệt mà, tôi chỉ biết chơi có một trò chơi là chơi cò cá ngựa.

Chúc reo lên, trò chơi đó con nít thấy mờ. Ừ con nít thấy mờ. Tôi trả những con bài vào hộp cho Chúc.

- Chúc biết tôi hay chơi trò con nít ấy với ai không?

Chúc lắc đầu, ai mà biết. Nhưng bỗng như nàng khám phá ra được chuyện bí mật, reo to lên:

- Anh Chi phải không?

Tôi đưa một ngón tay bảo Chúc khẽ chú ý, để Liên ngồi nghỉ. Nãy giờ liên vẫn ngồi làm như vẻ thản nhiên trong câu chuyện giữa tôi và Chúc, chợt nàng ngẩng lên như muốn tham dự. Chúc vẫn lớn cái miệng:

- Nhưng Anh Chi phải không đã?

Tôi gật đầu cười:

- Tôi chơi mà ngựa mình cứ về bét hoài à.

Chúc tròn xoe mắt:

- Dễ thương ghê nhỉ!

Lên hơi mỉm cười với câu chuyện. Nhưng sau đó nàng lại kêu nhức đầu quá và đứng dậy vào nhà. Tôi hỏi Chúc:

- Anh Trường có nói đi đến bao giờ về không Chúc?

- Ông ấy đi lúc nào về lúc nào chỉ có cái chân ông ấy biết. Anh cần gì em nhắn cho.

- Nhắn thì chả có gì để nhắn. Nhưng cần thì có chuyện cần.

- Chi vậy anh?

Tôi ngần ngại hỏi:

- Nhà Chúc có xe đạp phải không?

- Vâng, có hai cái, một của em và một của chị Liên.

- Tôi mượn một cái đi bây giờ được không?

- Được chứ, nhưng xe đạp mi-ni thấp xùn hà, anh Huy thử xem.

Tôi theo Chúc xuống nhà để xe và đạp thử một vòng sân. Chiếc xe đạp bánh nhỏ ghi đông cao có hơi mất thăng bằng lúc đầu nhưng sau một vòng thì tôi thấy có thể quen được.

- Tôi mượn đạp xuống phố tối mang trả nha.

- Anh Huy xuống phố hả, cho Chúc theo với.

Chúc đã dắt chiếc xe của nàng ra nhưng tôi nói để bữa khác, tôi chỉ đi có công việc rồi về ngay nên nàng đạp theo đến cổng rồi dặn nhớ mua cái gì ăn được.

Tôi đạp xe tới phố thì một phờ người. Ngừng xe lại đã nghe như có mồ hôi lấm tấm sau lưng áo, tôi phải đứng nghỉ một lúc lâu mới nghĩ tới chuyện đi tìm tiệm sách quen mà một lần tôi và Chi đã vào. Hạc Trắng đóng cửa. Tôi dắt xe một quãng xa mới tìm được một cửa tiệm khác. Hỏi mua hộp màu và chọn mấy cọ vẽ, cô bán hàng bày ra đủ mọi món mà tôi mô tả rồi lấm lét nhìn tôi. Con bé chừng mười lăm mười sáu, cắt tóc kiểu con trai, ý chừng mới tập đứng bán hàng. Đến khi tôi hỏi mua giấy cuộn canson thì cô ta nói, để cháu hỏi má cháu đã. Khi má nàng trở lại, tôi nhận ra người đàn bà đã đi cùng chuyến bay với tôi dạo nào. Bà đã lãnh giùm tôi chiếc vali và hẹn tôi ghé qua cửa hàng bà, mà bà không nhớ. Chính tôi cũng không để ý đến điều đó, cho đến khi gặp lại bà. Bà nói, trông cậu quen quen. Tôi cười, cảm ơn bà, giá hôm đó không nhờ bà lãnh giùm chiếc vali ở Trạm đến Hàng không thì có lẽ tôi đã phải vất vả lắm. Người đàn bà reo “à” lên một tiếng nhộn hoắt và rồi rít hỏi thăm tôi mọi chuyện. Trong khi bà tìm thú giấy mà tôi hỏi thì tôi đi quanh quanh các quầy hàng nhìn ngắm vài thứ bày trong tủ kính. Ở đây tôi chú ý đến một cái khay nhỏ, trên mặt in hình hai bông hồng đỏ và những chiếc lá có đọng vài giọt sương long lanh. Lối in thật tinh vi, chợt nhìn ta có thể tưởng lầm là một bông hồng tươi đặt trên đó, cả những giọt nước. Chỉ thiếu có hương thơm. Trên cái khay ấy, thật kỳ lạ, tôi đã liên tưởng nhanh đến ly sữa nóng và bờ môi hồng của Chi ngậm trên vành thủy tinh. Người đàn bà, sau khi đã tới lui tìm kiếm, đến tôi phân bua, trước tôi chỉ bán đồ mỹ thuật cho du khách thôi, mới đây bà chị họ tôi phải

đưa chồng về Sài Gòn chữa bệnh nên nhờ tôi chăm nom giùm cửa hàng này của bà. Cửa hàng cả trăm thứ, tôi chưa làm sao quen ngay được. Chắc cái thứ giấy mà cậu hỏi ở đây không có. Tôi đã kiếm cùng hết, cuối cùng tôi đành phải mua vài tờ giấy croquis thay thế. Tôi hỏi bà về cái khay hồng dễ thương bày bán đằng kia, sau đó tôi nảy ra ý kiến tìm một chiếc ly thật đẹp và một cái muỗng cũng thật đẹp. Tôi đếm hết tiền trong túi để vừa vặn trả những thứ ấy. Đưa con gái cắt tóc ngắn ngó tôi tủm tỉm cười khi tôi xách nặng một tay bước ra. Lòng tôi bỗng nao nao một nỗi vui khó tả. Đó là món quà lắm cảm nhất, dễ thương nhất thế giới mà một người con trai sẽ tặng cho một người con gái. Tôi buộc giấy dọc theo ghi đông xe. Cái túi có chiếc ly, cái khay có cái muỗng dài tôi đã nhờ cô gái bán hàng bọc gói cẩn thận để xách đằng trước. Những thứ khác, tất cả cột lại một gói nhỏ chở phía đằng sau. Chiếc xe đạp cồng kềnh những thứ mà bỗng nhẹ tênh như có thể bay bổng được. Tôi thả xe xuống dốc, nghe tiếng bánh xe đổ một thứ âm thanh reo vui. Thứ âm thanh đã biến thành những nốt nhạc tung lên tung xuống trong trái tim, vang vang trong đầu. Tôi biết từ nay tôi có em. Tôi biết mãi mãi tôi có em. Và năm tháng ngày giờ này thật sự có nghĩa. Như trái tim và sự sống có thực, đang nhảy múa, đang đổ rục, đang muốn ứ tràn, nứt vỡ các đường mạch trong cơ thể tôi lúc này.

Tôi lững thững đạp xe, nhàn nhã như một người đi bộ. Gió thổi như muốn nâng tôi lên khỏi mặt đất. Qua con dốc cầu tôi quyết định sẽ leo ngược lên phía nhà thờ Chính toà thay vì về nhà ngay lúc này. Buổi chiều đẹp quá, tôi nghĩ tới một vòng ngang qua khu nội trú trường Chị Giò này nơi cửa sổ nhìn xuống con đường hẹp ở phía sau nội trú, có thể nào Chi đang ngồi ở đó đợi tôi. ý nghĩ này đã nhắc

tôi nhớ tới những chiều chủ nhật ở thành phố thơ ấu ngày nào. Tôi sang với Chi, vô tư như cỏ như lá, chưa kịp gọi cổng thì cổng đã mở. Tôi hỏi em, Chi đang làm gì vậy? Chi tựa vào cánh cổng đã khép sau lưng:

- Chi đang đọc báo và chờ anh.

Nhìn những vuông cửa sổ, buổi chiều tắt cả các phòng đều mở tung cánh. Tôi thấy những đứa con gái nhỏ, cỡ bằng Chi hay lớn hơn đứng chơi hay ngồi chuyện trò ở đó. Chúng dễ thương như những con bò câu thò đầu ra ở các ô cửa chuồng để hong nắng sớm.

Nhưng không thấy con chim bồ câu Anh Chi của tôi. Ở một khung cửa kín, tôi đoán chắc đó phải là khung cửa phòng Chị Em đang làm gì Chi nhỉ. Tôi ước thấy em hiện ra như thiên thần ở cánh cửa vừa tung ra, đúng lúc tôi mong đợi. Em cười thật tươi khi thấy tôi và vẫy tay gọi rồi rít.

Tôi hét vọng lên:

- Chi đang làm gì đó?

Chi chụm hai bàn tay ở cửa miệnt đáp lại:

- Học bài và chờ anh. Còn anh?

- Lang thang. Buồn quá, đáng miệnt quá.

- Ai bảo anh ham hút thuốc nhiều vào.

- Đâu có, tại tự nhiên vậy.

Chi nhoài người khỏi khung cửa:

- Xòe cả bàn tay ra đi anh.

- Cho anh cái gì thế?

- Thì cứ xòe hai bàn tay ra đi đã.

- Sẵn sàng rồi đấy, nhưng coi chừng té đấy.

- Em té cũng đâu sao, anh quên là em có cánh sao.

- Ủ, nhĩ, con chim chích chòe nhĩ.

Đang nhòai người ở một thể sửa soạn ném “cái gì đơó” cho tôi bắt lấy nghe tôi nói Chi tụt người xuống:

- Anh nói con chim gì vậy?

Tôi cười trêu em:

- Chim chích chòe nó kêu chích chòe.

Chi hét lên giận dữ.

- Không.

Tôi vờ hỏi lại:

- Không gì cơ?

- Người ta không thèm làm chim chích chòe.

- Chứ thích làm chi gì bây giờ?

- Không biết.

- Anh không biết luôn.

Chi hét to hơn, rất “dữ”:

- Anh Huy phải biết.

Tôi phải vội chiều em ngay.

- Ủ, anh biết rồi.

Tôi biết mình phải gọi em ra sao rồi.

Đã lâu lắm, khi tất cả đã được lấp bởi một lớp lá mục, đó là kỷ niệm.

Thời gian không là một mảng màu tươi mãi để nuôi hoài trí nhớ.

Tảng màu đã chết, đã co lại thành một màu xám tro. Thơ ấu đã qua.

Đã lâu lắm, trong khu vườn huyền thoại của chúng tôi.

Trong đôi tay này tôi đã xoe ra để nắm gọn lấy tay em, và nói với em

rằng, em là chim Anh Chi dễ thương nhất đời tôi. Đời tôi là một

khoảng trời, tâm hồn là màu xanh và em là con chim cánh trắng tung

mình trong khoảng trời xanh thăm thẳm đó. Như thế, tôi đã ôm trọn lấy

em và cuộc đời em.

Chi vừa bới đám lá khô, nhặt lại cho tôi một mảnh trí nhớ. Tôi nói lớn để có thể vượt một cơn gió lớn đang thổi tới:

- Anh hét thật to nha.
 - Đừng, anh. Nói thật nhỏ thôi.
 - Nhưng em ở cao thế em làm sao nghe được.
 - Anh quên là anh chỉ nghĩ thôi em cũng biết được cơ mà.
 - Trời ơi, tôi kêu lên, thế thì làm sao anh có thể dối em được điều gì.
- Anh có bao giờ dối em không Chi nhỉ.

Chi chu cái mỏ vôi vĩnh:

- Anh phải trả lời em.

Tôi đại quá, tự dưng phải nhặt lấy phần kiểm điểm rồi “xưng tội” với Chị Tôi chạy chữa:

- Chi bảo không cần nói Chi cũng biết mà.
- Nhưng Chi muốn anh nói cơ.

Tôi vo tròn miệng để nói một tiếng “không”. Chi nghe không được nhưng nhìn là biết. Và cũng lười nói chuyện thắm cho người ở xa nghe được” ấy, tôi nắn miệng để nói ba tiếng “Chim Anh Chi”. Không bao giờ anh dối em, chim Anh Chi ạ. Ở xa nhưng tôi cũng nhìn được đôi mắt sao của Chi long lanh. Chi đứng trên khung cửa sổ, nghiêng đầu cười với tôi.

- Bộ Ở đó có cái ghế sao?
- Không, nãy giờ Chi quỳ lên đầu giường, bây giờ Chi đứng.

Tôi xòe hai bàn tay giục Chi:

- Ném cái gì xuống cho anh đi chứ.

Tôi biết Chi sẽ ném cái gì cho tôi rồi.

Cái gì đó không hơn một cái kẹo ngọt. Nhưng thay vì Chi ném trứng

hai bàn tay xòe ra đợi thì Chi ném nó trúng ngực tôi. Chiếc kẹo rớt đầu mất.

- Bắt được không anh?

- Không, trúng người anh vắng đầu mất rồi.

- Anh tìm xem, chắc ở dưới bãi cỏ chứ gì.

Tôi tìm khắp bãi cỏ dưới chân.

- Hay ở trong đám hoa quỳ kia.

Tôi bới nát đám quỳ vàng. Thất vọng tôi đứng nhìn lên:

- Mất rồi.

Nhưng khi đứng chống tay hơi ưỡn người về phía trước thì tôi cảm thấy có vật gì cộm cộm ở ngực áo. Tôi reo lên và đưa tay tóm lấy cục kẹo ở trong túi áo lôi ra, đưa ngang mặt:

- Hấn đây rồi.

- Thấy đâu vậy?

- Trong túi áo anh. Chi ném rớt vào túi áo anh mà không biết. Người ngoan nên kẹp của người cũng ngoan. Đáng lẽ anh phải há sẵn miệng để Chi tung vào.

Tôi gỡ lớp giấy bóng, gỡ lớp giấy bạc và bỏ viên kẹp vào miệng ngậm. Viên kẹo vỡ ra như mật ong ngọt lịm người. Tôi muốn được say và vật ngã dưới chân tường nơi em ở, ngủ trên đám cỏ sương suốt đêm nay. Để đời có những lúc thật sự thềm chết đến ngọt ngào môi miệng như lúc này.

Tôi dựng chiếc xe đạp sát tường của nội trú, dưới chân cửa sổ phòng Chi rồi dudúng trên yên xòe rộng bàn tay, hỏi vọng lên:

- Còn gì cho anh nữa không?

Chi tủm tủm cười:

- Còn sách vở và những bài học.

- Ném xuống cho anh.
- Còn giờ kinh tối và quỳ cầu nguyện ở đầu giường.
- Ném cả xuống cho anh.
- Còn những giọt nước mắt và nỗi nhớ mẹ.
- Ném xuống cho anh luôn.

Chi ngẩn ngơ:

- Còn em?

Tôi chồm lên:

- Em ném em xuống luôn.

Cái đầu Chi ngó sâu xuống, hai bàn tay vịn ở bờ cửa sổ.

- Nhưng làm sao được.
- Thế còn đôi cánh trắng của em đâu?
- Sơ giám thị dấu mất ở trong tủ, khoá kỹ rồi.

Chúng tôi ngậm ngùi nhìn nhau, buồn rười rượi. Hai tay Chi đỡ lấy cằm ngó xuống:

- Nếu như em xuống được thì anh có gì cho em nào?
- Em ngồi sau xe anh, anh chở em đi một vòng phố.
- Rồi sao nữa?
- Anh sẽ đếm hết tiền trong túi, mở hết những tiền còn gấp quên trong các cuốn sách, luôn tiền để dành trong heo đất, mua cho em tất cả những thứ gì mà em thích.

- Rồi sao nữa?

Tôi cười:

- Rồi anh sẽ pha cho em một ly sữa thật đầy.

Chi mím môi:

- Chà, thèm quá.

Tôi thò tay vào trong ngực áo:

- Bây giờ thì anh có cái này cho em.

Hai bàn tay Chi thò xuống.

- Chi vậy anh?

- Không ném lên được.

- Nếu vậy em biết rồi, một chùm hoa phải không?

Một chùm hoa mà tôi ngắt vội được ở một bờ rào bên kia đường kia.

Chùm hoa trắng. Chắc hẳn là nó có một cái tên, nhưng tôi đã không biết cũng như chẳng bao giờ tìm biết tên của những loài hoa và hương thơm của nó. Đời sống, thở trong mộng tưởng có thể được nhận ra là như thế.

Tôi hỏi Chi:

- Em có một cuộc chỉ không?

- Đợi em một chút.

Một chút, thời gian đủ để Chi trở vào bới trong đám đồ khâu của mình ra một cuộn chỉ, Chi thò đầu chỉ xuống. Nhưng thay vì cột chùm hoa vào, tôi lại cột cái ngón tay út của tôi.

- Rồi, kéo mạnh lên.

Khi biết là đầu chỉ đằng này là tôi chứ không phải là chùm hoa, Chi cười lớn:

- Anh làm như anh là... kiến không bằng.

Tôi cũng cười theo:

- Thì anh là kiến mà.

- Kiến gì?

- Kiến vàng. Kiến vàng hay đốt, đốt sưng vù hai mí mắt em luôn.

Chi giật đầu sợi chỉ:

- Anh Huy xạo ghê.

Tôi đáp lại:

- Anh chi dễ thương ghê.

Đầu sợi chỉ đã được gỡ từ ngón tay tôi buộc vào ngang thân cọng hoa. Tôi dặn Chi, nhẹ nhẹ thôi nha, coi chừng người ta rớt xuống thì tội nghiệp lắm đó. Nhìn cảnh tượng một người đứng trên cửa sổ với một bông hoa đang được “leo lên” bằng sợi chỉ, chắc là soeur giám thị chẳng ưa chút nào. Có thể tôi sẽ bị kêu cảnh sát tới bắt và có lẽ em Chi sẽ bị nhốt kín trong phòng, bị cấm ra khỏi nội trú cả tháng không chừng. Nghĩ thế, tôi chột dạ bèn dắt xe ra đứng ở đường nhìn lên.

Bây giờ cọng hoa đã leo lên được tới cửa sổ và Chi đang ngậm nó trong miệng. Trời ơi, dễ thương quá, tôi kêu lên khẽ như vậy và đưa tay vẫy Chi.

Chi cầm cọng hoa trên tay, nói vội:

- Anh chờ Chi một chút.

Một chút sau của Chi hơi lâu. Thời gian đợi Chi trở vào kiếm giấy và cây bút rồi ngồi hí hoáy viết gì đó xong xếp lại ở bờ cửa sổ.

Cầm một miếng giấy trên tay, Chi nhoài người ra khỏi cửa gọi tên tôi thật to:

- Anh Huy.

Miếng giấy được xếp lại thành hình một chiếc máy bay. Chiếc máy bay chẳng chở bom đạn mà chỉ chở một hàng chữ mụx anh, hẳn là một lời thật dễ thương. Chiếc máy bay giấy thoát từ những ngón tay của Chi, vút ra khỏi cửa sổ rồi chao lượn trên không. Tôi chờ cho nó lượn hết vòng sẽ rớt xuống để chạy tới lượm lấy. Nhưng nó không rớt xuống mà lại bay đi. Kỳ lạ quá kia, tôi nhảy lên xe và gắng đạp theo. Hình như đang có một cơn gió lớn, chiếc máy bay giấy của Chi cưỡi gió cứ vậy là bay đi. Thình thoảng nó lại chao lượn một vòng

như tình nghịch muốn trêu chọc kẻ đang đuổi theo nó. Cuối cùng, khi tôi gần đuổi kịp, chiếc máay bay giấy rớt xuống cái trên những đám lá của một bụi cây thấp. Tôi ngã vội chiếc xe đạp nhào tới gỡ lấy tờ giấy mở ra đọc ngấu nghiến:

Chúc anh Huy ngủ ngon

Và nhớ mơ thấy em Chi.

Đã khuất xa mắt khung cửa sổ phòng Chi, tôi cầm tờ giấy đứng ngẩn ngơ nhìn trời. Trời có đám mây trắng lờ mờ biếng ngủ sớm. Trời còn lại vạt nắng vàng cuối ngày nằm mệt mỏi trên những ngọn cây. Tôi nhét miếng giấy có hàng mực xanh vô túi rồi cầm đầu đạp miết. Một lúc sau bỗng thấy mình nhẹ tênh, thấy mình bay bổng và tan biến vào những cụm mây trên trời. Lúc ấy, những cụm mây trắng tan loãng ra, tỏa hương thơm ngát.

Khung cửa sổ phòng Chi vẫn khép kín. Khung cửa sổ ấy đã không bao giờ mở ra trước mắt tôi như trong mộng tưởng. Có lẽ một lần nào đó tôi sẽ chết. Tôi mong được chết trong cơn mộng tưởng ngọt ngào, để tôi còn sống hoài với thế giới không hơi thở của mình. Thế giới ấy, Chi sống trên đôi bàn tay tôi chụm lại, khi mở ra như một khung trời. Bởi vậy, tôi sẽ không bao giờ sợ mất Chi.

Chiếc xe nặng nhọc đếm từng vòng trên đường về. Mọi thú linh kinh đeo theo hình như trĩu xuống. Ở lưng chừng một con dốc tôi muốn vút tung chúng đi hết. Khi về đến nhà Trường thì đôi chân mỏi nhừ, muốn gãy rời từng khúc, tôi đẩy chiếc xe cho Chúc dắt vào. Con bé hỏi vài câu gì đó tôi chẳng kịp nghe, và cô ta lục tung mọi thứ tôi chở về.

- Anh Huy coi bộ mệt phờ người.

Liên khai cho tôi một hộp nước trái cây. Tôi nói, cái đau của Liên hồi

nấy nó chạy sang tôi rồi đấy. Trường đẩy tôi lên nhà, cậu ở đây ăn cơm, lát tôi đưa về.

Ngả dài lưng trên chiếc ghế rộng ngoài ban công, buông thõng tay chân và nhắm nghiền mắt, tôi nghĩ, có lẽ chủ nhật tới tôi phải đến với Chi.

Đinh Tiến Luyện

Anh Chi yêu dấu

Chương 9

Cầm tấm phiếu có ghi tên Anh Chi và tên tôi, soeur giám thị đặt vào cuốn sổ bìa đen, xếp lại. Một cử chỉ vô hồn. Tôi lặng thinh chờ đợi cho người nữ tu gỡ mắt kiếng và chậm rãi lau từng chút một. Xong bà đeo trở lại mắt, nhìn tôi chăm chú. Giọng bà nghe như lời nói thầm:

- Em Chi đau.

Đứng lặng thinh lúc lâu sau tôi mới hỏi được một câu:

- Thưa sơ, em ấy đau lâu chưa ạ?

Giọng người nữ tu vẫn khô như một viên sỏi, sỏi đá không bao giờ thấm nước.

- Gần một tuần lễ nay rồi.

Tôi lững thững đi ra phía ngoài, nhìn lên tháp chuông của ngôi nhà nguyện bên kia đường. Bầy chim sẻ chủ nhật đuổi bắt nô giỡn với nhau trên mái ngói sậm, tiếng chúng nối tiếp nhau thành một chuỗi

âm thanh nghe bỗng quen bỗng lạ và bỗng buồn đến vỡ từng hơi thở ngắn. Em Chi đau gần một tuần lễ nay rồi. Tôi trở lại bàn giám thị, lúc ấy đang đông những thân nhân trao phiếu tiếp khách.

Mặc họ, tôi chen thẳng trước mặt người nữ tu, hỏi lại cho rõ:

- Em Chi đau nặng lắm không thưa soeur?

Bị cắt ngang công việc, bà hơi chau mày, đáp cụt ngủn.

- Nặng.

Tôi chồm lên, vịn lấy mép bàn.

- Tôi vào thăm em ấy được chứ?

- Không được đâu.

Một viên sỏi không bao giờ thấm nước. Sao tôi bỗng cảm thấy thù ghét những con người có trái tim bền phẫn. Họ chỉ làm những công việc thật bình thường, thật đều đặn. Trái tim ấy không bao giờ vo ra được tình thương. Những tảng đá chỉ mọc được loài rêu hôi hám. Quả thật tôi đã không chịu đựng nổi được nữa. Hơi thở nóng bừng bừng, tôi cúi sát mặt vào cuốn sổ mà người nữ tu đang viết, mắt bình tĩnh rõ rệt:

- Tôi muốn vào thăm em ấy.

Người nữ tu buông bút, nhắc lại câu trả lời bằng một giọng hằn học:

- Không được đâu.

Tôi to tiếng:

- Tại sao lại không được ạ?

Mọi người trong phòng chú ý đến câu chuyện, dạt ra. Người nữ tu ngồi sau bàn viết đứng dậy, nhìn tôi trừng trừng:

- Ở đây chúng tôi có nội quy, không bao giờ tu viện tiếp thân nhân ở ngoài phòng khách.

- Nhưng mà em tôi đau nặng.

Tôi dần giọng. Người nữ tu giám thị cũng dần giọng đáp lại:

- Đó là bồn phận của nội trú, đã có chúng tôi lo. Chúng tôi đã có bác sĩ lo.

Không khí trong phòng khác nặng nề. Mọi người đổ dồn mắt về phía tôi. Một người đàn bà to lớn, môi đỏ má phấn đứng bên cạnh nhỏ lời với tôi:

- Việc gì ma cậu phải sốt ruột, đã có các sơ ở đây lo cho rồi.

Tôi lặng thinh ngó bà. Sơ giám thị ngồi xuống ghế lật đăm phiếu tìm tấm phiếu có ghi tên tôi và tên Chi đặt lên trên. Giọng bà đổi khác:

- Được rồi, nếu ông muốn lo thì tôi làm giấy cho ông đưa em về nhà mà lo. Càng đỡ cho trường chúng tôi.

Nhưng vừa ghi vào cuốn sổ được vài hàng, soeur giám thị lại lẳng lặng gạch đi bằng hai đường thước mực đỏ. Bà đổi ý kiến:

- Không được. Trường hợp em Chi không được. Mẹ em ở Sài Gòn nên đã giao em cho nội trú lo tất cả. Chúng tôi không dám giao em cho ai khác.

- Nhưng tôi là anh của em Chi mà.

Phải vận dụng tới một lời xác định khó khăn ấy, nước mắt tôi ứa ra từ bao giờ, đã rớt dài xuống miệng.

- Tôi biết chứ, người nữ tu đổi thái độ, hình như bà muốn an ủi tôi phần nào. Nhưng không thể đưa em ấy ra khỏi nội trú được đâu.

Tôi đưa ngón tay gạt vội những giọt nước mắt. Có lẽ trông tôi nghiệp lắm. Giọng vẫn còn nghẹn, tôi nói:

- Tôi chỉ muốn vào thăm em ấy thôi mà.

Thấy người nữ tu im lặng, tôi xuống giọng năn nỉ:

- Cho tôi vào thăm em ấy một chút thôi, thưa sơ. Tôi sốt ruột quá.

Khi ấy, cánh cửa phía sau sơ giám thị chợt mở, một sơ còn trẻ thật

xinh, mang kính cận bước đến bên bàn sơ giám thị đang làm việc thừa một chuyện gì đó. Lợi dụng cơ hội, tôi sấn tới phía cánh cửa ấy, bất chấp lời yêu cầu của tôi có được sơ giám thị đồng ý hay không, tôi xăm xăm đi vào hành lang nội trú.

- O, hông Huy.

Tiếng sơ giám thị hốt hoảng:

- Không làm như thế được đâu.

Và tôi nghe rõ tiếng bước chân đuổi theo ở phía sau. Đến cuối hành lang thì tôi bị chặn lại đối diện với hai người nữ tu.

Soeur giám thị tái mặt, giọng mất bình tĩnh:

- ông không thể hành động kỳ cục như thế được. Đây là một tu viện, ông không thể đi bất cứ đâu nếu không được phép.

Tôi nhìn sang người nữ tu trẻ mang kính cận cầu cứu:

- Xin sơ cố giúp tôi.

Người nữ tu trẻ hơi bối rối với lời khẩn cầu, nhưng bà cũng tìm ra được một cách giải quyết. Quay sang soeur giám thị, bà nói:

- Hay để em đưa ông ấy lên xin phép sơ giám đốc?

- Không được đâu – soeur giám thị gạt đi, chuyện không đến nỗi phải phiền đến thế.

- Nhưng thực sự là phiền rồi.

- Ta phải tránh phiền thêm.

- Nhưng em thấy có thể giải quyết êm đẹp được. Hoặc là để ông ấy đem em Chi về hay để ông ấy vào thăm.

Tôi đứng im một chỗ đợi hai người nữ tu dàn xếp chuyện và cố lẩn nghe từng mẩu đối thoại của họ.

Người nữ tu đứng tuổi hỏi:

- Hiện giờ nhỏ ấy đang ở đâu?

Người nữ tu trẻ hỏi lại?

- Nhỏ nào ạ?

- Thì nhỏ Chi đó.

- à, em ấy vẫn còn trên bệnh thất.

- Ăn cháo được chưa?

- Qua nay vẫn uống sữa.

- Chị phụ trách phòng của nhỏ ấy đó à?

- Vâng.

- Tôi thấy chưa có trường hợp nào trường để thân nhân vào thăm như thế này cả.

- Nhưng em cho rằng cũng có vài trường hợp ngoại lệ nào đó chứ. Để em cứ thử trình lại với sơ giám đốc xem sao.

- Tùy chị.

Dứt hai tiếng ngắn, sơ giám thị bỏ đi ra phía văn phòng đằng trước.

Chừng đã xa dăm bước, người nữ tu trẻ quay sang nói với tôi:

- ông theo tôi lên xin phép sơ giám đốc.

Tôi lẳng lặng theo sau màu áo xanh và đôi chân mang “săng đan” trắng thoăn thoắt bước đi. Muốn hỏi thăm bà một câu gì đó về Chi, nhưng tôi lại cứ im lặng đi theo như vậy cho đến hết dãy hành lang. Rẽ tay mặt, chúng tôi đi vào phòng gia lao em cho ai kha dừng lại trước một phòng đầu dãy nhà quét vôi hồng. Có lẽ là phòng của sơ giám đốc. Ở đây tôi gặp một người nữ tu nhiều tuổi hơn, đeo kính trắng, (có điều tôi để ý là những người nữ tu áo xanh ở đây sao hay bị cận thị). Bà ngồi sau chiếc bàn rộng mà hai hàng sách xếp hai bên đã chiếm gần một nửa. Bức tường sau lưng bà là một tấm hình màu lớn chụp quang cảnh một ngôi thánh đường vĩ đại nào đó, với những vòm cong cổ kính, với cây cầu bắc qua một mặt sông phẳng lặng, in

hình bầu trời và ngọn tháp cao vút.

Thấy tôi và người nữ tu bước vào, sơ giám đốc xếp cuốn sách dày cộm bà đang đọc, sửa lại gọng kính ngó lên. Lần này tôi được mời ngồi xuống chiếc ghế kê sát tường gần phía ngoài nên không nghe rõ những câu đối thoại của họ. Người nữ tu trẻ hình như phải cố gắng lắm để trình bày rành rẽ đầu đuôi câu chuyện và sự có mặt của tôi ở đây. Chừng vài ba phút sau tôi mới được mời tới ngồi xuống chiếc ghế kê sát bàn sơ giám đốc.

Bà nói với tôi:

- Đúng ra nội quy ở đây không trù liệu để cho các thân nhân vào thăm con em khi bị đau ốm, không tiện cho nội trú. Hơn nữa, ở đây lại là một phần hoạt động tu viện chúng tôi nên sự ra vô của những người lạ rất hạn chế.

Sau đó tôi được biết thêm là bệnh thất cho các em ở nội trú và bệnh thất của các sơ áo xanh trong tu viện này chung là một. Người nữ tu trẻ nói với tôi thế, khi tôi theo bà đi sâu hơn vào phía trong, qua một dãy nhà và một vuông sân nhỏ nữa.

- Em Chi nằm trong này, mời ông vào.

Theo người nữ tu áo xanh bước vào một căn phòng nhiều màu trắng, đi qua một hàng giường bỏ trống tôi đứng lại nơi chiếc giường buông kín mùng ở góc phòng. Chi đang nằm trong đó. Người nữ tu vén mùng lên. Ba chủ nhật xa Chi để rồi đến nhìn em xanh xao trên giường bệnh, lòng tôi thất lại. Cánh áo nhàu, mái tóc rối, Chi nằm ló đầu ra khỏi méo chăn, môi bồng khô lớp da hồng trông thật tội nghiệp. Giá hồn tôi là tảng đá lớn thì có lẽ bây giờ cũng vỡ tan ra hàng trăm triệu mảnh. Chẳng làm sao để diễn tả nỗi điều ấy, nơi góc ngực tôi nặng nề, nghẹn đau. Những giọt máu đi đã chẳng chịu về

trong trái tim nhỏ nhoi này. Trong giây phút tưởng tất cả đều ngưng nghỉ ấy, bất chợt tôi ho lên làm vỡ rời từng khoảng không thình lạng trong căn phòng. Chi đang nhắm nghiền mắt mệt nhọc thở, bỗng choàng tỉnh dậy. Đôi mắt Chi như chiếc lá khô trở mình vô hồn, không còn nhận thức được gì. Em nhìn tôi một lúc lâu rồi lại nhắm lại.

Hai tay tôi bấu chặt lấy nhau để như cố dằn một cơn đau đớn, tôi quay sang hỏi người nữ tu đứng bên cạnh mà muốn khóc.

- Em ấy mệt đến thế sao cơ?

Người nữ tu cúi xuống đặt bàn tay trên trán Chi kêu còn sốt và lấy chiếc cặp thủy trong hộp tủ đầu giường đặt vào miệng Chi. Tôi cũng bắt chước bà đặt tay lên trán Chi rồi ngồi xuống mép giường, trong khi bà ngồi trên chiếc ghế đặt gần đấy, bên chiếc bàn thấp.

Tôi hỏi:

- Co phải đưa em đi bác sĩ không ạ?

- Chúng tôi có bác sĩ riêng, đã mời ông tới khám cho em rồi.

- Bác sĩ có nói em ấy bệnh gì không?

- ông bảo chỉ cảm cúm thường thôi.

Cảm cúm thường. Tôi thở phào. Người nữ tu đưa chiếc cặp thủy nghiêng qua nghiêng lại ngang tầm mắt để xác định vạnh thủy ngân trong ống. 38 độ rưỡi. Sơ nói, rồi lau cái cặp thủy nhiệt độ bằng cái khăn riêng trong túi áo của bà, trước khi đặt nó trở lại chỗ cũ.

- Các em nội trú cũng đau ốm cảm cúm luôn, đau ốm trở mùa ấy mà. Nhưng ít ai phải xuống bệnh xá nằm, thường thì chỉ một hai ngày là khỏi. Còn em Chi đến hôm nay là đúng một tuần. Chủ nhật tuần trước giờ cơm chiều không thấy xuống ăn cơm, nghe bạn bè bảo con bé mới khóc vui từ trưa. Tôi vội lên phòng thăm thì mới biết là cô

ta đau đó chứ.

Khi nói chuyện với tôi, đôi mắt của người nữ tu trẻ nhìn xuống đôi bàn tay mình lòng nghiêm trang trong lòng. Những ngón tay nhỏ trắng muốt nổi bật trên nền áo xanh của bà khiến cho tôi có cái cảm tưởng đó là những ngọn bạch lạp thanh khiết, thánh thiện. Những ngọn bạch lạp ấy giờ được ngồi bên Anh Chi Dù thật là xót xa, thật là đau đớn. Nhưng trong cái xót xa đau đớn ấy đôi khi vẫn là một thứ hạnh phúc, bởi ở nơi chốn thẳm sâu nhất của tâm hồn mình đã biết mình đang hướng về đâu.

Hơi ngập ngừng một chút, người nữ tu trẻ khẽ ngược lên nhìn tôi rồi lại cúi vội xuống trên đôi tay mình:

- Hình như mấy tuần nay ông không tới đón Anh Chi phải không?
- Vâng, đã ba chủ nhật rồi.
- Tại sao vậy?
- Tôi... bận học.

Tôi bận học nhưng đúng ra chẳng học được gì. Làm sao mà yên chí học được trong khi cái đầu óc bệnh hoạn tôi cứ bay theo Anh Chi hoài, cứ nghĩ rằng không biết giờ này Anh Chi đang làm gì, đang nghĩ gì, hoài hoài mỗi lúc.

- Vậy hả.

Người nữ tu trẻ khẽ kêu lên:

- Kìa ông Huy.

Mắt Chi nhắm nhưng vẫn có hai giọt nước mắt ứa ra không ngờ. Rồi Chi khóc thành từng tiếng nhỏ rầm rức, cái miệng em méo xệch đi trông rất tội. Tôi vội nắm lấy bàn tay Chi, lay nhẹ.

- chi, Chị Anh Huy đây mà.

Chi nghiêng mặt giấu bên cánh tay. Em vẫn khóc. Đôi bờ vai nhỏ em

co lai với những tiếng nấc tủi thân với những điều mà tôi bảo là bận rộn. Anh Huy bận đến nỗi chẳng tới đón em được như mọi buổi sáng chủ nhật. Rằng tôi bậm chặt lấy hi awanh xao treiemôi, làm sao em hiểu được hờ Chi Tôi không biết có lời nào để dỗ dành em bây giờ, hơn là chỉ nắm chặt lấy tay em.

- Anh Huy đây mà Chi.

Chi vẫn không thôi khóc, nước mắt em ràn rụa đầy khuôn mặt xanh xao. Thật sự lúc này tôi chỉ muốn khóc theo. Đời sống còn được có lúc khóc vui bên nhau là còn được an ủi, hạnh phúc. Tôi nhìn sang người nữ tu trẻ ngồi đối diện như cầu cứu. Nhưng cuối cùng không cầm được nữa, nước mắt tôi cũng vỡ ra.

Người nữ tu bối rối, vuốt nếp áo đứng dậy:

- Để tôi lên phòng lấy chai sirop của tôi cuống cho em ấy uống nhé.

Rồi bà thoăn thoắt bước, khuất mất ở cửa phòng còn khép hờ. Tôi nghĩ nếu còn ngồi lại, có lẽ bà cũng sẽ khóc theo chúng tôi mất. Bây giờ tôi mới để ý nhìn chung quanh, cả một khu bệnh thất không có một ai. Những hàng giường trắng xếp dài cho đến tận đầu tường đằng kia trống không, cánh cửa kính mờ ở đó cũng khép kín. Tôi lại lay mạnh tay lần nữa, gọi em:

- Chi... Chi...

Cùng với tiếng nấc còn sót lại, Chi quay ra nhìn tôi. Hai hàng mi bết những hạt nước mắt ấy của em mà tôi chỉ muốn cúi xuống. và có lẽ một hạt nước mắt nào đó của chúng tôi đã hòa lẫn vào nhau, trên khuôn mặt thật buồn của người con gái nhỏ.

Tôi rút chiếc khăn trong túi chấm vội những giọt nước mắt trên mặt tôi và trên mặt Chi, hỏi em:

- Chi mệt lắm không?

Chi khẽ gật đầu.

- Chi giận anh lắm hả?

Hai hàng mi Chi sụp xuống. Tôi nắm lấy vai em:

- Chi nói với anh một câu đi.

Nhìn tôi, miệng Chi méo xệch chực khóc trong câu nói thì thào:

- Chi mong anh bao nhiêu lần mà chẳng thấy anh đâu.

Tôi quay đi nơi khác để tránh đôi mắt và đôi môi Chi có thể làm tôi lại ứa nước mắt lần nữa trong lúc này. Sao hồn tôi yếu đuối quá sức.

- Chắc anh Huy bận lắm hở?

Tôi lắc đầu:

- Không.

- Sao hồi nãy Chi nghe anh nói...

- Anh nói vậy thôi vì chả biết nói thế nào để cho người khác hiểu được.

- Sao anh không tới đón Chi?

Tôi định nói, anh sợ Chi à, nhưng tôi giữ lại được. Im lặng nhìn ngược lên trần, để tưởng những giọt nước mắt rơi ngược vào lòng mình, xót xa.

- Anh Huy... bộ anh hết thương Chi rồi sao?

Bất ngờ, Chi ôm lấy cánh tay tôi, giọng như muốn khóc. Đôi môi khẽ run run em ngậm lấy ngón tay út, nhìn tôi ngập đầy trách móc.

- Hơn bao giờ hết Chi à.

Tôi cúi xuống hôn vội lên vầng trán thơm của Chi.

- Anh cũng hơi đau khỏi đó Chi.

Chi nắm cánh tay tôi bằng cả đôi bàn tay bé nhỏ của em.

- Anh đau suốt mấy tuần lễ nay sao?

- Không, chỉ một vài ngày thôi.

- Sao những tuần lễ khác anh không tới với em?

Tôi xoay người, xòe cả đôi bàn tay đặt lên mép giường.

- Cho anh mượn tay của Chi đi.

Không chút lưỡng lự, Chi đặt cả hai bàn tay em vào lòng bàn tay tôi.

Tôi hỏi em một câu thật lạ:

- Chi tin anh không?

Hai hàng mi Chi khép xuống, em khẽ gật đầu. Tôi nắm chặt lấy tay em, nói khẽ:

- Mọi chuyện rồi Chi sẽ hiểu.

- Vâng.

Tôi nâng bàn tay Chi lên kính cẩn hôn. Đôi bàn tay em nóng như vừa hơ vào lửa.

- Hồi sáng nghe sơ giám thị nói Chi đau nặng, anh lo quá.

Chi rút đôi bàn tay lại, hoảng hốt:

- Sơ giám thị có biết anh vào đây sao?

- Biết chứ Bà nhất định không cho anh vào thăm...

- Thế rồi làm sao anh vào được?

- Anh tông đại cửa và bị chặn lại.

Bàn tay Chi đặt ngang miệng để ngăn một tiếng kêu kinh ngạc:

- Trời ơi, anh gan thật như vậy sao, anh không sợ gì sao?

- Anh chẳng cần biết gì. Anh chẳng sợ gì. Anh làm náo loạn cả phòng khách buổi sáng. May quá có sơ mắt to ban nãy đó, bà dẫn anh vào gặp sơ giám đốc nên anh mới được phép vào đây đó chứ.

Chi tròn mắt:

- Sơ giám đốc cũng biết anh nữa hở anh?

- Biết chứ. Nhưng có sao đâu.

Chi im lặng. Tôi hỏi:

- Sao Chi lại sợ như vậy?
 - Tự dưng vậy. Tại hôm nọ Chi theo sơ giám thị lên phòng sơ giám đốc một lần...
 - Bộ sơ giám đốc la Chi hử?
 - Không có la gì nhưng mấy bà ấy cứ gạn hỏi em đủ điều làm em sợ.
 - Mấy bà ấy hỏi Chi những gì?
 - Hỏi thăm về gia đình, về những người quen biết...
- Tôi nắm lấy bàn tay Chi:
- Họ có hỏi gì về anh không?
 - Có, mấy bà ấy cứ hỏi thăm anh tên gì, học ở đâu.
 - Rồi Chi trả lời sao?
 - Chi nói như anh đã dặn rồi đó. Mấy bà ấy cứ vặn hỏi lại như đi theo dõi đằng sau, sợ lắm anh.
 - Kỳ cục. Sao anh không ưả mấy bà ấy chút nào.
 - Nhưng sơ Catherine dễ thương đó chứ anh.
 - Sơ Catherine nào?
 - Sơ mắt to ngồi đây hỏi nãy đó mà.
 - Ừ, có Sơ ấy là dễ thương. Sơ mà Chi kể chuyện cho anh nghe là ngồi đàn trong nhà thờ cũng khóc chứ gì?
 - Anh còn nhớ à?
 - Nhớ chứ.
 - Sơ phụ trách phòng Chi đó anh. Tuần lễ nay Chi bệnh, tối nào trước khi đi ngủ Sơ cũng ghé ở lâu với em.
 - Sơ Catherine coi bộ cũng thương em ghê.
 - Con nhỏ Thảo ghen đó anh.
 - Ghen sao?
 - Nó bảo em có nhiều người thương, nó không thềm chơi với em

nữa.

- Rồi sao?

- Rồi em khóc, nó lại tới chơi với em.

- Các cô lắm chuyện thật.

- Lắm chuyện gì đâu. Tại anh hết chứ bộ.

- Sao lại tại anh?

- Em không biết. Anh mà quên em nữa...

- Thì sao?

- Thì em khóc nữa.

- Khóc nhiều mù mắt đấy cô ạ.

- Mù cho mù luôn. Mù không thèm nhìn thấy ai nữa hết.

Tôi cười, hất một lọn tóc loà xòa trước trán Chi:

- Bây giờ coi bộ Chi khỏe rồi hả?

Chi vẫn xị cái mặt xuống:

- Em đau cho em chết luôn.

- Đừng thế chứ.

Tôi cười dứ dứ một ngón tay vào sống mũi Chi:

- Mới đau đây mà đã “xù” lên ngay rồi.

Chi hớp lấy ngón tay tôi, cắn mạnh một cái. Tôi kêu lên vẻ rất là đau đớn.

- Chết anh bây giờ đây nè.

- Ai bảo anh bỏ quên em làm chi.

- Đâu có.

- Em thèm vừa đi vừa có cái gì ăn trong túi ghê cỡ Tuần sau nhớ tới đón em đi phố nghe.

- Nhớ em còn đau?

- Em sẽ hết đau.

- Sao biết được.

- Thì anh cứ hứa đi là em hết đau liền.

Tôi gật đầu hứa và chẳng muốn mình nghĩ ngợi gì khác nữa, lúc này. Dù thực sự nỗi lo âu lúc nào cũng vây bọc, đeo đuổi bên mình, làm sao quên được. Sự gần gũi của chúng tôi mong manh như sợi khói, thổi mạnh là tan biến mất.

Người nữ tu trẻ đến ngay sau lưng tôi mới biết là bà đã bước vào này giờ. Bà cầm hộp thuốc màu cam trên tay. Đến bên đầu giường Chi, hỏi:

- Em có ngủ được không, Chi?

- In ít thôi sơ.

Chi trả lời, đôi môi chu dài... dễ ghét. Tôi nghĩ thầm, thật dễ ghét.

Người chi đâu mà hề biết ai chịu mình là làm nũng liền.

- Thế thì nên uống hai muỗng.

Soeur Catherine, người nữ tu mắt to vừa đóng thuốc vào chiếc muỗng nhựa hình như vừa ngó tôi dò xét. Nhưng đôi mắt hiền của bà, tôi cảm thấy an lòng hơn là phải lo lắng, giấu giếm gì.

Tôi nói đùa:

- Nhìn sơ có vẻ giống một nữ y tá hơn.

Không ngờ câu nói của tôi làm người nữ tu trẻ luống cuống là đổ mất muỗng sirop bà vừa đóng ra. Bà đặt chai thuốc xuống rồi tìm chiếc khăn lau nhanh những giọt thuốc rớt trên áo, mặt đỏ bừng:

- Tôi có là y tá chắc cả đời cũng tập sự thôi.

Tôi đứng lên giúp bà cầm cái muỗng.

- Bây giờ sơ để tôi làm y tá phụ cho.

Sơ Catherine lau những ngón tay bằng miếng bông gòn thấm nước vừa chúm chím miệng cười trong câu nói:

- Này ông y tá, trong trường hợp một bệnh nhân ông chăm sóc nằm khóc thì ông biết phải làm sao để dỗ họ nín không?

à à, tiếng reo khê vang trong đầu tôi. Đồng thời tôi phải vận dụng ngay một câu trả lời thích ứng.

- Thưa ạ, điều đó thật hơi khó.

Quay sang Chi, tôi nói to khi đã đông đầy một muỗng thuốc.

- Anh đông vào ly cho Chi nhé.

Chi nhăn mặt không chịu.

- Em thích uống bằng muỗng cơ.

Tôi quay sang nói với người nữ tu áo xanh, giờ đang ngồi ngay ngắn lại với những ngón tay bạch lập xếp trong lòng:

- Một bệnh nhân hay khóc có lẽ phải chăm sóc như thế này phải không ạ.

Bà cười nhỏ với tôi, lúc tôi đưa muỗng sirop vào miệng Anh Chị Hai lần như thế, người nữ tu giúp tôi nâng đầu Chi lên hơi cao một chút để uống những muỗng thuốc.

- Tôi chưa thấy ai uống thuốc như thế này.

Nụ cười của người nữ tu trẻ vỡ khê từng tiếng, nở đều những hạt răng trắng muốt dễ thương. Và trên má bà những chỉ máu nổi rõ lên cùng với đôi mắt to long lanh sau lớp thủy tinh, bà nhìn làm tôi đến luống cuống. Tiếng cười như những nốt đàn chạy đuổi bắt nhau trên phím bất chợt ngừng lại, khi tôi định nói với bà một câu.

Lúc ấy, tiếng chuông nhỏ vang lên từ phía sân đổ dồn một hồi. Câu nói của tôi đã bị lẫn vào tiếng động nên người nữ tu không thể nghe được. Bà vuốt vạt nếp áo đứng dậy.

- Đã đến giờ nguyện kinh trưa.

Tôi biết là mình cũng phải đứng dậy theo bà ra ngoài. Năm vạt lấy

tay Chi, tôi nói:

- Bây giờ anh về nha.

Chi nằm im ngó tôi. Tôi sợ em khóc nên phải đánh thức bàn tay em bằng cái siết mạnh.

- Chi nói gì với anh.

Đôi mắt Chi tối lại, đôi môi em run run:

- Anh nhớ tới đón Chi.

Tôi gật đầu cười tươi với Chi rồi cúi môi xuống trên những ngón tay của em:

- Ngủ ngon nha, và mau khỏi đau.

Đặt tay em ngay ngắn trước ngực, tôi bước theo sơ Catherine Bà còn quay lại nói khẽ.

- Ngủ ngon suốt một tuần lễ để chủ nhật anh Huy tới đón về chơi nha.

Ra tới cửa tôi quay lại còn thấy Chi nhìn theo. Hình như em khóc.

Lòng tôi rã ra từng phiến xót xạ. Ngay lập tức tôi muốn biến mình thành vôi thành vữa, thành tường, thành gạch đá, bụi cát để ở lại với Chị Chân bước theo những bước sằng- đan của người nữ tu thoăn thoắt dọc dãy hành lang nhưng hồn phách tôi thì vẫn còn đâu cửa phòng nơi Chi đang nằm dõi theo và đang khóc.

Hơi nghiêng đầu chào tôi, người nữ tu băng vội qua con đường nhỏ trước cửa phòng khác nội trú để sang khu cầu nguyện. Rồi tiếng nguyện kinh cất lên bằng một giọng cao đều đều trong buổi trưa vắng lặng, nghe nao nao buồn. Anh về tha hồ nhớ em, suốt một tuần. Bước xuống những bậc cửa, tôi bỗng cảm thấy buồn chết ngất được với ý nghĩ, anh về để rồi xa em, suốt một đời. Tôi không muốn rời nơi Chi ở một chút nào hết.

Về đến nhà, xoắn dài người giường tôi thở mỗi mệ. Nhưng hình như không phải là tôi, mình đã để quên mình ở lại nội trú mất rồi. Và rất nhiều người nữ tu mất to dễ thương kia, tôi cũng quên mất.

Sáng thú tư, thay vì phải nhai nốt chương cuối cùng của cuốn kinh tế dày cộm thì tôi lại bỏ dở. Tôi biết mình phải bỏ dở vì sốt ruột quá.

Sang nhà Trường mượn chiếc xe đạp của Chúc, tôi phóng tới nội trú trường Chi hôm nào. Chiếc ly, chiếc muỗng và cái khay để Chi pha sữa. Mỗi thứ đều được bọc lại bằng một lớp giấy trắng và được xếp vào cái túi xách cũng màu trắng. Qua phố tôi còn ghé lại một tiệm tạp hóa hỏi mua một hộp sữa bột, người bán hàng chỉ tôi hỏi nơi tiệm bán thuốc gần đó. Tôi xếp hộp sữa vào cái túi xách chung với những thứ mà tôi nghĩ là một món quà tặng. Món quà tặng của một người con trai gửi người con gái, lạ nhất trên đời.

Đứng ở phía sau nhà nguyện, khuất bên những cụm mẩu đơn trắng, tôi đợi giờ nguyện kinh trưa tan. Khoảng mười một giờ rưỡi, những người nữ tu áo xanh nối đuôi nhau lặng lẽ rời nhà nguyện. Một số sang phía nội trú, một số leo những bậc đá lên dãy nhà hai tầng, hẳn là tu viện, ngay sát đó. Tôi để ý thấy soeur giám đốc, là những người tôi nghĩ rằng mình phải cẩn thận để giấu mặt, cả hai cùng lặng lẽ đi bên nhau vội vã trở về khu nội trú. Không thấy sơ Catherine, người mà tôi đợi muốn gặp. Dăm phút sau, chừng như tất cả các bóng áo xanh đã khuất hết, tôi mạnh dạn bước vào nhà nguyện khi thấy cửa bên hông còn hé mở và tin chắc người nữ tu trẻ dễ thương còn ở trong đó.

Bà còn lại một mình trong đó, đúng như tôi đã nghĩ. Người nữ tu đạo đức hốt hoảng khi thấy tôi đứng ở cửa. Bà kêu lên:

- ông Huy, ông đi đâu vậy?

Cùng với câu hỏi bỡ ngỡ, bà vội vã đi ra. Đứng lại cách tôi ngoài hai bước dài, bà lúng túng thấy rõ.

- ông... ông...

Tôi đỡ lời bà:

- Tôi muốn vào thăm em Chi.

Người nữ tu bẻ bảo tay:

- Không được đâu. Ông phải đợi chủ nhật chứ.

- Tôi muốn nhờ sơ giúp. Sao tôi cảm thấy sốt ruột quá.

- Không được đâu.

Người nữ tu từ chối, dần từng tiếng. Luật lệ Ở đây nghiêm lắm, như chủ nhật vừa rồi, đã là phiền lắm. Bà quỳ gối bái lạy ở cửa nhà nguyện trước khi bước ra hẳn ngoài với tôi. Tôi hỏi:

- Thưa sơ, không biết em ấy có đỡ chút nào không ạ?

- Bớt nhiều rồi, người nữ tu khẽ cười với tôi, em ấy đã được đưa trở về phòng hôm qua.

Tôi đưa cái túi xách màu trắng cho bà.

- Sơ cho tôi gửi cái này cho em Chị Đáng lẽ tôi phải được vào thăm em ấy.

- Đáng lẽ phải được cơ à?

Người nữ tu trẻ nhìn tôi, môi hơi mím lại. Tôi thấy đôi mắt bà thật sáng sau lớp thủy tinh, ở đuôi câu nói.

- Vâng tôi không ưa cái cổng nội trú chút nào hết.

Trả lời thế, tôi nhận ra giọng mình có ngậm một chút gì hậm hực, bất mãn. Một điều mới lạ chưa bao giờ xảy đến với tôi. Từ nhỏ, chưa bao giờ tôi biết oán hận, biết bất mãn trầm trọng một điều gì. Ngay lúc này đây, cũng chỉ là hậm hực.

Người nữ tu đỡ lấy xách từ tay tôi hơi bị hẫng xuống vì không lường

được sức nặng. Có lẽ bởi nghĩ nó nhẹ hơn. Bà hỏi:

- Tôi có thể biết cái gì trong đó được không?

- Nếu sơ muốn.

- Nhưng tôi không cần mở.

Người nữ tu có dáng điệu của một thiếu nữ nhí nhảnh vui tươi. Tôi nghĩ, nếu người ta quên chiếc khăn trùm trên đầu và những nếp áo xanh của bà, có lẽ sẽ có... lắm chuyện hơn. Đời sống tu trì hình như là một lớp men phủ bọc lấy tâm tính con người, làm khô cứng lại, mất đi những nét tự nhiên rất đẹp của nó. Lớp men đó chỉ cho ta thấy hình ảnh những người nghiêm trang như tượng, khép nép trong câu nói, khép nép trong cử chỉ. Và, như là một hình hảnh buồn bã. Đời sống không là sự bi thảm, vì đó là một đời sống được chọn lấy tự mình. Chiếc khăn trên đầu người nữ tu trẻ trước mặt tôi bỗng trở thành mái tóc của người con gái, tôi tưởng thế, với cử chỉ và giọng nói của bà, rất hồn nhiên, tươi trẻ. Đó là người nữ tu đầu tiên mà tôi biết tới với niềm quý mến và kính trọng.

Bà ngó thẳng vào mắt tôi:

- Ông Huy này, và tôi còn biết nhiều hơn thế nữa kia.

Tôi hơi chột dạ:

- Biết gì cơ ạ?

Bà cười, nếu là một thiếu nữ có đôi môi tươi như thế, hẳn đã có khối kẻ đòi... vay nụ cười ấy, tôi nghĩ vậy từ lần trước. Nhưng bây giờ thì ba đang làm tôi bối rối.

- Chẳng hạn như biết ông tên Huy và biết người mà ông đòi vào thăm tên Chi.

Như có cơn gió thổi thốc tới, tôi bỗng thấy mình chao đi mất bình tĩnh. Sự liên hệ giữa tôi và Chi đã có người biết rõ? Một điều mà tôi

hằng lo sợ sắp xảy tới rồi chẳng?

Tôi đánh bạo dõ dẫm soeur Catherine:

- Thưa sơ, có chuyện gì quan trọng lắm không ạ?

- Không, không - Người nữ tu cười khế, đùa ông một chút vậy mà.

Được rồi để tôi mang những thứ này vào cho em Chị – Nhìn chừng tôi một giây, bà nói, thường những trường hợp này phải trình cho sơ giám thị biết. Nhưng thôi, chả có gì phiền phức. Rồi bà gật đầu chào tôi quày quả bước đi. Hôm nay tôi phải trực giờ cơm, không chừng trễ rồi.

Thưa soeur, tôi định dặn với theo một câu nhưng thấy bà vội vã nên lại thôi. Soeur nói với em Chi là chiều nay nếu khỏe rồi thì ra đứng ở cửa sổ phòng đợi tôi ngang quạ Tôi không nói được câu đó và tiếc là tại sao mình không có một miếng giấy và một hàng chữ cho Chị Tiếc quá.

Trở về với ý nghĩ miên man, tưởng tượng ra ánh mắt mừng rỡ của Anh Chi khi mở từng thứ tôi gói cho em, với những tiếng muống khua lách cách và bờ môi hồng ngậm lấy vành thủy tinh. Nhưng sao tôi vẫn chẳng thấy mình hơn hở được. Hình như tôi linh cảm có chuyện gì rất buồn rồi sẽ xảy tới.

Đình Tiến Luyện

Anh Chi yêu dấu

Chương 10

Trở về căn phòng quen thuộc với những giấc mơ chập chờn đứt quãng, tôi vẫn mơ trong khi ngủ và mơ cả trong khi thức. Tôi mơ thấy tôi và Chi, cả hai đứa bỗng trở thành những kẻ lạ hoắc đi vào một làng mạc quanh hiu, chỉ có những đứa trẻ đứng hai bên đường, đầu kẻ đầy lá ngây ngô nhìn chúng tôi ngang quạ. Tôi mơ thấy tôi và Chi là những kẻ bất hạnh bị xua đuổi ra khỏi thành phố, cả hai vừa dắt nhau chạy vừa khóc tức tưởi, không ai thương xót bênh vực. Tôi mơ một buổi sáng bỗng thấy Chi đội khăn xanh, mặc áo xanh mang tượng thánh giá trước ngực và quỳ nghiêm trang trong nhà nguyện. Và tôi, kẻ đánh rơi mất trí nhớ về một cõi nào, chẳng còn ý niệm được thời gian, ngày giờ và năm tháng. Chỉ còn lại một chu kỳ độc nhất là những buổi sáng chủ nhật tìm về lang thang tron sân nội trú trường Chi, ngơ ngẩn ngó từng khung cửa sổ màu nâu, lạ lẫm ngó từng người qua lại.

Những buổi sáng thức dậy với một chút mệt mỏi của giấc ngủ còn sót, hai cánh môi ngậm vào nhau đắng ngắt. Thường là như vậy, nếu không phải vội vàng tới trường để kịp giờ học đầu thì tôi vẫn thường kéo ghế ra ngồi ở gần cửa sổ. Bằng ba ngón tay, tôi miết trên mặt kính làm vỡ những hạt nước nhỏ còn bám trên cửa của một mùa

sương đêm qua, làm thành một lối nhìn trong suốt. Qua đó tôi có thể thấy con dốc và đám cỏ ướt se mình bên đường, những gốc cây sần sùi và đám sương mù lảng đãng trên mặt hồ đặc sệt như một chén thạch, giờ này chắc lạnh buốt như nước đá tan. Tôi quần người trong chiếc chăn dày, thường là như thế, cho đến lúc hơi thở làm mờ dần mắt lối nhìn, tôi đứng dậy và tự pha lấy một phin cà phê sữa trước khi rửa mặt. Có khi cô Ngân sắp sẵn mậu thứ, có khi cô quên hay còn nằm nán lại trên giường vì đêm qua ngủ muộn. Tôi có thể sửa soạn lấy được những bữa ăn sáng, hoặc không thì trên đường tới trường tôi vừa đi vừa gặp khúc bánh mì.

Cô Ngân đến bên tôi, giọng nói đục của giấc ngủ còn thâm quầng mắt. Tôi vẫn thấy cô là cái bóng dĩ vãng, của mười năm về trước chẳng hạn, trôi lơ dờ trong sương mù hiện tại. Đôi khi cô lại là hình ảnh đậm nét nhất của những đường hằn chịu đựng quất trên tuổi già một đời người, mát đang ngó xuống trên những ngón chân nhòa nhòa.

- Đêm qua cháu ngủ được không?

- Chút chút cô ạ.

- Hèn chi nghe cháu trở mình vật vã hoài.

Hơi thở xoải dài ở cuối câu nói, cô Ngân yên lặng thu vén những giấy má, sách báo bừa bộn trên bàn và ngay dưới chân. Tôi nói, cháu cảm thấy hơi mệt cô ạ. Dí mũi sát mặt kính trong trạng thái hững hờ, đầu tôi lênh đênh với những đoạn ngủ rời và giấc mơ vụn đêm qua. Là tôi, luôn luôn sống bỏ quên chung quanh mình. Là tôi, sống bởi đời sống riêng không lúc nào vắng hơi thở, tiếng nói và hình bóng Chị Chi đến thăm tôi trong cơn mưa mù mịt. Nước mưa ướt sũng đôi mắt em. Nước mưa ướt sũng linh hồn bệnh tôi. Chúng tôi ôm nhau

khóc ròng.

- Sao tay chân em lạnh ngắt thế này?

- Tại vì em vắng anh. Còn anh, sao mắt anh buồn quá thế?

- Tại vì anh nhớ em.

Chi ngã đầu trên ngực tôi. Có lần tôi đã tưởng ra hình ảnh nòng nài ấy. Tôi ôm em trong lòng và chúng tôi cùng đọc chung một cuốn sách lớn có đầy hình ảnh và màu sắc mà mỗi chữ là một viên kẹo nho ngọt ngào.

- Em là cọng cỏ non.

- Anh là con kiến vàng.

- Con kiến vàng có cần ai bao giờ không anh?

- Không bao giờ. Con kiến vàng hiền lắm, nó chỉ thích quanh quẩn bên ngọn cỏ thôi.

- Anh là con kiến lười.

- Ừ, anh là con kiến lười. Kiến lười đau ốm quanh năm rồi một hôm nó nằm chết rũ dưới chân cỏ.

Tiếng cô Ngang ho khan sau lưng tôi, cô nói:

- Huy này, tự dưng đêm qua cô ngủ mơ kinh khủng quá. Sáng dậy cứ bị ám ảnh hoài...

Cô kể cho tôi nghe giấc mơ của cô. Giấc mơ có máu me và nước mắt đầm đìa cùng Hiện, đứa con độc nhất của cô đang ở một chiến trường nào. Giọng kể có lẫn những giọt nước mắt ghen ghen.

Thực sự tôi cũng chỉ biết nghe, câm lặng nhìn người đàn bà đang khóc mơn mõi bên mình mà nhọc nhằn cả lời an ủi. Tôi nghĩ, điều mà tôi vẫn tin tưởng là, giấc mơ thường trái ngược với sự thật sắp xảy ra, thỉnh thoảng là một điềm báo lành hay báo dữ mà người ta có thể liên tưởng tới. Nhưng chẳng nói ra ý nghĩ ấy. Tôi đứng dậy theo cô

xuống bé sửa soạn phụ với những công việc buổi sáng. Lúc này tôi mới để ý có một sự sắp xếp mới mẻ ở tất cả mọi nơi trong nhà. Từ bếp cho tới phòng ăn và nơi ngồi làm việc của cô, một đám bụi cũ từ bao giờ được phúi đi để chừa một đời bụi nào đó, sắp sửa phủ trên khắp tất cả?

- Sao lâu rồi không thấy cháu đón em Chi về chơi. Chủ nhật vừa rồi nghe cháu nói đến nội trú, cô cứ tưởng cháu đưa em ấy về chứ.

Tôi chao chiếc muỗng trong tách cà phê sữa thành những đợt sóng dập dềnh xô vỡ, tiếng muỗng thỉnh thoảng va vào thành tách là tiếng gầm thét của những cơn sóng ấy. Tôi nhìn mãi tay tôi và những con sóng.

- Em Chi đau hơn một tuần lễ nay cô ạ.

Miếng bánh mì bỏ rơi trên mặt bàn khô, cô Ngân ngẩng lên nhìn tôi, hỏi vội:

- Đau chi vậy?

- Cháu cũng chẳng biết nữa.

- Nằm bệnh hơn một tuần lễ là bệnh nặng chứ không thường đâu.

- Cháu cũng chẳng biết nữa.

Tôi thở hơi vào hai lòng bàn tay mình khum lại rồi ấn những ngón tay vào đôi mi thì hình ảnh Chi hiện ra. Em nằm ngoan ngoãn trên giường, hai tay áp trước ngực, mắt nhắm nghiền trong một giấc ngủ rất bình yên với môi hoa như sắp cười. Hình ảnh tượng thánh nữ Thérèse nằm chết thánh thiện trong tủ kính của nhà nguyện dòng kính mà dạo nào Chi đã dẫn tôi tới, chết với bông hoa hồng hờ hững trong cánh tay sắp rã. Rồi tất cả những cánh hoa hồng rã ra làm thành cơn mưa hoa hồng rắc ngợp trời đất.

- Như thế rồi sao?

Cô Ngân lo lắng nhìn tôi. Miệng tôi buông bờ sứ ngọt:

- Cháu có vào thăm. Em ấy nói là vài bữa sẽ khỏi...

Cô Ngân bật cười nhỏ:

- Bệnh chi mà biết được mình sẽ khỏi trong vài ngày tới.

- Cháu cũng chẳng biết nữa. Tự dưng thấy mình bất anh quá cô ạ. Sao cái tuần lễ này nó dài lê thê.

- Hôm nay là thứ sáu rồi. Chủ nhật sẽ là ngày cách cách ngày thứ sáu một ngày thôi mà “anh Huy”.

Trong giọng nói của cô có một nụ cười lẫn trêu đùa. Anh Huy Nhưng tôi không cảm thấy rộn rã như những lần trước. Tách cà phê sữa của tôi đã cạn cả hơi ấm, còn lại một hớp cạn đáng ngắt tôi cũng muốn nuốt hết. Tự dưng trên môi tôi có một nụ cười héo hắt.

- Nếu tính kỹ thì bây giờ mới là đầu ngày, nghĩa là còn đầy đủ hai ngày dài cô ạ.

- Chịu nhật nhớ đưa em Chi về chơi và ở nhà trọn ngày nhé.

- Vâng, có lẽ thế. Em ấy mới ốm dậy chắc chẳng dẫn đi chơi đâu được.

Cô định đãi bọn cháu gì nào?

- Ăn trưa thật linh đình, chịu không. Cô sẽ đi chờ từ ngày hôm nay.

- Cháu sẽ đi kiếm một chai rượu.

Cô Ngân ngó sửng tôi:

- Rượu nữa cơ à. Cháu uống rượu dữ lắm hở?

- Đâu có. Cháu chỉ ngửi hơi rượu đã đỏ mặt, nhấp một ngụm đã say kênh.

- Sao cháu đề nghị rượu nữa?

Cái nhìn của tôi rớt vào đôi mắt cô Ngân một nỗi say nào, thật lạ:

- Cháu thích thế. Tiệc là phải có rượu. Rót rượu đặt trước mặt mỗi người dù không uống. Hay chỉ uống một chút cho đỏ mặt, cho say,

cho nhìn nhau không phải là mắt thường, tâm tưởng thường như mọi lúc.

Khi đứng bên cửa sổ nhà bếp, bên cạnh chiếc lavabo ngập nước trên những cái phin và chén tách hỗn độn, tôi đã tưởng tượng ra bữa tiệc linh đình với những ly rượu say ấy. Bàn tiệc có mình tôi và Chi ngồi đối diện với nhau và những ánh nến ấm. Có thể chúng tôi là hai con chuột con mang khăn ăn trước ngực nói chuyện “chút chút” với nhau ở hai mép bàn trong một phim hoạt họa dễ thương nọ. Có thể chúng tôi là đôi tình nhân rất kiểu cách trong một quán hẹn sang trọng và trên không trung của một thành phố thơ mộng nào đó. Và hai ly rượu. Tôi nói, em uống một chút cho đỏ căng đôi má nhé. Còn tôi nốc cạn ly rượu mình một hơi. Say ngất ngư, nhưng không ăn nói lảm nhảm, mà chỉ nhìn Chi mỉm cười, cười hoài. Trong đầu đã rỗng không trí nhớ, rỗng không nghĩ ngợi. Như thế là một hạnh phúc, chỉ cần biết ở bên mình có người yêu dấu mà không cần biết phải lo sợ chi cả. Không, hay là tôi chỉ nên nhấp một chút thôi. Đôi môi của những người yêu nhau phải có rượu. Đó là một bước nhỏ của tình. Rượu giúp những lời nói. Rượu đưa những bàn tay mạnh dạn lồng vào nhau. Rượu có men, làm say ngất tình yêu. Một chút thôi cho tình ấm.

Tôi vung tay vươn vai ở những bậc cửa phòng mình cho một buổi sáng thứ sáu đi qua. Những buổi sáng không phải tới trường làm như căng dài ra từng giờ. Và căng dài ra từng phút là thời gian chờ đợi. Tôi đi ra vào hoài với ý định này nhẹ xếp đặt trong đầu của một ngày chủ nhật mới của Chị. Có lẽ thế, tôi sẽ mua tặng em một đóa hoa, như hoa marguerite trắng của vườn nhà Chúc chủ nhật nào. Sao tôi yêu hoa trắng thế không biết nữa. Yêu tất cả những người con gái

mặc áo trắng nghiêm trang trong thành phố này. Với mắt nhìn thánh thiện. Yêu em. Yêu vũ trụ bỗng trở thành một đám mây. Bước chân em dẫm trên linh hồn anh đầy đọa một kiếp mê mải. Để anh bỗng trở thành một đóa hoa trắng ngủ trên ngực thơm. Hoá kiếp một đời tội lỗi.

Còn ba tuần lễ nữa tôi thi Bài vở xếp từng núi trước mặt. Từng cuốn, từng cours dày cộm đặt nghịt chữ. Những chữ nghĩa thật hờ hững. Bây giờ thì mắt hẳn c ai nôn nao, lo lắng của những lần thi đầu. Tôi bây giờ, tưởng như chả học được gì, chẳng nhớ được gì. Dù đằng sau của một kỳ thi còn có một nỗi ám ảnh vô cùng chờ chực chụp tới với tất cả những người con trai không may mắn trên đường khoa bảng. Đó là chuyện phải bỏ ngang việc học hành để đi lính. Với tôi, tất cả chỉ mơ hồ. Sách vở và kỳ thi Sự việc thi rớt và sau kỳ thi đó. Rất mơ hồ như thể tôi chẳng có trách nhiệm gì với chúng. Là tôi bây giờ chỉ có Anh Chi yêu dấu. Tất cả chỉ là những bóng nhoà nhạt của ảnh ảo trên những gương kính ghép soi mặt vào nhau, nhỏ dần và biến mất. Để khởi đầu bằng một chấm đen lan rộng là đầy đủ hình ảnh Chi hiện ra choán hết trong đầu tôi.

Một ngày thứ sáu qua đi. Tôi muốn điên lên nỗi bồn chồn khó tả. Bắt đầu của một ngày đợi khác, tôi lại ngồi dí môi dí mũi vào mặt kính cửa sổ nhìn xuống con dốc buổi sáng. Đến chiều thứ bảy tôi nghĩ mình không còn đi lại bình thường ở trong phòng mãi được nữa. Phải thoát khỏi căn phòng và nỗi bồn chồn này. Tôi tìm đến nhà Trường, nói chuyện sách báo, văn nghệ và những “hiện tượng” với chị em Chúc và Liên đến tối mịt mù mới trở về.

Trở về với ảo giác đầu mình còn là một đám khói mỏng. Đám khói tan đi để bỗng cảm thấy mình trống không. Đà Lạt đang cơn mưa

cuồng điên như muốn rũ sạch một mùa. Tôi nằm nghe cơn mưa, nghe trong đêm hơi lạnh ngập phòng mà bỗng thêm hơi thuốc. Không còn một điều thuốc nào sót lại trong học tủ đầu giường. Tôi thất vọng. Ngay lúc này tôi có ý định tung cửa bước ra ngoài, đợi mưa đợi đêm của Đà Lạt lạnh mà đi. Kỳ lạ thế kia. Đi đâu đó hay đi tới tìm Chi ở sân nội trú. Đi đâu đó hay để quên căn nhà mà hồn mình bỏ trống không đã bắt đầu dột nát, hoang lạnh. Huy ơi, Huy ơi. Tôi gọi mình trong giấc ngủ chập chờn, gãy rời từng đoạn mà tôi không hề mơ được thấy Chi.

Tôi biết, có một chủ nhật rồi sẽ không giculuống như bất cứ một chủ nhật nào khác. Là những tiếng chuông vang lên, trong buổi sáng hôm nay làm như không có tiếng ngân nga nặng nề như một giọng nói đục của người bệnh. Thời khắc có thắm mệt đến mấy rồi cũng phải trỗi dậy, theo đúng hạn kỳ của nó. Ngày thứ bảy mời ngày chủ nhật đến. Chủ nhật là những tiếng chuông. Tôi thức dậy và nghe chủ nhật đổ rã rời từng tiếng buồn sâu lả lẫm. Những âm vang nào đó thoát đi, theo gió theo thời gian rồi loãng mất, chết trong hư không. Lòng ta sẽ không bao giờ còn rung lại tiếng chuông của một ngày vàng trong quá khứ. Lòng ta rồi một ngày nào khô lại như khối đồng nặng nề, muôn năm rêu ẩm, muôn năm sống trong màu xanh lạnh ngắt của khí trời thở, bao phủ. Tôi nhìn thấy đôi mắt Chi sưng ướt trên đỉnh mừng. Em là một tàu lá xanh đang sống trong mùa bệnh, run rẩy trong cơn mưa lũ. Em nhìn tôi, trời ơi, con mắt in những hàng cây khô gầy guộc trong đó, và bầu trời, mặt nước hồ cùng đám sương mù trắng như sữa. Em nhìn tôi, rồi những hạt nước mắt rớt xuống làm nhòe nhoẹt tất cả các hình ảnh, vỡ ra thành những miếng thủy tinh cạnh sắc nhọn hoắt, như một bức tường chắn ngang tầm

nhìn của tôi.

- Huy à, cháu dậy rồi chứ?

Tôi trở mình, tiếng dép lẹp xẹp củ acô Ngàn kéo tới bên giường.

- Đêm qua cháu nghe thấy gì không?

- Một tiếng động lớn ở phía sau nhà. Có chuyện gì vậy cô?

- Cành cây ở sau bếp gãy xuống. Cô vừa ra xem, mái hiên nhà bếp bị sập một góc.

Tôi bò dậy nhưng vẫn chưa chịu rút chân ra khỏi chăn, nhìn ra cửa sổ:

- Đêm qua đâu có mưa lớn phải không cô? Mà gió cũng chẳng có nhiều nữa. Thế sao...

- Chắc tại nó mục lâu ngày rồi. Làm cô sợ hết hồn. Từ lúc bảy giờ cho tới sáng, cô đâu có ngủ được.

Giúp tôi công việc xếp mùng xếp chăn, cô Ngàn ngồi xuống mép giường, hai tay ôm lấy vai trong dáng co ro rét mướt. Chiếc áo len đen mà tôi thấy hình như không lúc nào thôi bám trên người cô, vài chỗ đã rách, xở tung. Ở một thế ngồi mà người già thường để lộ cái vẻ tội nghiệp, chịu đựng của mình, đó là cái lưng hơi còng xuống. Rồi là mắt không thấy rõ được những gì ở ngoài dăm bước, đang mất đi dần những màu xanh còn sót lại mong manh của một đời người thường hay cúi xuống tối tăm. Cô nói sao mấy hôm nay cô mất ngủ liên liên. Toàn mơ những giấc mơ hãi hùng không thôi.

Tôi nói:

- Cháu thấy cô dạo này hình như không được khỏe. Không khỏe mà lại mất ngủ, thường kéo theo suy nhược tâm thần. Cô đừng nghĩ ngợi gì nhiều nữa. Chả sao đâu cô, lo lắng nhiều cực nhiều ích gì.

Tôi không nghĩ là mình có được những lời như vừa nói với cô Ngàn,

ý nghĩ làm tôi cảm thấy tỉnh người và bước ra khỏi giường với những tiếng động nhỏ trong đầu.

Chi ơi, có bao giờ em biết.

Cô Ngân ho lộ khụ đứng dậy đi lại chậm chạp, vẫn nguyên cái dáng co ro rét mướt cũ:

- Nhưng đã lâu lắm rồi, cô không nhận được tin tức gì về thằng Hiện cả. Lo quá.

Tôi vặn mình khi đứng ở bậc cửa nói rằng cô lo quá đáng, lo mất phần của ông trời ông ta sẽ phiền cô đấy. Ông trời sinh ra con người nên có toàn quyền về hắn mà cộ Để mặc ông ấy lo cho cả chính mình, lo chi nhiều mệt sức.

- Bây giờ cháu sửa soạn đi đón em Chi về ăn bữa tiệc đãi của cô đấy.

- Ăn sáng đã chứ.

- Có gì hờ cô?

- Thùng mì của cháu chờ về hôm nào hãy còn cả chục gói mà.

- Thôi, cháu dành bụng để lát nữa ăn sáng với em Chi! Hôm nay cháu sẽ đưa em ấy lên phố ăn phở.

- Vui nhỉ.

- Người ta bảo kẻ ốm dậy ăn trả bữa nhiều lắm phải không cô?

- Ủ, ăn để bù những bữa không được ăn. Hay ăn chóng lớn mà.

Tôi cười trong ngụm nước súc miệng:

- Sao mãi chả thấy em ấy chịu lớn lên một chút nào.

- Coi chừng trở thành giống chim chích.

- Nói vậy chứ, con gái lớn mau như gió, lớn không kịp nhận ra. Cháu sợ em ấy lớn cô ạ.

- Sao vậy?

- Bởi vì lớn lên em ấy sẽ là một người khác.

Tôi làm tất cả nhưng công việc buổi sáng mau lẹ hơn thường lệ rồi lên nhà thay quần áo.

- Hôm nay anh Huy diện nhĩ.

- Mới may cả đó cô.

- Hôm nào chọn len về cô đan cho một chiếc áo dày hơn mà thay đổi. Những hôm lạnh hơn mặc thế sao chịu nổi.

Tôi đem khoe cô chiếc áo tôi đã chọn được ở chợ, trên lầu bán quần áo cũ. Chiếc áo dạ còn mới nguyên, tôi rất ưng ý về cái màu xanh ngả khói nhưng tiếc rằng hơi rộng đối với tôi.

Mặc chiếc áo vào, tôi xoay nửa vòng trước mặt cô Ngân:

- Hơi rộng phải không cô?

- Ừ, hơi rộng. Chiếc áo mặc chung thì vừa ấm.

Tôi thọc tay vào túi chiếc áo:

- Cháu sẽ bỏ em Chi vào trong này.

Tôi cười, trở vào bỏ lại chiếc áo trong phòng. Họa chăng khi người ta có thể trở thành một loài chim. Họa chăng khi người ta có thể trở thành một tờ giấy trắng xếp vuông vắn lại.

Đứng ở đầu bậc cửa đã bước thấp xuống, tôi ló đầu vào hỏi cô Ngân:

- Cô cần cháu mua gì ở phố không?

- Khỏi, cô cũng sắp lên chợ bây giờ mà.

- Cô nhất định đãi tiệc lớn à?

- Nhất định chứ.

- Vậy cháu cũng nhất định sẽ vác về một chai rượu.

Xuống con dốc tôi bỗng muốn chạy. Chủ nhật ời. Chủ nhật ời. Em Chi đang đợi tôi. Mặt trời đang điểm tâm một cách ngon lành, mau lẹ

những giọt sương bên bờ cỏ. Mặt nước hồ đã có màu xanh và dãy núi ở xa kia đang vượt mặt cho đám sương mù tan dần. Hứa hẹn một ngày nắng ấm. Thay vì thường leo bộ lên hết dốc con đường trước cửa nhà thờ tôi mới đứng lại đón xe hoặc đi bộ tiếp theo thì sáng nay khi vừa đi hết khúc đường bờ hồ, đến ngã rẽ qua cầu lên phố tôi đứng lại chờ một chiếc taxi. Chờ lâu quá tôi lại đi bộ thêm một đoạn đường nữa. Lúc ấy có tiếng còi xe nhận inh ỏi ở phía sau, tôi quay lại thì cũng vừa đúng giáp mặt với Chúc. Chiếc xe của Trường đậu sát chân tôi.

Trường nghiêng người ra:

- Bọn này đi tìm cậu.
- Vừa ghé nhà hờ?
- Gặp bà cô, nói cậu mới ra khỏi. Leo lên đây đi chơi với bọn này luôn thể.
- Xứ nào?
- Có công chuyện phải xuống Đơn Dương ghé nhà ông bác. Nhân dịp đi chơi luôn.

Chúc nói:

- Có thể đi sẵn nữa anh Huy. Nhà ông bác Chúc có súng săn. Tôi cười cười để thay một câu từ chối. Chúc thò cả hai tay ra vẽ một vòng trước mặt tôi:

- Anh Huy đi rừng bao giờ chưa. Đẹp tuyệt vời luôn.
- Thôi để khi khác. Bữa nay tôi mắc bận.

Liên réo lên:

- Hôm nay chủ nhật mà Chúc.
- Ừa há, mình quên mất.

Có xứ nào đẹp bằng xứ người yêu mình sống. Có chốn nào dễ

thương bằng chốn người yêu mình ở. Có con đường nào quen thuộc bằng con đường dẫn tới nhà người yêu. Tôi nghe tiếng Chúc và Liên cười khi xe của họ lao vút qua mặt.

- Chúc hai người một chủ nhật yên ương.

Câu nói đùa của Chúc khi đã xa rồi còn ngoái lại làm tôi nóng bừng cả mặt. Chủ nhật yên ương. Chủ nhật của hai người. Chủ nhật của hai kẻ yêu nhau. Tôi vẫy một chiếc taxi leo lên và hỏi người tài xế chạy vội. Đến Domaine de Marie vừa lúc giờ lễ cuối cùng ở đây tan. Những người nữ tu khép nép trên lối về tu viện. Đám trẻ con tung ra khỏi sân nhà nguyện như vừa thoát khỏi lớp, cười nói đùa giỡn đuổi bắt nhau.

Sân nội trú vắng tanh qua khuôn cửa vòng cung tôi nhìn thấy. Những đứa trẻ mồ côi (được nuôi học ở đây lẫn với những học sinh nội trú gửi từ xa đến) ngồi xô lại với nhau ở một góc sân. Khi tôi vừa bước vào phòng khách có một vẻ gì ảm thấp nặng nề ngay khi tôi đặt chân vào. Những người nữ tu phụ trách tiếp đón thân nhân đứng và ngồi sau chiếc bàn dài, đều hướng mắt về tôi một lượt. Soeur giám thị ngưng giọng chữ trên cuốn sổ bìa đen một cách đột ngột, ngó sững tôi một lúc. Sắp có chuyện gì quan trọng xảy ra, tôi linh cảm thấy thế. Nhưng bình tĩnh một cách lạ thường, tôi bước những bước chững chạc tới trước mặt người nữ tu mang kính trắng đang ngó tôi chờ đợi.

- Thừa sơ, tôi tới đón em Chi.

Thay vì đưa cho tôi một tấm phiếu tiếp thân nhân như mọi khi thì sơ giám thị chậm rãi gỡ mắt kính ra lau, một cử chỉ hờ hững làm tôi khó chịu hết sức.

- Ông Nguyễn Thanh Huy?

Câu hỏi làm tôi chao người đi một giây. Trước mặt tôi bây giờ là hình ảnh của một cô giáo tiểu học và tôi là học trò, khi vừa bị kêu tên đưa vở lên trả bài. Tôi gật đầu nhẹ:

- Vâng.

Xếp cuốn sổ bìa đen lại, sơ giám thị đứng lên:

- Chúng tôi có câu chuyện hơi dài muốn nói với ông trên văn phòng sơ giám đốc.

Những ngón tay tôi bấu chặt trên mép bàn:

- Thưa sơ, có chuyện gì quan trọng lắm không?

- Kể ra là quan trọng. - Giọng người nữ tu có chút gì mỉa mai ở trong đó. Tôi tỉnh lắm, khẽ nhìn là biết mà.

Nỗi lo sợ từ bao giờ đã đến như lời hẹn. Mọi vật trong phòng tưởng như chao nghiêng một vòng trước mặt tôi và chực đổ xuống. Tôi biết những gì sắp xảy tới. Tôi biết bây giờ tôi là tôi, là Nguyễn Thanh Huy phải nhìn thẳng vào một chuyện thực tìm đến ngay trước mắt mình. Sự thật khi đã dài đường nhận ra, nó sẽ làm hoa mắt mình, bắt mình chóng mặt. Sự thật sẽ kéo rũ những dối trá bất ổn của tôi từ những ngày đặt chân tới sân nội trú này thành nỗi ê chề. Bây giờ, tôi không còn nghĩ là mình sẽ phải đối phó với sự việc xảy đến ra sao. Bất ngờ trong đầu tôi như có tiếng bở của một tảng đá khô cứng nặng nề nào vang động. Những tiếng động rền chấp nối nha, và dội vào nhau tưởng như không bao giờ dứt. Tôi đứng chôn chân nơi phòng khách lặng người đi một lát. Cơn đau đầu đã ba bốn năm nay hình như bắt đầu tái phát. Tôi ho rũ trong hai bàn tay mình úp lấy miệng và cảm thấy muốn nôn quá sức. Tôi nhìn người nữ tu, hai hàng nước mắt trào ra sau cơn ho như một sự khẩn cầu nào đó cần thiết. Nhưng tôi không nhìn ra bà mà tôi nhìn thấy Chi đang đứng trước mặt. Hai mắt

mở rộng nhưng miệng thì không hề nói hay cười, em đứng nghiêm trang xuôi hai tay theo người. Tôi chớp mắt, những hạt lệ lăn đi. Hình ảnh người nữ tu hiện ra với nụ cười thương hại và giọng nói mĩa mai cũ:

- Ông có vẻ bệnh hoạn.

Ngay lúc này tôi có thể tự ý quay gót sau khi ném lại một nụ cười khinh bạc nhất của mình trong dáng điệu bất cần, bỏ phòng khách nội trú này với những cặp mắt soi mói rình rập và khát khe đang dồn hết cả về tôi. Có thể bỗng dưng cười lên khanh khách như một tay kịch đóng vai kẻ say kẻ dại. Hoặc là ghê gớm hơn nữa tôi sẽ chỏ tay vào mặt từng người chung quanh mà cất lời mắng nhiếc họ như một kẻ điên khùng. Tảng đá trong đầu tôi đã vỡ vụn thành một đồng sỏi, đang bị hàng trăm bước chân dẫm lên kêu lạo sạo.

- Mời ông theo tôi.

Tôi không còn kiểm soát nổi tôi đã có những cử chỉ bất thường nào lúc này. Hành lang nội trú dài như vô tận. Tôi theo sơ giám thị đi lên văn phòng của sơ giám đốc. Cũng là cái phòng này tuần trước tôi đã đến. Cũng cái phòng này đầy áp những nỗi hồi hộp khi tôi được chấp thuận vào thăm Anh Chi trong bệnh thất. Sơ giám đốc không có mặt trong phòng. Tôi ngồi đợi với sơ giám thị nơi salon phía ngoài. Hai tay tôi bây giờ nắm chặt lấy nhau.

Câu chuyện tiếp nối hay bắt đầu. Câu chuyện cởi mở xã giao hay là những lời điều tra, gạn hỏi. Tôi bắt đầu thấy sợ lời nói chuyện này:

- Gia đình ông ở đây?

- Không, gia đình tôi ở Sài Gòn.

- Ông lên đây học?

- Vâng.

- Chắc ông học sư phạm.

- Có một vài người thân cũng khuyên tôi thế.

Người nữ tu giấu một nụ cười nhỏ trên gương mặt cúi xuống, bà gọi cho tôi hình ảnh cô Ngân, nhưng thiếu vắng nét chịu đựng. Những tư tưởng khói đen về bà đang loãng dần. Tôi nghĩ thế, cũng có lúc một người mà ta thường yên chí những điều không hài lòng về họ sẽ cho ta một chút gì thoải mái và yên lòng.

- Ông có vẽ con nhà mô phạm đấy.

- Cám ơn bà, tôi nói, miệng cay cay chát chát khổ sở, tôi lại không ưa gì cái nghề khả kính ấy chút nào.

- Ông lên Đà Lạt lâu chưa?

- Vừa vặn một niên học, thưa Sơ.

- Ở xứ lạnh này chắc ông hợp lắm?

Tôi thấy trong giọng nói ngọt ngào của sơ giám thị đang đối diện với tôi rõ ràng không bình thường. Người ta có thể đặt chiếc khăn lên miệng khi nói chuyện điện thoại để làm lạ giọng nói. Người tao có thể uốn nắn lưỡi mình để phát ra những âm ngọt ngào, xếp đặt câu nói để đưa câu chuyện tới ý người ta muốn. Có thể tôi sẽ bực mình vì lối nói chuyện quanh co này. Thà bà hẳn học chỏ tay vào mặt mắng nhiếc hay đe dọa lời này lời nọ về sự dối trá của tôi đối với bà từ bao tháng nay Thà như thế.

Tôi bậm môi. Mình có nên sửa soạn mình để trở thành một con người khác. Một con người kịch?

- Thưa sơ, tôi đến đây là tôi chọn.

- Ông chắc thế không?

Nếu sơ cũng có một đời sống bình thường của một người bình thường.

- Ông nghĩ tôi khác biệt lắm?
 - Tôi muốn nói tới đời sống tu trì.
 - Đó là một đời sống riêng. Tôi lại có ý nghĩ ngược lại, chính ông mới có những gì khác biệt, như là sự bất thường.
 - Có lẽ.
 - Ông có hay đau ốm không?
 - Thường vậy. Cơ thể là thời tiết, thời tiết là cơ thể.
 - Ông có vẻ là một con người bệnh hoạn.
 - Có lẽ.
 - Ông có bao giờ phải chịu những sự phiền phức về luật lệ, về những người xung quanh chưa?
 - Như thế có nghĩa là sao ạ?
 - Tôi muốn nói tới những rắc rối như về cảnh sát, về tòa chẳng hạn. Dựa hẳn lưng vào ghế, tôi nhìn người đối diện mình với đôi mắt bất thường và giọng nói cũng chột bất thường trong nụ cười khó hiểu:
 - Tôi sắp giết người, sơ ạ...
- Sơ giám thị hất ngón tay sửa lại gọng kính:
- Ông viết truyện trinh thám nữa à?
 - Tôi là nhân vật trinh thám mới đúng.
- Câu chuyện chúng tôi bị cắt ngang một vài phút khi có người nữ tu bước vào hỏi sơ giám đốc, sau đó lại tiếp tục khi người nữ tu ấy đi ngược trở xuống, tôi nói:
- Tôi sắp được kê ra tòa và nhận án tù.
 - ...
 - Có thể người ta sẽ đem tôi ra xử bắn.
 - Ông nói chi mà ghê.
 - ông nói gì vậy?

- Tôi sắp giết người, thật mà.
- ông làm tôi sợ.

Tôi cười thầm, vai kịch của tôi thật xuất sắc trong vở kịch mà người nữ tu đã kéo màn lên bà đóng vai kịch không trọn vẹn nên để lạc mất ý. Thay vì bà khiến tôi bị căng thẳng với những lời gạn hỏi thì bà lại bị ám ảnh lo sợ về những lời nói đùa, nói khùng của tôi. Lúc sau đó khi tôi ngồi ngay ngắn lại, cơn mưa lũ của ký ức trôi về, lên đến trên dòng sông cỏ non, đưa sạch những đá sỏi lạo sạo trong đầu tôi. Tôi ngồi lặng thinh mà nhớ tới Chi, nhớ đến đắng miệng, xót môi.

Chi ơi, Chi ơi. Tôi gọi em hồn nặng nề mệt mỏi. âm thanh bị nuốt gọn không còn tiếng dội lại. Cánh đồng cỏ xanh mướt ngút tầm mắt lẫn vào với màu trời không đường phân định, đưa tiếng gọi tôi đi biệt mất. Chi không đến. Cửa thiên đường khép lại, tôi sầm một góc đời, che khuất lấp những mơ mộng ngu ngơ một thời. Tiếng gọi của tôi rồi như một tảng đá không cất mình lên nổi, chìm sâu dưới vực thăm tối mò của tâm hồn mình, kẻ bắt đầu đi kiếm tìm một thứ hạnh phúc và bắt đầu biết màu sắc của thứ hạnh phúc mà mình kiếm tìm. Rồi mơ hồ sương khói. Rồi đầm đấm xót xạ Chi à, nếu bây giờ anh có thể tan biến đi, nếu bây giờ chúng ta bỗng tìm ra được một thế giới hện riêng. Không biết anh có đến và có còn đủ những bước dài rộng chưa mòn bởi mộng tưởng. Không biết rồi cỏ cây có còn xanh lại, biển có còn gọi và núi có còn chờ đợi. Lúc ta chết đi, hân đám mây trắng vẫn còn rong chơi suốt đời vô tình của nó. Em có bao giờ nghĩ như thế. Em có bao giờ biết nghĩ như thế. Lúc chúng ta mất hân trên cõi đời này, sự sống của muôn loài muôn sự vẫn tiếp tục cả đời sống của ngôn ngữ vẫn tiếp tục. Chỉ có ký ức rồi mòn phai, nhạt nhòa dần. Sẽ chẳng còn hơi thở nồng nàn của môi đỏ những câu vói vĩnh, hờn

dối. Sẽ chẳng còn những ngón tay ấm lòng vào nhau của những chủ nhật đưa đón hạnh phúc. Chẳng còn gì. Hai linh hồn lạnh tanh. Hai thể xác thủy tinh trong suốt lặng câm gục đầu vào nhau, lạnh tanh. Tôi cảm thấy hai mí mắt ran nóng và nghĩ rằng mình có thể òa khóc to lên bất ngờ trong lúc này nên phải vội quay đi. Căn phòng hơi tối lại khi một người nữ tu bước vào tới cửa. Người nữ tu ngồi đối diện với tôi đứng bật dậy. Câu chuyện của chúng tôi đã trở về vị trí bất buộc của nó.

- Thừa sự - Soeur giám thị ngập ngừng quay sang vừa lúc tôi sửa soạn đứng dậy để chào soeur giám đốc bước vào. – Chúng tôi đợi sơ chừng được mười lăm phút.

- Tôi mắc bận ở trên phòng các em.

- Hồi nãy có soeur Huyền kiểm soeur.

- Đã gặp tôi ở trên đó rồi.

Người nữ tu lớn tuổi xếp nếp áo ngay ngắn trước khi ngồi chững chạc vào chỗ ngồi của mình, hai tay đặt trên bàn, mắt ngó thẳng. Bà buông rơi từng tiếng, giọng nhàn nhạt hờ hững:

- Tôi vừa mới nói chuyện với mẹ em Chi...

Tất cả đều chao nghiêng một lượt. Bây giờ tôi bị đẩy rớt từ trên cao xuống, chói với, hốt hoảng. Lời thông báo về sự hiện diện của một người đàn bà ở đây đã khiến tôi sửng sốt, rụng rời. Mẹ Chị Và đôi mắt của bà ám ảnh tôi từ bao lâu nay bây giờ đã tìm đến. Bà là một vị quan tòa kinh hãi nhất luôn luôn rình rập, đang sửa soạn dọi một tia sáng phũ phàng vào sự dối trá của tôi, những gì tôi lo sợ rồi xảy tới. Tiếng thủy tinh đã tan nát dưới chân. Những mảnh thủy tinh nhọn sắc ấy rồi tôi sẽ phải lượm lên đầy đủ những đau buốt xót xa.

- Bà đang ở trên phòng và sửa soạn đồ đạc cho em Chi.

- Em Chi về nghỉ hè đấy ạ?

- Đáng lẽ phải hết tuần tới chứ gì. Nhưng tôi đã chấp nhận cho em ấy về sớm.

Hai người nữ tu đối thoại với nhau tự nhiên như tôi không có mặt và can dự gì tới câu chuyện. Nhưng thực ra, tôi biết, họ muốn tôi nghe rõ ràng và đầy đủ chi tiết mà họ nhắc tới. Bản án được sửa soạn một cách quanh co và hết sức khó khăn. Hình như họ không biết phải bắt đầu như thế nào và mắt nhìn về phía tôi như để thăm dò thái độ, phản ứng của bị cáo đối trá. Tôi ngồi nắm chắc tay trên chiếc ghế rộng và có một chút bình tĩnh để chờ đợi mọi chuyện xảy tới. Kể cả sự việc kinh khủng nhất đối với tôi bây giờ, là sự giáp mặt với mẹ Anh Chi.

- Có thể lát nữa tôi sẽ mời bà lên đây.

- Thưa sơ, tôi muốn gặp bà ấy trước một chút.

- Tùy sơ Nếu có gặp sơ Catherine nhắn lên phòng tôi ngay nhé.

Soeur giám thị trao cuốn sổ bìa đen bà cầm theo cho soeur giám đốc rồi quay trở ra để mình tôi ở lại. Căn phòng hẹp bây giờ như đang nói rộng kích thước, cái không khí ẩm sũng nước của một cơn mưa sắp kéo về quanh đây làm căn phòng tối hẳn lại. Người nữ tu bật đèn bàn lên và cúi sát kính trên cuốn sổ bìa đen mở đôi có những tờ giấy kẹp rời trong đó. Lúc lâu sau bà mới ngẩng lên khi chìa về phía tôi những tờ giấy mà bà xem này giờ:

- Ông có nhận ra những nét chữ này?

Nét chữ của ngày chủ nhật mang tên tôi và tên Chi, trên tám phiếu tiếp thân nhân có ghi rõ liên hệ giữa hai người. Tôi cầm lấy và lặng đi trong giây lát. Hàng trăm triệu quả chuông của những buổi sáng chủ nhật cùng gióng lên một lượt rền vang bầu trời thành phố. Hàng trăm

triệu quả chuông làm náo động thành phố này. Thành phố là trái tim tôi, cuối cùng chỉ còn lại tiếng ngân nga của một quả chuông cô độc rớt lại, chết lạnh trong từng mạch máu buồn. Tôi ngồi nhìn ngây những ngày chủ nhật nằm rã rời trên tay.

Giọng người nữ tu hơi có vẻ gì điệu cợt khi lập lại câu hỏi:

- Chắc ông không lạ với nó?

Tôi gật đầu nhẹ:

- Vâng, tôi nhớ. Những nét chữ này của tôi.

Giọng điệu cợt bỗng trở thành nụ cười khan:

- ông có nét chữ bay bướm quá.

- ...

- ông có vẻ là một người lãng mạn.

- ...

- Mà này, tôi thắc mắc sao ông ưa viết tắt tên mình thế nhỉ.

Cái lối nói chuyện tra khảo quanh co đã làm tôi dần lòng không được sự bực bội. Con nhúc đầu lại kéo về, nhưng tôi không thể sắm vai một vai kịch điệu cợt cũ. Khi hài kịch biến thành bi kịch sau đó, sẽ là một sự trơ trẽn thảm hại.

Tôi đưa mắt nhìn thẳng thẩn người nữ tu. Tôi thấy mình không có chuyện gì để chịu sự dẫn dắt từ phía ngoài đưa tới, kéo dài mãi vậy. dù là sự dối trá mình, tôi sẵn sàng nhìn nhận nó như sẵn sàng xác quyết trước mọi người tình cảm giữa tôi và Chị Mặt nóng ran, tôi nói chắc từng tiếng:

- Thưa sơ, tôi biết sơ sắp nói điều gì. Xin sơ cứ nói thẳng.

Hai bàn tay người nữ tu nắm lấy nhau ngay ngắn trên mặt bàn. Đôi mắt bà thấp sáng lên sau làn kính trắng:

- ông không sợ sự thật?

- Tôi có mặt ở đây bây giờ là đại diện cho một sự đối trá trước mặt mọi người. Tôi lấy làm tiếc. Nhưng đó là một điều mâu thuẫn, vì chính tôi nghĩ tôi phải sống thực với tâm hồn mình.
 - Thế nào là một sự sống thực với tâm hồn mình?
 - Nghĩa là sẵn sàng theo đuổi một hạnh phúc, tìm kiếm một thứ thiên đường theo ý mình.
- Người nữ tu hơi nhú mày khi tôi nhắc tới hai chữ “thiên đường”, có thể vậy. Bởi đời sống tu trì người ta nhắc tới “thiên đường” là một danh từ, còn tôi nhắc tới là một trạng từ.
- ông tin có thiên đường à?
 - Đó là một điều mộng tưởng phải không sơ?
 - Chúng tôi tin, đó là một giáo điều. Thiên đường ở ngoài hiện tại. Thiên đường là nơi hẹn của mai sau, khi đã chấm dứt một đời sống đầy đọa ở trần gian này.
 - Tôi lại cho rằng thiên đường ở trong chính tâm hồn mình. Đó là một trạng thái hạnh phúc.
 - Tôi hiểu, nhưng thứ hạnh phúc đó không thể là một sự vĩnh cửu. Đi tìm một sự vĩnh cửu, đây là những bước tôi chưa hề nghĩ tới. Một thứ hạnh phúc gần mình nhất đã là một sự nhọc nhằn phức tạp. Thiên đường của tôi nhỏ nhoi bó mọn thế, rồi bây giờ cũng khép lại. Cửa thiên đường đã khép lại sau lưng chôn theo những mộng tưởng rã rời cánh mỗi. Tôi nói với người nữ tu, có thể đời sống ở hai phía mang những cách biệt đó. Đời sống của những tâm hồn bị gò bó khắt khe ngược lại với bản tính tự nhiên (tôi nói sự ngược lại với bản tính như là sự cố gắng thái quá, để chết những xúc động và chết hiện tại) nên nhìn chung quanh với con mắt của lẽ luật nghiêm khắc.
 - Tôi nghĩ hình như tôi đã là nạn nhân.

Chợt lời nói của người nữ tu là một cơn mưa dữ dội đổ xuống:

- Thật sự ngược lại. Từ qua tới nay trong này đang ồn ào dao động về chuyện của ông và em Chi. Ông có biết là ông đã phá tan sự bình lặng của nội trú chúng tôi không? Thật là một điều phiền quá đáng không thể ngờ tới hậu quả của nó. Những nét chữ của ông viết đây là một sự dối trá nghiêm trọng. Chúng tôi bắt buộc phải nhận trách nhiệm bất chu đáo với gia đình em Chi. Ông hiểu rằng suốt buổi chiều hôm qua tôi đã bị dẫn vật hoài về chuyện ấy. Tôi đã nói chuyện rất lâu với mẹ Anh Chi hôm trước đây khi bà tới thăm em, để chúng tôi khám phá ra sự liên hệ bất bình thường giữa ông và em ấy. Thú thực đây là một “tai nạn” lớn đối với cả tu viện chúng tôi. Ngay sau đó Mẹ Bề Trên đã được thông báo và chúng tôi được lệnh giữ kín đáo chuyện này để khỏi gây xúc động trong chị em. Nhưng hình như đã muộn. Ông hiểu là ông đã làm cực lòng chúng tôi đến chừng nào không. Sơ giám thị hôm qua đã mất bình tĩnh đến độ suýt gây lộn với sơ Catherine. Bà đã đề nghị với tôi những biện pháp như có thể quy ông vào một tội để ông bị chế tài bởi pháp luật. Ông có thể bị tố cáo với cảnh sát nếu phía gia đình em Chi yêu cầu.

Cơn mưa dữ dội chợt ngưng đọng. Người nữ tu gỡ kính và ấn những ngón tay vào hai hốc mắt sâu, im lặng trong dáng mệt mỏi. Và tôi thì không kịp một giây để vuốt mặt, lặng câm như đá cúi gằm xuống. Vẫn y nguyên dáng ấy, những ngón tay úp trên mặt, người nữ tu để rơi giọng mình nhỏ xuống:

- Nhưng đến sáng nay khi gặp lại mẹ của em Chi thì tôi cảm thấy thoải mái được đôi chút. Bà tỏ ra là một con người rất tình cảm và tế nhị khi nói chuyện với tôi về ông. Bà cũng yêu cầu chúng tôi đừng gây rắc rối chi cho ông nếu gặp. Chỉ tội cho em Chi, (giọng bà lạc

hắn đi, nghe lạ như tiếng vang vào một bờ gỗ mục nào) em ấy còn quá nhỏ để biết mọi chuyện. Ông Huy này, (đôi mắt hoắm sâu không mang kính của bà lơ lơ nhìn tôi) nếu có thể được khuyên ông một điều, xin ông nghĩ thêm đó là một điều cầu khẩn nữa, không nên dắt vội một trẻ nhỏ ra khỏi cánh đồng thơ ấu. Ông đi dựng một thiên đường mà ông mộng tưởng nhưng ông lại vô tình phá vỡ một thiên đàngong hồn nhiên quý giá hơn gấp bội. Ông có biết xót xa?

Người nữ tu đưa tôi trở về thăm lại khu vườn ngày nào mà tôi đã đến. Tiếng nói của bà âm theo cả gió cả mây của bầu trời quá khứ mang mang một nỗi nhớ. Tôi nhớ, cũng một lần mẹ Anh Chi đã khuyên tôi như vậy, lần Chi đau vùi trong cơn sốt. Khác chẳng những sự thân thiết mà tôi được sống ở khu vườn ấy, cây cối vỏ non và những sỏi trắng, nước hồ và những âm động quen thuộc. Tôi nhận ra rằng sao mọi người cứ cố tình xô đẩy tôi mãi xa Chị Đã mẹ em và bây giờ người nữ tu già ở nội trú này, họ đều lên án và nhìn tôi với sự chăm chú lẫn nghi ngại, khe khắt. Họ đẩy tôi xa Chi hay là làm công việc trái ngược lại mà họ vô tình không biết, xô lại gần Chi hơn.

- Mời ông theo tôi.

Tôi lưỡng lự bước theo sơ giám đốc ra ngoài. Hồn tôi đã trốn đi đâu đó. Tôi bước với bóng tôi đổ trên những phiến gạch xám hành lang. Nắng buổi sáng chủ nhật hời, rồi sẽ vô tình. Đà Lạt là cơn mưa vội, nắng vội, rồi sẽ không còn gì nữa cả. Nhưng hạt nắng uống những hạt mưa và những hạt mưa vỡ tan đi những hạt nắng ấm. Ta rồi sẽ bỗng dừng. Em rồi sẽ bỗng dừng.

Đứng lại ở chân thang, sơ giám đốc nói với tôi:

- Trên này là phòng của các em nội trú.

Bước theo bà và tiếp tục đi thêm một đoạn hành lang nữa, tôi đoán là

bà sẽ bà sẽ đưa tôi đến gặp mẹ Chị Ngoài nỗi hồi hộp của một người sắp gặp một người quen đã xa lâu ngày, tôi còn nỗi hồi hộp của một tội phạm. Rồi tôi sẽ cúi đầu, sẽ lặng thinh để nghe thêm những trách móc những dằn vò, luận tội. Không làm sao tôi quên được đôi mắt của mẹ Anh Chi đã nhìn tôi đã nhìn rập tôi như không rời những lần tôi chợt nhận ra mình đang đứng bên Anh Chi Có khi bà đứng sừng sững trên đầu một con dốc mà chúng tôi vừa leo tới. Có khi bà ở ngay trước mặt giữa đất trời trên thang nơi chúng tôi đang hớn hờ vui đùa. Bây giờ, đôi mắt ấy sắp đối diện thực với tôi bằng cả những lời nói. Tôi nghĩ, không biết một lời nói sẽ bắt đầu như thế nào. Suốt những căn phòng im vắng, đám trẻ nội trú hình như đã được lừa hết xuống dưới sân và dưới vườn ngày chủ nhật. Những hàng giường đồng loạt kê sát nhau nằm im lặng như những cuốn sách đặt ngay ngắn trên giá. Chăn mùng gối nệm thứ tự đồng loạt. Đứng lại trước một cửa phòng, tôi để ý chiếc giường không “đồng phục” nằm lạc lõng hẳn với những chiếc giường khác. Chăn mùng đầu mắt, đồ đạc xếp ở chiếc tủ thấp ở đầu giường cũng đầu mắt. Chỗ trống vừa được bỏ lại. Tôi nghĩ tới Chi và chiếc giường bất hạnh, rồi sẽ lạnh không hơi thở thơm của một người con gái nhỏ dễ thương. Suốt một mùa hè này hay mãi mãi.

- Ở đâu cả rồi nhỉ?

Nói với căn phòng trống sau khi đã đưa mắt tìm kiếm một lượt các nơi, sơ giám đốc hơi chau mày:

- Chả lẽ họ đi vòng lối trước xuống phòng tôi rồi.

Ở phòng kế đó chúng tôi gặp sơ giám thị, bà đang dỗ một đứa trẻ nằm lười không chịu xuống sân chơi.

- Con nhỏ nằm lười suốt ngày như đau.

- Có nắng, cần phải đưa nó xuống sân.
- Em cũng nghĩ vậy.
- Họ đâu cả rồi hở, sơ?
- Bà mẹ của em Chi phải không ạ, mới vừa xuống rồi.
- Tôi có ý đợi bà ở trên phòng tôi này giờ.
- Em mời rồi và nói có cả ông Huy ở dưới đó nữa. Hình như bà to không muốn nói rằng phải vội để kịp có người nhà tới đón lát nữa.
- Hiện giờ bà đâu rồi?
- Bà hẹn sẽ trở lại gặp sơ sau.
- Ban sáng bà có nói với tôi về khu viện mồ côi mà bà mới vừa lập ở một vùng ngoại ô Sài Gòn tuần trước. Hình như bà có ý muốn nhờ tu viện nữ tiếp tay.
- Em cũng nghe bà nói tới ban này.
- Có những người sống một đời với một lý tưởng, thật đáng quý như bà.

Tôi bị bỏ quên trong câu chuyện của hai người. Sau đó thì tôi để mặc họ, ra đứng vịn tay ở ngoài ban công nhìn xuống sân, nhìn xuống đám trẻ đang nhỡ như xung quanh những gốc bích đào lớn đơm đầy hoa đỏ, cả những vũng nước nhỏ mà tôi thấy trên sân sau một cơn mưa vội. Những vũng nước ngập nắng nằm loang lổ trên sân gạch nhỏ trông như những tảng màu lơ tay của người họa sĩ trên khung vải, một màu vàng nhợt nhạt vô hồn buồn tênh. Có những cơn gió đã cúi mình xuống trên những vũng nước ấy, vẽ những sợi sóng nhỏ trên mặt sân tưởng như bắt đầu trở thành hoang lạnh, quang cảnh của một nơi chốn rồi sẽ đóng rêu phủ bụi. Tự nhiên tôi nghĩ thế, rồi những khung cửa vòng cung và mái ngói đỏ quạch kia, sẽ chẳng còn màu sắc chẳng còn hình dáng gì nữa trước mắt tôi. Khi nơi này đã

vắng bóng Chi, tất cả đều vô nghĩa vô âm.

Đám trẻ đang chơi ở giữa sân bỗng dạt ra làm tôi chú ý nhìn chăm chú xuống phía dưới. Tôi bấm chặt những đầu ngón tay mình trên bờ lan can khi nhận ra ba người đang đi ra phía cổng: Sơ Catherine, Chi và mẹ Chi với những chiếc vali nặng. Buổi sáng chủ nhật hời, em sẽ xa tạ Chi mặc áo măng tô màu xám khăn quàng đỏ. Có thể em hãy còn đau, làm sao tôi biết được. Và làm sao em có thể biết được tôi đang đứng lặng ngueroi trên này để nhìn theo. Buổi sáng chủ nhật hời, rồi ta sẽ mất em. Em đi khép nép bên mẹ từng bước nhỏ, trông như con chim lần đầu tiên xuống sân, theo mẹ đi tìm ăn. Hình ảnh của một thuở tôi đã liên tưởng tới nơi thành phố cũ những lần gặp Chi theo mẹ đi lễ. Thuở mà em chỉ có mỗi một màu áo trắng và tôi thì thường hay có những viên kẹo ngủ trong túi mỗi lần sang chơi với em, học với em và giận dỗi vu vơ với nhau suốt buổi. Thuở mà mẹ Chi nhìn tôi bên Chi với hình ảnh dễ thương không chút nghi ngại. Người đàn bà ấy, bấy lâu thường có một màu áo củi gỗ giờ cũng đã thay đổi. Chiếc áo màu hồng hoa rắc đầy cho tôi hình ảnh một đời sống hạnh phúc của bà.

- Kìa, họ đã ra gần tới cổng.

- Có lẽ tôi phải xuống gặp bà ấy một chút.

Sơ giám đốc lật dật đi về phía cầu thang xuống. Bà đôi khi cho tôi thấy một sự nhiệt thành quá đáng trong những công việc, trong những hơi nói dài. Khoảng dăm ba phút sau tôi đã thấy bà đứng nói chuyện với mẹ Anh Chi ở cổng. Tôi đã được nhắc tới, hẳn thế, vì sau đó tôi thấy họ cùng hướng mắt về phía tôi. Những tia mắt thật xa, làm sao có thể thấy rõ được nhau, dò được lòng nhau. Dù thế tôi vẫn đứng run rẩy khuất nửa người sau cái cột lớn của hành lang. Tôi

quan sát kỹ từng cử chỉ của họ trong từng câu nói. Cho đến khi chia tay, những chiếc vali được chất lên chiếc xe màu trắng vừa đậu lại.

- Tôi tưởng ông cũng nên xuống gặp họ một chút chứ.

Sơ giám thị đứng ngay sau lưng tôi, bà ném tôi một cái nhìn ân huệ hiếm hoi của bà mà từ bao tháng nay tôi mới nhận được.

- Cám ơn sơ.

Tôi còn một chút may mắn là được thấy Chi thêm lần nữa ở đây, rồi em lên xe khuất mắt. Con chim nhỏ khuất mắt trong bầu trời yếu đuối của tôi. Chiếc xe tung lên một đám bụi đỏ trước cổng nội trú rồi xa dần. Ở một góc ngực tôi nhói đau. Cánh cửa nào đó vừa đóng lại tối sầm hồn tôi, lao đao. Trong một phút sống người ở trên cao nhìn xuống, tôi đâu nhận ra mình đang đứng bên cạnh người nữ tu này giờ.

- Chào sơ.

Tôi bước đi như chạy về phía cầu thang. Chào một khuôn mặt nữ tu nghiêm nghị của nội trú, tôi không quay lại với tiếng gọi đuổi theo của bà.

- ông Huy, ông không thể đi lối đó.

Mặc. Tôi cứ xăm xăm bước đi. Lúc lâu sau thì tôi biết mình đã lạc, tôi đi lung tung khắp nơi trong khu nội trú. Qua các hành lang, qua những căn phòng cửa sổ im lìm đóng lại, qua những lớp học thên thang bỏ trống, qua dãy hành lang khu bệnh thất. Tôi đi như người vô hồn trước những cặp mắt ngó nhìn và những tiếng xầm xì chỉ trở của các người nữ tu ở đây. Cuối cùng tôi cũng bước xuống được tầng dưới. Thay vì đi dọc theo hành lang thì tôi lại băng ngang sân để một lần nữa bị bao vây bởi mắt nhìn và tiếng xôn xao của mọi người. Ở phòng khách tôi bị chặn lại bởi sơ giám đốc đã chực sẵn.

- Cám ơn sơ.

Tôi cúi đầu chào bà. Và không kịp để bà nói gì, tôi lặng lẽ bước ra cổng. Ở đây tôi đứng lại để nhìn khắp khung cảnh nơi em yêu dấu đã sống qua một lần chót, nhìn những khung cửa vòng cung, vuông sân rộng và đám ngói quen thuộc, những người nữ tu áo xanh và dáng đi khép nép. Cám ơn những ngày chủ nhật. Cám ơn tất cả. Bầy sẻ cũ vẫn ríu rít bay nhảy trên mái hiên nhà nguyện. Tấm kính màu nơi ô cửa nào đã vỡ vẫn vỡ. Đám thông vẫn xanh trên đồi như những mùa nào đã xanh. Tình cờ tôi còn được ban thêm chúc hạnh phúc nhỏ là đã đặt chân đến tất cả những lối, những nơi thân quen mà hằng ngày em yêu dấu đã qua. Cám ơn ngôi trường vôi hồng, cám ơn những người nữ tu nội trú. Tôi chỉ tiếc là sao mình không được gặp lại sơ Catherine thêm một lần, như một lần từ giã biết ơn. Một mình làm lữ bước xuống con dốc, tôi nghe rõ từng tiếng sỏi lăn khô ròi rã dưới chân. Miền này rồi rất lạ. Domaine de Marie chìm khuất trong thế giới mơ hồ của tôi, mai kia sẽ chỉ còn là một đốm xanh trong quê hương ký ức. Em đã xa, tất cả vô nghĩa, vô hồn và vô sắc. Em để lại cho tôi những bước chân như bước vào khoảng không chết đuối giữa trời. Trên đường về tôi nghe tiếng chuông mười hai giờ vang lên trên đồi nhà thờ Chính tòa. Tiếng chuông đánh vỡ tan ngày chủ nhật của thành phố. Tôi thèm mình có thể khóc được, khóc ngất giữa một ngày đã chết. Nhưng sao hồn tôi bỗng khô như đá.

Trở về nhà tôi gặp cô Ngân vui vẻ la lớn lên: Thăng Hiện đã về rồi, không thể ngờ được. tôi cười với vô vàn hớn hở dặt tay người thanh niên cao lớn là Hiện đang đứng chống tay nhìn mái hiên bếp bị cành cây mục gãy xuống chém một góc đêm qua. Cô Ngân trở mắt hỏi tôi khi sực nhớ ra:

- Em Chi đâu?

Tôi đùa:

- Cháu bỏ quên áo măng tô ở nhà nên không có túi để mang em ấy về. Tiếc quá, chắc trưa nay cô định cho ăn ngon lắm.

Nhìn tôi là lạ rồi cô Ngân bỏ xuống bếp dọn cơm. Suốt bữa ăn tôi nói chuyện luôn miệng và luôn bày trò cười. Hiện bảo không ngờ tôi vui tính quá và bữa ăn trở nên ồn ào tiếng nói cười của chúng tôi. Buổi chiều tôi theo Hiện lên phố đi nhậu, hấn uống chừng nào rượu tôi uống chừng nấy. Khuya về say khướt. Rồi nhớ tới Chi, tôi nằm khóc thút thít như đứa trẻ con.

Đinh Tiến Luyện

Anh Chi yêu dấu

Chương 11

Tôi biết rồi tôi mất Chi. Đà Lạt là một cơn mưa vội, như cái rừng mình đau đớn, đem mùa hạ khuất. Hồn tôi còn một đám cây khẳng khiu đen đũi sau cơn cháy rừng, đứng khóc không giữa trời. Làm sao tìm lại được những ngọn lá xanh tươi cũ, cây đen cúi đầu, vỡ vụn từng nhánh sầu mệt mỏi. Em xa tôi, những ngày chủ nhật chỉ còn là một đám mây trắng, buồn tênh. Thành phố, quê hương của gió những chiều lòng lộng trên con dốc, trên mặt hồ, tôi đốt thuốc vàng cả tay. Vào quán quen thuộc gọi một tách cà phê và một ly sữa nóng, tôi nhớ Chi đến lịm người. Đi qua phố, mua hai trái bóng bay cột vào

đầu ngón tay, tôi ngờ ngẩn như người mất trí lang thang hết con đường này đến con đường khác. Dừng lại trước cửa tiệm sách tôi thấy Chi loáng thoáng đầu đó, đôi mắt em, mái tóc nghiêng và đưa những ngón tay vẫy, rồi làm lủi đi quạ Chủ nhật và những đứa con trai con gái đi bên nhau trên phố. Tôi thêm một túi hạt dưa đầy, cắn vỡ những tiếng dòn giữa hàng răng trắng muốt, môi em dính son đỏ của những ngày tết đã quạ Và những viên kẹo ngậm tan để lại một giọt rượu tê trên đầu môi, giờ cũng không thể nào tìm lại được.

Những tiếng cười, lời giận hờn chia nhau đã bay xa.

Buổi trưa về nhà, cô Ngân hỏi: Chi đâu, tôi lật ngực áo măng-tô rộng ra chỉ vào cái túi nói, cháu bỏ em ấy ở trong này nè. Những buổi chiều tối đậm với chiếc áo măng-tô rộng thùng thình tôi đã đi dạo với Chi quanh bờ hồ. Ở xa có thể làm tôi là một người to lớn, một ông già bụng phệ chẳng hạn, vừa đi vừa trầm tư với cây cần hoặc phì phà với cái “píp” (tôi nói với Chi thể và hai đứa khúc khích cười).

Nhưng thực sự trong chiếc áo rộng này là tôi và Chi, người con trai hai mươi một và người con gái mười ba tuổi hơn.

Người con trai nói:

- Tôi là Huy.

Người con gái nói:

- Còn tôi là Anh Chi.

Người con trai xòe bàn tay ra:

- Sao tay tôi lạnh ngắt?

Người con gái cũng xòe tay ra:

- Ồ, tay tôi cũng thế.

- Có thể cho tôi... mượn tay cô một chút được không?

- Chi vậy?

- Tôi cũng không biết nữa.

Người con gái đưa những ngón tay ngang mắt một cách tinh nghịch để người con trai đón lấy. Những ngón tay của hai người đan nhau ấm áp. Họ đi bên nhau một lát, người con trai cất tiếng:

- Tôi có một bờ vai đợi.

- ông đợi đã bao lâu?

- Từ thuở tôi biết người. Từ thuở người mở rộng mắt lớn không và nhìn tôi dễ thương như một con nai sao. Người là hương mật ong ngây ngất.

- ông nói, như người trong mơ.

- Tôi mơ, vâng, tôi mơ suốt đời sống. Mà này ...

- Chi vậy ông?

- Cô có thể cho tôi mượn... cái đầu của cô được không?

- Thế nào được ạ?

- Chẳng hạn như cô có thể ngả đầu vào vai tôi.

Người con gái nhỏ tựa đầu mình vào vai người con trai. Hương ở mái tóc nàng tỏa thơm hương của loài ngọc lan mùa hè ngan ngát trong hơi thở. Họ đi bên nhau hạnh phúc như đôi tình nhân. Đám cỏ nằm dưới bước chân qua của hai người hân hoan cất tiếng hát và đám mây trên nền trời kia hình như cũng muốn phủ thấp xuống trên đầu những người yêu nhau.

Bỗng Chi giật chân đứng lại, phụng phịu:

- Em hết muốn thế.

Tôi vờ ngạc nhiên:

- Gì cơ?

- Em không thích ông ông tôi tôi nữa, nghe người lớn dễ sợ.

- Ừ, người lớn dễ sợ. Bây giờ em làm... em làm gì để anh có thể bỏ

em vào túi áo anh được nhỉ?

- Em chả biết nữa.

- EM làm.. con gà con nhé?

- Con gà con kêu “chiếp chiếp” ấy hở?

- Ừ, lông nó vàng mượt.

- Nó hay đòi ăn không anh?

- Có chứ, nó đòi ăn cả ngày và kêu “chiếp chiếp” cả ngày.

- Thế thì nó giống em.

- Nhưng nó dễ thương lắm kia, cái mỏ đỏ nhỏ xíu và đôi chân chạy lảnh xảnh nữa.

Ngắm nghĩ một lát rồi Chi gật đầu chịu nhận là con gà con dễ thương. Chi thọc tay vào túi áo khoác.

- Rồi, em nằm trong túi áo của anh rồi đó.

Tôi háng giọng:

- Gà con ời!

- ...

- Sao anh gọi, Chi không thưa?

Chi dụi đầu vào cánh tay tôi:

- Em quên mất. Anh gọi lại đi.

- Em gà con ời.

- Da.

- Em gà con ầm không?

- Thưa anh, em ầm lắm.

- Em gà con thích đi chơi xa không?

- Xa là ở đâu ạ?

- Xa là đi mãi mãi, đi không bao giờ heen tới.

- Em sợ.

- Sợ chi nhỉ?
- Nhỡ em đi lạc thì sao?
- O', có anh đi bên cạnh mà. Em gà con ở trong túi áo anh mà.
- Nhưng nhỡ anh cũng lạc luôn.
- Thì cũng chẳng sợ. Bởi đi lạc hai người là bắt đầu một đời sống mới. Quê hương của họ sẽ ở bất cứ nơi nào mà họ thấy đẹp. Quê hương của những người yêu nhau đó em gà con, sẽ tuyệt vời.
- Anh hẹn em đấy à?
- Em có thấy ở phía chân trời kia ...

Chi ngúng nguẩy, cắt ngang:

- Thôi, em bỗng dưng thêm một ly sữa bây giờ.
- O', gà con đâu có biết uống sữa.
- Nhưng em là gà con nằm trong túi áo anh. Thôi, bây giờ em nằm yên nha anh.
- Em ngủ đấy à?
- Vâng.
- Chúc em ngủ ngon nha.
- Không, anh phải chúc em ngủ mơ cơ.
- Chúc em gà con của anh ngủ mơ.
- Mơ thấy gì hử anh?
- Thấy quê hương của chúng ta Thấy anh và Chi, thấy chúng ta ở mãi bên nhau, hết một đời người.

Tôi đứng khựng trước mũi đèn pha của chiếc xe vừa dừng lại cách ngoài một bước. Bị chói mắt tôi không nhận ra Trường ngay cho đến khi hắn mở cửa xe bước xuống, reo lên:

- Bạn ta, dạo này chịu khó lang thang dữ.
- Ủ', sắp lang bang nữa.

- Đừng lạ chứ. Hút thuốc đấy à?

- Sắp ghiền rồi.

Trường vỗ vai tôi cười. A, bạn ta thất tình lớn. Tôi chui vào ngồi cạnh hắn, nói: có “tình” để mà “thất” còn là một điều hạnh phúc. Đèn xe pha một vệt ánh sáng đâm thủng đám sương mù dày đặc trước mặt. Đêm bỗng sâu thẳm mà tôi không bao giờ hay. Đêm bỗng cô đơn mà tôi không bao giờ ngờ. Và đêm là những vì sao khóc rét mướt trên bầu trời tôi chưa bao giờ tìm thấy.

Búng mẩu thuốc bay ra khỏi xe, tôi dựa đầu vào ghế, nhắm nghiền mắt lại. Đêm mơ hồ hiện ra, đêm mênh mông huyền hoặc ủa tới. Tôi ủ sâu đôi bàn tay dưới là da ấm mà nhớ Chi vô cùng. Giờ này em đã ngủ hay còn thức, không biết em có nhớ tôi. Nhớ anh nha Chi. Nhớ những con dốc và những ngày chủ nhật, khúc bánh mì buổi sáng trên đường tung tăng và những lời chúc về ngủ ngon về ngủ mơ ngọt môi. Nhớ anh Nha Chi, trên đầu giường trong lời kinh nguyện buổi tối. Em về với một bầy chim trắng. Anh về lang thang mãi với nỗi buồn của anh suốt đời này.

- Cậu có vẻ đau hử Huy?

- Cũng ngứa ngứa thường thường vậy.

- Cậu lo học quá mà.

- Đâu có, chẳng học được một chút nào cả mấy tuần nay. Chắc phải bỏ thi mất thôi.

- Đừng đùa.

- Thật mà. Sách vở còn mới nguyên.

- Thì cứ thi đại. Thi cầu may.

- Thực sự là không có can đảm. Mình đang nghĩ làm sao để thi kỳ hai đây.

- Ta cũng như cậu.

Trường nhấn ga và quẹo gắt ở một ngã rẽ, tôi chúi hẳn vào người hẳn, rồi chiếc xe lao như bay trong đêm tối. Đồi bỗng dưng có một nỗi buồn. Đồi như một khúc nhạc buồn. Trường bảo lên phố nhé, tôi gật đầu không ý thức. Chúng tôi vào quán đợi hai phin cà phê và đốt nối tiếp những điếu thuốc.

- Sao ta thêm được chết qua Trường ơi.

- Cậu nhắm rồi đấy nhé. Không lẽ lại say.

- Ừ, say. Say ngất người.

Tôi đứng vương vãi hai tay ở trước cửa quán nhìn lên trời đêm. Có một chùm sao màu tím nào đã rớt vào mắt em.

- Tập nhạc của cậu tới đâu rồi?

- Ta đang viết một tình tự khúc dài một trăm trường canh, vì thế chưa thể in ngay được.

- Nhất định làm một điều vĩ đại đấy à?

- Nhất định chứ.

Trường đưa tôi về nhà hẳn. Cả nhà đã tắt đèn đi ngủ, nhưng khi chúng tôi nói chuyện với nhau trên cầu thang thì Liên và Chúc tung cánh cửa chạy rạo huDrong d, treh

- Tưởng ngủ cả rồi chứ ?

- Bọn này đang kháo chuyện tưng bừng. Tai chị Liên thính ghê, mới nghe bước chân thôi là chị ấy biết ngay có anh Huy tới.

Hai người con g ai ừa vào phòng Trường. Chúc như một con sóc tinh nghịch lục lọi mọi thứ, như tìm kiếm rượt bắt một ai núp đâu đó.

- Làm gì mà vô phòng người ta phá dỡ vậy.

Trường la lên. Chúc cũng la lên, to hơn:

- Kiếm con mậ Nó làm bọn em mất ngủ này giờ.

- Đừng có nhảm, ma ở miệng mi đó.
- Thật mà. Chúc cười khi ngó xuống gầm tủ, rõ ràng là nó chạy lung tung trong phòn anh, làm đổ một cái gì đó.

Trường cầu nhàu khi nhặt cái khung ảnh bị rơi xuống đất. Cả cái bình hoa bằng gỗ cũng bị đẩy từ mặt tủ, đám hoa vãi rơi vung vãi. Lại cái con mĩ meo của chúng mi, chuyên nghề phá hoại. Chúc cãi, ai biểu anh nuôi chuột trong phòn glàm chị Liên đứng tì tay ở khung cửa sổ mở nhìn xuống phía dưới, gió lùa dạt mái tóc nàng bay bay về phía sau mà tôi thấy hai bờ vai áo trắng của nàng nổi bật lên một khoảng trời đêm. Vài tờ giấy để trên bàn gây những tiếng động nhẹ khi bị gió thổi bay xuống.

Trường nói:

- Đóng cửa giùm Liên, để bay hết cả.
- Bay mất cả linh hồn tôi bây giờ.

Liên khép cửa sổ lại nói với Chúc.

- Thủ phạm là cái cửa mở, con ma của bọn mình là gió chứ không phải là con mĩ meo. Nghi oan cho nó tội nghiệp.

Chúc lại bên cái cửa sổ, mở tung ra. Trường hét lên khi đã ôm lấy cây đàn:

- Nhỏ này phá anh mi dữ.

Chúc nhìn tôi:

- Em muốn nhìn thấy gió thổi bay linh hồn của anh Huy ra sao.

Tôi khoanh tay trước ngực:

- Không thấy tôi đã phải giữ chặt nó như thế này à?

Tiếng ca của Trường ậm ừ theo tiếng đàn. Tình tự khúc thứ hai của hắn mang tên “Dạ khúc tặng một chùm sao”, đại khái kể lại một chuyện tình vỡ, vỡ như sao vỡ còn lấp lánh. Hắn diễn tả cho tôi nghe

thế. Thực sự tôi cũng chẳng hiểu thứ ngôn ngữ siêu thực vĩ đại mà hẳn viết với những nốt nhạc đen trắng, những dòng nhạc đầy công phu dập xóa sửa bỏ tới ba bốn trang. Tình cờ tôi nhận ra được câu thơ của nhóm siêu thực Dada mà tôi thích. Nghìn triệu mớ sao trên trời cũng không ngọt ngào bằng đôi mắt em. Trường gật gù hát, với tiếng đàn đệm, mười ngón tay hẳn bấm trên phím và cả thân mình gò xuống hay vươn lên diễn tả từng nốt nhạc. Từng nốt nhạc vặn mình đau đớn. Từng nốt nhạc bị thương tan tác. Tôi dựa lưng vào tường nhắm nghiền mắt lại. Và Chi dần hiện ra. Bắt đầu từ đôi mắt là hai chấm sáng, gió gọi mái tóc và những ngón tay hồng em vươn cao. Rồi thắm cỏ non và gót chân son, tiếng cười khẽ vờ từng sợi nắng của một sớm chủ nhật. Anh Chi đứng trước mặt tôi, chiếc khăn quàng màu đỏ và mái tóc em bay bay.

- Chi.

Chi giật mình quay lên, đôi mắt ngơ ngác. Vừa nhìn thấy tôi em đã vội cúi xuống.

- Không nhớ anh chút nào sao?

- Không thương anh chút nào sao?

Chi khóc nức nở. Đôi mắt em tối sầm. Là hai chấm sáng đã tắt hẳn, em biết mất. Đôi bờ môi tôi ngậm vào nhau thêm một điều thuốc.

Trường bỏ xuôi hai tay trên chiếc đàn đặt trong lòng, hỏi tôi:

- Được không?

Tôi chỉ có một câu trả lời không phải bặt tâm:

- Được chứ.

Chúc sán lại chỗ chúng tôi:

- Tiếc là thiếu một cái mũ rách để trước mặt, anh Trường ạ.

Không để ý tới câu nói đùa của em, Trường mời một điều thuốc. Liên

đứng ở chỗ chiết tử thấp yên lặng này giờ, đến ngồi bên mép giường hỏi tôi:

- Sao lâu rồi không thấy anh Huy dẫn công chúa của anh Huy tới chơi.
- Công chúa nào?
- Công chúa Domaine đó, anh cứ hay vờ.
- Ừ nhỉ.
- Ừ nhỉ là sao?
- Tôi quên mất, đã lâu không tới thăm nom xem cô ta ra sao.
- Có thật là anh Huy quên không?
- Tôi vô tình quá đi thôi. Không hiểu cô ta có còn ở đó đợi tôi.
- Chứ nhà cô ta ở đâu?
- Trên trời.
- Cô ta là chim hờ?
- Đúng vậy.
- Anh quen cô ta trong trường hợp nào?

Tôi quen Chi thoát tiên là một giấc mơ Tôi mơ thấy hồn tôi là vườn cây xanh và em là con chim trắng của trời gửi xuống. Trong một buổi sáng ngập nắng em tới thăm vườn tôi. Những bước chân chim em tung tăng bay nhảy, những tiếng reo của lá tôi hân hoan ca hát. Bầu trời xanh và những ngọn cỏ mượt, rồi chúng tôi quen nhau. Cho hết một buổi sáng và một buổi chiều ... Rồi chim bay mất. Em về với quê hương của em là bầu trời thanh thanh. Em có hẹn tôi, bao giờ mời anh lên thăm. Nhưng quê hương của em thì xa vời quá mà hồn tôi thì nặng nề quá. Em yêu dấu, có lẽ chúng ta sẽ thất hẹn nhau.

Tôi nhìn Liên, nhìn đôi mắt phồng vẩn của nàng.

- Cũng phải có sự bắt đầu nữa cơ à?

- Có chữ, hoặc xếp đặt hoặc tình cờ.
- Nếu thế để tôi kể cho các cô nghe.

Bắt đầu tôi và nàng như thế này. Buổi sáng tôi ngồi ăn điểm tâm ở một bờ cửa sổ và để quên lại những mẫu bánh nhỏ. Ăn xong, trong khi tôi ngồi nhẩm bài ở chiếc bàn gần đó thì nàng đến. Con chim trắng đậu xuống và nhặt những mẫu bánh vụn ở bờ cửa sổ ấy. Dễ thương làm sao. Tôi ngồi bất động để ngắm nàng suốt một phần buổi sáng, trong lúc nàng tha thẩn mãi trên những tủ, những giá sách của tôi (ý chừng như muốn làm tổ ở một ngăn nào đó), cho đến khi tôi len lén đứng dậy và đóng ập cánh cửa vào ... Đó là một sự bắt đầu, tình cờ và xếp đặt.

Tôi cảm như có chất ngọt ở lời mình nói, Chúc và Liên ngồi xô lại với nhau đòi tôi kể tiếp. Họ là những trẻ nhỏ đợi được nghe chuyện.

- Anh Huy kể tiếp đi, bắt đầu từ buổi sáng ấy rồi sao nữa.

Bắt đầu từ buổi sáng ấy học trò đan một chiếc lồng để nhốt chim vào đó. Lồng là mười ngón tay thương yêu, học trò không lúc nào rời cô bé yêu dấu. Khi học bài, bé tung tăng trên trang vở. Khi tới trường bé ngủ ngoan trong cặp. Thầy giáo khuyên học trò hoài, học ban toán thì mơ mộng ít thôi. Vâng dạ rồi quên mất. Học trò ban B bỏ cả sách vở bút thước compas, lo đồ dành.

oooy que

.

lo chuyện trò với chim. Này bé yêu dấu, trên trời có đám mây bay Anh thương bé biết chừng nào. Anh thương bé, bé đâu có hay Ai ngờ, từ buổi chiều ấy chim nhỏ bay mất. Khung cửa sổ chơ vơ buồn. Người học trò đứng ngẩn ngơ đợi ở đó suốt những buổi sáng những buổi chiều, nhưng bé yêu dấu đã không bao giờ về thăm lại. Người

học trò bỗng trở thành thi sĩ và sách vở của chàng bỗng nở đầy những dòng thơ. Đời sống của một tâm hồn mộng tưởng là tôi có thể đã bắt đầu từ đó.

Tuyệt vời, Chúc nói, thế nghĩa là gì nhỉ. Liên bảo, mi mâu thuẫn ghê đó nhỏ, rõ ràng là mắt mi trĩu trên vai ta này giờ. Thôi, đi ngủ đi. Chúc khám phá ra:

- Ủ, phải đấy. Em buồn ngủ quá chừng. Chị cũng đi ngủ chứ.
- Mi không thể ngủ một mình à?
- Em sợ... con ma hồi nãy.
- Đóng cửa sổ kỹ lại.

Chúc và Liên trở về phòng. Trường nói với tôi:

- Đêm nay cậu ngủ lại đây nhé.

Tôi thấy mình dễ dãi với mình:

- Thì ngủ... lang một bữa.

Đêm có trăng. Trường tắt đèn phòng chỉ để lại bóng đèn nhỏ ở bàn ngủ, chúng tôi ra ngồi ở ngoài bao lơn hẹp ngay sát cửa phòng nhìn xuống khu vườn trước nhà. Trường hỏi tôi, cậu uống rượu không và hần ôm ra một chai đã vơi hết nửa. Làm một ly nhỏ cho nóng người. Tôi từ chối và nhớ tới lần ngất ngư với Hiện từ phố về. Say đã ru người ta quên được, hay say để người ta nhận ra nỗi cô đơn vô vọng của mình sau đó? Trường làm lì mở chai rượu ra nốc từng ngụm một mình.

- Mi cóc phải là bạn rượu của ta.

Chỉ dăm ba ngụm sau tôi đã thấy hần thấm rượu, ngồi dựa lưng vào cửa chết người như tượng đá, hỏi gì hần cũng cười khan không trả lời.

- Người lại say rồi.

Liên ở trong bóng tối sau lưng tự bao giờ mà tôi không hay. Nàng bước ra, ánh trăng mỏng dọi trên khuôn mặt nhợt nhạt của nàng một sự rụt rè e ngại. Tôi lên tiếng:

- Chưa ngủ hử Liên?

Nàng cười khế:

- Dạo này Liên bỗng nhiên lười lĩnh ngủ đêm.

Hai mắt ngược lên để động một vùng sáng trên da mặt xanh xao, Liên tựa người bên khung cửa sát cạnh Trường, hai tay nàng ử sâu trong túi áo len:

- Hai người định ướp lạnh ở ngoài này hay sao?

- Không, ướp trắng chứ.

Tôi cười chỉ Trường đang ngồi rũ người:

- Và ướp rượu nữa.

Liên vào trong lấy chiếc chăn dạ ra quấn một vòng lớn phủ khắp người Trường chỉ để lộ cái đầu. Trông hẳn ta lúc này đúng là một pho tượng đá nặng ký. Liên cần nhằn:

- Đã một lần đau dữ mà không nhớ. Uống rượu còn ngồi lạnh nguy hiểm chết người được. Ông làm ơn vào ngủ cho em nhờ.

- Ông ấy chắc hay say luôn hử Liên?

- Thỉnh thoảng khi có bạn bè thôi anh.

- Tiếc quá.

- Tiếc sao ạ?

- Tôi không thể cộng ly cùng bạn được.

- Tưởng tượng anh Huy mà say rượu chắc phải buồn cười lắm.

- Sao lại buồn cười?

- Thì, người nào với khuôn mặt ấy.

- Cô có nghĩ rằng, ít ra một lần tôi say rượu đến nỗi suýt gục tại chỗ

không?

- Liên không tin.

- Sao vậy?

- Tại Liên nghĩ anh Huy sống có vẻ “thiền”, có vẻ bình an quá đi.

- Có vẻ thôi nhé.

- Và nhiều phần thực như vậy.

Tôi yên lặng nhìn xuống đám cây đen lay động dưới vườn. Bất chợt

Liên cất giọng lạ:

- Xin lỗi cho Liên tò mò hỏi anh Huy thế này nhé...

- Chi vậy?

Liên hơi xích lại gần tôi như cái nghiêng người:

- Hai người chắc yêu nhau đã lâu?

Tôi giật mình một chút:

- Liên hỏi ai?

- Thì chuyện anh Huy và Chi đó. Hai người yêu nhau từ lâu rồi phải không ạ?

- Sao Liên lại hỏi thế?

- Tại Liên muốn biết một chút về tình yêu giữa hai người. Tò mò vậy mà.

Tôi muốn nói là tại sao Liên lại nhìn thấy như thế là tình yêu và gọi thết là tình yêu.

- ... Tự dưng Liên linh cảm vậy. Có lẽ mọi người cũng đều nhìn ra bình thường như Liên vậy.

- Đó chỉ là cái bình thường thôi nhé.

- Bình thường giữa một người con trai và một người con gái chỉ có một sự liên lạc duy nhất là tình yêu mới lâu bền được.

- Tôi lại nghĩ khác. Không nhất thiết phải là tình yêu. Có nhiều thứ

tình còn tuyệt vời hơn tình yêu nữa kia.

- Anh muốn nói tới một thứ tình nào khác?

- Cũng chẳng nhất thiết phải có một tên gọi cho sự liên lạc tình cảm giữa hai người.

- Liên chịu. Đó là thế giới riêng của anh, ai mà hiểu nổi.

Lặng thinh một lát. Lúc này tôi mới nhận ra đám hoa vàng ở hai bên bờ cổng, lối nhỏ ven theo hàng cây bờ rào, những ghế đá và bụi chuối ở góc vườn mờ trong ánh trăng non huyền hoặc. Tôi lặng yên nghe tiếng gió rì rào trong các bụi lá từng chập tưởng tượng như bước chân ai về qua, ghé thăm.

- Anh Huy này, Liên gọi sự chú ý của tôi, nhưng có một điều Liên hiểu, không làm được là, hử anh Huy hạnh phúc lắm.

Hạnh phúc. Bước chân nào đó vội vã xa rồi. Tôi bỏ khu vườn nhìn ngược lên trời để ngăn nỗi xót xa như chực ứa ra ở hai khóe mắt đã nặng nề. Mảnh trăng non buồn bã của những câu thơ: Đêm nay có một nửa trăng thôi. Một nửa trăng ai cắn mất rồi. Ta nhớ mình ta thương đứt ruột. Gió làm nên buổi chia phôi. Mảnh trăng tho ấu trên thềm cửa nhà Chi, lần sinh nhật đầu tôi ở bên em. Mảnh trăng đợi, mảnh trăng hẹn sẽ lên đỉnh trời vằng vặc ánh sáng, có phải bây giờ vẫn còn thỉnh thoảng nhốt tôi? Và khi em thực sự lớn lên, tất cả mọi điều biến hết. Chẳng còn là tôi chẳng còn là em và thiên đường vỡ vụn rơi vào một cõi nào của ký ức kẻ mất trí, sẽ không bao giờ còn tìm lại. Hạnh phúc, sự có mặt của ý nghĩa một cuộc sống. Hạnh phúc mà thiên đường hẹn của tôi và Chi đang rây đầy sa mù mơ hồ, buốt giá.

Tôi khóc, nước mắt đầy mặt mà tôi không biết và không ai biết. Đà Lạt là một đêm lạnh ôm lấy tôi.

Đêm với những giọt sương, đêm với những cơn gió, đêm với nỗi nhớ quay quắt mà tôi chưa bao giờ cảm nhận. Khóc câm khi không còn nén nỗi để vỡ thành tiếng, khổ sở vô cùng. Tôi gục mặt, cắn chặt bàn tay trên đầu gối mình mà khóc thành tiếng lớn. Liên hoảng hốt kêu lên:

- Anh Huy, anh làm sao vậy, anh Huy.

Đầu tôi căng lên một cơn nhức dữ dần cùng với cơn ho rút người.

Lúc này, tôi tưởng mình có thể ngất đi được.

Đinh Tiến Luyện

Anh Chi yêu dấu

Chương 12

Tuần lễ thi qua đi, tôi đã bỏ. Dù biết như thế là để lỡ một phần của đời mình, nhưng sao tôi không thể cố gắng được. Sách vở buồn tẻ đến nỗi mấy tuần lễ liền tôi không động tới, có cuốn bị gió hất tung từ trên bàn xuống đất vẫn không được nhặt lên. Cô Ngân hỏi cháu đau hả, tôi trả lời: Cháu muốn chết quá. Thỉnh thoảng cơn nhức đầu tìm đến, làm căng các dây thần kinh hai bên thái dương buốt tới nỗi tôi không còn thiết đến gì nữa hết, nằm ôm đầu ngu ngơ như người mất trí. Trường đến tôi, hẳn đã lo ghi danh, nộp đơn thi và bây giờ lo cả việc lấy số báo danh và thời khóa biểu thi cho tôi nữa.

Hắn nói nhu là hẳn có trách nhiệm được cho người khác: Cậu không thi, tôi không yên lòng chút nào hết, thà rằng thi rớt. Nếu biết chắc

mình sẽ rút tôi không chơi trò may rủi. Chỉ có lý do đó để nói với Trường, bởi tôi có học gì đâu trong những tuần lễ cuối năm. Tôi bỏ thi Tôi quyết định thêm một lần nữa, tôi sẽ rời bỏ nơi đây.

Đà Lạt của buổi sáng hôm tôi đứng chờ ghi vé máy bay là những đợt nắng vàng ấm áp trên vệ cỏ bên đường, ngọn gió vừa đủ lạnh để thấy nhớ một bàn tay quen thuộc. Đà Lạt đúng là quê hương để người ta tương tư nhau. Tôi cầm cái vé máy bay vấy trước mặt cô Ngân nói rằng ngay lúc này cháu đã cảm thấy nhớ Đà Lạt rồi. Buổi chiều tôi bắt đầu thu dọn mọi thứ. Dồn cái vali những quần áo, sách vở vào đầy nhóc một thùng giấy cao. Cái thùng sách nặng nên gửi xe dò, cô Ngân cho tôi ý kiến đó.

Tôi hỏi:

- Cháu về cô có buồn không?

Đứng quay mặt ra phía cửa sổ, quay mặt ra phía buổi chiều, giọng cô có chút gì gượng gượng:

- Cô quen mà. Rồi bao giờ cháu lại lên?

- Chắc là không cô ạ.

- Sao vậy?

Cô quay phắt lại. Tôi vẫn tiếp tục nhét những cuốn sách vào những thùng giấy một cách lơ đãng:

- Cháu về luôn.

- Bỏ học à?

Trong cái im lặng sau đó hình như có sẵn tiếng thở dài. Người đàn bà quay lưng lại với buổi chiều, mắt đưng đầy bóng tối. Tôi hiểu, cô đang nghĩ tới Hiện. Một sợi dây còn quá chặt để buộc vào chân đứa con trai vừa vận trưởng thành với ngón tay của người mẹ cô độc. Tôi hiểu, cô đang liên tưởng tới sự bỏ học ngang của tôi và đời sống

quân ngũ tôi phải chấp nhận sau đó. Cái cảm giác thất lòng khi tôi nghĩ đến ba mẹ, chị Hà và những người thân yêu. Rồi tôi sắp là những lo âu khổ tâm cho họ. Rồi sẽ lao đao khi chân mình bước hụt một bước ngay ở ngưỡng cửa mới này.

Biết đến bao giờ ... Chi yêu dấu, chúng ta mới tìm thấy thiên đường. Khúc rẽ này rồi sẽ quan trọng lắm, lối này rồi sẽ lầy lội vất vả lắm.

Biết em còn hẹn anh?

Khi đứng ở cửa bật cái công tắc đèn phòng cô Ngân quay lại hỏi tôi bất ngờ:

- Còn em Chi thì sao?

Tôi cúi xuống trên chiếc vali mở chốt nhớ tới mảnh thủy tinh vỡ của Chi cho tôi hôm gặp lại em ở nội trú, mảnh thủy tinh ấy tôi bỏ vào một bao thuốc lá để sâu trong ngăn bàn đầu giường. Nó sẽ trở thành kỷ vật của một thời thơ mộng nhất đời tôi, tôi nghĩ thế và đứng lên tìm.

- Còn em Chi thì sao, cô Ngân vẫn còn đứng ở cửa, đã lâu cô không nghe thấy gì tới em nữa.

Đưa mảnh thủy tinh lên mắt, tôi cười thành tiếng nhỏ:

- Em ấy... lên trời rồi cô ạ.

- Buổi chiều tối đen. Tối đen cả cây cối và ngọn đèn phía bên kia hồ.

Qua lớp thủy tinh, tôi chỉ thấy một màu tối ảm đạm trước mặt. Em đâu rồi Chi, tôi hốt hoảng kêu thầm trong thế giới mơ hồ của tôi. Rồi hướng mảnh thủy tinh về phía ngọn đèn, để thấy ánh sáng oà ngập chói mắt, tôi cứ ngỡ như mình vừa bị xúc động mạnh. Đến độ, mắt tôi hoa lên và nhịp đập trái tim như cũng mất bình thường. Tôi ngồi xếp xuống nệm giường, hai tay buông thõng, hai chân duỗi dài ra.

- Sao vậy cháu?

Cô Ngân đến bên giường, lấy làm lạ lùng:

- Cháu cầm trên tay cái gì vậy?

Tôi nắm chắc mảnh thủy tinh trong tay, cố tìm lại nụ cười nhỏ hời hợt:

- Cái viền vụng kính đó cô.

- Thế nghĩa là sao?

- Cháu nhìn lên trời.

Cái chau mày của cô Ngân có nghĩa là cô chẳng hiểu chi cả. Bữa cơm tối dưới ánh điện vàng lù mù tôi để ý thấy cô thỉnh thoảng lại ngó tôi như một người lạ. Đến lúc đứng lên dọn những món ăn thừa trở lại tủ thì hình như mắt cô ngẩn lệ. Cô nhắc tới Hiện và những ngày về phép ngắn ngủi vừa qua. Cô nói, nếu có gặp Hiện nhớ bảo hắn viết thư về cho cô Cả cháu nữa, có dịp nhớ trở lại đây.

- Vâng, thế nào cũng còn nhiều dịp, cháu nghĩ đây là quê hương đẹp nhất, sẽ còn sống mãi trong đời cháu.

Sáng sớm nhờ Trường chở thùng sách ra hãng gửi về Sài Gòn tôi đã muốn ghé bưu điện gửi cho chị Hà vài dòng điện tín báo tin tôi sẽ về chiều này. Cuối cùng lại thôi. Chẳng quan trọng gì một chuyện đưa đón. Một chuyến trở về không có một chút hào hứng nào, tôi cảm thấy mình đang rớt xuống từ một độ cao ngoài sự ước lượng.

Khi bàn chân chạm xuống mặt thực tế chắc là sẽ đau đớn lắm, sẽ ê chề lắm đấy. Tôi nói với Trường vậy, buổi sáng chúng tôi ngồi chờ đợi cà phê ở một mái hiên trên phố. Mãi lúc ấy hắn mới biết là tôi có cái vé máy bay trong túi.

- Nhất định quay về ngay à?

- Còn gì khác hơn. Về và đợi một cái giấy gọi nhập ngũ cho xong.

Trường cười gằn: cho xong làm sao được. Chúng tôi chia nhau điều thuốc duy nhất còn sót lại trong bao và buổi sáng đang vỡ đi những

đám men lạnh lẽo chung quanh.

- Ngay sáng nay sao?

- Không, 5 giờ chiều.

- Cái thùng gì ở ngoài xe vậy?

- Mớ sách đem gửi xe đồ. Bây giờ cậu cho ra hăng xe rồi sau đó đưa tớ đi một vòng nhỏ giã từ Đà Lạt nhé.

Bến xe buổi sáng đầy tiếng người và tiếng động cơ, chúng tôi phải vất vả lắm mới kiếm được chỗ đậu xe để khiêng cái thùng sách nặng nề xuống. Trong khi tôi đứng đợi ghi một cái biên nhận thì Trường phóng xe đi tìm thuốc lá ở một nơi bán quen thuộc.

- Phải đúng nơi, thuốc mới thơm.

- Lúc nào mi cũng vậy thôi.

- Chờ chút đừng có biến đi xa nghe.

Trường vừa đi khuất, tôi nghe có tiếng con gái ngay sau lưng, khẽ gọi: ông Huy. Không khỏi hoảng hốt khi tôi nhận ra đôi mắt kính trắng của soeur Catherine trong đám đông người chờ mua vé ngay sát đó. Bà ra dấu h nhuaaaong tay, cocho tôi lách khỏi đám đông. Sự xuất hiện bất ngờ của người nữ tu này làm tôi bối rối. Nhưng giáp mặt với một thanh niên ở nơi công cộng, hình như người nữ tu trẻ còn bối rối hơn.

- ông về Sài Gòn bây giờ à?

- Thưa sơ, tôi chỉ gởi đồ thôi. Hình như sơ đang đợi ghi vé.

- Không đâu. Sáng nay tôi đi chợ với sơ quản lý. Hồi nãy thấy ông đi ngang mặt đã định gọi nhưng lại ngại. May quá còn có dịp gặp lại ông.

- Thưa sơ, chắc có chuyện gì quan trọng?

- Không, thực sự chẳng có chuyện gì quan trọng cả. Nhưng...

Thấy người nữ tu quay nhìn đám đông tỏ vẻ ái ngại, tôi đỡ lời bà:

- Xin phép được mời sơ vào quán nước gần đây, có sợ bất tiện lắm không ạ?

- Thôi. Cám ơn ông - người nữ tu cúi mặt xuống trên những ngón tay mình, cuống quýt. Tôi chỉ muốn gặp ông để trao lại một mẫu giấy nhỏ.

- Của em Chi phải không ạ?

Trái tim tôi như vừa cựa mình lạ lùng trong lồng ngực. Hồi hộp đến nỗi khi đỡ lấy mẫu giấy xếp nhỏ từ tay người nữ tu đưa cho, những ngón tay tôi run trông thấy.

- Chuyện gì vậy, thưa sơ?

Người nữ tu mỉm cười trấn an tôi:

- Không có một chút gì gọi là quan trọng cả, ông Huy đừng lo. Đây là mẫu giấy em Chi viết ngay sau khi tôi chuyển những thứ ông gửi vào cho em ấy, nghĩa là trước hôm mẹ em lên thăm một ngày.

Tôi định mở tờ giấy ra xem Anh Chi viết gì trong ấy, nhưng soeur Catherine đã vội đưa tay ra dấu ngăn lại, miệng vẫn giữ nụ cười hoa nhỏ:

- Tôi đề nghị với ông, đừng mở ra xem ngay mà hãy để dành sau một khoảng thời gian nào đó, nếu ông thích. Tôi tưởng tượng như thế sẽ thú vị lắm.

Có một tâm hồn đã đi gần bên thế giới mộng tưởng của mình, tôi nghĩ người nữ tu trẻ đang đứng trước mặt tôi, nếu bà không tự khoác vào những khăn những áo của đời sống tu trì, hẳn bà phải có một đời sống con gái thật lãng mạn. Tôi biết có những tâm hồn lãng mạn một cách dễ thương, đó cũng là một cách làm đáng cho đời sống.

Tôi bỏ mẫu giấy vào túi áo, lấy những ngón tay chặn lấy. Cám ơn

soeur, tôi nói. Trước khi vội vã băng qua đường, người nữ tu áo xanh còn quay lại dặn tôi:

- Tôi mong ông sẽ để dành lâu được hơn một vài tuần.

Theo tiến tôi ở phi trường là anh em Trường, dù tôi khẩn khoản với họ cách mấy để đòi được một mình như là khi đến. Chúc và Liên sửng sốt về chuyện tôi đột ngột dọn về Sài Gòn, họ trách tôi quá gấp gáp để chẳng kịp sửa soạn gì, ngoài một bó marguerite cắt vội ở vườn nhà họ cho tôi. Bốn giờ thành phố, tôi chỉ còn kịp quay nhìn lại ngọn tháp chuông nhà thờ Chính tòa trong bầu trời lấm mây trắng buồn tênh. Tôi nói thầm: thèm nghe một tiếng chuông như tiếng chuông ngày chủ nhật quá Chi ơi. Đến 5 giờ, giờ hẹn của hãng hàng không bị lỡ, chuyến bay ở Sài Gòn vì lý do kỹ thuật nào đó không thể ra kịp, hành khách được hẹn chờ đến 7 giờ tối. Chúng tôi kéo nhau vào ngồi đợi trong câu lạc bộ của phi trường và gọi những thức uống. Chúc nói:

- Mong sao cho anh Huy lỡ tàu luôn hồng về được.

Trường nói:

- Dù sao thì hán cũn đã có sẵn cái vé rồi.

Liên không đóng góp gì trong mọi câu chuyện, hình như nàng luôn tránh né, giới hạn đến cả những lần chạm mắt với tôi. Tôi có để ý như vậy nhưng mẩu giấy đang nằm trong túi áo mới là những quan tâm lớn đối với tôi. Suốt từ sáng tôi đã sống một đời sống riêng với mẩu giấy đó. Hình như nó là Chị Em nằm trong túi áo tôi như một con gà con, em theo tôi từng bước và áp chặt vào ngực tôi để nghe rõ từng tiếng động của trái tim: từ nay anh nghĩ gì em cũng biết hết.

- Anh Huy ơi, bây giờ anh đưa em Chi đi đâu?

- Anh cũng không biết nữa.

- Và mai và mốt, rồi sao hử anh?
- Anh cũng không biết nữa.
- Sao đôi mắt anh buồn quá vậy?
- Ừ, anh buồn chết người. Sao em không nói gì với anh? Em đi, vô tình những bước chân không biết hẹn. Anh theo em, xưa còn những nôn nao rộn rã. Nay, như một ngọn lá trở về đất, xót xa vô vọng. Anh chẳng biết rồi mình sẽ đi đâu, bởi luôn mơ hồ trước mặt. Rồi anh sẽ còn theo em suốt cuộc đời này, Chi ạ.

Tôi nhắm mắt trong đêm tối bắt đầu sụp xuống ở chung quan. Tôi nhắm mắt để tưởng tượng tới mẫu giấy của em Chi viết cho tôi. Có chín chữ, soeur Catherine đã đếm, không biết em đã viết gì. Nói thương anh nha Chị Thương anh như anh đang thương nỗi buồn này.

Hơn hai giờ ngồi đợi, tôi đã tưởng phải trở về thành phố đi chuyển bay ngày mai. Chúc kêu đó quá, thêm một cái gì bỏ bụng. Liên yên lặng cúi đầu trên một tờ báo. Tôi và Trường đốt nối tiếp những điếu thuốc. Cuối cùng máy bay cũng tới. Tiếng động cơ quạt gió từ xa dội lại như mang một tin mừng, đám hành khách ủa ra khỏi hàng hiên nhìn lên, thở mạnh.

Liên buông tờ báo:

- Trong đám hành khách đợi hôm nay, anh Huy phải là người bồn chồn nhất. Đúng thế không ạ?

Dụi tắt đầu thuốc vào đế giày, tôi nhìn xuống những thứ xách theo, bắt chước lối nói chuyện của người con gái đã yên lặng nãy giờ.

- Vâng, đúng thế. Tôi chỉ lo đám hoa trắng này héo mất thôi.

Khoảng thời gian giữa hai chuyến bay, phòng đợi ồn ào mọi thứ tiếng động. Đám hành khách mới tới và đám hành khách sửa soạn đi chen

chúc nhau với những xách, những vali trẻ con. Trường đề nghị cả bọn kéo nhau ra ngồi ngoài sân cho dễ thở. Chúng tôi còn nói với nhau vài câu về trời đêm, thời tiết, những vì sao ở gần, hàng đèn sáng biên hai bên phi đạo và chuyện về một niên học sắp sửa.

- Cảm ơn mọi người. Cảm ơn Đà Lạt. Không biết đến bao giờ tôi mới có dịp thăm lại tất cả.

Trường nắm chắc tay tôi:

- Vừa thôi, làm như xa xăm lắm vậy.

- Xa thì chẳng xa gì, nhưng đã bước sang một con đường khác thì dễ gì tìm lại được con đường cũ.

Chúc gỡ những thứ tôi vừa xách trên tay, đặt xuống:

- Bắt tay cái đã chứ, anh Huy.

Tôi nhìn đôi mắt Liên rưng rưng trong bóng tối.

- Chu

- Các cô học giỏi và xinh đẹp thêm mỗi ngày.

Mãi đến khi tôi vừa định quay đi, Liên mới nói vội một câu để tôi vừa đủ nghe:

- Cho Liên gửi lời thăm Anh Chi.

- Cảm ơn Liên.

Tôi nổi đuôi những người đợi bước lên phi cơ với một tâm trạng rời rã khó diễn tả. Khoảng thời gian ngắn chờ phi cơ rời phi đạo, tôi bỗng cảm thấy nhớ Anh Chi và những ngày chủ nhật quá đổi. Thế là mất hết. Mất hết Anh Chi và tôi. Mất hết một tuổi người thơ mộng.

Cánh đồng cỏ đã cháy vàng, sẽ chẳng còn bước chân nào tìm lại.

Nơi đây, quê hương mật ong của đời tôi, rồi chỉ còn mịt mù trong trí tưởng. Mịt mù Chi và tôi. Chín tầng thiên đường đổ xuống rồi tan biến. Yêu thương của chúng tôi biến thành một đám mây sống bông

bềnh trên trời, trôi mãi. Đời sống không một ước hẹn.

“Vĩnh biệt tất cả”.

Qua ô cửa kính nhỏ, tôi chỉ nhìn thấy đêm. Và khi tiếng động cơ máy bay vừa bắt đầu rú lên thì tôi oà khóc nức nở trong hai bàn tay mình. Khóc đến mệt lịm người, tôi ngồi ngơ ngẩn nhớ Chị Trong đời, tôi nghĩ không biết còn lần nào mình sẽ khóc nhiều như vậy. Một đứa con trai yếu đuối là tôi, không biết đến bao giờ mới trưởng thành được. Tôi khóc no hai mắt, khóc đắng ngắt môi miệng. Và chỉ trong chốc lát đầu tôi lại căng lên cơn nhức, khó chịu vô cùng. Chi ơi Chi ơi. Tôi gọi em, và khi máy bay đã giữ ở độ cao bình thường, tôi ngã người ra ghế ngủ được một chút. Trong giấc ngủ chập chờn đó, tôi như bắt gặp tất cả những hình ảnh quen thuộc của tôi ngày nào, cùng đôi mắt Chị Đôi mắt tròn to và ướt, em nhìn tôi là một câu nói ngọt ngào. Em thương anh nhất đời, anh ạ. Lúc tỉnh dậy, như một phản ứng tự nhiên, tôi đưa tay lên túi áo tìm mẩu giấy của Chị Vẫn còn đó, mẩu giấy xếp vuông vức làm tư vừa bằng chiếc kẹo. Để dành khi về tới nhà. Tôi thầm nhắc mình vậy và nắm chắc mẩu giấy trong tay. Những hình ảnh một nơi chốn cũ trong thành phố đầy bụi bặm và căn phòng với nỗi buồn đã trở thành thân thiết. Tôi bắt đầu nhớ tới tất cả mọi thứ trong phòng mình, rõ như sắp đặt ở trước mặt. Trở về với tất cả những thứ đó, với một khoảng tường rộng mà mỗi lần đẩy cửa vào là thấy nó trước hết. Tôi đã băn khoăn từ lâu, thắc mắc từ lâu là không biết một khoảng rộng như thế có nghĩa gì. Kỳ cục, suốt mấy năm thi tôi đã bị một cái thắc mắc mơ hồ ấy ám ảnh. Và kỳ cục hơn nữa, trong lúc này tôi lại chợt có cái cảm giác sợ hãi khi tưởng ra nó, một khoảng tường rộng bồng rộng mênh mông như vùng trời trải ra trước mặt. Ờ kìa, tôi dụi mắt liền để cố đánh thức mình,

tâm hồn bỗng lao đao, hồi hộp trong nỗi hồi hộp đầu đầu. Chi ơi, Chi ơi. Tôi gọi em như một lời cầu nguyện ngọt ngào, thành kính. Hồn tôi trở thành quê hương của hàng trăm triệu quả chuông cùng rung lên một nhịp khua động khắp trời. Cửa trời rộng mở, bầy chim trắng vút tung cánh bay cùng khắp.

“Có em ở trên đó không Chi?”

Tiếng tôi vang trong không trung. Chi hiện ra, cùng đôi mắt, mái tóc và chiếc khăn quàng màu đỏ trên vai em bay bay trong gió.

“Tới bên anh, em yêu dấu. Hãy ngồi xuống trên thảm cỏ xanh mọng tường của chúng ta, và ngả đầu trên vai anh...”

Chi chỉ nhìn tôi, đôi mắt em là cả một rừng cây đằm đằm yêu thương trong đó.

Chi theo đàn chim trắng bay mất, lúc cửa trời khép lại. Còn hai bàn tay tôi xòe ra ở trước mặt, mẫu giấy nhỏ vẫn nằm trong đó:

- Chủ nhật nhớ tới đón em nhé, anh Huy.

Đinh Tiến Luyện

Anh Chi yêu dấu

Chương 13

Con chim trắng nhỏ bé của tôi đã bay mất về trời, năm đó. Để lại cho tôi một lời hẹn không của những ngày chủ nhật băng khuâng rơi mãi trong đời. Em là tiếng chuông mơ hồ rung lên trong quê hương trái tim tôi, ngân nga đã suốt bảy năm rồi không mỏi. Vẫn là em ngoan

ngoan như ngày nào, với môi cười và mắt nhìn đắm đắm yêu thương. Em chi nè anh. Rồi em ngồi xuống bên tôi, với những công việc bận rộn cũng có có, hoặc khi một mình tôi với những phiền toái, những nỗi buồn quanh quẩn đeo đuổi. Em ngả đầu ngủ ngoan như nai giữa những giấy tờ sách báo bừa bộn trên bàn tôi, chờ tôi làm xong công việc. Dậy thôi, đi và nói chuyện với anh, đi và hờn giận dỗi cho anh đỡ, đi và cười phụng phịu cái má đòi anh mi cả hai bên. Em Chi nè anh. Em đòi điếu thuốc trên tay tôi và ngồi xuống im lặng cho đến khi tôi bỏ được những buồn phiền nặng nề trong đầu, quay sang nói chuyện với em. Anh vẫn nhớ em đầy ắp biển cả, nhu bao giờ. Nhớ em như một thiên thần bản mệnh, phù hộ và an ủi trên mọi lối đi lối về của đời sống lại lòng sảy. Đã tưởng tôi mất em, nhưng thực sự là mới bắt đầu có em, rạng rỡ hơn bao giờ.

Cuối mùa thu năm đó tôi trở về để tiễn những cơn mưa muộn màng của Sài Gòn, để thấy thành phố bụi đã có một chút thay đổi. Con đường trước cửa nhà em có hai hàng me đã bị đốn đi để người ta mở thành một con đường rộng nườm nượp xe cộ và tiếng động suốt ngày. Tôi trở về để có một lần điên lên, tới đập tay thình thình vào hai cánh cổng sắt nhà Chi rồi làm lủi bỏ đi. Hai cánh cổng cao đen đũi đã khép lại như chôn kín căn nhà nhiều cây cối trong đó, nhốt kỹ con chim nhỏ dễ thương của tôi. Mỗi lần ngang qua nhìn vào, hồn tôi lại thất đau, ghen ứ. Trở về căn phòng đã ảm mốc những bàn ghế sách vở, để thấy bức tường trong phòng mình như rộng mãi thêm, tôi bỗng cảm thấy trong khi đi, khi ngồi, khi đứng, khi ăn, khi nghỉ ngơi có lẫn một chút gì chán nản, mệt mỏi. Chị Hà bảo, Huy như người mất trí, chị chịu chả giúp được Huy gì cả. Ngày nào Huy xếp đặt kỹ lưỡng về việc học hành, cuối cùng lại để lỡ mất. Huy có nhớ Huy đã nói

với chị những gì không? Tôi lằm lì trong mọi động tác quen thuộc, trong mọi câu chuyện hàng ngày. Trường có viết thư cho tôi, cùng cả những dòng thư của Liên và Chúc trong một phong bì, tôi cũng chẳng nghĩ gì tới việc viết lại cho họ. Căn nhà đóng kín cổng trên con đường cây cối mới bị đốn hết đi là nỗi thao thức lớn trong quãng thời gian này. Tôi không thể nào biết nổi Chi có còn ở trong căn nhà đó, hay ở một nơi nào khác mà tôi chưa biết tới. Mất liên lạc với em, tôi lao đao thấy rõ. Công việc định làm là sẽ sơn phết lại vài thứ đồ đạc trong phòng và dọn dẹp bớt đi một ít đồ cũ, rồi cũng chỉ mua được hộp sơn và những cây cọ bỏ đó. Cho đến vào tháng sau, khi tôi thấy mẹ Chi trên cùng một lối qua đường trên phố với người đàn ông (hẳn là ông Chương) tôi mới cảm thấy yên ổn đôi chút. Đôi chút thôi, nghĩa là vẫn còn có thể nhìn thấy bóng dáng em ở những nơi quen thuộc, ở đâu đó trên khuôn mặt những người thân thuộc của em. Tôi đợi. Rồi trời mùa hạ thăm thẳm, xanh biếc. Một bầy chim trắng đã đưa Chi về trời, đưa Chi vào cõi muôn đời. Ngày nào tôi đã tưởng tượng tới, một buổi tối đến thăm em với nhành ngọc lan trên tay, với tâm hồn cỏ dại héo úa. Em nằm xuôi tay lạnh ngắt trong một căn phòng đầy hoa, chiếc áo trắng em mặc phủ kín gót tôi vẫn còn nhận ra cái chấm màu xanh vương vào của một lần em ngồi bên xem tôi vẽ. Tôi đã đặt nhành hoa trắng trên tay em và cúi xuống hôn lên trán vĩnh biệt. Nhưng đời sống đâu có sẵn những hình ảnh thật đẹp thật chiều chuộng của mộng tưởng như vậy. Tôi mất Chi, chẳng còn được nhìn em một lần vĩnh biệt. Nhận được tấm thiệp nhỏ của mẹ Chi, báo tin Chi chết, tôi đã lịm người đi trong giây lát. Cũng là buổi sáng chủ nhật, những tiếng chuông rung lên tới một âm lượng cực độ. Bầu trời rẽ ra, hồn tôi rẽ ra. Tôi đi như chạy tới nhà Chị Mẹ Chi

đón tôi, mặt bà lạnh băng như tượng sứ. Tôi không nhớ là đôi mắt mình đã ngó bà dữ dằn như thế nào trong giây phút kinh khủng ấy. Em Chi đâu. Em chi của tôi đâu. Nhưng tôi vẫn chết sống ngó bà, cho đến khi không còn chịu đựng nổi cái im lặng kinh khủng ấy nữa, bà ôm lấy mặt oà khóc nức nở.

Tất cả những cây cối trong vườn nhà Chi hình như đều cúi đầu chịu tang. Chịu tang cho một mùa yêu dấu đã chết. Cây ngọc lan trên lối đi không còn tỏa hương và chắc sẽ không bao giờ còn tỏa hương nữa. Lúc tôi như người vô hồn trở về chân dấm nát bồng bềnh trước nhà một cách tàn bạo. Mẹ Chi nắm chặt lấy cánh tay tôi:

- Xin lỗi em. Vô cùng xin lỗi em.

Tôi lắc đầu nguầy nguậy:

- Không, cháu không hề ân hận hay tiếc nuối gì – Chúng tôi đầm đìa nước mắt nhìn nhau - Mọi sự hình như đều đã sắp sẵn cả, cháu tin như vậy.

Những chủ nhật sau đó, tiếng chuông chỉ còn là những âm trầm ngân nga, đổ chậm từng tiếng rời rã. Tôi bình tĩnh đến không ngờ. Nhớ Chi, miệng tôi ngọt lịm. Nhớ Chi, đến thăm mẹ em. Người đàn bà sầu muộn bây giờ mang một màu áo đen tuyền, bà chỉ lên cái chuồng chim bồ câu với nhiều màu hồng màu đỏ, cái ô cửa tròn vắng lặng, giọng đau đớn. Em xem, chúng bỏ đi cả. Hạnh phúc là một con chim đến thăm, rồi một ngày nào không hẹn trước nó bay đi mất. Người đàn bà đã hẹn lỡ hạnh phúc một lần và lại hẹn lỡ thêm một lần nữa. Ngày xưa tôi cứ nghĩ, nếu khó nhọc với hạnh phúc thì sẽ giữ được nó, đến bây giờ nghĩ lại, tôi biết mình đã làm lớn. Cái gì là định mệnh thì vẫn có thực. Giọng bà có lẫn cay lẫn đắng. Tôi không còn ở nổi căn nhà này nữa. Có lẽ một ngày nào tôi phải nghĩ tới

chuyện bán nó đi. Bà hỏi lại tôi. Em tiếc gì không, em oán trách gì không? Tôi trả lời bà: Cháu cảm thấy thật yên ổn khi nghĩ rằng, như thế là hơn. Hình như không thể khác được. Mọi sự đã có những sắp đặt. Người đàn bà héo hắt đến tội nghiệp. Tôi mong sẽ nghĩ được như em, sống được bằng tâm tưởng như em. Có một điều là cái chết thảm quá, đột ngột quá mà không ai có thể ngờ được. Bà cắn chặt môi, những đầu ngón tay quần lấy nhau kêu lên đau đớn: Trời ơi sao tôi không cùng đi chuyến bay ấy. Cái gì là định mệnh thì vẫn có thực, một câu nói thường chỉ là tự biết để an ủi, song không ai dám phủ nhận nó. Một sự kiện rất thường: ông Chương được bổ nhiệm giữ một chức vụ Ở nước ngoài, được phép mang gia đình theo. Thật đơn giản và ngay cả chuyện mẹ Chi không thể cùng đi một chuyến vì phải lao thu xếp mọi thứ, mọi liên lạc... còn dang dở, đó cũng là một sự kiện đơn giản. Nhưng chuyến bay cất cánh 8 giờ tối hôm đó đã nổ tung trên trời khi chưa ra khỏi không phận, sự kiện trở nên bất thường quá đáng. Xác cả trăm hành khách rải trên diện tích một cây số vuông đồng bằng đều được tìm kiếm và xác nhận đầy đủ. Duy nhất có xác của một hành khách nhỏ, cô bé mười ba tuổi rưỡi được ghi nhận là mất tích. Theo lời yêu cầu đặc biệt của thân nhân, hãng máy bay đã bỏ hai ngày công tìm kiếm nhưng cuối cùng đành vô vọng. Mẹ Chi đau đớn khi kể lại với tôi, nước mắt lúc nào cũng đầy. Và bà luôn kêu trời: Trời ơi. Trời ơi, sao lại có thể thế được. Tôi nói với bà, một câu nói trong mộng tưởng của tôi: Anh Chi là chim mà, em ấy phải về trời chứ.

Tôi tin thế. Con chim trời đã trở về với trời là quê hương của em. Thiên đường em đã đến, để lại một lời hẹn cho tôi. Miệt mài đã bảy năm, tôi vẫn còn lang thang trên những con đường ngang dọc của

đời sống mình. Tôi có quen thêm vài người con gái khác, đôi khi cứ nghĩ đó là một tình yêu rực rỡ, bởi lúc nào thì tôi cũng sống thật với mình. Song chỉ là những giấc mơ không. Những đau thương những xót xa có thật, còn một thiên đường hẹn thì vẫn mù lối. Tôi hiểu, bắt đầu biết tìm kiếm là bắt đầu biết cô đơn, nhưng sao tôi vẫn không dứt bỏ được một đời sống đầy ắp mộng tưởng. Anh Chi lúc nào cũng là cái bóng lớn đi theo. Hình ảnh nhạt nhòa của đôi mắt em chợt có những lúc sáng rực, nhìn tôi chăm chăm. Và mảnh thủy tinh mà tôi còn giữ, mẫu giấy nhỏ với một lời hẹn cho đến bây giờ vẫn y nguyên vậy, sống đầy với hơi thở tôi.

Cuối năm ấy tôi đã trở lại thăm Đà Lạt, thăm lại nơi chốn đã ghi dấu một thời mộng tưởng đậm nét nhất của đời mình. Đà Lạt, cũng vào đúng những ngày lạnh của mùa đông năm nào tôi đã tìm tới. Tôi đốt lò sưởi giùm cô Ngân, phát quan giùm cô một khu rộng trước cổng nhà mà cỏ cây đã mọc lại um tùm. Tôi đi lại trên những con đường ngày nào tôi và Chi hay đi, thăm lại nội trú Domaine de Marie và những con dốc những gốc thông già nua. Không có gì khiến tôi xúc động quá đáng, ngoài nỗi nhớ Chi và khi nghe tin soeur Catherine, người nữ tu mất to đã bỏ đời sống tu trì mà trở về đời sống bình thường, ngay cuối mùa thu năm ấy. Một tâm hồn có thể lại phiêu lưu trong đời sống mộng tưởng rồi đây, tôi nghĩ thế và không khỏi có những e ngại giùm cho một nữ tu đầy lãng mạn tính. Có thể nào chính vì chuyện tôi và Chi đã khiến người nữ tu ở tuổi con gái thấy có một... thiên đường khác quyến rũ hơn? Điều này cũng đã làm tôi băn khoăn trong một khoảng thời gian sau đó.

Tôi trở lại Đà Lạt cũng để báo tin cho những con đường, những cây cối, những hoa những cỏ, mặt nước bờ hồ lạnh lẽo và những người

thân thiết là Chi sẽ không bao giờ còn thăm lại họ nữa. Liên và Chúc sững sờ bỏ dở bữa cơm. Ở nhà Trường hôm ấy cũng có mặt cả ông chú Thuyên, người đàn ông để râu mép và có đôi mắt đã ám ảnh tôi một cách khó hiểu dạo này. Chúc tìm tấm ảnh của Chi mà nàng đã chụp vào dịp chúng tôi tới trại của chú Thuyên chơi, đem chuyển cho cả nhà coi. Một tấm hình duy nhất được chụp rõ ràng trong nửa cuộn phim còn lại mà nàng đã phá máy của ông anh một cách vô tội vạ. Chú Thuyên cầm tấm ảnh lâu nhất, ông gật gù: Đây là một nhân vật có khuôn mặt và đôi mắt tôi đi tìm.

ông bắt Chúc tìm lại cho bằng được phim của tấm ảnh đó và tỏ ý muốn phóng lớn. Tôi bằng lòng ngay và theo đến phòng tối của ông mới thiết lập, theo lời ông nói, đây là một máy phóng đại có thể phóng lớn hàng trăm lần tấm phim. Tôi chờ ông suốt hai buổi mới chỉ được xem một tấm hình thử lớn bằng cuốn vở mở đôi. Phim nhỏ quá với lại chụp không được rõ nên phóng lớn hơn sẽ mờ, mất hết nét. Tôi đề nghị lẫn thách thức ông: chắc chắn chú có thể vượt qua tất cả những kỹ thuật thông thường được. Chú thử nghĩ tới một tấm hình to bằng cái bàn xem sao. Thường ham mê ảnh và hẳn cũng phụ họa với tôi. Ông chú nhiều đam mê nghệ thuật, liên tiếp mấy ngày cặm cụi trong phòng tối, đã hoàn thành một tác phẩm phi thường: tấm ảnh vĩ đại một bề một thước hai mươi phân và một bề một thước tám mươi lăm phân. Vì phóng quá lớn nên tấm ảnh đã mờ xuống thành một màu tro xám, các nét đã nứt rạn thành những chấm tròn và ô vuông. Nhưng cũng chính vì thế mà tôi thấy tấm ảnh trở thành một bức tranh tuyệt vời.

Tấm ảnh ấy tôi được tặng lại. Trường, Chúc và Liên cũng đều muốn vậy. Tôi đã cảm động ứa nước mắt lúc cảm ơn chú Thuyên. Tôi cuộn

tròn tấm ảnh đem về và bồi lên một mặt gỗ dày. Có một chỗ độc nhất mà tôi nghĩ tới để đặt tấm hình này, đó là bức tường rộng nhất trong phòng tôi, đối diện với cửa phòng. Khi vừa từ cầu thang bước lên, hình ảnh Chi hiện ra: Mái tóc và khăn quàng bay trên bờ vai, đôi mắt em mở lớn nhìn tôi dễ thương, đằng sau là đám cành cây mùa xuân không lá, chỉ có những chấm nụ.

Đình Tiến Luyện

Saigon, tháng 7-1973

Hết

Đinh Tiến Luyện

Bầy Chim Trắng Trong Sân Trường

Chương 1

Uyên và Ngà vừa nối đuôi nhau ra khỏi con hẻm thì "rầm" một cái, hai xe chúi vào nhau. Trước mặt là một chiếc xe đạp khác và người con trai áo trắng đổ xuống đường. Một tai nạn nhẹ. Người con trai đã gượng đứng dậy được cùng với chiếc xe nhưng chưa thu được hết sách vở đang bị làn xe cùng chiều thi nhau dày xéo.

- Còn đứng mãi đấy.

Ngà réo lên. Người con trai quay lại:

- Các bạn có sao không?

- Sao thì không sao, nhưng sao hai cái xe cứ dính vào nhau, không gỡ ra được đây nè.

- Đợi tôi nhặt mấy cuốn tập lên đã.

- Mặc xác nó.

- Dơ hết cả rồi.

- Đem về... giặt xà bông là sạch.

- Còn bài vở nữa chứ!

- Mai mốt tôi... dạy lại cho, lo gì.

Hết ý. Người con trai để nỗi đau lòng lại đám sách vở đang quần

quai trên mặt đường dưới làn xe cộ, vội vàng tới gỡ hai cái xe đạp của các cô gái đang cài lung tung các pê- đan vào nhau.

- Xong rồi.

- Chưa xong.

- Còn gì nữa đâu?

- Người lịch sự cần phải biết xin lỗi chứ.

Người con trai nhún vai. Uyên bấm vai bạn, vội vàng kéo đi.

- Dữ vừa thôi mi.

- Với con trai phải thế mới được.

- Mình đi trái rồi còn bắt người ta xin lỗi, chương quá.

- Mi cảm hấn rồi à?

- Còn khuya. Nhưng tao thấy hấn quen quen, hình như học lớp 12 trường mình đó mi.

- Thôi rồi, sắp có chiến tranh.

- Năm nay trường mình có nhiều thay đổi, nhiều khuôn mặt mới chuyển về trường mình đâu đã biết hết.

- Hy vọng vì... run quá mà hấn quên mặt mình. Ngày mai ta sẽ qua khu 12 kiểm tra trí nhớ của mi.

- Cầu thánh Ala phù hộ cho mi đừng rụng mắt tim oan uổng.

- Đừng đùa, khi cần ta cũng biết bỏ trái tim của ta vào cặp cài cột cần thận.

- Trông mặt mày hấn cũng sáng sủa đó chứ?

- Thôi quên hấn đi kẻo phải tội nghiệp mất công.

Câu chuyện hai người tạm ngắt một quãng bằng mười vòng xe. Rồi lại tiếp.

- Mi biết nhỏ Vỹ không Uyên?

- Vỹ nào?

- Nhỏ mới ở 11A3 chuyển qua lớp mình ấy.
 - À, à, hần tên Vỹ hờ? Sao? Hần "kết môđen" với tên nào vậy?
 - Tầm bậy, anh hần đó.
 - Thì sao?
 - Hần như một cái vi tính.
 - Phần mềm hay phần cứng?
 - Mềm hay cứng gì tao không biết. Có lẽ hần thuộc phần... nhão.
- Chuyện gì hần cũng nhào vô ráo trội.

- Này nhé, mi có thể nói chuyện với hần bất cứ vấn đề gì trên trời dưới đất, đặt một câu hỏi nhấp nháy trong ba mươi giây là hần có thể moi ra cả những con số và một dây những tiếng tây tiếng u.
- Trí nhớ tốt, chịu khó đọc sách.
- Hần nói chuyện Italia 90 với bọn con trai rành rẽ như một bình luận viên bóng đá vậy.
- Ham thể thao.
- Thời trang một miếc gì hần cũng kẻ vanh vách.
- Có đọc báo.
- Nếu mi là Việt kiều hồi hương hần có thể giới thiệu một lúc hàng chục nhà may, nhà hàng có kèm địa chỉ.
- Thường xem TV chương trình lúc trước 19 giờ.
- Lâu lâu hần lại xì ra một chuyện ly kỳ hấp dẫn nào đó của các cô đào điện ảnh hay kếp cải lương.
- Hay ngồi lê đôi mách.
- Kể ra nhỏ ấy cũng có tương lai được cấp một học vị tiến sĩ nào đó, phải không mi? Người biết quá nhiều chuyện.
- Ủa, biết quá nhiều chuyện. Sự hiểu biết như lá mùa thu rụng tràn

lan trên đất. Vô tích sự.

- Mi không thấy một tỹ tỹ cái lá rụng cũng chỉ gom thành một đồng lá chứ có bao giờ gom lại được thành một cái cây!

- ...

- Sự hiểu biết phải có hệ thống, ông chú mình có lần nói vậy, thà hiểu biết thấu đáo một chuyện còn hơn ba hoa đủ thứ.

- Ông chú mi có vẽ ba hoa đủ thứ.

- Vậy mới bốn mí rồi mà vẫn còn ở giá.

- Ông ta có vẽ... sầu đời hả mi?

- Sầu tình thì đúng hơn, ông ấy cứ than chẳng ma nào hiểu mình... nghèo.

- Bộ Ông ấy khá lắm hở?

- Khá chi với mấy cái bàn pinh-pông mỗi mọt không thêm gặm ấy.

- Sao lại...

- Cầu lòng thương hại. Ông ấy bảo thời nào cũng ít kẻ từ tâm quá. Mi không biết chứ, đàn ông cỡ tuổi ông bỗng trở thành thâm trầm và khô hài hết ý luôn.

Có tiếng còi bên đường. Ngà giật mình:

- Chi vậy Uyên?

- Chết rồi Ngà ơi, cảnh sát giao thông gọi mình.

- Dọt luôn được không?

- Xe đạp đưa mô-tô đâu lại. Ngừng đi!

- Đền xanh mà. Có đường cấm đâu.

- Xuống xe dắt bộ. Nhớ cười cho tươi vào và đừng cự nự xin xỏ chi cả. Để tao lo.

Câu chuyện tạm ngắt. Hai cô gái dắt xe đạp sát lề, tiến tới cánh tay vẫy của người cảnh sát làm nhiệm vụ điều hành giao thông ở ngã tư.

Cả ba người cùng sẵn nụ cười trên môi.

- Các cô dựng xe vào đây.

Người cảnh sát nói và chỉ tay vào cột đèn lạnh lùng.

- Thưa chú...

- Tôi biết các cô không có tiền nộp phạt đâu, cứ dựng xe rồi đứng đợi tôi.

Ngà nhìn Uyên, cố nói cho người thứ ba nghe rõ:

- Thông báo mới, xe đạp cũng phải nộp phí giao thông mi ạ.

Uyên nhìn Ngà, cả hai dựa xe vào nhau.

- Quý nào mình cũng phải nộp phí vá xe ba bốn lượt vì đường ổ gà đâu có ai xé biên lai!

Người cảnh sát quay lại.

- Các cô không biết lỗi của mình à?

- Thưa chú...

- Tôi cho các cô nửa giờ để tìm ra lỗi của mình.

- Thưa chú, nhưng trời sắp mưa.

- Mưa thì mưa cũng không đến nỗi phải chở đi bệnh viện cấp cứu đâu, cô Ngà ạ. Các cô cứ đứng đây giúp tôi.

Nói rồi người cảnh sát bỏ ra ngoài đường làm tiếp nhiệm vụ.

Ngà tròn mắt nhìn bạn:

- Khi không biết tên mình ngon ơ.

Uyên nhỏ giọng:

- Rõ ràng có quen mi mà.

- Không bao giờ.

- Mi thử lục lợi trí nhớ xem.

- Không bao giờ.

- Mi đã từng bị phạt.

- Không bao giờ.
- Có khi nào mi đánh mất giấy tờ hay sách vở gì chẳng hạn?
- Không bao giờ.
- Thôi rồi, cảnh sát hình sự - mi bị bí mật theo dõi từ lâu mà không biết.

Cổ trấn tĩnh nhưng đôi bạn gái vẫn không khỏi hồi hộp lo lắng khi người cảnh sát trẻ trở lại.

- Bây giờ tôi làm việc với các cô.

Giọng anh ta rắn rỏi nghiêm nghị sau khi nhìn một lượt các đối tượng:

- Tôi đã theo dõi hai cô trong suốt đoạn đường tới điểm trực này. Đi dung dăng hàng ngang đạp xe chuyện trò dọc đường như thế có thể gây nguy hiểm cho mình và các phương tiện giao thông khác, các cô thấy khuyết điểm của mình rồi chứ?

Ngà và Uyên nhìn nhau không còn nét mặt đã cố gắng sửa soạn lúc trước nữa, khẽ thở dài cúi đầu.

- Lần này cảnh cáo, lần sau tái phạm bắt buộc tôi phải giữ các cô lâu hơn. Bây giờ các cô có thể đi, dù trời còn lâu mới mưa.

Lẳng lẳng dắt xe ra đường, Uyên và Ngà không quên giương bốn ống kính chụp cận ảnh đối tượng trước sau đầy đủ để đưa vào hồ sơ chờ có dịp sưu tra sau này.

- Mi đã nhớ ra chưa?

Vừa leo lên xe, Uyên hỏi ngay. Ngà không trả lời bạn, cầu nhàu:

- Cái ngày chi xui, ra đường gặp chuyện đâu bực mình.
- Còn xuất phim chiều nay?
- Kể như huề, hơn 4 giờ rồi còn gì.
- Dù sao cũng phải ghé nhà con Hằng báo cho nó biết chứ?

Vừa tấp xe vô cổng nhà bạn, Ngà đã mở hết cỡ miệng réo gọi "Hằng ơi Hằng" ba bốn hồi dồn dập. Nhưng ra cổng không phải là người được gọi tên mà lại là một thanh niên lạ hoắc chưa từng thấy ở địa chỉ này.

- Các cô hỏi ai?

Ngà bỗng dưng ấp úng:

- Thưa... Ông... đây có phải nhà của Hằng?

- Chứ các cô hỏi ai?

Người thanh niên nheo mắt, câu chuyện trở thành lắt léo, ngây ngô đối với các cô gái lạnh miêng.

Uyên níu chặt lấy vai bạn:

- Hằng có nhà không, chú?

- Như thế các cô là bạn của Hằng?

- Vâng.

Hai người lí nhí gật đầu. Người thanh niên chỉ vào Ngà:

- Cô là Uyên?

- Không, Uyên là bạn cháu đây.

- Vậy cô là Ngà?

- Vâng.

Những người được kể tên đứng nép vào nhau bắt đầu có nỗi lo sợ như người phạm tội nhưng lại không biết mình tội gì. Cuộc hỏi cung tiếp tục:

- Chiều nay các cô rủ nhau đi coi chiếu phim?

- Vâng.

- Sao giờ này các cô mới tới?

- Thưa... tại... tại tụi cháu hỏng xe.

- Thì ra thế.

Không dám nhìn rõ người thanh niên, nhưng các cô gái thấy lớn vồn ở đâu đó hình ảnh những nhân vật trong một phim nào mà ngôi nhà bị bao vây sau khi chủ nhà đã bị bắt cóc, hung thủ còn tiếp tục giăng lưới đón thêm những con mồi khác.

Người thanh niên lịch sự, mở cổng:

- Mời các cô vào.

Uyên và Ngà trao đổi nhỏ với nhau rồi rụt rè bước vào lòng không khỏi hoang mang lo lắng. Như có những họng súng vô hình nào đang rình rập mình chẳng hạn.

- Chắc Hằng có nhà chứ ạ?

Uyên hỏi to và nhìn sâu vào nhà trong. Người thanh niên nhún vai:

- Rất tiếc.

Ngà và Uyên nhìn nhau không khỏi lúng túng khi đã ngồi vào xa-lông.

Ngà nhồm lên:

- Còn mẹ Hằng?

- Cả nhà đều đi vắng.

Người thanh niên vẫn đứng ở phía cửa hai tay khoanh trước ngực, nhếch mép cười như nụ cười đắc thắng. Nụ cười này trở nên khùng khi nó mở ra câu tuyên bố:

- Hiện giờ tôi là chủ căn nhà này.

Tim của Uyên và Ngà hình như đã bắn đi đâu đó chứ không còn ở trong lồng ngực mình nữa. Trước mặt họ bây giờ, người thanh niên trở nên to lớn vạm vỡ hơn cả những tay đồ vật siêu hạng với sức mạnh mà chỉ trong nháy mắt có thể tóm lấy cổ áo của hai con bé và quăng nhẹ một cái là cả người lẫn giày dép không còn biết đâu mà tìm nữa.

Ngà đứng bật dậy:

- Xin phép tui tôi về.

Người thanh niên đã đứng chắn lấy cửa:

- Không được đâu.

- Nhưng Hằng không có nhà mà.

- Đúng thế, người thanh niên chậm rãi nói, không có Hằng ở nhà nhưng các cô cũng cứ ngồi đây.

Uyên đứng lên như phồng vệ tự nhiên.

- Nhưng chúng tôi không quen ông.

- Đúng thế. Tôi đã được lệnh giữ chân các cô ở lại đây, nếu sai lệnh tôi sẽ bị khiển trách nặng nề. Mong các cô thông cảm.

Muốn xác định rõ nhiệm vụ mình một lần nữa, người con trai nhấn mạnh:

- Cô Ngà tóc ngắn còn cô Uyên tóc dài, tôi nhớ kỹ rồi.

Uyên không nói gì. Ngà bậm môi ngồi lại vị trí, âm ức tràn họng.

- Như thế là tốt (người thanh niên vạch tay áo mình). Đã là 5 giờ, nói đúng hơn là 5 giờ thiếu 3 phút. Quái quỷ thật, làm gì mà mò mề lâu thế. Thôi được rồi, để tôi tiếp

tục phương án 2. Các cô cứ ngồi yên đấy nhé, coi chừng quanh đây rắn rết đông lắm.

Người thanh niên đi vào trong, tiếng giày cổ ý nện cồm cộp xuống nền nhà cho thêm phần long trọng hồi hộp.

- Mời các cô tạm dùng nước.

Hai cái ly và một chai nước trong vắt có lẽ mới lấy từ tủ lạnh. Những hạt nước bé tí còn bám quanh bờ thủy tinh mát rượi. Không thuốc mê thì thuốc độc, đại gì mà uống.

Hai bạn ngẫm nói chuyện với nhau bằng mắt như thế và không ai thèm đụng tới cái ly phần mình. Phải tỉnh táo tìm cách phá lưới,

không thể ngồi yên mãi chờ mối nguy hiểm đang rình rập tới gần. Người thanh niên lại xem đồng hồ. Lần này không dấu được vẻ bồn chồn chờ đợi, hắn đi tới đi lui, và ngong ngóng nhìn ra ngoài cổng, miệng lầm bầm:

- Đã quá 5 giờ rồi. Khổ quá!

Chợt nhớ điều gì, hắn vội trở vào tìm một mẫu giấy gấp tư dần dưới bình hoa bàn.

- Đây: phuong án 3. Mời các cô đọc.

Ngà cầm lấy tờ giấy "Đây phuong án 3" chưa kịp đọc đã nghe tiếng máy xe rồ ngoài cổng cùng lúc với tiếng còi thúc inh ỏi. Người con trai phóng như bay ra khỏi phòng khách, không một lời chào như lời từ giã đối với những "con mồi" đã bị cầm chân nãy giờ trong một đoạn phim tưởng tượng. Hắn đến bên người con gái còn chưa lộn xe vào cổng, đỡ lấy một gói giấy hoa vuông vức như một gói quà, luồn vào bụng áo.

Rồi sẵn xe chưa tắt máy, hắn leo lên rồ ga phóng biến đi trong một nháy mắt.

Lúc này Uyên và Ngà mới hoàn hồn nhào ra rửa xối Hằng đang đi vào.

- Mi đi đâu, đi đâu? Đã hẹn rồi còn bỏ đi đâu?

Hằng ngơ ngác:

- Các bạn không đọc tờ giấy mình để lại sao?

Ngà xòe tờ giấy còn đang cầm:

- Đã kịp đọc đâu.

Hằng kêu trời, cái tay ấy chẳng được việc gì cả. Mình đã dặn đi dặn lại hể các bạn ta tới thì phải tiếp đón đàng hoàng, lịch sự.

- Nhưng cái tay ấy là ai mới được chứ?

- Tuấn, thằng em họ ta.

Ngà bậm môi:

- Em của bạn ta là em ta. Vậy mà...

- Vậy mà sao, hấn bắt nạt các bạn hả?

Ngà nhìn Uyên lắc đầu:

- Không sao cả. Mà sao hấn như.. gà mắc đẻ vậy?

Hằng cười, quàng tay các bạn:

- Chả là hấn có cô bạn gái mới quen rồi mới giận, mới giận rồi mới làm lành. 5 giờ hấn có hẹn với nàng, 4 giờ hơn hấn mới nhào tới ta năn nỉ gây lưởi nhờ đi mua một món quà gì đó để làm lành với cô bạn gái.

- Cái gì trong gói giấy ấy vậy?

Hằng đưa hai ngón tay lên cắt:

- Một cái kéo.

Cả bọn ồ lên thích thú. Nàng làm thợ may hay thợ dệt? Bán vải hay bán bánh cuốn? Làm gì thì làm nhưng nhất định kỳ này cho hấn cắt đứt cái nét đại gái ấy đi.

Uyên trầm nghĩ: Một buổi chiều lấm chuyện. Trong khoảnh khắc của một đoạn phim mà có tới ba khuôn mặt rõ nét.

Là giòng sông, phần nào trôi đi phần nào đọng lại? Uyên mơ hồ thấy có một buổi sáng nào trong hồn mình vừa mở cửa. Và sau những rộn rã tươi vui của tuổi con gái kia, còn lao xao bước chân nào dẫm trên lá. Ai vừa đem đến đây những trang vở trắng để gió thổi tung lên lộn xộn thế này?

Lúc Uyên còn đang đứng ở cửa thì Ngà và Hằng đã sửa soạn đủ thứ lịch kịch dưới bếp.

- Phim nào hay bằng phim đồ bánh xèo, tiếc rẻ chi nữa Uyên. Phụ

với bọn mình khiêng ông táo ra sân, bánh xèo phải tay đổ miệng ăn nóng hổi mới ngon. À, lát nữa sẽ có Khôi và Việt lớp mình ghé chơi nữa đấy. Mình mới gặp hay tay này rủ nhau đi chơi bóng bàn. Hy vọng chúng không về trễ để khỏi vét chảo.

Đinh Tiến Luyện

Bầy Chim Trắng Trong Sân Trường

Chương 2

Khôi và Việt là đôi bạn thân thiết từ những năm còn đá dế, bắn bi, lội mưa ở sân trường cấp một. Niên học nào chúng cũng gắn bó với nhau như trang vở mở đôi, luôn luôn chung một lớp, ngồi sát nhau một bàn. Tuy có những năm vì sự sắp xếp ngoài ý muốn chúng phải xa lớp xa bàn nhưng ít khi gặp chúng đi đâu lại có một mình hay tham dự trò chơi nào có đưa lại đứng ngoài hoặc phe bên kia. Cũng có năm chúng được chung phần thưởng. Nhưng thưởng là nếu xướng tên phạt một đứa thì không thể nào thiếu đứa kia là thủ phạm đồng lõa.

Cấp 3 có nhiều xáo trộn đôi bạn đổi lớp, chúng tạm xa nhau trong các trò nghịch ngợm nổi tiếng, nếu không xáo động được sân trường thì cũng tung cả bàn ghế, sách vở, bút thước trong lớp. Năm nay chúng lại xáp với nhau một lớp một bàn và xuất hiện trước mắt Nga và Uyên như hai cái gai.

- Thưa các bạn, trong giờ chơi tôi có lượm được cái này, nếu bạn

nào mắt lên đây nhận lại.

Toàn lớp giương mắt lên nhìn cái vật lơ lửng được Khôi đang đưa lên cao trên hai ngón tay. Cái gì đó nhỏ quá không nhìn rõ khiến các bạn ở cuối lớp thắc mắc.

- Cái ngòi bút à?

- Không phải.

- Phải cái bông tai không?

- Không.

- Nếu là một cái khâu vàng thì là của tớ.

- Chắc chắn là không.

- Thế là cái gì mới được chứ?

- Tôi cũng không biết nữa.

- Đề nghị bạn Khôi đem xuống cho các bạn coi.

Việt hằng hát giúp bạn đưa vật rơi lơ lửng được triển lãm dài dài xuống cuối lớp trước các con mắt tò mò của hai dãy bàn con trai con gái.

Bọn con trai chịu thua không biết là cái gì và dĩ nhiên chẳng có ai là khở chủ của vật rơi bé tí xíu ấy.

- Tôi đoán là của các bạn gái. Vậy bạn nào mắt cứ mạnh dạn nhận lại, chúng tôi cam đoan không đòi hậu tạ.

Vật rơi được đưa trước mặt các bạn gái và ai cũng nhận ra ngay nó là cái gì. Nhiều bạn đỏ mặt quay đi. Có bạn không dám thở mạnh. Có bạn cảm thấy nhồn nhột trong lưng áo. Có tiếng xì xào trong bọn con trai và khi điều bí mật được khám phá đã òa ra hàng chuỗi những tiếng cười hoan hỉ thích thú hướng về đám con gái đang như mếu co cụm lại với nhau.

- Đề nghị các bạn gái cứ nên mạnh dạn nhận lại.

- Nếu không bạn nào nhận lại thì cho tôi xin về làm... kỷ niệm.

Các bạn con gái phản ứng:

- Yêu cầu bạn Khôi và bạn Việt chấm dứt cái trò đùa vô ý thức ấy đi.
- Trả lại vật tại sao lại gọi là vô ý thức.
- Chúng tôi sẽ trình lên cô chủ nhiệm.
- Cô chủ nhiệm sáng nay chưa hề bước vào lớp này thì làm sao mà đánh rơi được?

Cả lớp lại cười lên rần rần. Ngà và Uyên nhìn nhau tức tối. Chỉ một cái móc lưng áo bé tí xíu mà làm trò đùa cho cả lớp. Ngà giằng lấy nó từ tay Việt và ném ra ngoài cửa sổ.

Uyên đứng lên tuyên bố:

- Nếu bạn Khôi còn mẹ thì bạn Khôi đã mắc tội ăn cắp.

Những lời đanh thép ấy của Uyên chỉ là tự vệ, không ngờ đã như cây kim vô tình găm vào ngực Khôi đau nhói.

Cô Chi bước vào lớp. Sau đó, cả bọn lại im phăng phắc. Đám con trai lăm lét nhìn nhau và đám con gái không biết phải thưa cô như thế nào nên mọi chuyện đều qua Giờ văn qua đi với cái kim trong ngực, Khôi cố gắng như rất chăm chú vào những dòng chữ, dấu chấm, dấu phết nhưng thực sự tất cả đã không ráp được câu nào trong đầu Khôi, ngoại trừ âm vang câu nói vô tình của Uyên. Nếu bạn Khôi còn mẹ thì bạn Khôi đã mắc tội ăn cắp. Nỗi đau buốt ấy toàn lớp không hề ai biết, ngoại trừ Việt. Những buổi học sau Khôi Việt vẫn vui đùa ồn ào vậy nhưng hình như Khôi né tránh phải chạm mắt Uyên, dù là vô tình khi vào học hay tan học.

Một buổi tối Khôi và Việt rủ nhau tới tụ điểm bóng bàn chúng vẫn thường chơi, mới chơi được nửa "xéc" thì Uyên, Ngà và Hằng tới.

Ríu rít tiếng chim ngoài cửa:

- Chúng cháu chào chú.

Một người đàn ông đứng tuổi, đầu bạc trắng, vui vẻ ra đón các cô gái.

- Chào các cháu. Học ở nhà trẻ nào mà ngoan thế này?

Nhao nhao tiếng con gái:

- Ngoan thôi hả chú?

- Ngoan lại xinh nữa. Xinh đáo để là xinh.

Giọng người đàn ông đầy kịch tính giữa sân khấu con gái, tiếng cười đầy như tiếng nói.

- Chú dạo này mạnh giỏi chứ ạ?

- Có mạnh mà chẳng giỏi bao giờ.

Khói thuốc từ cái píp ôm lấy khuôn mặt dường như vẫn còn là bạn cố hữu của nhân vật đứng tuổi, phả ra giữa những mái đầu xanh vui vẻ.

- Cháu thấy đầu chú bạc hơn trước nhiều.

Chú Thuyên vờ vò đầu, thống thiết bi ai:

- Đời bạc tình bạc thì cái đầu không bạc làm chi cũng uống.

Uyên nhập vai:

- Bao giờ đến bao giờ chú vẫn cái giọng khinh bạc thế không trách gì chú cứ mãi trăm năm cô đơn.

Chú Thuyên nhìn cô cháu:

- Trường cháu bộ không có cô giáo nào ở không sao chẳng đoái hoài gì đến chú cả vậy?

- Các cô ở không cũng có cả đấy, chú. Hiềm một nỗi là cô thì thích bóng rổ, cô thích bóng chuyền, cô lại ham bóng đá. Các cô đều chê cái quả bóng bàn nó bé tí xiu tí xiu, chú ạ.

Bọn con gái cười thích thú. Người đàn ông với khói thuốc và vai kịch ngán ngẩm:

- Bởi thế cái quả ping-pong muôn đời nó cứ mãi bạc trắng như vôi.

Từ phía trong một quả bóng lăn tới chân Uyên. Uyên lẳng lẳng cúi xuống nhặt lấy.

- Vào trong chơi đi, chú Thuyên nói, hình như có các bạn cùng lớp các cháu đang chơi đấy.

Đám con gái dàn hàng ngang đùa vào. Khôi đang cúi tìm trái bóng vội gác vợt, lúng túng.

- Chào các bạn, tiếp tục đi chứ.

Việt cài lại nút áo:

- Chơi này giờ mệt rồi, nhường bàn cho các bạn.

- Bọn này chỉ tới xem thôi, chơi dở lắm.

- Đừng khiêm nhượng, tui tui biết rồi.

- Biết sao?

- Chú Thuyên nói các cô múa vợt nghề lắm.

Cả bọn đều cười. Ngà cầm lấy vợt như một con dao gỗ xuống mặt bàn thành nhịp:

- Cứ cho là đúng thế đi. Bây giờ các bạn muốn chấp mấy?

- Chả dám.

- Năm nhé.

Việt nhìn Khôi và cảm thấy hơi nóng mặt. Ngà lại xẹt lửa tiếp:

- Hay các bạn muốn chấp 10.

Nóng tới tận tai, Việt cầm vợt lên:

- Đánh đồng.

Hoan hô tinh thần thể thao lành mạnh. Đề nghị có độ chề để tăng thêm bổ béo. Ai không là vận động viên thì là trọng tài, ai không là trọng tài thì vào hàng ngũ cổ động viện, tất cả đều có quyền lợi ngang nhau. Nào, tung bóng lên.

Nhưng quả bóng đâu mất rồi? Khôi hơi chút ngỡ ngàng khi thấy nó

từ trong tay Uyên cầm chắc này giờ đặt lên bàn.

Thỏa thuận năm trái dọt. Ngà cầm chắc vợt thủ thế sẵn đợi trái "xọc vít" của Việt một cách căng thẳng. Trái banh nảy qua lưới tới vợt của Ngà rồi vọt lên trần nhà. Uyên và Hằng bùm miệng cười. Ngà thần nhiên nhìn các bạn:

- Để ý xem có con thần lẫn rần mới nào bị trúng thương không?

Việt hăm hở nhặt trái banh và cố gắng giao thật nhẹ nhàng tới vợt của Ngà. Lần này trái banh đổi địa chỉ, chui tọt xuống gầm bàn.

- Nói gì đi chứ Ngà?

Uyên cười lớn. Ngà vẫn tỉnh bơ, phân trần:

- Trái banh nhẹ quá. Hay nói khác đi là mình quá sung sức.

Sung sức quá, trái banh tiếp theo bay vèo qua tai đối phương không kịp có phản ứng. Bất tội Việt lại phải đi nhặt banh ở một điểm rơi không bao giờ có trên sách vở. Các bạn thích thú cười nghiêng ngả. Hằng bảo: Thôi, đừng phát ngôn nữa Ngà. Ngà cãi: Thôi sao được, mi có thấy trái nào đối phương cũng hết đường đỡ không, mình chơi độc lắm chứ. - Việt ơi, bạn bị hợm nhỏ Ngà rồi, buông vợt chịu thua sớm đi khỏi phải nhặt banh đỡ mệt.

Uyên bảo vậy, Ngà không chịu:

- Việt đừng nghe xúi dục, bạn có đồng ý là chơi với tôi vui không?

Có lẽ vui thật. Việt đưa cánh tay áo lên gạt những hạt mồ hôi trên trán và sẵn sàng nhặt những trái banh ở địa chỉ xa hơn.

Mãi theo dõi cuộc đọ sức (không đọ tài), các bạn không để ý Khôi đã lẫn đâu mất trong đám đông. Nhìn ra cửa Uyên thấy Khôi đang đứng ở đấy, gác chân lên một chiếc xe đạp, cái đầu tóc dài của hắn rũ xuống.

- Tưởng Khôi về rồi?

Hơi lúng túng khi ngừng lên thấy Uyên, Khôi vội đứng thẳng người.

- Còn chờ Việt nữa chứ.

- Mới có bàn trống sao Khôi không vào chơi?

- Bọn này mới tập chơi, chơi chán lắm.

Chợt Uyên nhận ra có những tàn thuốc lá tả dưới chân Khôi tự lúc nào làm cô ta giật mình. Cái anh chàng này đã tập hút thuốc bao lâu rồi nhỉ, thật không ngờ. Không thể chấp nhận nổi những ngón tay cầm bút thường ngày lại có những lúc kẹp điếu thuốc, đáng kinh tởm. Không chừng hắn còn biết nốc rượu và đánh lộn nữa. Tất cả những trò đùa nghịch ngợm trong lớp của Khôi có phải nằm trong một chuỗi những điều có thể ấy? Và có phải vì một lần nặng tiếng của Uyên mà từ đó Khôi thường hay tránh chạm mặt Uyên? Tất cả những điều ấy có một cái gì như sự quỵen rũ đối với tính tò mò con gái, Uyên muốn tự mình hiểu rõ.

- Hình như các bạn đang gọi Uyên kia.

- Khôi không vào cứu bồ, để con Ngà nó quần Việt bò ra mất.

Việt trật cúc áo ngực, mồ hôi vã ra trán, bết lấy tóc. Tiếng thở lẫn với tiếng cười:

- Ngà chơi bóng bàn mà tạt như cầu lông ấy, ai mà đỡ cho nổi.

Khôi gom lại những cây vọt, vui vẻ:

- Ai thắng?

Hằng tuyên bố với trái banh đưa lên cao:

- Ai cũng thắng cả, chỉ có trái banh là thua, đập banh rồi.

Những người bạn chia tay nhau bên xe nước mía, còn hẹn những cuộc đụng độ sau. Việt hứa sẽ chịu khó lượm banh tiếp cho đến khi Ngà... đập hết chục mười hai trái banh. Còn Uyên thì nghĩ tới một cái

kéo cho mái tóc bù xù của Khôi trên đường về, lúc mỗi người ngoái lại chỉ còn thấy lưng áo nhau.

Đình Tiến Luyện

Bầy Chim Trắng Trong Sân Trường

Chương 3

Ngà xích lại gần Uyên:

- Đôi khi nhìn nghiêng thấy mi đẹp thật đấy Uyên ạ.
- Thôi đừng tán nhảm nữa, không làm bài ngồi yên để người khác làm.
- Ta không hiểu cái tên ngu xuẩn ngốc nghếch nào đã bày ra cái môn toán rắc rối mù học xong rồi chẳng để làm gì cả.

-...

- Theo ta thì nên dẹp cái môn toán trừu tượng vô bổ này đi. Ít ra là với bọn con gái, nó chỉ sớm làm mình phai tàn sắc đẹp. Mi đồng ý không?

- Nhỏ thôi, thầy nhìn kìa.

Có tiếng râm ran hỏi nhau nho nhỏ truyền lan khắp lớp lúc bài toán đã bước sang phần khó hơn. Khi thầy bước ra ngoài hành lang thì tiếng ồn vượt khỏi các bàn và nhảy tràn qua các bàn khác:

- Hỏi cái máy vi tính Vỹ xem nó có đáp số chưa?

Vỹ ngồi bàn trên cùng. Vì mắt kém nên xin được ngồi sát bảng nhìn cho rõ, cô bé vẫn cằm cúi như muốn dán lấy tờ giấy trên bàn. Mai

ngồi bên cạnh quay lại tuyên bố:

- Đã xong nhưng máy vi tính còn đang kiểm lại lần chót, kết quả sẽ thông báo sau.

Dãy bàn con trai lộn xộn hơn, Thọ nhào người lên bàn trên:

- Ê Khôi, xong rồi ưu tiên cho tao phô-tô-cóp-pi hai mắt trước đây nhé.

Viết quay lại:

- Còn khuya, muốn gì phải thông qua tao trước đã.

- Ê Khôi, bữa nay mày không nhật được cái gì rơi trong lớp nữa sao?

- Cầm cái mồm lại. Người khôn của khó, ai dại mà đánh rơi mãi cho mày lượm.

Thầy Luận bước vào lớp gọi sự chú ý yên lặng bằng tiếng cây thước dài gõ xuống bàn liên tục:

- Đủ rồi. Bây giờ tôi hỏi xem có em nào muốn nộp bài không?

- Thừa thầy khó quá.

- Thầy để kỳ sau đi, thầy.

- Yên lặng tôi hỏi rồi đưa tay lên. Những em nào đã làm hết phần đầu?

Hầu như cả lớp đưa tay lên.

- Những em nào làm hết phần hai?

Một nửa lớp.

- Có ai đã làm xong cả ba phần?

Lác đác vài ba cánh tay đưa lên nhưng không được thẳng lắm, ý chừng vẫn không chắc là mình đúng.

Thầy kết luận:

- Tôi đã biết qua trình độ các em. Bài kiểm này các em cứ mang về nhà làm tiếp. Như thế các em được quyền tham khảo lại các bài học,

có thì giờ để bàn bạc nhóm với nhau nếu thấy cần. Giờ toán kỳ tới tôi sẽ chọn bất chợt một bài của em nào đã làm để kiểm tra trên bảng.

Các em nhớ chứ?

Trên bàn đầu có trò đứng dậy:

- Thưa thầy nếu xong có thể nộp ngay bây giờ được không ạ?

Thầy Luận tròn mắt:

- Em à? Cứ nộp cho thầy!

Mai bẽn lẽn:

- Thưa thầy không phải em mà là bạn Vỹ.

- Còn em trai, có em nào?

Các bạn đổ mắt về Khôi và Tùng. Khôi và Tùng có thể đã xong nhưng vẫn còn ở trên giấy nháp.

- Thế là thua nữ nhi cả nhé.

Thầy Luận đến tận bàn nhận bài kiểm của Vỹ, vui vẻ tiếp:

- Mới đầu thế kỷ 20 chỉ lác đác các nữ danh nhân mà trong thế kỷ này vai trò lãnh đạo số 1 trong các quốc gia phụ nữ không phải là hiếm. Cứ cái đà này sang đến thế kỷ 21 vai trò lãnh đạo thế giới sẽ về tay phụ nữ hết mất thôi.

Một trò nam lên tiếng:

- Thưa thầy có phải vì thế mà từ trước tới nay các đầu bếp nổi tiếng thế giới vẫn chỉ là các ông?

- Một an ủi không lấy gì đáng hãnh diện.

- Thưa thầy nếu chỉ theo kịp được thì cũng đâu có gì hãnh diện.

Một trò nữ lớn tiếng:

- Thế đàn ông con trai có bao giờ mang bầu và sanh đẻ được không?

Câu hỏi không lời giải đáp. Cả lớp ồn lên cùng với tiếng chuông báo

hiệu giờ chơi.

Một tướng nhảy lên bàn, cùnh xỏ:

- Bạn nào vừa đặt câu hỏi ấy?

- Ai không trả lời được thì hỏi ai làm gì.

Bọn con gái át giọng. Kẻ đứng trên bàn la to hơn:

- Tôi muốn mời bạn ấy ghi tên tham dự Olympic môn cử tạ.

Đội cho tiếng ồn đặc thảng của phái khỏe lẳng bót, phái yếu có kẻ lên tiếng:

- Năm nay thành phố không tổ chức thi Hoa hậu nữa mà tổ chức thi... Bướm hậu, nếu bạn nào chưa ghi tên thì nên đi ghi tên mau kẻo trễ.

Kẻ được mời ghi tên dự thi Bướm hậu đang... đậu trên bàn vội bay ra ngoài hành lang và lẫn vào trong đám đông những hoa những bướm đang tung tăng tràn sân nắng, đầy tiếng cười.

Giữa sân tiếng thầy hiệu phó vang lên trong chiếc loa phóng thanh nhắc nhở học sinh về 10 Điều kỷ luật của trường đồng thời phát động phong trào thi đua giữ gìn kỷ luật giữa các lớp. Giọng thầy rắn rỏi, dứt khoát như những nhát búa thúc vào đầu đinh:

-... Sẽ không có một học sinh nào vô kỷ luật trong trường tạ Trường ta nhất định phải là một trường điểm, đi đầu trong vấn đề kỷ luật.

- Kỳ này ba thằng Thọ được bầu làm hiệu phó, cả trường mình sẽ là tai thổ hết mày ơi.

- Sao lại tai Thổ?

- Lơ mơ là xoắn tai liền. Năm ngoái ông ấy xoắn rách tai một đứa cơ mà.

- Lý do?

- Thầy đi qua không chào lại còn hí lên.

- Vô lý
- Mà quên thầy hiệu phó mình tên Ngô à?
- Đáng đời, biết hí mà không biết phi nước đại, chậm chân rách tai là phải.
- Chạy đi đâu mà thoát, họa chẳng có trốn khỏi trường. Mà phải biết, chuyện gì ở đâu trong trường này lại không tới tai thầy Hiệu phó.
- Thế chuyện tao và thằng Việt bị gọi lên văn phòng đưa nào đi báo cáo?
- Còn phải hỏi.
- Bọn con gái phải không?
- Không đời nào.
- Chẳng lẽ thằng Thọ?
- Còn phải hỏi.
- Thằng hèn, a dua rồi còn lén lút đi chọt.
- Mà dám đụng tới nó không?
- Cứ để đó, tao không tha đâu. Thà rằng nó thẳng thắn phê bình tao chấp nhận.

Khôi hậm hực đi tìm Việt ngay. Việt đang bị Ngà và Hằng bao vây xía xói gì đó. Khôi toan nhào vào cứu bồ nhưng liếc thấy có cả Uyên gần đấy, tự dưng Khôi lảng đi.

- Các cậu hèn lèo lăm tụi này ngóng dài cổ?
- Con gái cổ dài càng đẹp chứ sao.
- Đừng có rửa tụi này làm con cò phải đứng một chân. Trả lời đi, có "siu" gặp tui hèn lát nữa tới rồi lại lặn luôn?
- Làm ế rở bánh xèo của người ta.
- Tội nghiệp con Ngà suýt bội thực.

- Thế ngày mai còn bánh xèo không, các bạn?
- Còn khuya.
- Tiếc thật, tại Khôi hết.
- Tại sao lại tại Khôi?
- Đã gần tới nhà Hằng rồi tự dưng hấn lại đổi ý nhất định quay về.
- Phải hỏi tội tay này mới được.
- Dám coi thường lời hẹn của con gái.

Hằng mím môi, Ngà trừng mắt. Uyên xem vào:

- Thôi, tha cho hấn đi, các chị. Có hấn thù chi nhau thì bữa nào hẹn giải quyết trên bàn ping-pong.

Ngà reo lên:

- Phải đấy. Ngay chiều nay. Yêu cầu Việt giữ lời hứa... lượm banh cho tới đến khi nào tôi thắng Việt.
- Hứa thì giữ chứ sợ chi ai.

Buổi chiều tại tụ điểm bóng bàn của chú Thuyên từ 3 giờ đã đông đủ Hằng, Ngà, và Uyên. Việt tới có một mình.

- Còn Khôi đâu?
- Báo cáo vắng mặt không lý do.

Rất nhanh Uyên nghĩ tới bài toán và những lời của thầy Luận.

Bài toán của Khôi sẽ xong và đầy đủ. Còn bài toán của mình? Cũng sẽ như của Ngà của Hằng của Việt hay phần đông các bạn khác trong lớp, chỉ xong một nửa - Còn một nửa kia nó ở đâu? Ở trong sợ thông minh hay sự chăm chỉ? Nhưng chắc chắn nó không bao giờ nằm trong sự lười biếng.

Có rất nhiều điều người ta mong muốn nhưng chẳng phải thường nó ở trong tầm tay. Có một điều người ta chẳng muốn nghĩ tới mà lúc nào nó cũng chực chờ ngay bên: Đó là sự biếng nhác. Nó chọn

những càn gàn cái dễ. Nó đặt tên cho bao công việc sẽ làm ở ngày mai nhưng không bao giờ làm xong. Nó đổ thừa cho người này việc nọ, lúc đó chuyện kia.

- Nếu không quyết tâm sẽ không bao giờ làm được việc gì cháu ạ. Chú Thuyên rít một hơi thuốc dài từ cái "pip" lâu nay đã nằm chung vào khuôn mặt người đàn ông tóc bạc như cước mỗi lần Uyên nghĩ tới. Dù có khó hay không, cái "píp" ấy vẫn nằm ở khóe môi ông như một trang sức.

- Thời bằng cháu, chú cũng mộng nhiều thứ lắm chứ. Rốt cuộc rồi cũng chẳng đâu ra đâu cả. Vừa vì ham vui, vừa vì không biết đặt cho mình một hướng nào nhất định.

- Chú không đổ thừa cho cái số lận đận nữa à?

- Đổ thừa cho cái số với cái thời cũng chỉ là một cách nói an ủi thôi, cháu ạ. Chỉ vì thiếu quyết tâm nên cái lười nó nuốt chửng tất cả. Cháu đã bao giờ nghĩ tới tương lai chưa?

- Hình như chưa chú ạ.

- Có đấy mà chưa định hình rõ được. Hướng nghiệp học đường chỉ là hình vẽ nhưng cánh cửa mà cuộc sống thực sự mới là bàn tay để đẩy những cánh cửa đó ra cho ta thấy có gì quyến rũ mình ở hướng ấy.

Uyên ngáp ngừng, cúi xuống:

- Cháu nói chú đừng cười nhé... hồi nhỏ cấp 1 cháu mê làm cô giáo lắm. Một người hiểu biết được nhiều kẻ mến phục là một hình ảnh đẹp đối với cháu suốt một thời gian dài.

- Nhưng không được dài lắm phải không cháu?

Người chú cười. Uyên mạnh dạn:

- Cho đến bây giờ thì cháu biết đó chỉ là hình ảnh xa vời. Vì thú thực

với chú là cháu học dốt quá.

- Có thực là cháu dốt không?

- Cháu thấy mình kém hơn nhiều bạn khác.

- Thường là môn Toán và môn Ngoại ngữ dễ nhận ra trình độ của mình nhất. Nếu đuối ở môn nào thì cháu nên đặc biệt trau dồi thêm ở môn đó. Điều cần nhất là đừng bao giờ nản chí. Cái khó đối với một số người trở thành quynh rữ muốn chinh phục bằng được, nhưng phần đông là buông xuôi tệt hại, cháu ạ. Điều đáng nói là bây giờ cháu có còn nuôi mộng là cô giáo?

- Cháu vẫn mê hình ảnh ấy.

- Còn mê thì còn mệt. Có mệt thì có thành công. Hạnh phúc cho những ai còn có gì để say mê đeo đuổi. Chứ như chú bây giờ nè, chả còn cái gì làm chú say mê nữa, tất nhiên trở thành người bỏ đi. Chú Thuyên cười ha hả, thoải mái. Chợt nhận ra Uyên đang nặng trĩu tư lự, ông đánh thức cô bé bằng cái tẩu thuốc gõ lên đầu:

- Thôi đi chơi tiếp với các bạn đi cháu, không nên ưu tư quá đáng. À, hình như trong nhóm cháu hôm nay vắng mất một tay phải không? Khi vắng Khôi làm Uyên nhớ ngay tới bài toán và lời dặn của thầy Luận. Uyên muốn bỏ về ngay lập tức lúc ấy. Nhưng không thể thế được, những cái miệng của Ngà và Hằng đâu dễ tha thứ. Nó sẽ phát âm lên rằng Khôi thế này, Uyên thế nọ. Kỳ chết được. Uyên phải bầm bụng ở lại. Chơi với Hằng được hết một "xéc" banh, Uyên chán bỏ ra tìm chú Thuyên nói chuyện.

Bây giờ các bạn đã buông vợt. Ngà mát mẻ khỏe mạnh trong chiếc áo thun rộng và "soóc" trắng đúng điệu thể thao, tươi cười bên Hằng bước ra.

- Trông Ngà như một kiện tướng bóng bàn.

Uyên nói. Hằng sửa lại:

- Một kiện tướng bóng dưới gầm bàn mới đúng.

Ngà nhìn sang Việt:

- Huấn luyện viên, ngàiỡ để khán giả xỉ vả gà nhà thế sao?

Việt lau mồ hôi trán, nhận định:

- Ngài chơi có khá hơn nhưng vẫn cái lối xử dụng sức mạnh cả cánh tay, có ngày chẳng thấy banh đâu mà nhặt.

Ngà tung cái khăn tay rút từ túi mình cho Việt:

- Huấn kuyện viên kiêm nhặt banh viên, ngài nên nghĩ rằng có ngày ngài sẽ hãnh diện đứng bên tôi đấy.

Cả bọn cười vui vẻ. Khi ra tới cửa, Uyên khẽ nói vào tai bạn:

- Ngài ời, mi làm ơn cài bớt cái nút áo cổ lại, bọn con trai đang nhìn mi kìa.

Ngà đẩy bạn ra, nói to:

- Nóng quá, để cho mát mẻ một tí có chết chóc ai đâu mà lo.

Uyên cảm thấy tự nhiên mình xa bạn, hơn một cái đẩy tay.

Đình Tiến Luyện

Bầy Chim Trắng Trong Sân Trường

Chương 4

Giờ tan học Uyên như nghe có tiếng ai gọi mình giữa sân. Nhưng không phải, Ngà và Hằng đã về trước rồi với các bạn. Những cảnh áo trắng ủa ra khỏi cổng rồi túa ra các ngã đường như một đàn chim.

Trong nắng trưa, những cánh chim làm như trắng hơn, trong hơn và rộng rãi hơn trong bầu trời thênh thang mà Uyên đứng nhìn từ hành lang trên cao. Không chen chúc cũng chẳng vội vã, Uyên để các bạn về hết rồi mới một mình lững thững dắt xe ra cổng.

Hình như hôm nay trời nắng to hơn mọi ngày. Hình như hôm nay những chùm lá ở trên cao kia đang có âm nhạc. Và cây cối chung quanh đây có phải đang vào mùa mới? Một mùa nào đó không có tên gọi trong năm. Nó đậu trên những ngọn tóc bay bay lơ lửng trước trán, nằm sâu trong vùng mắt trong, rơi xuống đôi môi ướt mọng trái chín. Nó nói gì với cặp sách nhẹ tênh với bước chân nhẹ tênh trước cổng trường. Nó đã chép câu thơ mượn mà nào trên đôi tà áo mềm vừa ngập ngừng khép mở tuổi con gái. Phải rồi, ở một góc ngực sâu kín mình, Uyên đã nhận ra một nỗi buồn vợ vẫn không đâu.

Vừa ra khỏi cổng trường, Uyên "đụng" ngay phải một tia mắt đang nhìn mình ở bên đường. Cái anh chàng nào thế nhỉ? Hình như trông quen quen. Uyên cúi xuống bối rối. Con cái nhà ai đi học mà chưa chịu về còn đứng lơ ngơ đấy chờ ai thế nhỉ? Hình như anh ta lại còn "dám" cười với mình nữa. Thôi đúng rồi, cái anh chàng lớp 12 bị tông xe hôm nào trước ngõ nhà mình chứ còn ai nữa.

Quần xanh áo trắng đi xe "cuộc" là đích thị hắn rồi. Sách vở giặt giũ hết mấy ký xà bông chắc đã sạch sẽ còn bắt đền chi nữa đây. Ngà ơi là Ngà, sao mi lại vắng mặt lúc này. Phải lên tiếng sao đây khi tìm đâu ra "đa số áp đảo" tấn công trước. Con Ngà chứ không phải tôi đòi dạy dỗ bạn đâu nhé Vòng xe của Uyên đạp luống cuống khi biết có vòng xe khác cũng đang lăn theo mình.

- Uyên còn nhớ tôi?

Người con trai lên tiếng. Uyên nép sát vào lề chỉ khẽ nhìn ngang, im

lặng. Đã có sự âm thầm đeo đuổi và dò dẫm tên mình tự bao giờ thế nhỉ?

- Tôi là Văn, học cùng trường...

Giọng người con trai ngập ngừng, lúng túng trước sự im lặng của người con gái:

- Tôi... tôi xin lỗi... hôm nọ đã đụng vào các bạn.

Uyên mím môi để dấu một nụ cười tự nhiên. Kể xin lỗi là bọn này mới đúng. Từ trong hẻm phóng xe ra thiếu cẩn thận không ai vô nhà thương là may. Uyên không nói, vẫn im lặng đạp xe.

- Thật đáng tiếc...

Đáng tiếc sao không có cái miệng con Ngà ở đây. Uyên muốn nói điều gì đấy song lại để lộ sự ngượng ngập không thường của mình - Bình thường cái miệng Uyên cũng đâu dễ gì chịu yên, sao bữa nay nó lại khóp thế! Có phải đối với con trai nếu mình không lên tiếng trước thì mình chỉ còn biết im lặng.

- Bữa đó các bạn có sao không?

- Thôi, quên chuyện đó đi.

Mãi Uyên mới nói được câu ấy rồi lại im lặng cắn cùi. Thôi quên chuyện đó đi. Và không còn chuyện gì để nói nữa, người con trai cũng im lặng với những vòng bánh xe lăn chậm lại. Qua một ngã tư rồi qua những ngã tư, người con trai tự để mình lọt lại phía sau một khoảng cách. Cái trò chơi này... nhột lợng quá. Uyên không dám quay lại nhưng cảm thấy có một đôi mắt cứ dõi mình từ đằng sau mãi thế này quả là chỉ còn tìm đường trốn. Rẽ trái rồi rẽ phải, đi chậm rồi đi nhanh. Cuối cùng Uyên mới giật mình là đã lạc đường về khá xa. Không biết cái anh chàng kia có còn theo mình? Uyên không dám quay lại và tìm một đường thẳng ngắn nhất để về nhà.

Cả buổi chiều Uyên ở trên lầu. Mẹ hỏi Uyên đau hả? Không, con chỉ chóng mặt chút chút thôi. Và để được ngồi yên, Uyên ngồi vào bàn học mở vở ra như là rất chăm chỉ. Bài sinh vật rắc rối lắm từ lắm tên như dài bắt tận, học hoài không thuộc. Còn bài văn này, chữ nghĩa đâu mà lắm thế. Ai đã đan lấy nhau, gài lấy nhau để gỡ hoài không hiểu một câu. Rõ ràng là đã có một đôi mắt in trên những trang vở này. Thôi xếp lại, Uyên mở vở toán ra, các con số và công thức, những hình cong và đường thẳng rủ nhau biến đâu mất hết, chẳng làm sao bảo ban chúng thế thống lại để tìm ra được một đáp số. Chỉ còn những vòng bánh xe lăn đều, lăn đều...

Tôi tên Văn. Làm như cái tên mình hay lắm vậy, tự nhiên khoe. Mà hẳn điều tra đâu ra cái tên mình ngon lành vậy nhỉ? Con Ngà chẳng? Chắc chắn là không, nếu có Ngà đã "phát thanh" tức thời và rộng rãi toàn lớp toàn trường rồi. Tội nghiệp anh ta, Uyên cười thầm, có một chuyện đụng xe tự bao giờ để cứ "đau" mãi. Mà sao mình cũng lạ, với bạn khác phái trong lớp mình có bao giờ mất tự nhiên đến khớp miệng đến thế đâu. Đáng lẽ mình phải nói câu gì đó như là: không sao, lỗi tại bạn này. Hay: bạn thế nào, sách vở có bị hỏng nhiều không. Chẳng ai như mình, hết câu nói lại chặn một câu: thôi quên chuyện đó đi, làm người ta cụt hứng. Anh chàng ta đã nghĩ về mình như thế nào nhỉ? Một con bé nhút nhát hay lì lợm? Một con bé khó chịu và bất lịch sự?

Chắc chắn không có từ nào như từ "đẹp" hay là "dễ thương" dành cho mình, Uyên nghĩ thế. Và sau khi ở phòng tắm bước ra Uyên đã soi mình trong gương lâu lắm. Uyên vuốt tay lên tóc, sờ rầm trên mặt, thăm hỏi môi mắt và những thay đổi trên mình... Tất cả đều lạ lắm, huyền hoặc như mới hiện ra tự cõi nào của tuổi con gái. Cả những

xôn xao này, rạo rực này. Cả những e ấp này, bối rối này. Có phải là Hằng là Ngà là An hoặc bất cứ những bạn đồng tuổi nào đều như Uyên? Đến một lúc nào đó mình cảm nhận trong lồng ngực mình có một trái tim, trái tim ấy đang giữ gì đó, đang luân chuyển một cái gì đó như không phải là bình thường, không chỉ là máu là oxy trong cơ thể. Một cơn gió, một cơn triều dâng. Hay chỉ là hạt sương nhỏ vừa đọng lại, long lanh rồi rơi rụng. Để được gọi là sớm mai và hoàng hôn, tinh khôi và mơ màng lãng đãng.

- Thôi chị Oi, làm ơn quần chặt cái khăn lại không rút trái tim ra bây giờ.

Uyên trừng mắt nhìn Chuyên, nhỏ em đang từ trên lầu chạy xuống.

- Trưa nay chị bỏ dép dưới gầm chạn rồi bỏ chén đĩa trong thau rửa mặt chưa đủ sao...

Uyên giật mình ép lấy cái khăn tắm trước ngực rồi về phòng mình thay quần áo.

- Nãy giờ chị có thấy ai gọi em không?

-...

- Một húi cua bốn mắt ấy mà.

A! Cái con bé này, Uyên nghĩ nhanh, mi cũng biết mình có một trái tim từ bao giờ vậy?

Buổi tối, Uyên tập trung để học được một số bài. Uyên nghĩ rằng mình sẽ cố gắng thức thật khuya để làm được một số bài tập khác còn lại. Nhưng ở dưới nhà tiếng hát trong Tivi lôi cuốn quá đã kéo Uyên ra khỏi bàn học cho đến hết chương trình.

Trở lại bàn học đã gần 10 giờ. Ngồi thật lâu nhìn ra cửa sổ, Uyên chẳng nghĩ được gì. Âm hưởng của những bài hát, chập chờn những vòng bánh xe lăn theo... Rồi tự dưng Uyên khóc vu vơ.

Đinh Tiến Luyện

Bầy Chim Trắng Trong Sân Trường

Chương 5

Sáng hôm sau dậy muộn, Uyên vội vã đạp xe chỉ sợ lỡ tiết đầu. May quá, cũng vừa kịp, khi Uyên vào tới chỗ ngồi thì cũng vừa đúng lúc cô Chi bước vào lớp.

Bàn đằng sau An nhắc nhở:

- Rồi nhé, đêm qua đi coi hát với người yêu khuya rồi dậy trễ nhé.

Ngà quay lại:

- Mi nói ai vậy?

- Chả nhẽ nói cô Chi.

An đưa những ngón tay lên đôi môi chu của mình làm động tác "chụt" một cái rất ngon lành.

- Thơm quá!

- Ai thơm?

Vẫn Ngà hỏi. An la khẽ:

- Ai nói mi mà ham. "Chụt". Thơm quá!

- Gì mà thơm mãi vậy?

- Hồi nãy mới là tóc. Bây giờ là má. Tóc em thơm mùi bồ kết, má em thơm dòn mùi táo quýt rủ hàm răng...

- Còn gì nữa, tiếp đi chứ.

- Từ từ mà thưởng thức cưng ời, chưa tan vở hát đâu. Tiếp theo là

tiếng "chụt chụt" kéo dài hấp dẫn của An. Ngà vẫn không quay lại, hỏi:

- Bây giờ là môi phải không?

An khẽ reo lên:

- A, như thế thì mi đã nếm rồi phải không Ngà?

- Lạc đề. Tán tiếp đi, môi em thơm thơm mùi xê ri chín đỏ phải không?

- Không.

- Môi nho ướp rượu ứ ứ nồng nàn hơi men.

- Hay hơn cả một câu vọng cổ mùi mẫn nhưng không phải.

- Ồ chắc là môi em thơm mùi kem dâu ngọt ngào chứ gì?

- Rất tiếc cũng không phải luôn.

- Thế thì nói đại ra đi. Mùi gì nào?

- Mùi tương ớt.

Câu chuyện "văn chương lãng mạn bồi bác" được kết thúc bằng chuỗi cười khúc khích bàn trên bàn dưới. Uyên chưa kịp ngượng đã giận. Và chưa kịp giận đã bị tan vào tiếng cười của bạn bè.

Đến giờ chơi chuyện "tình yêu mùi tương ớt" lại được viết tiếp. Cũng bắt đầu bằng An, khi cô Chi vừa bước ra khỏi lớp:

- Uyên ơi, có gì khai thẳng khai thật đi tổ chức lo cho, đừng thẹn thùng bối rối vậy ảnh hưởng tới việc học không tốt.

-...

- Im lặng tức là đã gián tiếp thừa nhận mình có người yêu rồi nhé.

Uyên xếp gọn lại những cuốn vở định trốn ra sân nhưng không thoát khỏi vòng tay bạn bè, đành ngồi tại chỗ chấp nhận làm đề tài. Thủy tuyên bố:

- Hôm qua tôi thấy anh chị cặp kè song song tình tứ lắm các bạn ạ.

Uyên hơi chột dạ, chối phăng:

- Không bao giờ.

- Chối đi, chối nữa đi cưng. Dấu hiệu của tình yêu đấy các bạn ạ, càng chối tức là càng yêu. Em tôi đã yêu tự bao giờ rồi cơ!

Cử chỉ điệu bộ của An như một diễn viên kịch sân khấu gây được thích thú cho cả bọn, không ai muốn dời sân khấu lớp ra sân trường lúc này.

- Các bạn có đồng ý rằng dạo này em tôi đẹp hẳn lên không? Má căng, môi mọng, mắt ướt long lanh... Tình yêu quả là một thẩm mỹ viện tuyệt vời...

Một bạn cắt ngang:

- Đề nghị đưa "người đang yêu" đứng lên bàn.

- Chi vậy?

- Tả chân mà thiếu... chân là chưa rõ ràng.

- Rất đúng. Tình yêu đâu phải chỉ là ảnh bốn sáu. Tình yêu còn ngự trị trên mọi đường nét hoa hậu.

Nãy giờ Uyên bặm môi nửa cười nửa giận ngồi im, đến khi bị tấn công thực sự cô ta phản đối to:

- Chướng vừa thôi chứ!

An vội xua tay:

- Nhẹ tay thôi các bạn, hàng dễ bể. Dù sao cũng là mối tình đầu ngây thơ trong trắng, đừng đại dốt phiếu lưu xa quá chết chìm uống công cha mẹ sinh thành, phải không em?

- Yêu cầu đi sâu đi sát vấn đề.

- Tình yêu kiểu mi có ngày... ăn bạt tai sớm con ạ. Tình yêu là phải từ từ, chậm chậm. Tình yêu không bao giờ là một đường kẻ thẳng từ trái tim này đến một trái tim khác. Trái ngược với định lý hình học,

trong tình yêu đường quanh co vòng vèo là con đường ngắn nhất để một trái tim này đến với một trái tim kia.

- Văn chương tuyệt vời. Đáng tiếc là bây giờ không ai còn xài tiền xu.

- Đang tình thơ rơi xuống tình tiền, lãng òm.

- Hiện tại tôi biết có một ông con trai rất chịu khó gom ve chai, giấy vụn, bịch nylon... để thỉnh thoảng có tiền bao con gái một châu kem.

Đó gọi là tình gì?

- Tình... kế hoạch nhỏ. Tuy nhiên tình này đáng được ghi vào hàng danh nhân tình sử vĩ đại nhất thế giới. Đề nghị cho biết tên tuổi, địa chỉ.

- Em gái tôi và "ông" hàng xóm bảy tuổi.

Cả bọn reo lên:

- Ô, độc đáo. Tình... mẫu giáo.

- Yêu cầu Dung đi vào tình tiết éo le gây cấn.

- Đề nghị có minh họa tô mày đẹp mắt.

Chuyện con gái dễ huyền thuyên lạc đề. Thế là chuyện tình mới nhón được ép trở lại trang vở cho "chuyện tình mẫu giáo" bao hoa thắm thế. Bây giờ Dung trở thành nhân vật trung tâm.

- Bên cạnh nhà tôi có một chú bé tên Quân rất khôi ngô tuấn tú. Sáng nào thức dậy chú cũng đứng bên cạnh hàng rào gọi to: Thy ơi Thy. Thy là em gái tôi có đôi má lúm dể thương ời là dể thương, nghe tiếng gọi mới tung mừng chui ra. Hai đứa nhìn nhau mắt vẫn còn ghen nhưng miệng đã cười toe.

- Rồi sao nữa?

- Rồi đi vào.

- Văn chương gì cụt ngủn vậy. Ít ra cô cậu cũng phải xã giao một đôi câu.

- Câu gì bây giờ?
- Đại khái là đêm qua có... đái dầm không?
- Văn chương gì mà có đái dầm trong đó. Hôi quá. Đẹp. Kể tiếp đi Dung.
- Cô cậu thân thiện với nhau như đôi chú cún ngoài sân.
- Không hay. Cô cậu quyến luyến với nhau như đôi chim sẻ ngoài hiên, nghe nhẹ nhàng hơn.
- Sửa văn hả? Tự ái xù bây giờ.
- Thôi xin, để tác giả giữ bản quyền... dỏm.
- Đừng xía ngang nữa. Dung kể tiếp đi Dung.
- ... Quân là anh chàng ga lăng hết ý. Hễ có gì ngon cũng để dành bạn, hễ có gì hay cũng kể bạn nghe. Cái bánh chia đôi, cục kẹo cắn hai. Duyên tình hàng xóm cứ vậy mà thơm ngon ngọt mãi. Nhưng bánh dễ bể, kẹo dễ tan, sau tiếng cười nào chẳng có nước mắt. Cũng có lúc đôi bạn giận nhau, Thy bỏ về nhà và khóc rưng rức. Quân thập thò ngoài cửa gọi Thy mấy lần Thy cũng không thềm ra. Quân hứa sẽ cho cái này, cái nọ mà Thy vẫn cứ khóc. Cuối cùng Quân nói: Cắc kè. Thy nghe rồi giật mình nín thinh, vội chạy ra với bạn.
- Sao lại cắc kè?
- Thy sợ cắc kè. Quân thường kể chuyện đùa nào hay khóc cắc kè thè lưỡi nó liếm mắt là mù.
- Như vậy là "tình dọ" thiếu chân thành.
- Một lần khác tình bạn trở nên căng thẳng hơn với những tiếng mày tao hung hãn dữ tợn. Chàng xoạc chân vung tay như quả đấm. Nàng hăm he hăm hè rút chiếc dép ra...
- Kết quả?

- Nguyên một chiếc dép in trên ngực áo chàng.
 - Trúng ngay tim?
 - Trái tim mang hình chiếc dép.
 - Đáng đời cái thói vũ phụ Rồi chàng ra sao?
 - Chàng điên lên đi thẳng vào nhà...
 - Lấy dao ra?
 - Không.
 - Một khúc cây to?
 - Không. Chàng đi thẳng vào nhà nàng méc mẹ nàng.
 - Trời ơi! Con trai hèn.
 - Sau đó là hình ảnh nàng quý bên này sân và chàng đứng bên kia sân ngó qua.
 - Đánh nhau thua đi méc rồi về còn hí hửng, nhân vật nam của cậu thường quá. Kém chất đặc trưng anh hùng.
 - Nhưng thừa tính nhân ái và nặng hàng triệu tấn tình nghĩa.
 - Xin minh họa rõ nét.
 - Đứng bên này sân nhìn bạn vừa quý vừa thút thít khóc, lòng người trai dâng lên niềm ân hận tràn đầy. Dù trái tim có mang hình chiếc dép chiếc giày hay cái ghế cái bàn gì chẳng nữa thì cũng có thể chảy ra cùng với những giọt nước mắt kia để cho vơi nỗi đau đớn dày vò này. Rồi chẳng đợi ai đưa lệnh phạt, bên này sân Quân cũng tự nguyện quỳ xuống khoanh tay lại trong tư thế giống như bạn mình bên kia, mắt cúi xuống còn buồn hơn khóc.
- Cả bọn xuýt xoa:
- Ôi dễ thương quá!
 - Kẻ tù tình nguyện.
 - Tình tuyệt.

Chuông báo hết giờ chơi, Dung kết luận:

- Nhưng con gái bao giờ cũng nhẹ dạ hơn con trai các bạn ạ.
- Chứng minh?
- Các bạn biết cây bút Parker của mình rồi chứ, đã một lần nó nằm trong cặp của ông con trai hàng xóm nhà mình đấy. Gọi là để mừng bạn già từ vườn trẻ bước vào lớp một, con bé biết mình rất quý cây bút nên đã "mượn đỡ" của chị đem tặng bạn.
- Ghê thiệt, lớn lên cô gái này dám lặn cọt nhà mình đem tặng "người dưng khác họ" chứ không phải chơi đâu.

Câu chuyện đọng lại trong lòng mỗi người một cách riêng. Với Uyên, nó còn theo mãi về đến nhà, cùng với hình ảnh người con trai mơ hồ, lảng đãng khi gần khi xa.

Và Uyên hiểu mình có một trái tim, trái tim đang ngân nga trong tuổi mười bảy.

Đinh Tiến Luyện

Bầy Chim Trắng Trong Sân Trường

Chương 6

Buổi chiều ngồi mãi ở cửa sổ nhìn xuống sân trước nhà, Khôi bỗng nhớ tới câu ca dao một lần thầy Hiền đã như "cho" riêng mình:

"Vẳng nghe chim vịt kêu chiều

Bâng khuâng nhớ mẹ chín chiều ruột đau."

Kỳ lạ, khi nhớ tới mẹ là Khôi lại nhớ ngay tới thầy Hiền. Một hình ảnh

xa rồi và một hình ảnh đã vĩnh viễn mất hút. Song cả hai hình ảnh, người thầy và người mẹ luôn đậm nét trong nỗi nhớ của Khôi.

Lúc ấy Việt tới. Vừa gặp Khôi, Việt đã hỏi ngay:

- Chiều qua cậu đi đâu vậy?
- À, Khôi ngập ngừng... tớ đi chữa răng!
- Hết lúc sao chọn lúc hẹn đi chữa răng!

Khôi cười cười, hỏi bạn:

- Vui không?
- Vui hết ý luôn.
- Cậu biết nhảy từ hồi nào vậy?
- Cần gì, cứ nhảy "búa xua", miễn đừng đạp vào chân con gái là được.
- Nhỏ Hằng với nhỏ Ngà chắc nhảy giỏi lắm phải không?
- Cũng như mình thôi. Đền thờ, nhạc giật, ai cũng nhảy "búa xua" hơi đâu mà đếm nhịp đúng sai cho mệt. Tuần tới chắc còn vui hơn nữa, có ban nhạc sống và ca sĩ thành phố biểu diễn.
- Tuần nào cũng có?
- Nhà văn hóa phường đang chiêu sinh mở lớp "Dạ vũ hồng" dạy "khiêu vũ quốc tế căn bản". Mi ghi tên không?
- Mình con nít bày đặt học chi?
- Trẻ như bọn mình nhảy mới đẹp, thầy nói thế.
- Thầy nào?
- Thầy Tuấn.
- Tuấn nào?
- Tuấn - tài-tử, anh em bà con nhỏ Hằng được giao phụ trách lớp đêm Nhà văn hóa phường. Công nhận tay này nhảy đẹp và ca nhạc ngoại cũng hết sảy luôn. Nhỏ Hằng nói hôm nào cho tao mượn mấy

cuốn Abba mới nhất. Đạo này tao chỉ thích nghe và hát nhạc ngoại.

- Thế thì chịu khó học ngoại ngữ đi.

- Cần gì, nghe riết rồi hát y chang. Mi tưởng cứ hát nhạc ngoại là phải giỏi ngoại ngữ chắc.

- Hát mà không biết mình hát gì, nghe mà không hiểu người hát chi. Rồi cũng bày đặt lắc lư, cau có, ừ ê, phẫn nô... y hệt những con rớt trong phim hoạt hình...

- Ta không ngờ mi lạc hậu thế. Mi phải biết âm nhạc không có biên giới, không có thời gian và không gian. Cứ như mi thì một ngàn năm sau cũng không vươn lên nổi.

- Vươn lên nổi cái gì?

- Đỉnh cao thời đại.

- Tao căm ghét cái thứ chưa học lóm được thì chê là "lai căng, mất gốc" đến khi học lóm được rồi thì tự khen là "văn minh, tiên tiến".

- Mi nói đó là cái gì?

- Cái dốt!

Việt bữu môi khinh khỉnh:

- Mi nói y hệt thầy Hiền. Liệu mi có học giỏi được bằng thầy Hiền để rồi đi đập xích lô không?

Câu nói của Việt như một hòn than nóng bất chợt rơi dính vào lòng bàn tay, Khôi sửng người, chưa kịp buốt đau, hỏi Việt dồn dập:

- Thầy Hiền mà đi đập xích lô à, đứa nào nói vậy?

- Cần gì đứa nào nói, chính mắt tớ thấy. Không tin, mi cứ ra bến xe khách Hàng Xanh mà kiểm chứng.

Dạy văn và ngoại ngữ, thầy Hiền là một trong những giáo viên xuất sắc của trường. Thầy có thể nói liên tiếp hàng giờ mà học trò vẫn say mê nghe, bất cứ về vấn đề gì trong môn học hay bên lề môn học.

Thầy thuộc tục ngữ ca dao và lúc nào thú vị cũng có thể "nhặt lên" đem vào câu nói dễ dàng nhẹ nhàng như hái cái lá, cái hoa hay cầm cát bút, cuốn vở ở ngay quanh mình. Khi thầy lên lớp, học trò luôn có cái cảm giác hào hứng như đang cầm trên tay một tờ báo mới và muốn lật coi nhanh tất cả mọi trang. Trong thầy chất chứa nhiều thứ, như là những thức ăn vừa miệng, mà tuổi học trò đang khao khát. Nhất là khi đề cập đến cách xã giao, ứng xử trong đời sống (đâu có nằm trong môn học nào) thầy vẫn không dấu được nỗi thèm muốn được thấy thế hệ "những cô cậu đang hoàng chững chạc"...

"... - Tại sao lại cứ phải nhìn vào cái túi người tả Tại sao lại cứ thích dán con mắt lên thân hình người tả Chỉ có cách ăn nói, cư xử mới định hình được con người. Và giá trị Ở đâu? Ở trí thức con người tích lũy và đem ra sử dụng nó... "

Thầy đã từng bị Ban Giám hiệu phê bình là đi "ngoài giáo trình" nhiều quá. Song những điều thầy nói đâu có thừa. Chẳng phải là quá cần thiết đối với học trò khi thầy có cả một kho những "danh nhân thế giới" mà giờ học nào thầy cũng không quên "mời" một ngài đứng ra làm gương cho học trò của mình soi bóng tương lai.

"... Thế giới có cả một kho báu là các danh nhân, chúng ta không biết tới thì làm sao mơ tưởng đến "giàu có" ở tương lai. Trước chúng ta đã từng có những người mang cánh thì tại sao đến nay chúng ta lại chấp nhận lết trên mặt đất. Phải học tập được cách bay của những người đi trước và chúng ta sẽ bay cao và bay xa hơn họ. Muốn như thế... "

Không ai nghi ngờ về khả năng hiểu biết của thầy Hiền, đôi trông kính quá dày và cả một gian nhà sách báo các loại của thầy cũng nói lên phần nào điều ấy. Vài bằng cấp ngoại ngữ thêm khẳng định

trình độ nhận thức của thầy không thể ở mức tầm thường. Cũng không ai muốn xác định lại khả năng sư phạm và tinh thần trách nhiệm của thầy, vì thầy hiếm khi bỏ lỡ giờ nếu không nói là rất mực đều đặn. Giờ của thầy lại không nhất thiết nằm trong chừng mực của hai tiếng chuông báo hiệu đầu giờ và cuối giờ. Thầy vẫn thường "ăn gian" mười phút giờ chơi mà học sinh tình nguyện thích thú, nếu điều thầy nói còn dở dang. Cuối năm tỷ số không đủ điểm trong môn thầy dạy phải thi lại rất ít.

Có lần thầy Hiệu trưởng tâm sự với một vài giáo viên trường:

- Nếu thầy Hiền được bầu là giáo viên tiên tiến tôi sẽ không phản đối gì. Nhưng nếu đề nghị thì không bao giờ là tôi.

Mười năm liền điều ấy không bao giờ xảy ra với thầy Hiền và hình như thầy cũng không cho đó là quan trọng lắm. Hết tiết dạy, có khi đã quá giờ, thầy không thường trà nước trên phòng giáo vụ nên thầy có vẻ cô đơn lạc lõng trong các sinh hoạt của trường. Trừ ra những buổi họp định kỳ đòi hỏi phải có mặt, người ta mới thấy rõ thầy không lẫn vào trong đám học sinh, đứng bên các đồng nghiệp. Người gác đàn già nửa đùa nửa thật nói với thầy:

- Có thể thầy dư chất để dạy học nhưng hình như lại thiếu vắng một cái gì đó không như các thầy cô khác mà tôi thấy, nói thật thầy đừng buồn. Vì thế mà tôi mến thầy.

Thầy Hiền cười cười, sửa lại chiếc áo sơ mi thường đã trung thành trên người thầy không dưới năm năm, và xốc lại cái túi vải đeo bên mình:

- Buồn chi bác Năm. Miễn học trò còn nhận mình là được rồi.

Bác Năm có con học lớp thầy Hiền, tháng nào ông cũng hỏi thăm:

Thằng bé có kém lắm không thầy? Nó có chịu học không thầy?

Không phải riêng thầy Hiền, mà các thầy cô khác cũng vậy, nhưng bác Năm vì ngại nên chỉ dám hỏi một đôi lần. Riêng thầy Hiền bác thấy dễ gần gũi hơn. Có lần bác nói với vợ:

- Các thầy cô trường mình đói no chẳng biết thế nào nhưng bao giờ cũng thấy chững chạc, đạo mạo. Còn ông thầy Hiền thì...

- Nghe đâu nhà đông con lắm?

- Vả lại cả hai vợ chồng đi dạy lấy đâu mà khá. Tôi nghe bọn học trò nói nhà thầy Hiền sách báo cao tới nóc nhà.

- Dễ thường có đồng lương nào đổ vào sách báo hết. Cái ông này chắc... ngộ chữ mất.

- Bà đừng nói nhảm. Thầy nghĩ theo kiểu thầy. Ông ấy nói sách đọc không bao giờ mòn chữ còn để dành được.

- Ý ông ấy để của cho con chắc?

- Không biết chừng, thầy mà.

- Coi chừng ông ấy trở thành gàn dở mất thôi.

- Bà lại nói nhảm nữa. Ông ấy là thầy đấy.

Tiếng "thầy" bác Năm nhấn mạnh với tất cả tấm lòng kính phục thực sự. Con mắt của người già ở cái góc sân trường này đã trên vài chục năm không thể sai, bác Năm vẫn thường hãnh diện về sự đánh giá đúng đắn của mình bằng điệu bộ vui vẻ chào hỏi mỗi khi gặp thầy Hiền ngoài cổng, dù thầy Hiền có vội vã tới đâu cũng phải chú ý tới ông. Mãi rồi thành thói quen, ông lại thấy thầy Hiền luôn tìm mình để cất tiếng chào trước. Tết năm ngoái bác Năm gác cổng đã thỏa mãn được lòng cảm phục của mình cụ thể bằng một tấm vải kate biếu thầy Hiền để may áo sơ mi. Thầy Hiền nhất định không nhận.

- Nếu thầy chê tui tui nghèo thì thôi, từ rày qua cổng thầy đừng nhìn mặt tui nữa.

Đây không phải chỉ là một tấm vải mà là cả một tấm lòng. Một tình cảm rất mộc mạc cũ kỹ song không phải vì thế mà lúc nào đó đã trở thành lỗi thời, lạc hậu. Thầy Hiền đã xúc động thực sự. Lẽ nào những bông hoa quý hiếm chỉ còn nở ở những nơi cô quạnh như thế này sao?

Tấm lòng được mở, bác Năm cảm thấy sung sướng hơn người nhận. Bác hồi hộp đợi ngày thầy Hiền mặc chiếc áo mới ông tặng đến trường. Nhưng mãi không thấy thầy mặc, bác thắc mắc tính hỏi nhưng nghĩ đi nghĩ lại rồi thôi. Có lẽ thầy còn để dành.

Niên học ấy qua đi bình thường trên sân trường, ngoài cửa lớp. Nhưng chắc chắn nó đã không bình thường một chút nào hết đối với thầy Hiền.

Ngày khai giảng đã qua đi cả tháng vẫn không thấy bóng dáng người thầy cũ trở lại trường. Trong danh sách giáp viên trường đã không còn tên thầy Nguyễn Minh Hiền. Thầy Hiền chuyển về trường nào rồi? Thầy Hiền bị kiểm điểm và buộc thôi dạy rồi à? Không. Thầy Hiền đã tự ý làm đơn xin nghỉ. Chắc thầy không đủ sức khỏe. Hẳn thầy đã kiếm được việc nào khá hơn. Bây giờ các cơ quan xí nghiệp xuất nhập khẩu quốc tế quốc nội thiếu gì, chắc thầy đi làm thông dịch viên không chừng. Một chút tiếc nuối nào đó đối với các học sinh cũ rồi qua đi. Nhưng chẳng thể dễ "qua đi" đối với bác Năm gác đàn của trường. Bác vừa tiếc vừa buồn. Tiếc vì trường mất một thầy giỏi. Buồn vì bác mất một người bạn chào hỏi mỗi ngày. Rồi tiếc và buồn đã trở thành nỗi tủi giận đối với tình cảm của người già. Có gì thầy Hiền đã bỏ ngôi trường này mà không thêm từ giã với bác một lời? Chán thật! Một công việc nhẹ nhàng nhiều lợi tức hơn đã khiến người ta biến chất nhanh đến không ngờ.

Một chút lưu luyến không đủ gọi lại được hình ảnh người thầy Khôi mền, nhưng cả một sự kiện sau đó về người thầy cũ đã làm Khôi choáng váng, bỏng rát. Thầy Hiền đập xích lộ Báo chí và cả truyền hình đã từng rọi cho mọi người nhìn thẳng vào hình ảnh tương phản này: Một người thầy và một người phu cùng trong một người. Nghe rồi quen, xem rồi quên. Có một đạo đập xích lộ đã trở thành "nghề thời thượng" của những trí thức phần chĩ hay lỡ thời. Nhưng có ai chịu được đồ mồ hôi, gò lưng mãi trên đường dài nếu không thực sự bị thúc bách vì cơm áo. Chuyện ấy, hình ảnh ấy cứ tưởng như rất xa vời đối với cổng trường, cửa lớp của Khôi nếu thực sự không có người thầy cũ của mình trong ấy.

Vắng nghe chim vịt kêu chiều. Bểng khuâng nhớ mẹ chín chiều ruột đau. Câu ca dao từ miệng thầy đã thấm vào tận da thịt Khôi đâu ai biết. Cũng đâu ai đã chia sẻ được nỗi đau sâu kín về tình cảm gia đình Khôi, ngoài thầy Hiền.

Trong nỗi bồn chồn không yên, buổi chiều không học được, Khôi quyết định đón xe buýt ra bến xe Hàng Xanh. Đi tìm thầy cũ nhưng trong lòng lại muốn sự quyết đoán của bạn chỉ là làm lẫn. Khôi không thể hình dung ra được người thầy thân thương của mình bao tháng ngày trên bục giảng lại có thể trải sức mình ra trên những con đường ngang dọc, tắt tưới bon chen trong thành phố này. Không thể nào lẫn thầy được trong đám đông bụi bặm và xô bồ trên bến bãi kia, đầy những thô lỗ và dung tục. Lẽ nào người ta lại nỡ cò kè bớt một thêm hai hay xỉa xối riếc móc đối với một người mà xưa nay đã nằm trong sự kính trọng của Khôi.

Có lẽ thầy đã thay đổi nhiều lắm nên khó mà nhận ra. Khôi đi dọc hết từ đầu bến đến cuối bến, chỗ nào có bóng dáng chiếc xích lộ Khôi

cũng mau chân tới gần. Không phải. Cũng không phải. Cái ông to cao thế kia chắc chắn là không phải. Còn cái ông này lại già quá, ông kia khua chân múa tay như vậy làm sao là thầy mình được. Khôi đi ngược trở lại và nghĩ lan man. Lỡ gặp thầy nhưng để gì thầy đã muốn nhận lại trò? Mà nhận lại để làm gì? Mình gặp thầy có thể chỉ làm thầy buồn thêm mà thôi.

Băng qua đường với lòng buồn vô hạn, Khôi lách đám đông đi lẫn vào trong bóng của buổi chiều đang sụp tối. Đang làm lủi bống nghe tiếng gọi ngay sát bên mình, Khôi ngơ ngác nhìn lên.

- Đi đâu vậy Khôi?

Nhận ra Uyên, Khôi hơi bối rối.

- À... mình đi... chơi. Còn Uyên, xe sao mà phải dắt vậy?

Uyên nhăn nhó:

- Xui ghê vậy đó, Khôi. Chiều sang bà chị khi về thì xe đứt thắng, bà chị nói lấy cái xe PC này đi thì dọc đường khi không bánh xẹp hết hơi.

- Sao lại "khi không" được. Bánh sau hả?

- Bánh sau, dắt bộ nặng muốn chết.

- Dựng lên để mình coi xem nào.

- Còn coi gì nữa, tìm chỗ vá cho rồi.

Khôi nâng bánh sau cho Uyên dắt xe vào khoảng sáng trống trải bên đường rồi dựng xe lên. Sau khi rà tay hết một lượt vỏ xe, Khôi reo khê:

- Đây rồi.

- Cái gì vậy?

Khôi đưa lên cao một cái đinh vừa rút ra được khỏi vỏ xe.

- Đáng lẽ khi vừa biết xe hết hơi Uyên phải nghĩ ngay tới một vật

nhọn nào đã đâm phải và tìm gỡ nó ra, trước khi đi tìm chỗ vá. Uyên đã dắt xa chưa?

- Chừng mười bước.

- Hy vọng không phải thay ruột mới nhưng ít ra cũng không dưới hai lỗ vá.

Đúng hai chỗ phải vá. Sau khi đã làm lần lượt các thủ tục gỡ ruột, bơm hơi, thử nước, ông già sửa xe bên đường đánh dấu hai lỗ xì bằng hai đầu que cắm vào.

Uyên hất mái tóc lên nhìn Khôi, cười:

- Khôi tài quá.

- Tài gì?

- Nói trúng y boong.

- Tưởng gì.

- Tương lai Khôi đi vá xe được.

Khôi nhìn thẳng vào đôi mắt trêu chọc của Uyên, không muốn thua sự thách thức nào đó.

- Đẹp chai như tôi mà lại đi ngồi đầu đường vá xe được à.

- Được chứ. Càng dắt khách các cô.

- Chẳng lẽ xếp vỏ từ quận 1 lại dắt ra ngoại ô mà vá.

- Biết đâu đấy. Không xếp vỏ, người ta cũng tự ý xì, rồi dắt xe đòi ông thợ vá chơi.

Uyên nói và nghiêng đầu dướn tiếng cười sau những ngón tay. Khôi đẩy một cái thùng đạn chứa đồ nghề của ông thợ tới chỗ Uyên:

- Chờ ép được hai miếng và còn lâu, Uyên ngồi đây nè.

Uyên dẩy nẩy:

- Đừng xúi dục về phải giặt quần áo đầy dầu xe.

- Kê cuốn sách lên.

Khôi đưa cho Uyên một cuốn sách, Uyên cầm lấy định đặt xuống rồi lại thôi:

- Ai lại ngồi lên chữ nghĩa, các ông nhà văn nhà báo kiện chết.

Khôi nhìn những cái ghế thấp của một xe nước gần đấy, gợi ý:

- Để tôi mời Uyên một chỗ ngồi khác vậy.

- Ít ra cũng phải như thế chứ. Uyên đang khát muốn chết đây nè.

Hai người ngồi xuống bên chiếc ghế bàn kê sát chiếc xe nước sinh tố.

Khôi hỏi:

- Uyên uống gì?

Uyên nhìn thẳng Khôi, cười bằng mắt tinh.

- Khôi kiểm lại túi tiền của mình đi.

Khôi cũng ném ra một cái nhìn thẳng không kém dữ dội trước khi đảo mắt một lượt tám kính đầy màu sắc những thứ trái cây xếp trong đó: măng cầu, đu đủ, cà chua, rau má, cam, chanh...

- Nếu Uyên có sức uống mỗi thứ một ly tôi cũng dư sức bao.

Uyên đỡ tay dưới má, vẫn đôi mắt ấy nhìn bạn:

- Mắt Khôi cận chỉ thấy có thế thôi à? Uyên còn nhìn thấy ở cả kia kia: hủ tíu mì, bánh bao, bò viên, hột vịt lộn bún ốc, bún bò... Chà, chiều thứ quá... một ly nước rau má đi bác.

- Hai ly.

Hai ly nước màu xanh đầy áp, mát rượi. Khôi uống ực một hơi hết phân nửa, còn Uyên thì nhâm nhi với cái muỗng nhỏ cùng với câu chuyện.

- Khôi biết không, năm ngoái bọn mình là vua ăn quà. Nhóm mình bốn đứa, hễ tụ nhau lại là thế nào cũng nghĩ ra một món ăn, và mỗi đứa đều sẵn sàng giới thiệu một "địa chỉ đáng tin cậy", "hộp túi tiền".

Bởi thế khi bọn mình xáp lại có cái tật là phải kiểm điểm cái túi tiền của nhau trước đã.

- Có phải Hằng và Ngà?
- Còn Ái nữa, tiếc là nhỏ chuyển trường rồi.
- Uyên với Ngà có vẻ thân thiết quá nhỉ?

Uyên khua chiếc muỗng vào thành ly:

- Tự dưng dạo này thấy... Uyên ngập ngừng, cũng như Việt với Khôi ấy mà, phải không?

- Con trai bọn mình khác.

- Ừ, năm nay mình cũng thấy khác. Năm ngoái còn lớp mười, bọn mình con gái con trai ưa rủ nhau đi sinh hoạt chung dễ dàng, thoải mái. Lên lớp mười một, mình thấy mất cái không khí ấy, thật đáng tiếc.

Có một khoảng không tĩnh lặng giữa hai mép bàn. Hai bạn không nhìn nhau. Một lúc, Uyên nói:

- Năm ngoái còn thầy Hiền phụ trách lớp mình ưa tổ chức picnic ngoài trời vui lắm cơ Khôi có học thầy Hiền không nhỉ?
- Dạy văn và ngoại ngữ chứ gì?
- Hoàn cảnh thầy thật đáng buồn...

Khôi hồi hộp, lo lắng hỏi:

- Phải dạo này thầy đi đạp xe?
- Nghỉ rồi. Nghe đâu thầy phải đi bệnh viện Phạm Ngọc Thạch mấy lần.
- Sao Uyên biết?
- Nhỏ An bạn mình gần khu thầy ở.
- Từ hồi thầy nghỉ dạy đến giờ, Uyên có gặp thầy lần nào chưa?
- Một lần duy nhất. Dạo ấy thầy còn đạp xe. Mình và An ngồi ở nhà

chờ tới tối mịt mới nghe thấy tiếng xích lô lịch kịch vào ngõ. Thấy bọn mình, thầy nhận ra ngay và đọc rõ tên từng đứa.

- Trông thầy chắc buồn lắm nhỉ?

- Không trái lại là đằng khác. Thầy rất vui vẻ thoải mái. Thầy bảo hỏi đi dạy thì ngày nào chả đạp xe mấy cuốc từ Bà Chiểu qua quận Ba, có khác hơn là một chút nắng mưa. Nói thì nói thế chứ bọn mình thấy thầy nổi gân guốc và đen sạm hẳn đi.

- Thầy có nói gì với Uyên không?

- Thầy bảo, trước sau gì cũng có ngày thầy trở lại trường thôi. Mấy đời nhà thầy đều đi dạy cả mà, đâu dễ gì bỏ nghiệp được. Có điều bây giờ hoàn cảnh nhà thầy khó khăn quá, các con đông, hai vợ chồng cùng đi dạy cả thì lấy đâu cho tươm tất. Sẵn có chiếc xích lô của ông bạn "đi bảo lãnh" bỏ lại, thầy "nhặt" về sửa sơ chạy kiếm sống. Kể ra có vất vả nhưng mức sống gia đình vì thế cũng đỡ hơn.

- Uyên có nhận thấy thầy bất mãn điều gì?

- Hoàn toàn không, Uyên thấy thầy rất lạc quan. Thầy rút dưới đệm xe ra cuốn sách và mấy tờ báo mới đưa cho bọn mình xem. Thầy vẫn đọc khi rảnh rỗi.

Khôi xoay cái ly đã cạn trong đôi lòng bàn tay, như có một ý nghĩ nào đó phân vân, rồi nói:

- Khôi nghĩ với khả năng thầy mình có thể kiếm được việc gì đó khá hơn.

- Uyên cũng nghĩ thế. Nhưng thầy có nói với mình rất thực tế, xét cho cùng thì trên đời này đâu có hiếm gì những trường hợp nghịch lý. Có điều mình phải biết vươn lên.

Khôi bẻ bắp tay:

- Mình muốn đi thăm thầy quá, Uyên ạ.

- Uyên cũng muốn thế nhưng thầy dặn rồi.

- Thầy dặn sao?

- Không nên đến nhà thầy nữa.

- Sao lại thế nhỉ?

Uyên ngập ngừng, nói nhỏ:

- Có lẽ thầy không thích một điều gì đó, như là một gợi buồn nhắc nhớ, Uyên nghĩ vậy.

Ngọn lửa chờn vờn nơi góc vách xe đã tắt, người thợ đang thu dọn đồ nghề vào cái hộp sắt cố ý khua tiếng động lớn cho khách chú ý đã xong công việc. Khôi trả tiền nước rồi cùng Uyên đứng dậy.

Bây giờ Uyên mới để ý, ngạc nhiên hỏi:

- Xe Khôi đâu?

- Mình đi xe buýt.

Uyên đẩy tay lái xe cho Khôi:

- Vậy thì bạn làm taxi cho tôi đi.

Khôi không nắm lấy tay xe ngay:

- Thôi để mình...

- Giờ này làm gì còn xe buýt.

- Mình ngại...

Khôi ngần ngừ, Uyên dứt khoát:

- Bạn thật lạ. Con gái người ta không ngại thì thôi chứ. Mình là bạn cùng lớp với nhau đi chung xe thì có gì là lạ. Ai biểu đi đứng còn ôm nhau cười đùa ngả ngón làm chị Bạn là bạn. Bạn gái, bạn trai chơi với nhau đừng vương vấn chi cả, tỉnh như không xem ai nói gì được mình.

Uyên nói thẳng một hơi, như ý nghĩ đã có sẵn từ bao giờ. Nói thì nói thế chứ, khi ngồi sau lưng một bạn khác phái, dù Uyên có cố tự

nhiên đến đâu, cũng không khỏi có những ngượng ngập, xôn xao khó diễn tả. Có gì đâu. Tự dưng Uyên nghĩ tới Văn, tới người con trai theo mình những buổi tan trường. Đã lâu rồi, anh ta vẫn còn giữ với mình khoảng cách ở đằng sau. Không biết nói gì, anh ta và mình bỗng thấy vương vướng khi chạm mắt nhau. Có một cái gì đó, tất nhiên không phải là một tình bạn, khiến sự im lặng giữa hai người có một chiều sâu thăm thẳm. Có gì đâu! Có gì đâu!... Uyên thầm nhắc nhở mình vậy.

Và sự nhớ tới lời trêu chọc của An: "Khi tìm cách chối nghĩa là đã bắt đầu dấu hiệu của tình yêu đó", Uyên cảm thấy nóng ran cả mặt.

- Uyên đang nghĩ gì mà im lặng vậy.

Khôi hỏi làm Uyên giật mình trở về thực tại:

- À, Uyên đang nghĩ đến những tình bạn đẹp...

Đinh Tiến Luyện

Bầy Chim Trắng Trong Sân Trường

Chương 7

Uyên có một cái thời khóa biểu thật lý tưởng, song đã thay đổi nhiều lần cũng chẳng làm sao cho phù hợp được với chính mình. Thức dậy vào lúc 5 giờ, Uyên chỉ thực hiện được hôm đầu khi mới dán cái thời khóa biểu lên. Rồi cái buồn ngủ nó bảo cái nhức đầu, cái nhức đầu nó xúi cái lười, cái lười nó bảo thôi để mai, cái mai nó bảo cái mốt, cái mốt nó bảo một bữa đã sao. Tuần tới bắt đầu lại cũng được. Buổi

tối bất cứ giá nào cũng phải thu xếp mọi công việc trước 8 giờ để ngồi vào bàn học và học một mạch cho tới 11 giờ mới được đi ngủ. 8 giờ ngồi bàn học nghiêm chỉnh được mười phút đã nghe văng nhạc hiệu chương trình chiếu phim: Hôm nay có phim hay, thôi để hết phim học bù. Hết phim 10 giờ hơn trở lại bàn ngồi vắn vơ một lát cho trôi hết các hình ảnh thì hai mắt đã díp lại. Thôi, sáng mai dậy sớm vẫn còn kịp. Và chỉ còn kịp tới trường đúng giờ vào sáng hôm sau. Nhỏ An nói: "Con gái học tà tà đủ điểm lên lớp là được". Nhỏ Ngà bảo: "Con gái học nhiều như acid thấm dần, mau tàn phai sắc đẹp". Mỗi đứa nghĩ một lối, dù sao đi nữa Uyên cũng không bao giờ chấp nhận. Tốt nghiệp phổ thông là cái mốc cuối của con gái.

Tự bữa nói chuyện với chú Thuyên, Uyên nảy ra ý nghĩ sẽ quy tụ đám bạn lớp lại thành một nhóm học tập. Uyên đã nghĩ tới Ngà tới Việt, tới Hằng tới Vỹ, và Khôi hay thêm một bạn nào nữa. Uyên mới ngỏ ý với Hằng, con bé đã gạt đi. hình như lập nhóm cùng sở thích vui chơi dễ hơn là kết bạn học tập. Thế tại sao lại không kết bạn vừa vui chơi vừa học tập? Uyên nhả ý kiến với Ngà, Ngà đồng ý một nửa. Phần đầu ta có mặt nhưng phần sau thì nhường mị Uyên thất vọng. Không biết Khôi và Việt sẽ nghĩ sao? Việt và Khôi mấy bữa nay vừa có chuyện lớn tiếng với nhóm Thọ cuối lớp, suýt gây ẩu đả nếu không được can ngăn kịp thời. Có lẽ Uyên nên nghĩ tới Vỹ.

- Cầu vồng có mấy màu?

- Bảy màu: Đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím. Một chùm tia sáng trắng đi qua lăng kính cũng cho ta bảy màu này.

- Ở thành phố mình tòa nhà nào cao nhất?

- Cao ốc khách sạn Hữu Nghị, 14 tầng.

- Trường mình có bao nhiêu học sinh?

- Một ngàn bốn trăm năm mươi.
- Sai. Một ngàn bốn trăm bốn chín thôi. Hôm qua có một học sinh mới bị đuổi.

Cả bọn thích thú với "trò chơi điện tử" bằng cách đặt ra câu hỏi cho máy vi tính Vỹ giải đáp. Vỹ gầy ốm như một cái tăm tre giữa vòng vây các bạn ồn ào. Đôi mắt cận không mang kính của Vỹ lơ lơ như đôi mắt cá nhìn như chẳng rõ được gì chung quanh nhưng thực sự còn sáng hơn cả những viễn vọng kính, "hút vào trong bộ nhớ" tuyệt vời của mình hàng ngàn vạn sự kiện.

- Hôm nay tan học để mình chở cậu về nhé.
- Nhà Vỹ ở tuốt Khánh Hội, ngược đường Uyên sao tiện. Thôi, để Vỹ cứ đi với Mai.

Mai như cái lu, ấy thế mà hai bạn vẫn thay phiên chở nhau đi về. Nhà Vỹ xa trường không có xe đạp, những hôm nào Mai đau nghỉ học thì Vỹ phải đi bộ cả một giờ đường nhưng không bao giờ Vỹ lỡ một tiết.

- Hay để chiều mình tới nhà bạn vậy.

Uyên đề nghị. Vỹ ngần ngại, lắc đầu:

- Buổi chiều mình bận lắm. Có chuyện gì không Uyên?

Uyên muốn bày tỏ ý định của mình với Vỹ nhưng rõ ràng rồi cũng chẳng tới đâu. Nhà Vỹ đông em, Vỹ là chị lớn nên việc nhà hoàn toàn một tay Vỹ. Nghe đâu ngoài giờ học Vỹ còn phải đi gánh nước mướn và đi nhận lá buông tận đâu đâu về đan lát thêm với các em vào buổi tối hoặc trong những giờ rảnh. Có lẽ Vỹ đã học bài ở nhà trong những giờ làm công việc này.

Một buổi sáng không đợi, cả lớp được nghỉ. Thầy Luận bận đột xuất. Thầy bận hay thầy bệnh không rõ nguyên do nhưng cứ chắc là không có môn toán khô khan sáng nay. Thầy giám thị cho lệnh cả lớp

ngồi tại chỗ ôn bài dưới sự Ổn định của trường lớp, nhưng trễ rồi, phân nửa lớp đã ra ngoài sân. Buộc lòng thầy phải cho toàn ra khỏi sân đợi tiết sau. Ra khỏi sân không được dắt xe ra cũng gần như nghĩ tại chỗ, vì học trò không được về cũng không đi đâu xa Cả bọn kéo ra lề đường. Một nhóm tấp vào quán chè, nhóm khác bu lấy sạp báo. Phần đông phân tán mỏng thành những tốp nhỏ đôi ba bạn chụm đầu với nhau dưới bóng của những tàng cây lớn quanh trường.

Uyên đã đi chung với Mai và Vỹ. Các bạn vừa mở cặp lấy bút tập ra trao đổi với nhau được vài ba câu đã thấy Thọ cùng mấy bạn trai cuối lớp sà tới bên.

- Chà các bạn chăm học quá ta.

Bọn con trai lên tiếng. Đám con gái chỉ khẽ nhìn lên không nói gì.

- Học thầy không tày học bạn, đề nghị các bạn cho tụi này học chung với.

Vỹ vẫn cắm cúi. Uyên chau mày. Mai lên tiếng:

- Yêu cầu các bạn để cho bọn mình yên.

Có tiếng cười. Bọn con trai sách vở đâu hết, hoặc đã để lại lớp hoặc đã cuộn tròn nhét đâu đó trong bụng áo hay nơi để xe. Chúng tìm đâu ra điều thuốc đang phì phà khói với nhau. Một cụm khói lớn phả vào sau lưng tóc làm đám con gái khó chịu. Vỹ quay mặt ho sặc sụa. Không chịu đựng được, Uyên nhìn thẳng vào mặt Thọ, to tiếng:

- Mình không ưa cái lối đùa bất lịch sự của các cậu đâu nhé.

Thọ cười nhăn nhó:

- Mình với ta tuy hai mà một, ta với mình tuy một mà hai. Tình quá các bạn ơi!

Bọn con trai lại cười. Uyên tính bật dậy đối đáp một phen nhưng Mai

đã níu lấy tay bạn:

- Mặc xác cái thứ nham nhở ấy, đừng thèm nói đừng thèm nhìn nữa Uyên.

Mai, Uyên, Vỹ cố tập trung vào cuốn vở với bài toán dở dang nhưng bọn Thọ đâu để yên.

- Có con sâu to to đang bò bò trên áo kìa.

- Cái trò xưa như... mặt trăng ấy đâu còn làm ai sợ để mà cười.

Thọ trề một cúc áo ngực, đổi giọng:

- Chiều nay có rạp mới đổi phim tình cảm mê ly nước nở, mình đã mua trước ba cái vé...

- Phim gì vậy?

- Mỗi tình màu cà phê sữa.

- Tình gì lại màu cà phê sữa?

- Vừa đắng vừa ngọt, vừa đen vừa trắng thì không phải màu cà phê sữa còn màu gì?

- Độc đáo.

Cả bọn đi theo Thọ vỗ tay a dua Thọ càng hứng chí ba hoa:

- Chẳng ai như thằng Dũng kều, yêu em Mai trắng phập phồng, yêu mê mết yêu da diết yêu thâm thiết mà không dám hở môi...

Mai luống cuống để rơi cuốn vở. Dũng đỏ mặt ra hiệu cho bạn dừng. Nhưng Thọ cứ nói:

- Nếu mày thích uống cà phê sữa thì mặc mày nhưng từ rày đừng cái trò ngu ngơ viết một triệu cái tên Mai lên vở rồi âm thầm thương nhớ, nhớ thương nữa, cái lương không chịu được.

Dũng quay mặt muốn lĩnh đi. Mai đã thu vén những cuốn vở cùng các bạn đứng dậy. Vừa là đạo diễn vừa là diễn viên chính, Thọ bước tới trước đám con gái:

- Tôi uống cà phê đen đây nè. Tôi thích nói thẳng nói thật, tôi rất muốn "kết mô- đen" với Uyên. Uyên nghĩ sao?

Uyên trừng mắt nhìn thẳng vào mặt Thọ. Thọ sấn tới có một cử chỉ như muốn cầm lấy tay Uyên:

- Chiều nay mình đi chơi vui vẻ với nhau nhé Uyên.

Uyên lùi lại thủ thế như một con sâu rồi búng ra dữ dằn:

- Chướng vừa vừa thôi bạn.

Giữa lúc ấy Việt ở đâu nhào tới.

- Thì ra các bạn ở cả đây.

- Ở cả đây thì đã sao?

Thọ cắt hứng nhìn sang Việt. Lúc này Uyên, Mai và Vỹ đã dõm bước bỏ đi.

- Đùa một tí mà các bạn đã giận, ở lại đây đi.

Thọ đứng chặn trước mặt đám con gái. Việt giảng hòa:

- Phá các bạn ấy làm chi, Thọ.

- Ai phá? Có mày phá đám thì có.

- Các bạn ấy phản ánh lên cô chủ nhiệm mất điểm đạo đức cả đám.

- Ai làm gì mà mất? Còn mày thì đạo đức lắm chắc?

-...

- Mày đi chơi tá lả với nhỏ Nga ai nói gì mày.

-...

- Xời ơi, bày đặt. Cái con thối ấy nó quậy tùm lum tưởng thơm tho lắm mà bày đặt.

Việt đổi nét mặt:

- Thôi nha Thọ.

Thọ lớn tiếng:

- Nó thối tao bảo nó thối.

- Tôi yêu cầu bạn không được đụng tới danh dự của kẻ khác.

Quay lại các bạn, Thọ phân bua:

- Các bạn chứng kiến rõ ràng thằng Việt muốn gây sự trước đây nhé.

Các bạn can:

- Thôi Việt, mày quên bố nó là hiệu phó...

Việt gạt các bạn ra:

- Các bạn cứ để nó cho tôi, nó là con thầy hiệu phó hay thầy giám thị gì tôi cũng cóc ngán.

Thọ chỉ mặt Việt:

- Nhớ nhé, mày dám khinh thường cả ban giám hiệu nhé.

- Đừng có láo!

- Có các bạn làm chứng: nó chửi cả nhà trường nữa, việc này không bỏ qua được đâu.

Việt giận run lên, xông tới - Đám con gái này giờ đứng xa theo dõi thấy tình hình căng thẳng sợ đến chuyện chẳng lành vội lên tiếng can thiệp:

- Thôi, bỏ qua đi Việt.

- Nó phách lối phải cho nó một bài học.

Uyên nói với Việt:

- Cả lớp ai chả biết nó, ức làm chi mắc vạ.

Thấy Việt xuôi tay, Thọ thách thức:

- Cứ để yên xem nó có dám đụng tới tao không. Hối hận không kịp con ạ.

Chuyện xảy ra ngoài cổng trường trong giờ nghỉ ấy đã râm ran cả lớp, ai cũng biết. Ai cũng biết nên thường lảng chuyện với Thọ, không muốn có chuyện rắc rối đến tai văn phòng giám thị, ảnh hưởng đến việc học. Thọ thấy thế tưởng các bạn nể mình, ngán

mình lại càng làm tàng làm phách dữ.

- Ý con thầy học dốt như bò, không biết nhục.

- Ấy thế mà đâu có năm nào phải ở lại lớp.

Thọ học lớp nào, tuy không nói ra, nhưng các thầy các cô vẫn tự hiểu mình có trách nhiệm riêng với một trò, trách nhiệm ấy là không để tiếng cho con thầy hiệu phó có điểm yếu, về môn mình phụ trách. Vì thế dù học hành chẳng ra gì, Thọ có một điểm chẳng hơn ai, nhưng cũng đủ trung bình để đều đặn hàng năm leo lên lớp.

- Tao sẽ vận động để cả lớp "nghỉ chơi" cho nó bẽ mặt.

- Bẽ mặt gì nó, mà cậu lại mang tiếng gây mất đoàn kết.

- Ai thềm đoàn kết với mấy thứ đó. Đền chưa đủ sáng lại gần chi cái thứ mực đen xì ấy. Khôi bàn với Việt, Việt tiết lộ:

- Hình như mấy bữa nay thằng Thọ cùng với mấy đứa bàn cuối thích thú với một trò chơi gì đó. Có thể, chúng đã viết cái gì bậy bạ rồi lén lút bắn giấy qua các bàn con gái.

- Mà chắc điều đó chứ?

- Tao đã thấy bọn con gái lượm lên đọc, đứa nào cũng đỏ mặt, rồi vội vã xé vụn ra. Còn bọn thằng Thọ thì thích thú cười.

- Quân vô liên sỉ! Thế mà có rõ chúng viết gì không?

- Con Ngà nói là rất bậy bạ, lại còn vẽ hình lăng nhăng nữa. Không đứa nào dám giữ cả.

- Nội vụ phải trình lên cô chủ nhiệm.

- Hình như bọn con gái đã trình rồi. Cô phải nói rình bắt quả tang mới thi hành kỷ luật được, chứ nhắc chung chung chỉ có nghĩa tuyên bố là thủ phạm đã thắng.

Khôi bậm môi, hậm hực:

- Quân hèn mặt ném đá giấu tay. Còn tệ hơn là ném đá nữa, chúng đã

vẩy bản lên áo trắng nữ sinh. Tao thề là sẽ phanh phui vụ này.

Việt nắm tay bạn:

- Tao cũng đồng ý với mày, nhưng tốt hơn hết là phải âm thầm theo dõi thằng Thọ.

Bỗng dưng Khôi đâm ra bực bội với bạn:

- Mày hèn như gì ấy, hôm nọ đáng lẽ mày đã phải bữa vào mặt nó một trận. Nghe Uyên kể lại tao còn ức.

- Cũng tại... , Việt phân bua, với lại tao cũng không muốn bị đui học.

- Đui học đâu phải chuyện đơn giản, cũng còn có người này người kia nữa chứ đâu riêng gì bố thằng Thọ.

- Mày quên rằng trong "Mười Điều Kỷ Luật" đánh lộn được kể vào hàng đầu cấm kỵ à.

- Đành rằng thế, nhưng có dịp được bữa thằng Thọ một phen giữa sân trường tao cũng cóc sợ gì cả.

Lời nguyên của bạn nào đó thì có thể qua đi cùng với nỗi ám ức, bực bội nhất thời. Chứ với Khôi, Việt biết, nó sẽ xảy ra. Nó sẽ xảy ra như nhiều lần đã xảy ra chuyện bất bình đối với Khôi, phải giải quyết dứt khoát. Hồi cấp một chính Việt đã chứng kiến bạn dúi đầu một đứa hỗn láo xuống đồng phân chỉ vì một câu chửi bậy bạ đụng tới mẹ mình. Lần khác, cũng Khôi đã dám đụng tới một tay to con nhất lớp để sau đó bị một phen như tử, bởi tự Khôi đã làm nói là không sợ vô lý một đứa nào, dù đứa đó thật sự tọ Bạ với Khôi từ thơ ấu, hơn ai hết Việt hiểu tính bạn, nói là làm. Lớn lên cái "chúng" ấy mạnh hơn, nó đã từng khiến Khôi trắng cả đêm vì lờ thách thức "có gì đâu mà khó" với một bài toán hắc búa của các học sinh giỏi toán cấp hai.

Cũng một lần "để tôi làm cho", Khôi hứng lấy công việc của em một đứa bạn: trình bày báo tường. "Tưởng một hai bữa thôi chứ ai dè cả

tuần lễ chưa xong. Nhưng đã trót nhận thì phải làm, bỏ bê bài học của mình để xong việc kẻ khác: Không có gì đại hơn." Dù biết thế nhưng đã là cái tính, không dễ gì thay đổi.

- Bọn thằng Thọ hình như đã tự động thôi chơi trò viết bậy bạ rồi, Khôi nhận định sau một thời gian cùng Việt theo dõi. Có thể là chúng sợ bị lật tẩy hay cũng có thể chúng cảm thấy không còn thích thú nữa.

- Cậu có để ý gì không, cũng thằng Thọ cầm đầu, chúng đang chơi trò khác nham nhở hơn.

- Có phải cậu muốn nói là chúng thường tìm cách tới gần bọn con gái để chen lấn xô đẩy nhau phải không?

- Thường là ở cửa vào những lúc chuông giờ chơi và chủ yếu là lúc lộn xộn tan học. Hôm qua thằng Thọ đã giả bộ lấn để cho thằng Dũng kêu ngã ôm chầm lấy nhỏ Mai trắng rồi cả bọn đóng kịch xin lỗi năn nỉ rồi rít.

- Quân mất dạy, Khôi rít lên, nếu cô chủ nhiệm không lên tiếng chấn chỉnh kịp thời thì không biết bọn chúng còn giở trò bỉ ổi gì nữa.

Vào đầu giờ kể tiếp cô Hà đã không tiếc lời lên án "những hành vi vô giáo dục" của một số phần tử xấu trong lớp, ảnh hưởng của những phim và sách truyện đồi bại. Cô chỉ nói chung chung không ám chỉ ai hay cụ thể ai:

- Chuyện này nếu phải ánh lên tới Ban giám hiệu hẳn lớp ta sẽ mất điểm thi đua Một con sâu làm rầu nồi canh, chúng ta nhất định phải nhặt con sâu đó ra để khỏi làm ảnh hưởng phẩm chất đạo đức của cả lớp.

Không đợi lâu, vào buổi học hôm sau Việt được giấy gọi lên phòng giám thị làm việc.

Làm việc với thầy Giám thị nếu không phải kỷ luật, đuổi học, thì ít ra cũng nhận thư cảnh cáo về tới gia đình. Gần đây những biện pháp kỷ luật của thầy Giám thị hết sức gắt gao. Tùy những trường hợp được nhắc nhở đích danh trên loa hàng tuần, lời cảnh cáo còn được gửi về tới tận gia đình và trường hợp nào cũng có trừ vào điểm đạo đức cuối năm. Niên học bắt đầu được ba tháng đã có năm trường hợp đuổi cảnh cáo mười lăm ngày và hai trường hợp đuổi học vĩnh viễn. Mười Điều Kỷ Luật là một bài học mà bất kỳ học sinh lớp nào trong trường cũng phải thuộc nằm lòng và được thầy Giám thị kiểm tra bất chợt ngay tại cổng khi thấy cần nhắc nhở đối với học sinh nào. Bất kể nam hay nữ hình phạt nhẹ nhất cũng là ghi tên vào sổ đen và ngày hôm sau nạp "Mười điều kỷ luật" chét phạt mười lần.

Nhìn nét mặt hí hửng của thằng Thọ khi Việt bị gọi lên văn phòng, Khôi đã nóng mặt muốn "bộ" cho nó vài cái. Chính nó chứ chẳng phải ai đã chơi cái trò "tung hỏa mù" để các bạn chú tâm vào Việt, còn nó tìm cách bịt những tai tiếng xấu đang nhắm vào mình. Từ văn phòng giám thị trở về, mặt Việt đỏ bừng bừng chẳng nhìn ai, lẳng lặng ngồi lại chỗ. Chuyện gì thế? Các bạn hỏi đi hỏi lại Việt cũng chỉ lắc đầu. Mãi đến lúc về Việt mới chỉ nói với Khôi, sau khi đã bị bạn khích bác đủ điều:

- Dù tao ham vui hay học kém vài ba môn nhưng thực sự tao cũng không bao giờ muốn bị đuổi học. Tao khuyên mày hãy quên đi chuyện hiềm thù với bọn thằng Thọ. Nó là một đứa hèn, thiếu thẳng thắn lại ưa ton hót đặt điều. Mày không thể tưởng tượng được những chuyện đùa nghịch lớn bé gì ở trong lớp mình cũng được ghi lại đầy đủ trong cuốn sổ bìa đen, ngoại trừ những hành vi bỉ ổi của thằng Thọ. Tao đã bị buộc tội là cố tình gây mất đoàn kết với bạn bè, khinh

thường ban giám hiệu, quan hệ nam nữ bất chính. Điểm nào cũng nằm trong Mười điều kỷ luật cả. Cảnh cáo thư về gia đình, tái phạm sẽ bị đuổi học tạm thời hay vĩnh viễn tùy mức độ. Điều này không nhẹ nhàng với tao chút nào hết.

Đinh Tiến Luyện

Bầy Chim Trắng Trong Sân Trường

Chương 8

Sau lần cảnh cáo ấy Khôi thấy Việt như đã bị mãi mòn phần nào những góc cạnh sống động của các giờ học trong lớp hay cả ngoài sân trường. Đặc biệt là Việt đã bỏ hẳn thái độ đối nghịch với Thọ, một điều mà Khôi không thuận một chút nào hết.

- Uyên thấy Việt cũng có lý của Việt, nhưng trong chuyện này mình thấy thế nào ấy.

Uyen bày tỏ với Khôi, khi hai bạn có ý đợi nhau cùng ra khỏi lớp.

Khôi đứng khựng lại ở những bậc thang nhìn Uyên:

- Bạn mà cũng sợ thằng Thọ à?

- Chính Uyên đã can Việt đừng gây với Thọ nhưng lại thấy trong việc này nó dở làm sao ấy.

- Tôi hiểu bạn rồi, Khôi bước nhanh xuống những bậc thang - Tôi nhớ năm còn học thầy Hiền, đã một lần thầy nói: Nếu sợ một vấn đề gì thì hãy can đảm nhìn thẳng vào vấn đề đó, nếu không mình chỉ là một thằng hèn.

Nói rồi Khôi bước vội ra chỗ để xe. Uyên còn đứng ở sân:

- Khôi đợi tôi với chứ.

Khôi đã dắt xe ra:

- Hôm nay Uyên không đi xe à?

Uyên cười hóm hỉnh:

- Nếu không có xe tôi cũng chẳng nhờ đến bạn làm tài xế đâu.

Khôi hơi nóng tai - Uyên đã dắt xe cùng Khôi song song ra phía cổng.

Giờ tan học đã sau chừng mười lăm phút, cổng trường bắt đầu thưa.

Nhưng Uyên vẫn cố tình muốn thật chậm, thật thông thả. Uyên dắt xe từng bước, từng bước đi bên Khôi chuyện trò tự nhiên.

- Có bao giờ Khôi thấy trường mình tuyệt đẹp không? Những tàng cây to kia kia, để chừng phải gấp đôi, gấp ba tuổi bọn mình là ít.

-...

- Uyên cứ lấy làm tiếc tại sao người ta không trồng thật nhiều những cây phượng ở trong sân trường. Phượng là hoa học trò mà lại...

Uyên nhớ có nhiều bài thơ đã viết thế đấy. Khôi biết tại sao không?

-...

- Có lẽ vì phượng nở đúng vào mùa hè. Mà đối với học trò thì chỉ có mùa hè và mùa khai trường.

- Khôi đang nghĩ gì vậy?

- Hình như có ai đang đợi Uyên ở cổng trường kia.

- Làm gì có.

Uyên không nhìn lại, dấu nụ cười nhỏ khi cả hai đã dắt xe băng qua đường.

- Có đấy.

Khôi hát đầu về phía sau và ngồi lên xe:

- Thôi, Khôi về trước nhé.

Uyên cũng đã ngồi lên xe, cố giữ tự nhiên như không:

- Chẳng lẽ Khôi không thích nói chuyện với Uyên?

Cả hai đạp xe song song bên nhau với sự thân thiện cố tình của Uyên.

- Uyên cứ nghĩ đến khi phải rời trường, chắc là buồn lắm.

- Ít ra cũng hơn một năm nữa mới tới phiên mình.

- Cũng có thể là vài ba năm nữa đối với Uyên.

-... ?

- Nếu Uyên phải ở lại lớp liền liền.

- Làm gì có chuyện đó.

- Học dốt như Uyên có thể lắm chứ.

- Tại Uyên khiêm tốn đấy thôi.

- Thế Khôi không biết điểm toán của Uyên bao nhiêu à?

- Đâu phải riêng gì Uyên.

- Nghĩ thế mà cũng nói được. Khôi nè, sắp qua học kỳ 2 rồi mình lo quá.

- Uyên nghĩ tới một nhóm học tập, Khôi cho ý kiến đi.

- Cũng vui thôi.

- Sao lại vui thôi. Mình cho là nghiêm chỉnh đấy.

Những vòng bánh xe lăn đều. Khôi nói sau một đoạn đường.

- Hồi còn dạy thầy Hiền cũng khuyến khích mình như thế đấy. Nhưng rồi thật dở.

- Sao lại dở?

- Các nhóm học tập chỉ là cái cớ cho bạn bè tiêu phí thời giờ. Các bạn nhỏ thì rủ nhau đi chơi còn các bạn lớn thì... thì...

- Thì sao?

- Tự dưng cứ đổ ngang ra yêu nhau, giận hờn lung tung chẳng ra làm sao cả.

Uyên mỉm cười với lối diễn tả của Khôi nhưng Khôi không để ý.

- Thầy Hiền nói phần đông chúng ta chưa biết chơi bạn bè.

Thôi cười, Uyên ngập ngừng:

- Đúng vậy Khôi à, phần đông chúng ta chưa biết chơi bạn bè.

Và tự để mình tụt lại sau Khôi một vòng bánh xe, Uyên khẽ quay lại phía sau: Không còn ai đợi ở cổng, không có ai đi theo. Trong nhiều ý nghĩ lộn xộn tự dưng Uyên cảm thấy buồn buồn.

Trong trò chơi này, ai là người thắng, ai là kẻ thua nhỉ?

Gần đến một ngã tư chia tay nhau mỗi người về một ngã, Uyên nói:

- Dù sao Khôi cũng không muốn tránh mặt Uyên nữa chứ?

Hơi lúng túng bởi câu hỏi đột ngột, Khôi trả lời:

- Đừng nghĩ vậy.

- Thấy đấy, có một dạo Uyên biết Khôi căm ghét bọn mình.

- Không phải vậy đâu, Uyên.

- Nhưng thật sự có lúc bọn mình coi Khôi với Việt cũng không khác gì bọn thằng Thọ trong lớp mình bây giờ.

Thấy bạn yên lặng, Uyên nói nhanh trước ngã rẽ:

- Khôi biết nhà Uyên rồi đấy, chiều nào rảnh Khôi cứ ghé chơi, không ai bắt Khôi phải làm toán giùm đâu mà sợ.

Thật tự nhiên Uyên nói, nhưng về đến nhà Uyên mới nhận ra sự bạo dạn của mình có thể là hơi quá đáng. Có thể nào Khôi hiểu lầm mình? Có thể nào không phải là Khôi mà là Văn, cái anh chàng vẫn đóng đợi ở cổng trường từ bao lâu nay Ừ, mà tại sao không phải là Văn nhỉ? Thật là khó để kiếm chuyện gì để nói. Chẳng lẽ lại cứ chuyện những cuốn vở chưa được giặt giũ sạch sẽ. Rất tiếc. Không

sao cả. Rất tiếc. Và rồi, hãy quên chuyện đó đi. Cụt ngủn, vô duyên. Hết chuyện.

Buổi chiều Uyên đang loay hoay nơi bàn học với cái compas thì trời đổ mưa. Cơn mưa bất chợt làm bài toán dở dang. Uyên chống cằm nhìn ra ngoài trời nghĩ vẩn vơ.

Bất chợt chuông cửa reo, Uyên chưa kịp đoán xem ai thì Chuyên đã tung người ra khỏi phòng, lát sau con bé "tóm gọn" một nhân vật lồi vào.

- Thế mà mình cứ tưởng Vũ hứa lèo lần nữa thì đừng bao giờ nhìn mặt nhau.

Có thể làm nhân vật là một chú nhóc ưa phá chuông cửa nếu Chuyên không kịp thời lên tiếng. Trắng trẻo, tóc húi cao, cặp kính dày: đó là Vũđa-Ua như có lần Chuyên đã từng nhắc tới. Nhưng Uyên không thể tưởng tượng ra nổi con bé lại có một người bạn nhẹ ký đúng mức đến thế.

Vũ ngoan ngoãn để mặc bạn dùng chiếc khăn lớn lau tóc tai mặt mũi cho khô trước khi được ấn xuống một chiếc ghế mời an vị.

- Chờ Chuyên một lát nhé.

Lát sau Chuyên trở lại bên bạn với bốn năm hũ da ua bày ra trên bàn.

Thì ra thế. Mấy bữa nay Chuyên đã có sáng kiến với hộp sữa đặc mở ra bị mẹ chệ Cô bé pha pha chế chế, ngâm nước nóng, đun nước sôi rồi đặt vô tủ lạnh dặn đừng có ai đụng tới cho đến khi kịp chua.

Cười thầm, đúng phép lịch sự Uyên không nên can dự vào chuyện người khác, mặc dù... lòng nhân đạo của Uyên đòi phải đàn áp dùm cái lạnh đang đe dọa một người mới từ mưa bước vào. Đã thế

Chuyên lại còn mở cái quạt mạnh hết cỡ "để cho bạn mau khô quần áo". Tội nghiệp Vũ da-Ua vẫn không dám mở một lời trước sự săn sóc sốt sắng của bạn.

- Vũ ăn đi. Vũ phải ăn hết mấy hũ này đó. Da-Ua chính tay Chuyên làm chứ không phải đi mua đâu. Da-Ua chợ lặt nhách không ngon bằng da-Ua mình làm, Vũ cứ thử coi.

Vũ đang lúng túng trước những cuốn vở kéo từ bụng áo sơ-mi ra đã bị người bạn lấy quyền... chị bắt thưởng thức ngay món da-Ua bằng chiếc thìa nhỏ đưa đến miệng.

Nhìn cũng vui vui. Uyên quay đi vờ như không biết gì. Và rất nhẹ nhàng, Uyên rời khỏi phòng. Bạn bè tự nhiên vẫn là điều thích thú. Tại sao khi lớn lên người ta cứ đánh mất dần những ngây ngô, đơn sơ đáng quý. Để cứ phải khép nép, giữ kẽ, nhìn nhau vương vít khiến những tình bạn khác phái trở nên nặng nề, không lối thoát. Trời còn mưa nhỏ hạt nhưng Uyên lại muốn mình ra khỏi nhà lúc này. Mẹ hỏi, đang mưa đi đâu vậy? Con đi mua cái này một chút. Trả lời vậy, rồi Uyên tìm cái áo mưa khoác vào người.

Tại sao khi không mình lại dở chừng vậy nhỉ? Dù sao đi trong màn mưa mỏng với cái lạnh vây quanh cũng có cái cảm giác lạ.

Một chút lãng mạn trong mưa. Uyên nghĩ tới cái tựa của một truyện ngắn, người nữ cô đơn trong một thành phố ồn ào ấy có bao giờ là mình, đi tìm một cái gì mong manh, sương khói. Cứ đi tìm mà không bao giờ hẹn, cứ mong đợi nhưng lại sợ nó đến bất ngờ. Mỗi người nữ chứa chất vạn điều mâu thuẫn khi lớn lên, cũng như vui và buồn hay lẫn lộn. Đội mưa đi đâu thế, cô bé? Có tiếng ào xào vọng ra từ quán cà phê ở góc đường. Mưa thế không sợ ướt mất trái tim sao. Uyên vẫn cuối đầu bước đi. Quán xá và những ông con trai thật vô

tích sự. Uyên nghĩ tới Khôi, cùng lướt nhớ đến Văn và cảnh tượng trưa nay ở cổng trường. Như thế nghĩa là sao nhỉ? Mình đã đùa với trái tim Văn hay mình đã đùa với chính trái tim mình? Dù sao thì mình cũng hiểu rằng để có được một tình bạn thật khó, và để xác định ranh giới của một tình bạn còn khó hơn. Những chuyện yêu đương trong sân trường có lẽ là thường tình, bao giờ cũng vậy. Chỉ để thơm tho sách vở, như một người viết văn nào đã nói, tình yêu ở tuổi học trò có phải như một vết mực lờ. Rồi sẽ nhòa, sẽ qua đi khi những cuốn vở khép lại?

Uyên nghĩ lan man cho đến khi trở về đến cổng nhà, thì trời đã tối và cơn mưa đã dứt hạt tự lúc nào. Em còn phần chị mấy hũ da-Ua ở trong tủ ấy. Chuyên nói và nhìn chị đắm đắm. Uyên không nói gì, giữ áo và giữ tóc ẩm nước. Cái bà này dạo này hay dở chứng, lúc nào cũng như có ai hớp mất hồn. Mặc Chuyên lảm bảm, Uyên đi thẳng về phòng mình và rúc trong chăn với nỗi buồn dâng lên vô cớ.

Đinh Tiến Luyện

Bầy Chim Trắng Trong Sân Trường

Chương 9

Chuyện thầy Hiền mất làm xôn xao cả trường. Nhất là những lớp thầy đã từng dạy, học trò nhón nháo đòi nghỉ để đưa đám thầy. Khởi đầu từ bác Năm gácđan. Được tin thầy Hiền mất từ phòng giám hiệu lan ra, ông vội vã lên lớp tìm con, tay vắt sẵn một giải tang

trắng. Thế là tin thầy Hiền mất lan nhanh khắp các lớp, dù đang giờ học.

Khôi nhìn sang Uyên, vẻ mặt bàng hoàng đau đớn. Khôi đứng lên:

- Thưa cô cho phép chúng em đi đưa thầy.

Cô giáo vẫn xoa tay:

- Các em cứ bình tĩnh, chờ chỉ thị của Ban giám hiệu.

Ở lớp bên, thầy Hiệu phó đã kịp thời có mặt để giữ trật tự.

- Tôi yêu cầu ông Năm ra khỏi lớp. Việc ông là dưới cổng chứ không phải ở đây. Chuyện gì đã có nhà trường lo.

Ông Năm sầm nét mặt đi ra nhưng vẫn còn đứng ở cửa lớp chờ con.

Thầy Hiệu phó nói với cả lớp học đang ồn, giận dữ:

- Tôi xin nhắc lại, những trò nào vô kỷ luật sẽ bị đuổi, khỏi cần ra hội đồng kỷ luật. Việc thầy Hiền mất đã có ban giám hiệu tổ chức. Vả lại thầy Hiền nghỉ dạy, nhà trường chỉ cử một số thầy và một số em đi phúng điếu là đủ rồi. Chúng ta không được phép lãng phí việc học chung toàn trường.

Một trò mạnh dạn đứng lên:

- Thưa thầy, nhưng thầy Hiền đã từng là phụ trách chính lớp em.

- Chính hay phụ gì cũng như vậy, thầy Hiệu phó dứt khoát, thầy Hiền đã nghỉ dạy.

Tiếng ồn nhỏ râm ran khắp lớp. Khắp lớp những trò đã từng học thầy Hiền đều biểu tỏ thái độ rõ rệt. Riêng một số như Thọ thì dửng dưng như không. Nó ghé sát tai một bạn nói nhỏ:

- Ông Hiền chết là hết. Ba tao không ưa gì ông. Nói ông là trí thức thời thượng, ưa phản kháng dỏm. Bỏ dạy đi đạp xe cũng là phản kháng dỏm.

Không bình tĩnh nổi, bác Năm gác dlan xông vào lớp nắm tay đưa

con lôi ra:

- Nghĩa, mày đi ra theo tao.

Đưa con trai tên Nghĩa mau mắn ra theo bố. Xổ tung chiếc khăn tang trước lớp, ông Năm quấn lên đầu cho con. Giọng rần rỗi, ông dần từng tiếng oang oang trong khắp lớp như cốt để cho mọi người cùng nghe:

- Một chữ mày học cũng mang ơn thầy. Thầy mày chết cũng như cha mày chết, mày phải đi đưa cho trọn lễ nghĩa.

Thầy Hiệu phó nóng mặt, lớn tiếng quát:

- Một lần nữa tôi yêu cầu ông Năm xuống nhà ngay. Ông không có nhiệm vụ gì ở đây cả.

Ông Năm càng to tiếng hơn:

- Tôi chỉ làm nhiệm vụ dạy dỗ con tôi cho nó biết Lễ Nghĩa. Ở thời đại nào, văn minh tiên tiến tới đâu, học hành tới cái gì gì đi nữa thì Lễ Nghĩa cũng phải học trước.

Các lớp bị kích động bởi lời thức tỉnh của người gác đàn già. bấy lâu nay cứ tưởng một phiến đá sập đóng rêu trước cổng trường là bác, nào ngờ trong tim vẫn ủ sâu một ngọn lửa tình người nóng bỏng. Bác Năm khiến mọi người xúc động. Và càng xúc động hơn nữa với mảnh tang trắng quấn ngang trán đưa con bác dắt theo dọc các hành lang lầu trên lầu dưới. Không ai bảo ai, những học trò cũ của thầy Hiền ùa theo, mặc cho nhiều điều đe dọa kỷ luật có thể bị thi hành nặng nhất.

Khôi, Việt cùng Uyên, Ngà và các bạn khác cũng bỏ học đi theo bác Năm. Đám tang thầy Hiền với đám học trò cũ đầy xúc động. Ai cũng nghĩ bác Năm sẽ vật vã, khóc lóc kể lể nhiều bên linh cửu người quá cố nhưng tuyệt nhiên không. Đi sau hết đám học trò là người đàn

ông già, tay cầm mũ chậm chạp theo từng bước, mắt cúi sâu. Cho đến khi gần về, một cảnh tượng đầy thương tâm bất ngờ làm ai cũng muốn rớt nước mắt. Bác Năm cứ ôm chặt lấy đứa con trai lớn của thầy Hiền chừng mười một tuổi mà khóc, khóc mãi không thôi. Không ai rõ nguyên do, chỉ mò đoán rằng hình ảnh người con đã khiến bác Năm bật nhớ một người cha bất hạnh là thầy Hiền mà từ nay bác không còn thấy nữa. Thực ra cái nguyên do sâu xa khiến một người già phải bùi ngùi đau đớn đến thế phải đợi mãi đến khi được nghe bác Năm kể lại sau đó với đám học trò:

-... Thấy thầy Hiền cứ có mãi một manh áo sơ mi tới trường, tết năm ngoái bác có biếu thầy một xấp vải Ka-tê Phải làm mặt giận thầy mới nhận chọe Bác thấp thỏm mong đợi có ngày sẽ thấy thầy mặc tấm áo mới đi dạy, ngày nào đứng ở cổng bác cũng đợi. Đợi mãi rồi cũng buồn, buồn mãi rồi muốn giận. Có lẽ thầy Hiền chỉ nhận để vừa lòng bác, rồi đem xếp xó. Ai ngờ mãi đến hôm đưa đám thầy, bác mới nhìn thấy xấp vải bác biếu ngày ấy đã dành để may áo cho con - Giọng bác Năm lạc hẳn đi, nghẹn ngào - Các cháu mỗi người đều có một người cha, mấy ai trong các cháu có lần nghĩ đến tình phụ tử cao vời như thế, bao la như thế...

Khôi buồn biết chừng nào sau đó. Thầy Hiền không những là người thầy mà còn là một người cha, luôn có một tấm lòng rộng mở. Thầy đã cho Khôi biết bao điều về Nhân Trí Lễ Nghĩa, những điều chẳng ghi trong môn học nào, những điều chỉ thấy ở những Tâm hồn lớn. Khôi đem khoe với Uyên cuốn "Những Tâm Hồn Cao Thượng" mà thầy Hiền đã tặng mình năm ngoái, với lời đề tặng nơi trang đầu:

Tặng trò Khôi

Hãy Sống Là Một Tâm Hồn Lớn.

Thầy Hiền.

Nét chữ thanh thang, rần rỏi và đầy tự tin đã gây ấn tượng mạnh đối với Uyên. Áp cuốn sách vào ngực, Uyên muốn lặn người đi trong giấy lát vì xúc động.

- Uyên cảm về đọc và nhớ giữ kỹ cho Khôi, mình quý cuốn sách này lắm đó.

- Uyên cũng đọc cuốn này một lần rồi. Nhìn nét chữ thầy cũ sao mình thấy thương tâm quá. Một con người đầy sức sống như thầy sao sớm...

- Trong đời sống đâu thiếu những điều nghịch lý, thầy chẳng nói với Uyên như thế đó sao. Làm sao chế ngự hết được, đó là việc làm của mỗi thời, Khôi nghĩ thế.

Uyên định hỏi Khôi thêm điều gì, nhưng nghe tiếng cười khúc khích ở phía dãy bàn cuối lớp, Uyên lại thôi. Lại bọn nhỏ An nhỏ Dung ưa chơi trò ghép đôi. Cái trò đùa cũ rích này Uyên chúa ghét. Nào là có "tình ý", nào là "tình trong như đã"... làm cho giao tiếp bạn bè khác phái mất tự nhiên, vướng vấp trong quan hệ lứa đôi hẹp hòi. Đã có bạn gái phải khóc tức tưởi giữa lớp vì phân bua không lại với những "khẩu đại bác miệng" vô cùng tàn nhẫn tấn công.

- Còn gì để chối nữa, một lá thư tình xanh mướt kẹp trong cuốn sách cho mượn rõ ràng mắt tao trông thấy.

- Tao còn đọc được nét chữ nghiêng nghiêng nhòe nhoẹt nướ mắt nhớ thương thương nhớ...

- Em nhớ anh vô cùng, ngủ không được, học không vô Cứ cái đà này có ngày em thành trái chuối khô chết mất.

- Rồi chàng hồi âm ra sao?

- Hồi em ơi xin em đừng vội làm trái chuối khô khi tình ta còn đang

hồi lai láng. Vì chính trái tim anh đây cũng đang đau đớn bởi yêu em
dô... Ô... dàng...

Đào thương kếp độc được tưởng thưởng bằng những tràng pháo tay
hoan hô cuồng nhiệt. Trong khi vai chính chỉ có việc khóc đơì hạ
màn.

Uyên luôn muốn phản đối chuyện này. Nhưng biết làm sao được,
chuyện quan hệ giữa nam nữ vẫn thường là đề tài thú vị nhất trong
những lớp lớn. Thật buồn tẻ biết mấy khi một trăm trang sách hay
một giờ phim ảnh chỉ toàn nhân vật nam hay toàn nhân vật nữ. Nó sẽ
ngán xủn, cụt ngùn khi tác giả đặt hai cục đá gần nhau bởi chẳng có
gì để nói. Ông An- đéc-xen đã nặn ra hai hình nhân bằng bánh
nhưng vẫn không quên gắn thêm hai hạt hạnh đào làn hai trái tim.
Những cái bánh hình người nam và nữ ấy được đặt trong tủ kính.
Nhưng vì để gần nhau lâu ngày, hi cái bánh đã yêu nhau. Yêu nhau
mà không nói được nên cả hai đã vỡ ra, hai hạt hạnh đào rớt ra. Thế
là An- đéc-xen đã có chuyện "đôi tình nhân bằng bánh" để kể.

- Nam châm cùng cực đẩy nhau, nam châm khác cực hút nhau.

Nguyên tắc chế tạo tàu tốc hành chạy trên đệm từ trường hiện đại
nhất cũng có gì mới mẻ đâu. Tự bao giờ nam châm vẫn đặc tính ấy,
tự bao đời nam nữ vẫn đặc tính ấy.

- Đừng tưởng mình có trái tim ghép nhân tạo bằng plastic có thể tháo
rời được, em gái ạ. Hãy coi chừng có ngày bị "ngoặi" một cái đau
điếng thì đừng có hỏi "ủa" tại sao!

Thật buồn cười. Toàn những kẻ chưa từng đặt chân vào tình trường
lại luận đề về tình trường sành sỏi như đã được cấp bằng. An đấy,
Dung đấy. Chúng cười đùa bốn cột vô tội vạ và luôn được hưởng
ứng cuồng nhiệt mỗi khi chúng dựng sân khấu nơi đâu - Có những

kẻ đã nhận được học vị "tiến sĩ lúa đôi" ngay tại "đại học" quán chè hay góc sân trường một cách rất xứng đáng.

- Quả cau nhỏ nhỏ, cái vỏ vân vân. Nay anh học gần, mai anh học xa Chữ Trung dành để phần cha Chữ hiếu phần mẹ, đôi ta chữ Tình. Nào ai nói gì đâu, ca dao tục ngữ cả đấy. Học đi, học đi và đừng bao giờ nịt áo ngực chặt quá, trái tim bị ép có ngày nó nổ tung ra. "Bùm" một cái, vợ lại không kịp.

Học trò con gái vẫn "sinh" thơ văn "tùm lum" như vậy. Đang tuổi bẻ gãy sừng trâu thì nhằm nhò chi ba cái râu lún phún của các cậu trai mới lớn. Cho nên trong lớp đã "mọc" ra không biết bao nhiêu Bà Rằng Bà Rí. Và hể có một sự kiện nào được gọi là "ngập nghề" xảy ra trong lớp thì các Bà Rằng Bà Rí đã kịp gọi nhau ới ới "cho mượn cái gầu sòng". Bồng bồng cống chồng đi chơi, đi qua chỗ lội đánh rơi mất chồng. Bạn trai cùng lớp chỉ là những con nai tơ, nếu không biết ngơ ngác thì chỉ sa vào bẫy cười cho một nhóm tóc dài nghịch ngợm. Cho dù có bản lãnh tới đâu Uyên cũng không dám nghĩ là sẽ thách thức đám đông dư luận ồn ào kiểu đó.

Còn Khôi thì nghĩ gì nhỉ. Nghĩ gì thì nghĩ, chắc chắn không bao giờ Khôi bằng lòng để mình lẫn trong đám đông bạn bè. Một cái gì là Khôi làm lì ít nói, học giỏi và rất trực tính. Đây có phải là phần nào đáng đáp của Một Tâm Hồn Lớn? Uyên không rõ điều này cũng như Uyên không thể hiểu những nghịch lý trong đời sống sao ta cứ phải luôn chạm mặt. Và thầy Hiền, một người thầy tài giỏi, đáng kính, yêu nghiệp hơn ai hết lại sớm phải lìa bỏ sân trường và học trò của mình trong một hoàn cảnh đáng thương tâm như thế. Chắc chắn là chẳng ai muốn nhưng đây đâu phải là một trường hợp điển hình.

Đinh Tiến Luyện

Bầy Chim Trắng Trong Sân Trường

Chương 10

Khôi đã bàn với Tùng trưởng lớp và một số bạn khác, tất cả đều đồng ý là toàn lớp sẽ quyên góp tiền để giúp Vỹ mua một cái kiếng cận. Vỹ cận nặng. Đeo vừa kính của một bạn tới năm độ. Nhưng vì không có đủ điều kiện mua, suốt mấy năm học Vỹ luôn ngồi sát bảng và khi đọc sách cứ phải cúi mũi xuống bàn. Vất vả trong việc học nhưng Vỹ lại luôn có khả năng trội vượt hơn bất cứ bạn nào, bất cứ môn nào. Ý định đã lâu, nhưng phải đợi đến hôm nay Vỹ cáo bệnh xin nghỉ học mới thực hiện được. Phải tể nhị một chút, cô Chi bảo vậy. Toàn lớp đã góp được một số tiền tạm đủ giao cho cô chủ nhiệm, thiếu chút đỉnh cô sẽ bù vào đấy.

Khôi, Tùng và một bạn gái khác được giao nhiệm vụ đi thăm hỏi và đem quà tặng của lớp tới cho Vỹ. Nhưng nhiều bạn chỉ quen nhà Mai, bạn cùng đường cùng bàn với Vỹ. Nên muốn kiếm nhà Vỹ phải tới nhà Mai trước đã.

Thế là có chuyện lý thú ly kỳ được thuật lại sau đó. Nhóm được cô chủ nhiệm cử đi thăm bạn không phải chỉ có ba, mà đã lên tới năm bảy bạn tình nguyện. Trong số đó có An, "tiến sĩ tâm lý lứa đôi". Lại chuyện lứa đôi. Uyên gạt đi:

- Làm gì mà các bạn cứ phải leo trèo vào đời tư người ta mãi thế.

- Im miệng. Sắp đến lượt ta bắc thang hỏi thăm tới nhà người rồi đấy.

Uyên muốn thách thức nhưng lại thôi. Biết người biết ta chưa chắc gì đã được yên ổn, đại gì.

An đã tập hợp được đoàn kịch nói quanh mình và bắt đầu diễn xuất:

- Ta biết mà, dầu dẫu giếm kín đáo cách mấy cũng đâu qua được mắt tạ. Cứ thấy con Mai trắng nhìn Dũng Kêu chớp chớp quay đi là ta biết liền anh chị đã có tình ý với nhau rồi. Quả đâu có sai, tới nhà kiểm tra ta bắt tại trận.

- Thủ phạm đã thú nhận tất cả tội lỗi?

- Đâu dễ dàng vậy. Này nhé, từ đầu hẻm đi vào ta đã nhác thấy một bóng thanh niên cao kều đang chụm đầu với một thiếu nữ tròn trĩnh trắng trẻo.

- Minh họa rõ nét.

- Hai con chim bồ câu đang trao đổi nhai nhai cười cười nói nói ngay trước hiên nhà rất ư là vui vẻ. Bỗng đâu gã thợ săn xuất hiện.

- Một loạt súng chát chúa sau đó.

- Trễ mất rồi. Một con chim đã vụt bay. Bóng thanh niên cao kều đã biến mất vào sau nhà.

- Hiện trường hoàn toàn mất tang chứng.

- Không hẳn thế. Mai Trắng đỏ như mặt khi bọn ta tới. Quan sát kỹ tình trường thì đâu đâu cũng có vết tích: Hạt cóc, hạt ổi, hạt nho hạt nhãn, hạt xoài hạt mít... cỡ phải hàng ký lô dưới thềm nhà không ít hơn. Chừng ấy chứng tỏ quan hệ của anh chị đã quá đậm đà.

Cuộc thẩm vấn bắt đầu:

- Hình như bạn có ý định sưu tầm hạt giống phải không?

- À, bọn trẻ chúng vừa tụ họp chơi ở đây đấy mà.

- Con cái nhà ai cũng nhờn nhờn đây. Lại có cả đầu lọc thuốc lá thơm nữa.

Mai vờ như không nghe, lo tiếp các bạn khác. Ta bèn mở cuộc truy lùng.

- Mai để mình ra phía sau chút nhé.

Ta biết nhà Mai chỉ mấy bước là đứng sau. Tội phạm đang nép đầu đó ở kẹt tủ hay góc nhà, đứng ngoài còn nghe tiếng hắt hời hộp thở, cần gì phải lục soát lâu.

- Thế là tóm gọn.

- Hù dọa nhau chơi vậy chứ, ai lại làm thế. Bạn bè cùng lớp hàng ngày chạm mặt nhau, lẽ nào. Biết là biết vậy thôi. Tội nghiệp mặt cô nàng cắt không còn một giọt máu.

- Mi tàn nhẫn quá.

- Ta tàn nhẫn vừa, nếu không...

- Nếu không thì sao?

- Thì Dũng Kêu hôm nay đã chẳng dám đi học.

Uyên có ý kiến:

- Mình thấy chuyện này có thể tạm kết thúc, không nên ghim bừa bãi những mũi tên vào tim kẻ khác một cách vô tội vạ.

- Lý do?

- Mình thấy tình cảm của họ thành thật. Cả Dũng và Mai không phải là những bạn ham vui. Có điều là Mai phải kéo Dũng ra khỏi khu ổ chuột. Những tay ngồi bàn cuối lớp toàn a dua theo thằng Thọ, cả lớp ghét lây.

Tình cảm chớm nở bao giờ cũng đẹp. Ở trái tim là một cây đàn lớn, chỉ khẽ chạm vào là mãi ngân nga tưởng đến vô tận. Những rung động chân thành, trong sáng và luôn có ý hướng tới. Nó làm cho

người đẹp hẳn ra, tất cả tươi hơn lên và mọi việc đều trở nên ngọt ngào, dễ dàng. Nó có thể nói dối ngon lành dù chưa bao giờ nói dối, để tới một nơi hẹn đúng giờ. Nó có thể giặt mấy thau quần áo giặt, lau chùi suốt nhà trên nhà dưới, bếp núc xoong chảo sạch bóng... để lát nữa được thoải mái chuyện trò với ai. Nó có thể nhin ăn sáng, bót tiền hớt tóc, thậm chí không ngần ngại "vay nóng" cả em út để có hai ly kem hay cái vé xem phim ở một rạp nào đó. Thông minh và cũng đại khờ tốt bụng là nó. Thế nó là cái gì nhỉ? Xin đừng vội gọi là Tình Yêu, cho dù thực sự nó mang dáng dấp của tình yêu. Khế thôi, nhẹ thôi, nhỏ thôi bởi rất mong manh dễ vỡ. Người ta phải vẽ hàng trăm chiếc dù, hàng ngàn cái ly bên ngoài lô đặc biệt này. Nhưng vẫn không đến được địa chỉ. Máy thuở những mối tình mỏng manh sương khói này đến được nơi hẹn của trăm năm. Còn lại chỉ là những mảnh vỡ dễ thương của một thời vụng dại khi nhìn lại. Hãy tưởng tượng một Dũng cao kều, hơi ngu ngơ một tí, bên cạnh một Mai trắng trẻo, mũm mĩm. Nếu lên hình trông cũng ngộ nghĩnh lắm chứ. Cái đẹp trong hạnh phúc chưa chắc đã phải là nét hài hòa, có thể là ở sự bù đắp. Uyên không nhớ đã nhận được ý nghĩ ấy ở đâu, hình như trong một tờ báo phụ nữ chuyên đề nào. Rất nhanh Uyên nghĩ tới Văn. Cái anh chàng có thể mà bị tổn thương nặng. Tự bữa Uyên cố tình về cùng với Khôi một đoạn đường, thế là biệt tăm bóng dáng chàng ta ở cổng trường. Một chút thích thú xen lẫn với lòng trắc ẩn, Uyên sợ mình đã không thành thật với mình. Có phải Uyên đã coi thường tình cảm của Văn? Không, Uyên không có ý ấy. Uyên chỉ tiếc sao Văn và mình lại không có thể nói chuyện bình thường, tự nhiên được như các bạn khác trong lớp. Như Khôi chẳng hạn. Mà biết có chuyện gì để nói được nhỉ, để Văn cứ câm lặng mãi

ở cổng trường mỗi trưa tan học. Một lời nào đó đã nằm sẵn trong quan hệ này, có phải hiểu như vậy? Uyên không đợi đâu. Một trăm một ngàn lần Uyên không đợi. Đừng bao giờ nói ra câu ấy, Văn ạ. Nếu không sẽ biến mất cả Uyên cả Văn, cả những gì chúng ta nghĩ rằng sẽ có...

- Chị Uyên nè, Chuyên làm Uyên giật mình, con bé đang vừa nằm vừa học trên giường, nhồm dậy: Chị Uyên nè, tuần tới đám bạn lớp em tổ chức picnic ở Thủ Đức đấy.

- Ừ.

- Em sợ mẹ không cho.

- Thì cứ hỏi.

- Tại tuần trước em lỡ xin tiền mẹ may cái áo.

- Tao không biết.

- Hay là chị xin mẹ dùm em đi.

- Tao không biết.

- Nói chuyện với chị rõ chán. Chuyên làm bầm, cái bà này độ rày hay dở chứng. Rồi con bé vùng vằng bỏ xuống nhà.

Còn một mình với căn phòng vắng lặng. Uyên thấy đầu óc mình bị trôi đi đâu đâu. Cái thời khóa biểu nhòa nhòa trước mắt với những giờ học, có bao giờ Uyên nghiêm túc được suốt tuần. Học. Học. Mơ mộng ít thôi mi ới. Những câu "tự ngôn" được lặp đi lặp lại nhiều lần chỉ có nghĩa thú nhận là mình đã mất tự chủ hoàn toàn. Phải làm sao quân bình được, nếu không sẽ đổ nhào tất cả, sách vở và bạn bè. Nên hay không nên ghi nhật ký? Uyên có một tập giấy hàng kẻ nhỏ và đã đôi ba lần ghi những suy nghĩ tản mạn của mình trong đó, rồi đọc lại thấy... cái lương quá. Quên đi. Có dịp nghỉ nào đi chơi xa một chuyến cũng hay. Ờ nhỉ, tại sao lại không tổ chức một cuộc picnic

kiểu bỏ túi như những năm trước. Có đàn, có vợt vũ cầu và trò chơi cóc nhái, mèo chuột... để về ran cả mặt, rát cả họng rồi ngủ lăn ra với nguyên bộ quần áo nhàu nát suốt một ngày. Mới đó mà đã xa rồi. Tưởng tới nhưng Uyên cũng chẳng lấy gì làm hào hứng. Mười bảy tuổi nào đã lớn, nhưng cũng chẳng còn nhỏ nhít gì để tung tăng hồn nhiên mãi.

Cây bút hờ hững trong những ngón tay. Uyên viết vòng vo, nguyệt ngoạc những mẫu tự vô nghĩa trên trang giấy nháp.

Có nỗi buồn mơ hồ nào tìm đến. Lúc này Uyên ước gì có một cơn mưa. Mưa thật to.

Đinh Tiến Luyện

Bầy Chim Trắng Trong Sân Trường

Chương 11

Chủ Nhật. Uyên quyết định theo nhóm bạn của Chuyên đi picnic Suối Tiên. Đoàn xe đạp trai có gái có, quần áo đầy màu sắc và linh kinh những thứ đeo theo cho một ngày ở ngoài trời. Các cô cậu gọi nhau í ới, chờ nhau, đua nhau, cười nói và cãi nhau um sùm cả một đoạn đường. Đạp theo sau cùng Uyên cảm thấy mình thật lạc lõng. Khi không lại cuốn theo đám lóc nhóc gì đâu. Chẳng lẽ quay trở về. Nhưng ra đến xa lộ Uyên thấy mình nhẹ nhõm và có lý không để giam mình mãi trong thành phố. Gió. Uyên bung mái tóc để hứng lấy cái mát rượi của ban mai giữa trời rộng.

Một nỗi nôn nao, rộn rã nào đang đợi Uyên, có phải?

Đoàn xe đạp rẽ vào con đường đất hẹp, qua những lùm cây và những bãi cỏ rộng. Đây đó đã có từng tốp lớn nhỏ từ phương nào đến chia nhau chiếm lĩnh, dựng xe, trải khăn và bày các trò chơi hoặc ca hát tập thể.

Lẩn trong đám đông này ư? Uyên chỉ ngồi với đám bạn của nhỏ em một lát rồi đứng lên. Những trò chơi thật buồn tẻ. Những bài hát đều nhịp vỗ chẳng có gì hào hứng. Uyên tách rời đám đông men theo khe nước cạn với những ý nghĩ vụn vặt, lộn xộn. Tiên cảnh gì ở đây với những gò mồi đùn cao và một dòng suối trơ cát với sỏi. Hay có Tiên ông Tiên nữ nào đã đến tắm nơi đây? Tiên nào thì tiên hản cũng nghèo nàn quyền phép để chốn này chẳng bao giờ có thể được gọi là cảnh. Uyên cúi xuống gỡ một ngọn cỏ từ những kẽ chân rồi ném xuống dòng nước. Giờ này những bạn bè mình ở thành phố đang làm gì nhỉ? Dạo phố, chọn vải hay chen chúc ở một rạp nào đó có lẽ. Còn chuyện gì đang chiếm lấy những cái đầu họ? Một nào mới nhất, kỳ thi tới, tình yêu và những mơ mộng không đâu. Có thể tất cả. Cúi xuống bờ thấp, Uyên vớt nước đọng lên bàn tay và bỗng giật mình quay lại.

- Uyên còn nhớ tôi?

Văn hiện ra bất ngờ quá đỗi. Ngỡ ngàng, cuống quýt, Uyên bỏ chỗ đứng dậy.

- Tôi không làm phiền Uyên chứ?

Dựa lưng vào một thân cây ven bờ, Uyên đã lấy lại được bình tĩnh:

- Ai cho phép Văn đến đây vậy?

- Tình cờ thôi.

Văn đáp lại nụ cười nhỏ của Uyên và cảm thấy bạo dạn hơn.

- Uyên không thích chơi với các bạn cùng lớp à?
- Bạn của nhỏ em đấy chứ. Uyên đi cho vui vậy thôi. Lớp Văn chắc hay tổ chức picnic lắm nhỉ?
- Chưa bao giờ.
- Bây giờ bao giờ rồi.
- À, tôi cũng chỉ đi cho vui vậy thôi.

Có tiếng reo khê trong đầu Uyên. Như thế không phải là tình cờ chốn này. Đã có cả một đoạn đường dài từ nhà tới đây. Một lời thú tội điều cợt khó xử. Công bình mà xét thì Văn cũng biết chế ngự để tự ái vừa phải, để có lần "tình cờ" này. Dù sao cũng trên vai Uyên một lớp, Văn đâu còn mãi... ngu ngơ trên đồng cỏ non.

- Uyên nè, chắc Uyên nhiều bạn lắm nhỉ.
- Nhiều. Nhưng Uyên muốn còn nhiều hơn nữa.

Im lặng. Văn ngập ngừng.

- Tôi muốn nói tới bạn trai cơ.

Hươ tay trên những ngọn cỏ thấp, Uyên lơ đãng nhìn xuống mặt nước:

- Bạn là bạn. Bạn trai hay bạn gái Uyên cũng muốn có một quan hệ thật trong sáng. Uyên chán bạn bè cứ phải nhìn nhau vương vít, tình bạn hạn hẹp dễ bị vỡ lắm.

Bứt một cọng cỏ, Uyên đưa lên môi cọ nhẹ:

- Người ta bảo bạn bè tốt như một cuốn sách hay, nó làm cho mình giá trị thêm. Phải thế không, Văn?
- Hẳn nhiên rồi.

Văn đáp và không biết mình đang nghĩ gì. Uyên vừa mở ra trước mặt mình một trang sách, có điều gì đó phải đọc lại ở Uyên mà mình không ngờ.

- Văn xem này, Uyên đã vén ống quần lội xuống nước và đứng trên một gò đất nổi giữa dòng, lòng suối mùa này tro cát, thế mà chỉ ít tháng nữa mưa xuống nước cuộn cuộn như lũ, thấy mà sợ.

- Đến lúc ấy thì tôi đã rời trường rồi.

Bắt chước Uyên, Văn cũng vén ống quần lội xuống. Họ lội chân đi chậm trong nước, cách nhau ngoài dăm bước.

Uyên không quay lại:

- Các ông con trai rời trường cũ là quên luôn.

- Tại vì họ không có gì để nhớ.

- Chắc Văn cũng vậy.

Uyên nói rồi quay lại nhìn người con trai ở sau mình một cái rất nhanh. Thật nhanh, Văn cũng đáp luôn:

- Nếu trường tôi học không có Uyên.

Uyên quay hẳn người lại làm một cái bấu môi thật dài, thật cường điệu, rõ nét che bai một điều tán tỉnh thường tình của các ông con trai mà Uyên đã lường để biết trước được.

- Uyên không tin à?

- Tin chứ. Uyên tin cả sự chung thủy của những trái tim... làm bằng cát.

- Uyên làm như mình lớn lắm vậy.

Cả hai cười nhỏ. Họ vẫn tiếp tục đi trước sau trong dòng nước chỗ cạn chỗ sâu.

- Uyên vẫn có tiếng là kém thông minh đấy Văn ạ.

- Đủ rồi Uyên. Thông minh quá chỉ làm mình khổ thêm.

- Cám ơn bậc tiền bối đã cho mọi một lời khuyên bổ ích.

Uyên dẩu nụ cười ranh mãnh rồi cúi xuống lượm một viên đá cuội tròn trĩnh dưới chân mình, đưa lên ngắm nghía.

- Thường cho Văn đấy, Uyên nói và trao vội vàng viên cuội cho Văn, dòng suối thường chứ không phải Uyên đâu nhé.

Nhận viên cuội giữa lòng tay, Văn tung lên cao rồi hứng lấy thích thú:

- Trông nó đẹp như một viên ngọc.

Nghiêng mái tóc Uyên nhìn Văn:

- Cứ coi như nó là một viên ngọc ước đi, thì Văn ước gì nào?

Văn nhìn sâu trong vùng mắt Uyên:

- Văn sẽ ước mình có một Tình Yêu.

Tình Yêu. Uyên hơi chao người, cúi xuống bối rối.

- Có thể là hơi sớm với tuổi của Văn đấy. Nói nhanh rồi Uyên quay đi tiếp tục những bước chân quẩn nước và cát, cố nén những xúc động. Văn vừa bước theo vừa đưa tay bứt những cọng hoa cỏ ven suối:

- Tình yêu làm gì có tuổi bao giờ.

- Có đấy. Người đàn ông thường nói tới sự nghiệp trước, ở đâu đó người ta đã chép như vậy mà.

Văn vẫn tiếp tục bứt những cọng hoa cỏ ở trong tầm tay.

- Cũ rồi. Bây giờ người ta không còn tích lũy những điều tương tự trong bộ nhớ của máy vi tính nữa.

- Kệ cái máy vi tính của Văn. Làm ơn bấm nút cho nó nhảy qua đi.

Nhảy lung tung hình vuông, hình tròn, đa giác lục giác gì cũng được.

Miễn là đừng... Văn ạ, hãy giữ một khoảng cách để nâng niu những gì chúng ta đang có, để còn dám nghĩ những gì chúng ta có thể có ở ngày mai.

Im lặng. Chân Uyên vẫn bước.

- Uyên đang nghĩ gì vậy?

- À, Uyên chẳng nghĩ gì cả.

- Còn điều ước của tôi?

Uyên bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Văn:

- Điều đó quá tải đối với một viên cuội tầm thường. Văn cho Uyên mượn lại viên ngọc của Văn đi.

Uyên nhận lại viên cuội trong tay Văn rồi tung lên cao, rơi chầm xuống lòng suối, lẫn vào với trăm ngàn những viên cuội khác chìm trong dòng nước.

- Một tỷ năm sau hãy tìm lại nó Văn ạ. Khi đó nó có thể trở thành viên ngọc ước thực sự đấy.

Uyên cười thành tiếng và đùa mạnh nước dưới chân, như không cần biết đến cái nhìn trách móc của Văn. Uyên vô tình làm Uyên biết không.

- Văn đang nghĩ gì vậy?

- Tôi đang nghĩ nếu mình cứ lợi mãi ở dưới suối thế này thì sao nhỉ?

- Thì sẽ hết ngày Chủ nhật.

- Thế thôi à?

- Nếu thích thì mình sẽ có đầy một túi cua và ốc.

- Vui nhỉ.

- Vui chứ, nếu mình quên được cả bài học và những kỳ thi sắp tới.

- Tặng Uyên này.

Nãy giờ Văn đã gom được một bó nhỏ những cọng hoa cỏ ven suối và trao cho Uyên.

- Cái gì thế?

- Đây là "sự nghiệp" của tôi nãy giờ.

- Cảm ơn Văn.

Uyên cúi xuống và để những bông cỏ lí tí mơn man trên má mình thích thú. Trông Uyên thật dễ thương.

- Uyên này... Văn ngấp ngừng khẽ chạm vào tay Uyên, từ lâu tôi muốn nói...

Ngước nhìn lên rồi hốt hoảng buông rớt những cọng hoa cỏ, Uyên vùng bỏ chạy.

Đừng bao giờ nói những lời ấy, Văn. Hãy giữ cho chúng ta một khoảng cách. Hãy nâng niu những gì chúng ta đang có để nghĩ rằng nó sẽ mãi đẹp. Chân Uyên dẫm bừa trên bùn cát, sỏi đá và rẽ nước bắn tung toé. Cứ thế Uyên chạy.

Để lại mình Văn đứng ngu ngơ giữa dòng.

Đinh Tiến Luyện

Bầy Chim Trắng Trong Sân Trường

Chương 12

Trước khi xảy ra chuyện ồn ào giữa sân trường, có tiếng cười và nước mắt, Thọ đã kín đáo chuyển tới Uyên một bức thư. Một bức thư tỏ tình đúng nghĩa, đầy những lời lẽ xưng tụng và khao khát, kết hợp cả cải lương lẫn nhạc rock. Bức thư dài kín bốn trang giấy. Có đoạn trích thơ, có đoạn trích diễn văn. Dù giận lắm nhưng Uyên vẫn không khỏi phì cười khi biết "kẻ tình si" ký tên Thọ. Định bụng Uyên tính giữ bức thư tuyệt tác này đưa cho An để nhờ hấn công bố rộng rãi trong đoàn kịch nói, trước toàn khán giả mộ điệu trong lớp. Cam đoan đề tài này ăn khách không dưới một tuần lễ liên tục. Nghĩ đi nghĩ lại, Uyên xé vụn ra. Làm nhục được Thọ ư? Chỉ khiến hấn thêm thù hằn

và thô lỗ hơn. Vả lại những lời lẽ trong thư, nhớ tới mà xấu hổ, mình đã bị xúc phạm quá nhiều. Làm sao có thể chịu đựng nổi nếu nó được đọc to lên giữa đám đông, gián tiếp mình đã bị làm nhục. Và một cách nào đó, biết đâu chẳng làm Thọ thỏa mãn. Uyên sẽ trình bày với cô chủ nhiệm và có dịp Uyên cũng nói cả cho Khôi biết. Nhưng Uyên chưa kịp cho ai hay cả thì sự việc đã xảy ra tiếp theo đó, tủi hổ và buốt xót.

Giờ chơi, Thọ cùng mấy tay dầy bàn cuối lớp rủ nhau đi theo Uyên xuống sân. Một sự rình rập nào đó đã được sắp sẵn mà Uyên không hề biết.

- Đã ba ngày, im lặng tức là chịu đền rồi. Tao dám cá mười ăn một là con bé chịu đền rồi.

Thọ hí hửng, một tên khác a dua:

- Đầy góc cạnh như con Uyên mà mày tán tỉnh được là số 1 đó, Thọ.

- Còn phải nói, nếu mày đọc được thư tao gửi cho con bé mày mới thấy quả là một kỳ công. Tao đã đụng tới trái tim nó rồi.

- Đừng văn chương rỗng tuếch, phải cụ thể chứ.

- Hẳn nhiên. Mày sẽ thấy tao pha đèn là bắn, bắn trúng phóc.

- Hứa hẹn nghe coi.

- Tao sẽ rủ được con bé đi chơi, ngồi sau xe Honda ôm co ếch chạy vù qua mặt tụi bây.

- Ngon lắm.

- Ngon quá đi ấy chứ. Tụi bây thấy không, trong trường này thiếu gì tụi con gái, tao chỉ cần chìa tay ra là có ba bốn đứa bám ngay nhưng tao đâu thèm. Trái chín đầy rẫy không ngon bằng một trái cấm. Tao sẽ cắn ngập răng cho tụi bây thèm nhỏ rãi chơi.

- Được. Được lắm. Cả bọn cười tán thưởng điệu bộ của Thọ. Một

đưa ra hiệu, đẩy vai Thọ.

- Đó, mục tiêu di chuyển một mình trên sân kìa, còn chờ dịp nào tốt hơn nữa. Ra quân đi.

Thọ nháy mắt ra hiệu các bạn đứng đó chờ xem. Hai tay thọc túi quần, thừa dánh ngang tàng sành điệu. Thọ hơi uốn người để khoe bộ ngực đã từng tập tạ lộ ra dưới cổ áo luôn luôn trễ cúc, hấn sấn tới chần trước mặt Uyên.

- Uyên có thể trả lời mình được rồi chứ?

Uyên cau mặt lùi lại để tránh cái nhìn sổ sàng của Thọ. Thọ vẫn sáp tới:

- Uyên đọc kỹ thư của mình rồi đấy. Mình rất thích mẫu người như Uyên. Chúng mình sẽ có những cuộc đi chơi xa đầy thú vị. Uyên nghĩ sao?

Cấn môi, giận cứng họng không nói gì, Uyên ném một cái nhìn đầy khinh bỉ rồi xoay người đợm bước đi.

- Khoan đã, Thọ dềnh dàng đứng chắn lối, em hãy nói thật lòng mình đi, ở đây chỉ có hai ta thôi mà.

- Chương vừa vừa thôi nhé, tôi đi méc cô cho đấy.

Uyên giận run lên, tay xoắn lấy vạt áo trước, cố kìm hãm để khỏi phun ra những lời kinh tởm. Nhưng Thọ lấy thế làm thích thú hơn:

- Hề hề, cứ giận đi em. Em giận trông mới dễ "sương" làm sao!

Uyên lùi lại, dử dảnh hất bàn tay thô bỉ của Thọ định đưa lên cầm nựng. Thọ lại càng nhăn nhở tiến sát như muốn vồ lấy, hấn dòn Uyên tới bên gốc cây phượng, cố tình để kéo dài cuộc hội ngộ lý thú trước mặt bạn bè.

Biết, là khó bề đối phó, Uyên xoay người định vùng chạy. Nhưng ngay lúc ấy Thọ đã nhanh tay túm được vạt áo sau của Uyên. Bị hai

lực đối kháng, vạt áo tuột nút bấm để phơi ra một nửa tấm lưng trần giữa sân giờ chơi.

Bọn Thọ khoái chí vỗ tay cười hô hố:

- Đã hơn coi phim Hồng Kông.

- Cho đáng cái con nhỏ kiêu kỳ.

Tủi hổ, Uyên gục mặt rầm rút khóc suốt giờ học cuối, không dám nhìn lên.

Một số bạn biết chuyện, căm giận Thọ vô cùng. Còn Thọ thì vẫn khinh khỉnh nhìn mọi người, tỏ vẻ đắc chí hả hê giữa đám đàn em ađua.

Khôi nghiêng rặng, mắt đỏ lửa ném về phía Thọ, Thọ vẫn tỉnh như không. Giờ học trôi qua nặng nề. chuông vừa tan, Khôi ném cái cặp mình cho Việt:

- Mang cặp giùm tao.

Việt biết chuyện gì sẽ xảy ra. Khôi lách nhanh giữa đám bạn thoát ra khỏi lớp. Cả lớp nhón nháo. Thọ đã xuống tới sân. Khôi gọi giật nó lại. Thọ vẫn vờ như không nghe. Khôi rẽ đám đông nhảy hai bước một xuống những bậc thang rồi nhào ra sân.

Lúc này Thọ đã vào bãi và dắt được xe ra, hòa chung vào dòng người đang chen chúc tuôn ra cổng.

- Thọ! Mày là thằng hèn.

Cuộc tuyên chiến mở màn khi Khôi nhận ra Thọ trong đám đông ồn ào phía trước, nó gào lên.

Không quay lại, Thọ ủi bừa vào mấy bạn rồi leo lên xe, nhấn pê- đan.

Nhanh kịp thời, Khôi phóng tới chắn ngang, hai tay ghìm chắc lấy ghi- đông xe Thọ, đẩy nó vào lề. Biết không thể tránh cuộc đối mặt với Khôi, thằng Thọ nhảy xuống xe, hất hàm.

- Mày muốn gây sự hả?
- Mày là thằng hèn, Khôi rít lên, mày phải đi xin lỗi Uyên lập tức.
- Á à, thằng Thọ nhỏ một bãi nước bọt, việc chó gì tới mày mà mày phải xía vô chuyện người khác như thế.

Khôi trở mặt Thọ, dần từng tiếng một:

- Tao nói cho mày biết là tao sẽ dạy cho mày một bài học thế nào là vô liêm sỉ.
- Mày ngon đả, thằng Thọ khinh khỉnh cái mặt, tao cũng nói cho mày biết là bố tao sẽ không tha thứ cho những hành động du côn kiểu mày đâu.

Đám đông đã quây thành vòng tròn. Các bạn trong lớp cũng vừa kịp ra tới, Ngà lo sợ nói với Việt:

- Việt vào can Khôi đi, chuyện để ban giám hiệu xử, đâu còn có đó.
- Đâu rồi bỏ đó thì có. Biết bao lần thằng Thọ ỷ bố lộng hành có ai dám đụng tới nó đâu.

Việt dứt khoát, trước sau thì cũng phải xảy ra chuyện này thôi.

- Nhưng Khôi có thể bị đuổi học.

Khôi sấn tới:

- Mày đừng hòng hù tao vô ích. Đuổi học hay không tao cũng cóc sợ.

Thọ nắm cơ hội phân bua với đám đông:

- Có các bạn làm chứng là nó coi thường cả ban giám hiệu đấy nhé.
- Mày là thằng hèn, Khôi gầm lên, tao buộc mày phải đi xin lỗi Uyên lập tức.

Thọ bấu môi:

- Hừ, tao mà phải đi xin lỗi cái con Uyên thôi ấy hả, chuyện lạ đời.

Bốp! Bốp! Bốp! Khôi giáng những cú đấm tới tấp trút hết nỗi phẫn nộ xuống mặt Thọ. Thọ lão đảo. Khôi sấn tới túm lấy ngực áo nó xốc

lên:

- Tao nói cho mày biết, từ nay mày còn giở cái trò bỉ ổi với bọn con gái là tao sẽ không tha thứ cho mày đâu.

Sấn thế, Khôi đẩy mạnh một cái, Thọ ngã chúi nhủi vào bờ rào không kịp chống đỡ, ngồi xệp xuống đất.

Chớp nhoáng bị phủ kín đòn, Thọ chỉ còn biết thúc thủ, im rẹ. Ngay khi bị dúi ngã, Thọ cũng được tặng một cú "quạt" chân trái không gượng dậy nổi.

Đưa tay áo lên quệt mặt, một vệt máu dài chảy ra ở cửa mũi, lúc này Thọ mới tỉnh cả người. Nó nghiêng răng chửi rửa gở gạc:

- Mày sẽ phải trả giá đắt về chuyện này con ạ.

Khi thầy giám thị kịp ra tới thì đám đông đã giải tán.

Đinh Tiến Luyện

Bầy Chim Trắng Trong Sân Trường

Chương 13

- Thằng Khôi vậy mà có nghề, chơi toàn đòn hiểm.

- Hiểm quái gì. Thằng Khôi hằm thằng Thọ đã lâu, nay mới có cơ hội. Đòn thù mà lại.

- Nghe đâu thằng Thọ phải đi nằm nhà thương.

- Nhà thương nhà thiếc gì, nó nằm nhà ôm cái đầu máy chơi trò chơi điện tử. Có thằng đi thăm nó về nói vậy. Thầy hiệu phó cố làm rùm beng chuyện này, đi lấy giấy chứng thương cho thằng Thọ và hô

hoán rằng thủ phạm có thể bị truy tố về tội hình sự nếu mức độ thương tích gây ra trầm trọng.

- Rắc rối nhỉ.

- Rắc rối lắm. Ở vào thời điểm thầy hiệu phó đang đẩy mạnh phong trào thi đua trật tự toàn trường tới đỉnh cao, chắc chắn thầy Khôi sẽ phải xử như một trường hợp điển hình, hình phạt tối đa.

Trước khi bị đưa ra Hội đồng kỷ luật nhà trường, Khôi được gọi lên phòng thầy Hiệu phó kiêm Giám thị làm việc, ngay giờ đầu, sáng hôm sau vụ việc xảy ra trước cổng trường.

Khôi được đón bằng một cái bạt tai dằn mặt ngay trước cửa văn phòng thầy Hiệu phó.

- Quân mất dạy, mày coi thường trật tự kỷ cương ở cái trường này phải không.

Khôi giận tím người suốt nửa giờ làm việc với thầy Hiệu phó. Nó găm mặt chịu lời buộc tội như búa xuống đầu càng lúc càng nặng. Chuyện gì sẽ xảy ra thì bắt buộc sẽ xảy ra đối với nó. Bài tự kiểm có hay không thì hình phạt với Khôi đã coi như được định sẵn. Hội đồng kỷ luật có họp thì chỉ là hợp thức hóa quyết định đuổi học của thầy Hiệu phó kiêm Giám thị. Khôi biết quyền hạn của thầy ở trường này và tất cả các giáo viên cũng biết rõ điều đó.

Bởi thế Khôi đã quyết định trước:

- Em xin phép khỏi phải làm tự kiểm.

Thầy Hiệu phó đập bàn giận dữ:

- Trò còn ngoan cố chống lệnh của nhà trường phải không?

- Thưa thầy em biết rõ lỗi của em, em chỉ xin được ra Hội đồng kỷ luật sớm.

Trở mặt Khôi trước khi rời văn phòng, thầy Hiệu phó nghiêm khắc lên

án:

- Du côn du kê gây gỗ đánh lộn trong trường là điều tối kỵ! Coi thường, chống lệnh của Ban giám hiệu là hành vi vô giáo dục. Trường này sẽ không bao giờ chấp nhận có những học trò như thế. Khôi về lớp, đến lượt Uyên được gọi lên văn phòng. Hơi bất ngờ nhưng Uyên cũng hiểu được mình đã là cái cớ để gây ra vụ việc vừa qua. Sự có mặt của Uyên là cần thiết.

Cô Chi, chủ nhiệm lớp khuyên Uyên:

- Hãy bình tĩnh, em nên trình bày đầu đuôi hết mọi chuyện.

Được động viên nhưng Uyên vẫn thấy lo khi bước vào văn phòng.

Thầy giám hiệu ra dấu cho Uyên đứng đối diện và phủ đầu bằng câu:

- Trò phải nhớ rằng bị điểm không hạnh kiểm có nghĩa là không có điểm của môn học nào có thể bù đắp được.

Yên lặng, Uyên hồi hộp nhìn xuống nền nhà, không dám ngước lên.

- Trò hãy nói cho tôi biết quan hệ của trò với trò Khôi như thế nào?

- Thưa thầy, Uyên áp ứng, chúng em chỉ có quan hệ bình thường như các bạn khác.

- Bình thường, thầy Hiệu phó đập bàn, quắc mắt, chuyện đánh nhau đến đổ máu, vỡ đầu như vậy mà trò gọi là bình thường được hả.

Không có lửa làm sao có khói. Tôi còn lạ gì những cái trò ghen tương đồ kỵ trai gái với nhau nữa.

Uyên ức muốn phát khóc. Nhưng nhớ tới Khôi, tới lời cô Chi, Uyên lấy hết bình tĩnh kể đầu đuôi mọi hành vi khả ố của Thọ Ở trong lớp đối với các bạn gái. Cụ thể gần đây nhất là Thọ đã viết cho Uyên một lá thư tán tỉnh đầy những lời lẽ dung tục và xúc phạm.

- Trò có thể cho tôi đọc bức thư ấy không?

Thầy Hiệu phó cắt ngang. Uyên lúng túng:

- Thừa thầy, vì xấu hổ quá em đã xé vụn ra rồi. Nhưng thực là bạn Thọ có làm công việc ấy.

Cười gằn, thầy Hiệu phó ném tới Uyên một cái nhìn đầy nghi ngại:

- Trò hày về suy nghĩ lại đi, đừng quanh co chống chế. Điểm hạnh kiểm cuối năm còn tùy thuộc vào sự thành thực hay không của trò. Sau đó Hội đồng kỷ luật được triệu tập. Không ngoài ai khác là thầy Giám hiệu và vài ba thầy cô trực thuộc văn phòng. Không có phụ huynh và cô chủ nhiệm lớp chỉ được thông báo sau. Trò Nguyễn Trọng Khôi bị đuổi học vĩnh viễn vì tội cố tình gây mất đoàn kết, đánh bạn trọng thương, khinh thường Ban giám hiệu và kỷ luật nhà trường. Thông báo của nhà trường còn nhấn mạnh, mọi biện pháp kỷ luật sẽ gắt gao hơn để nhất định đạt được danh hiệu trường điểm trong phong trào thi đua toàn thành.

Uyên nói với Khôi:

- Trong chuyện này Uyên thấy bất mãn quá Khôi ạ.

Khôi nhún vai, cười buồn bã:

- Biết làm sao được.

- Đáng lẽ cô chủ nhiệm là người phải lên tiếng mạnh mẽ nhất.

- Uyên biết đấy, cô Chi chỉ được thông báo sau. Và có lẽ chính cô cũng muốn như vậy, tránh đụng chạm trong vụ này.

Hai bạn yên lặng. Lúc sau Khôi nói:

- Tiếc rằng những vụ việc tương tự không có thầy Hiền. Duy nhất thầy là người dám nhìn thẳng vào mọi khía cạnh phức tạp của nhà trường mà không hề sợ tránh né.

Xúc động, mãi Uyên mới nói được:

- Uyên rất lấy làm tiếc Khôi ạ.

- Mình biết việc mình làm và chẳng có gì phải hối hận cả. Chỉ tiếc là

mình đã nhẹ tay quá với cái thằng bỉ ổi ấy mà thôi.

- Còn gì mà nhẹ tay, hần nghỉ học cả tuần lễ mà cái mũi còn đỏ hỏn, chẳng dám nhìn ai. Cả lớp hả hê nhưng nhắc tới Khôi ai cũng tiếc.

Uyên đến thăm Khôi và mang theo những tình cảm của bạn bè toàn lớp. Buổi chiều, hai bạn ngồi nơi sân nhà, dưới bóng thưa của dàn nho vừa mới tủa trụi lá.

Uyên ngửa mặt lên cao:

- Uyên chưa thấy bao giờ, ở thành phố này có một giàn nho kẻ cũng lạ.

- Ở quê Khôi thì ngợp mắt. Vào mùa này có lẽ người ta cũng đang tủa để kịp mùa mưa ập tới.

- Khôi có hay về quê không?

- Đôi khi thôi.

- Nghỉ học rồi mai mốt Khôi tính làm gì?

- Làm gì ấy à, Khôi phân vân, chưa biết nữa. Nhưng chắc là không còn ở đây.

Uyên tròn xoe mắt:

- Khôi tính về quê luôn à?

- Có lẽ. Ở nhà các anh chị mình có khối việc để làm.

- Còn ba mẹ Khôi?

Uyên buột miệng hỏi. Ngập ngừng giây lát, Khôi buồn bã trả lời:

- Đã lâu Khôi không còn ở chung với ba nữa.

- Chứ không phải nhà Khôi ở đây?

- Đây là nhà bà cô Khôi trọ học từ nhỏ.

Uyên mơ hồ hiểu hoàn cảnh Khôi. Mỗi gia đình có những phức tạp riêng tư và người lớn luôn là cái có để con cái thất lạc mỗi nơi.

- Thế còn mẹ Khôi?

Không dừng được, Uyên khiến Khôi lặng thinh, cúi xuống. Rất nhanh, Uyên liên tưởng tới một lần mình đã "nặng lời" với bạn: "Nếu Khôi còn mẹ...", và lời ấy đã thấm đau mãi đối với Khôi có lẽ. Đến bây giờ Uyên mới nhận ra những gì gọi là bí ẩn quyến rũ tự Khôi, thế nào là sự thiếu vắng tình cảm gia đình ở một con người tự thưở còn tằm bé. Khôi luôn muốn vọt lên để nắm bắt một cái gì đó nhưng đồng thời Khôi cũng sẵn sàng phá vỡ một cái gì đó đang có trong tay. Cái mâu thuẫn trong Khôi chưa lớn lắm, Uyên mơ hồ hiểu, nhưng nó đã nảy mầm à một ngày nào đó biết đâu sẽ trở thành nguy hiểm.

- Khôi tính về quê thật sao?

- Như thế tốt hơn.

- Còn việc học.

Khôi không trả lời. Cái cúi đầu của Khôi mới nặng làm sao!

- Làm gì thì làm Uyên nghĩ cũng phải học hết phổ thông đã, Khôi ạ.

-...

- Khôi còn nhớ lời thầy Hiền?

-...

- Những môn học ở trường tưởng như chẳng ăn nhập gì với cuộc sống nhưng thực sự nó là nền tảng quan trọng cho mọi suy nghĩ về sau.

- Khôi cũng nghĩ thế, nhưng...

- Dù sao thì ở lại thành phố cũng còn có những trường khác theo lựa chọn.

- Để được học những hệ đó phải có điều kiện, tốn phí không ít. Mà Khôi thì lại... À, mà thôi, để tính sau Uyên ạ.

Gặp lại Khôi lần sau Uyên thấy Khôi vui vẻ hơn, đã mất hẳn những gì u uất của sự kiện vừa qua.

Vừa về học tới cổng Uyên đã thấy Khôi đứng đợi, với cái gói bọc giấy báo trước ghi đông xe đạp.

- Khôi cho Uyên gì đấy?

Uyên cười chìa tay ra. Khôi gỡ ra những cuốn sách.

- Nhờ Uyên trao lại cho Vỹ giùm.

- Thế hở, Uyên cười lật nhanh xem những tựa sách, sao Khôi không đưa tận tay Vỹ, ngại hở?

Cái cười cười làm Khôi hơi bối rối.

- Ừa, tới trường thì ngại thật đấy.

- Còn tới nhà? Khôi biết nhà Vỹ rồi mà.

Khôi hiểu cái nhìn tinh ranh châm chọc của Uyên và Khôi muốn mình không bị thua:

- Tới nhà Vỹ thì tới nhưng mình vẫn thích nhờ bạn được không?

- Được chứ. Nhưng có thư từ nhắn gửi gì không đây?

- Có gì đâu, những cuốn sách mà Khôi nghĩ Vỹ sẽ thích. Để cô ta khỏi phải ngón tất cả những thứ gì cô ta có mà chẳng cần biết lợi ích gì.

Uyên bỏ những cuốn sách vào cặp:

- Thông báo là mình thích cuốn nào mình sẽ đọc trước đấy nhé.

- Tự nhiên.

- Độ này Khôi còn hay chơi bóng bàn với Việt nữa không?

- Hết rồi.

- Các bạn dạo này hết thân với nhau rồi hở?

- Có lẽ thế. Việt có những cái thú khác của Việt mà mình không thích.

- Ừ nhỉ, mấy bạn thân của mình cũng vậy, tự động tách nhau ra. À, Khôi vào nhà chơi đã.

- Thôi.

- Đứng ngoài cổng tiếp bạn ba mẹ mình biết la chết.
- Để Khôi về.
- Làm chi vội vậy. Khôi đã tính việc gì chưa?
- Việc gì ấy à, đạp xích lô được không?
- Trò theo chân thầy được lắm chứ.

Cả hai cười vui vẻ. Theo được thầy đã là may. Xích lô là nghề của nhiều giới nhưng giới học trò thì chưa, Khôi là kẻ tiên phong đấy.

- Bao giờ khai trương nhớ ghé đưa Uyên tới trường nhé.
- Nếu may mắn.
- Uyên là người may mắn nhất đời này.

Qua học kỳ hai với nhiều cố gắng, Uyên cũng may mắn vừa phải. May mắn vừa phải để có thể hy vọng điểm các môn đều trên trung bình một chút. Mình sẽ nói với Khôi những gì nhỉ? Như một người bạn, phải làm cho nhau vui hơn, hứng khởi hơn trong cuộc sống, mà với riêng Khôi thật là cần thiết. Đi học miết thì thêm một ngày lễ. Nhưng đến khi được nghỉ dài dài thì lại không biết làm gì cho hết ngày giờ, chỉ thêm bạn thêm lớp. Hẳn Khôi cũng thế.

Một buổi chiều Uyên trở lại thăm Khôi. Nhưng Khôi không còn ở đó nữa. Cô em họ của Khôi nói anh ấy đã về quê từ mấy tuần nay rồi.

- Phải chị là Minh Uyên không?
- Anh ấy có nhắn gì chị hờ?
- Có một cuốn sách. Để em vào lấy đưa chị.

Một cuốn sách bìa bọc cẩn thận. Đó là cuốn sách mà một lần Khôi đã đưa cho Uyên xem. "Những tâm hồn cao thượng". Cuốn sách của thầy Hiền tặng mà Khôi đã vô cùng quý mến nó, luôn có trong cặp như một sự nhắc nhở. Không phải chỉ vì nội dung mà toàn cuốn sách đã trở thành một kỷ niệm khó phai của một thời.

Khôi không nhấc lại gì sao? Uyên lật nhanh những trang sách, không một mẫu giấy.

Thế là Khôi đã bỏ nơi này. Bỏ sân trường, lớp học và bỏ lại luôn cả những bạn bè.

Bắc gió Uyên nhìn lên giàn nho ở trên cao, thấy những ngọn xanh vươn dài và lấm tấm những chùm bông xen lẫn, Uyên nghĩ, mùa này nơi quê Khôi hẳn cũng thế, những giàn nho đang vươn ngọn và thả kín bông, trướng khi mưa xuống. Rồi mùa hè ập tới.

Như thế nghĩa là gì nhỉ? Uyên thật buồn. Bạn bè là thế sao? Chia tay không một lời từ giã.

Mân mê cuốn sách trên tay, Uyên buồn bã lật lại những trang giấy.

Những trang giấy hờ hững. Bất ngờ hàng chữ hiện ra, ập vào mắt Uyên như một con sóng:

"Hãy Sống Là Một Tâm Hồn Lớn".

Đinh Tiến Luyện

Bầy Chim Trắng Trong Sân Trường

Chương 14

Rồi một niên học qua đi, với bao nhiêu buồn vui lẫn lộn. Có điều dễ quên nhưng cũng có điều dễ còn nhớ mãi. Bạn bè phân tán ở nơi này nhưng rồi lại tụ họp ở một nơi khác, cũng trong sân trường này, vẫn ngập tiếng cười và ngập tiếng nói.

- Năm nay bất ngờ ta thay đổi một loạt số đo, thế là có cơ để may

một loạt áo dài mới.

- Xin chúc mừng bé.

- Lý do?

- Hăng sữa bột Dielac sẽ xin hình bé để in quảng cáo bé hay ăn chóng nhớn.

- Hay ăn chóng nhớn để mẹ cha chóng nhờ.

- Ở đó mà nhờ, mẹ cha chưa kịp nhờ đã có đứa nó nhờ mất.

Kể cũng vui, chuyện sân trường con gái có bao giờ hết. Mỗi năm đề tài mỗi phong phú, mỗi mới lạ. Phải nói đúng hơn là mỗi mùa con gái mỗi đổi thay. Như một mầm cây, mới hôm qua vừa nhú, hôm nay đã mơn mớn xanh. Bạn bè ở lớp này gặp lại ở lớp nọ.

- Ới giời ơi, mới có mấy tháng không gặp sao độ rày bà mập dữ thế!

- Cái gì mập? Ăn nói sỗ sàng thế mà nghe được!

- Ồ, xin lỗi, trông bà chị mũm mĩm như một hột mít.

- Thế mà cũng đòi văn chương. Không bao giờ nên mô tả thiếu chất phụ nữ kiểu đó.

- Ý bà chị muốn nói là mình phát tướng?

- Phải nói là ta có tướng phúc hậu. Mới mười mí phải phát ngôn cho nó "quý phái" một tí chứ.

Rắc rối. Con gái là chúa rắc rối. Mập thì nói mập, phì thì nói phì, bày đặt núp dưới những từ này chữ kia chẳng qua là tránh né sự bẽ bàng. Rốt cuộc rồi về nhà soi gương một mình cũng... khóc. Bọn con trai khó chịu không hiểu được. Và họ sẽ không bao giờ hiểu được nỗi đau khổ của một sáng nào thức dậy thấy mặt mình chẳng phải là... sông ngòi biển hồ bao giờ mà lại bám đầy trứng cá.

Lên lớp mười hai Uyên và Nga vẫn còn ngồi chung nhưng họa hiem có dịp đi chơi chung với nhau như trước. Nga có nhiều biến đổi rõ

rệt, cái miệng lia lịa cười nói giờ đã khép lại nhiều. Ngoài giờ học trường Nga còn đi học may học thêu lung tung, ai giới thiệu chỗ nào hay nơi nào bảo đảm Nga cũng mò tới. Làm bánh, cắm hoa... món nào Nga cũng quan tâm học biết. Có đứa tọc mạch khám phá ra: Hành trang lên xe hoa đấy. Con Nga sửa soạn về nhà người ta làm món trứng luộc và... vá quần xà lỏn. Tò mò Uyên hỏi bạn: Cuối năm chứ? Nga chối lia lịa. Rồi còn mình Uyên, Nga thú thật: Uyên còn nhớ một lần hai đứa bị giam xe giữa đường không? Anh ấy ở cùng hẻm nhà mình đấy.

Tốt thôi. Thà chậm một giây còn hơn gây tai nạn. Được một người chăm sóc cả đường đi lối về chân thành như thế thì chỉ có việc... thẳng một đường mà đi. Nga bẽn lẽn cúi đầu: Nhớ lại cái buổi chiều ấy... , đúng là mình bị theo dõi từ lâu mà không biết.

Uyên chợt nhớ:

- Còn cái anh chàng Tuấn làm cho bọn mình một phen đứng tim, sau một loạt những vụ bê bối lằng nhằng ở nhà văn hóa phường, giờ ra sao nhỉ?

- Nghe đâu nhỏ Hằng nói hắn sắp ra tòa vì một vụ liên quan tới video đen.

Nhân vật nào thì trở về góc đó, Uyên nghĩ, một sân khấu nhỏ cũng cần có đạo diễn để tuân thủ những quy luật thường tình.

Còn Văn? Uyên không khỏi giật mình khi nhận ra anh ta cũng nằm trong bối cảnh của "buổi chiều lảm chuyện" đó.

Lên đại học rồi Văn thỉnh thoảng vẫn trở lại trường, không phải ở chỗ đứng mọi khi, nhưng để đi chung với Uyên một đoạn đường và nói những chuyện băng quơ ấm áp. Cũng có khi ngọt ngào hơn, họ ngồi chung bàn với ly nước chanh trong khoảnh khắc. Sau lần để Uyên

hoảng sợ giữa dòng suối, Văn biết giữ một khoảng cách đủ để nuôi dưỡng tình cảm giữa hai người lớn dần. Uyên cũng biết thận trọng để cả hai có thể đi bên nhau mà không phải vấp ngã vào nhau giữa đường.

- Uyên sắp thi kỳ hai rồi, và cả những kỳ thi quan trọng cuối năm nữa, nếu không đậu thì cái mặt Uyên cũng méo mó lắm, chẳng ra sao cả. Vậy Uyên đề nghị với Văn là chúng ta chia tay nhau, chia tay nhau trong đầu chia tay nhau ngoài đường.

- Làm chi mà khùng khiếp vậy Uyên?

- Cũng không khùng khiếp bằng sự kiện nếu Uyên phải ở lại lớp chỉ vì sự hiện diện của một ông con trai nào đó.

Điều ấy thú nhận rằng Văn cũng đáng kể. Song để chia tay một trong hai, thi đậu và Văn, thì...

- Đến bao giờ mình gặp lại nhau?

- Khi Uyên đã thi xong.

Đó là một hành động đúng và can đảm. Chú Thuyên nói với Uyên vậy. Khỏi cô cậu đã cháy hết sách vở vì chuyện tình cảm đầu đời của mình. Nhớ nhung, mơ mộng, hẹn hò giận dỗi... cuốn trôi hết chữ nghĩa của học trò ra đường phố, quán xá rong chơi. Để trống những kỳ thi, nhào luôn bước đầu chập chững vào đời.

- Nói thì nói thế chứ, chẳng phải đơn giản chú ạ. Con gái bao giờ cũng yếu đuối hơn con trai. Cháu sợ mình sẽ thua mất.

- Cũng chẳng sao. Tình yêu nó đến rất tự nhiên cháu ạ.

- Chú biết là cháu rất mong được học lên cao. Thế nào Là Một Tâm Hồn Lớn hử chú?

- Phải có ước vọng và ý chí để đạt ước vọng đó.

- Nhưng thường là thất vọng phải không chú.

- Cháu tính thọc vào trái tim chú đấy à? Cũng chẳng sao, giờ chú đã chai cứng rồi.

Người đàn ông cười hề hề dễ tính. Uyên hỏi:

- Còn những cái bàn ping pong chú dẹp đâu rồi?

- Ngồi hút thuốc vật mãi cũng chán. Cháu trông chú dạo này thế nào?

Chú Thuyên vê hàng râu mép nhìn Uyên cười hóm hỉnh.

- Bộ chú tính đi hỏi vợ hử?

- Đừng xúi dại, đã ở vậy đến chừng này tuổi đầu mà không bị "mát" là may lắm rồi.

- Nhưng Saint Paul bảo đàn ông ở vậy một mình không tốt.

- Sẽ tốt. Chú sắp có việc làm ưng ý rồi.

- Việc gì vậy chú?

- Làm phim. Ngày xưa chú mê làm phim đến sạt nghiệp mà vẫn chưa thực hiện được thước phim nào ưng ý.

- Còn bây giờ?

- Chú sẽ hợp tác với một nhóm bạn làm phim học trò. Học trò là một lực lượng khán giả đông đảo ham đọc ham học ham xem mà không ai lưu ý tới là một điều thiếu sót lớn.

- Hoan hô chú. Sẽ có thật nhiều hình ảnh hoa phượng đổ lên phim nhé chú. Cháu thích hoa phượng. Học trò với hoa phượng, hoa phượng với mùa hè.

Rồi mùa hè tới, dấu hiệu bằng những cơn mưa bất chợt. Cây phượng trong sân trường nở bung những chùm hoa đỏ ối. Học trò nhìn ra ngoài cửa lớp bằng khuâng. Và những trang vở khép lại. Buổi học cuối cùng bụi ngùi bịn rịn. Bạn bè chia tay nhau, từ giã trường lớp với bao vui buồn lẫn lộn.

- Hôm nay ta long trọng đăng quang Hoa Khôi cho mi.

- Hoa Khôi mùa hè, vương miện kết hoa phượng và tay ôm một chùm phượng tọ Tuyết vời.
- Tuyết vời quá. Hãy khóc đi em.
- Khóc làm sao?
- Khóc như cô dâu về nhà chồng.
- Chồng là làm sao?
- Bồng bồng cống chồng đi chơi, đi qua chỗ lội đánh rơi mất chồng. Giữa vòng tay bạn bè Uyên ôm một chùm phượng lớn, mặt đỏ như hoa, ngập trong tiếng cười đùa.
- Xin em cho biết cảm nghĩ của mình khi được nhận vương miện mùa hè này.
- Cảm động muốn rụng tim.
- Ấy chết, đừng vội rụng tim. Em hãy nhặt tim mình lên xem còn bóng hình chàng trong ấy?
- Chàng nào cơ?
- Đừng vờ.
- Em không vờ - Trái tim em bốn ngăn vẫn đủ bốn ngăn trống vắng.
- Thế đêm qua em ngủ mơ thấy ai?
- Chẳng ai hết. Em chỉ thấy sông thấy biển và nước mênh mông tứ bề.
- Tốt. Mơ thấy nước là một điềm lành. Sẽ nhận được tin vui.
- Xin cho biết sơ nội dung tin vui ấy là gì?
- Thư từ hay quà tặng... Ờ, trả lời "ứng xử" chứ đâu phải đoán điềm mộng. Lạc đề điềm "không" bây giờ.
- Xin hỏi tiếp.
- Em thích màu gì?
- Màu Trắng.

- Tại sao lại là màu trắng?
- Giấy trắng, áo trắng. Đỏ, Cam, Vàng, Lục, Lam, Chàm, Tím là bảy sắc cầu vồng cũng khuyếch tán từ ánh sáng trắng.
- Mười trên mười. Hãy trả lời tiếp: Em yêu gì nhất, ghét gì nhất.
- Là học trò em yêu mùa hè. Là mùa hè em yêu phượng đỏ. Là phượng đỏ em...
- Yêu lắm thế.

Một bạn ngắt chùm hoa Uyên đang ôm phản đối.

- Là phượng đỏ em ghét các bạn.

Nhưng ghét trể quá, chùm phượng to trên tay Uyên đã bị các bạn chia phần gần hết. Khi thoát khỏi vòng vây, Uyên chỉ còn trơ lại một nhánh. Lúc này Uyên chợt thấy bóng Văn ở dưới sân, như một vật nặng trưa không thể lặn.

- Phản bội giao ước rồi.

Uyên nói với Văn hay tự nhắc với mình khi lặng lẽ tách rời đám bạn bước xuống. - Con trai trường nào mà lơ ngơ giữa sân trường người ta thế này.

Uyên đến sau lưng Văn mới biết. Như bị bắt lỗi quả tang, người con trai lúng túng, ngớ ngàng quay lại:

- Sợ không còn dịp trở lại trường. Trường mình dạo này thay đổi nhiều quá Uyên nhỉ.
- Sửa sang lại nhiều chỗ và cất thêm nhiều phòng mới. Dãy kia là thư viện với phòng thí nghiệm đó Văn. Ban giám hiệu cũ nhà trường cũng đổi hết rồi.
- Mọi chuyện rồi tốt đẹp thôi.
- Văn tin suông sẽ thế à?
- Tin chứ. Như tin vào tuổi trẻ của mình...

Câu nói của Văn là cơn gió lạ đối với Uyên bất chợt. Thế là đã có hôm qua và ngày nay. Còn ngày mai thì đang ở trước mặt. Trong ta đã hình thành một chuỗi thời gian có tên gọi. Hẳn là không còn đơn giản, dễ dãi như những cười đùa nghịch ngợm rồi sẽ qua đi, quên đi. Nó đòi ta phải nghiêm túc, ngắm nhìn và hành động khi thực sự bước xuống cuộc đời.

Cuộc đời, bị đẩy xuống, bị ném ra hay được đưa vào thì cũng có nghĩa là ta phải bước qua một ngưỡng cửa. Khi cánh cổng trường khép lại ở sau lưng, người ta không được phép có những lỗi lầm bởi không còn nhiều dịp để sửa đổi. Hay như người ta thường nói "trường đời" bao giờ cũng khắc nghiệt, ấy là những bài học ta phải trả giá, không còn được "miễn phí" như khi còn ngồi trên ghế nhà trường nữa. Nghĩ thế, Uyên không khỏi e ngại.

- Mau quá, mới ngày nào. Bây giờ đã đến lượt Uyên phải rời trường.

- Rời một sân trường này để rồi đến một sân trường khác, rộng hơn. Có gì đâu.

- Vẫn biết thế. Nhưng Văn nè, có bao giờ những điều mình nghĩ trở thành hiện thực không Văn nhỉ?

- Uyên nghĩ gì vậy?

- Uyên nghĩ rồi có ngày Uyên sẽ trở về và làm cô giáo nơi trường mình đã học ngày xưa...

Không nhìn Văn, cúi xuống, Uyên nói rất nhỏ như sợ ý nghĩ nung nấu của mình tự ngày nào, vì một lý do nào bị dao động mạnh mà tan mất. Về dạy nơi trường mình đã học, đó là ước mơ của Uyên. Ngay lúc này Uyên không khỏi nhớ tới những hình bóng cũ thân thương của một thời đang chìm khuất. Làm sao quên được thầy Hiền và bạn Khôi, những người đã bỏ trường bỏ lớp mà đi. Đau đớn và tức tưởi,

mỗi người đã để lại sân trường này biết bao tha thiết và tất cả niềm tin vào ngày mai. Hãy sống là một tâm hồn lớn. Liệu một mình Uyên nhỏ bé có thể bù đắp lại những mất mát để tiếp nối được những ước vọng đã qua Hay rồi cũng là một mảnh đời như bao mảnh đời khác, chỉ là những mảnh đời trôi theo cơn áo. Chán ngấy và bất mãn biết mấy khi những ước vọng của mỗi người cứ dần dà bị thui chột vì một lý do nào đó. Lúc nào, ở đâu thì những nghịch lý trong đời sống cũng sẵn, nếu ta chỉ suông sê tin rồi sẽ tốt đẹp thì cũng chỉ có nghĩa là ta may mắn chưa bị vùi dập đó thôi. Phải làm sao... Uyên hình dung có những câu hỏi đang lớn dần trong đầu mình. Có phải trước đó là Tuổi Trẻ, như Văn đã nhắc tới? Tuổi trẻ, trước hết phải có niềm tin ở chính mình, vẫn có ai đó nói như thế, và sau lưng cánh cửa kia không phải là một khung trời đầy ắp mộng mơ, mà là những hoang mang lo lắng đợi chờ. Nếu không chịu thách thức...

- Khôi dạo này ra sao rồi Uyên nhỉ?

Câu hỏi đột ngột của Văn làm Uyên sửng người:

- Văn cũng biết chuyện đó nữa sao?

- Văn có dự buổi họp của chi đoàn trường sau đó.

- Chỉ sau đó thôi à?

- Thật đáng tiếc.

- Đáng tiếc thật, Uyên bậm môi, từ đó Khôi bỏ về quê rồi bất tin luôn.

Một chút buồn đọng lại ở cuối câu nói, Uyên không biết mình nghĩ được gì. Cả một chuỗi sự kiện vừa qua đâu phải để rồi chìm xuống nhẹ hẫng như thế. Cả việc Khôi lặng lẽ bỏ đi. Khi chia tay không một lời từ giả nghĩa là sẽ còn gặp lại. Có bao giờ Khôi nghĩ như thế, đã hơn một năm rồi?

- Khôi là một người bạn tốt.

Văn nói thay cho Uyên câu ấy và Uyên cảm thấy yên lòng. Uyên cũng linh cảm hiểu từ câu nói ấy Văn đang muốn gần mình hơn. Gần hơn trong chuỗi tình cảm vướng vít vừa qua, chưa định hình được. Văn vẫn biết tôn trọng tất cả. Điều này khiến Văn giá trị hơn lên và Uyên cũng cảm thấy gần Văn hơn một chút.

- Về sau Uyên nhé, - có giọng bạn réo gọi từ hành lang trên lầu đánh thức hai người nhớ mình đang đứng trong sân trường, - về một mình cẩn thận coi chừng đụng xe đó.

- Ngà đó phải không Uyên?

Văn hỏi, Uyên nhìn Văn ngượng cúi xuống, dẩu nụ cười:

- Sao văn biết?

- Còn phải hỏi.

Uyên quay đi, sau khi cúi nhanh vào tay văn nhánh phượng còn giữ lại phần mình:

- Thường cho Văn đấy. Mùa hè thường chứ không phải Uyên đâu nhé.

Bước theo Uyên ra cổng, Văn băng quơ nhìn trời:

- Vậy là thành phố đã có những cơn mưa lớn rồi Uyên nhỉ?

Uyên bước đi thật chậm, vẫn cúi xuống:

- Mùa này hắt Suối Tiên đã đổ về cuồn cuộn như lũ.

- Uyên còn nhớ à?

- Nhớ chứ, Uyên cười khẽ, nhớ một lần chân mình đã dẫm gai.

- Còn đây nữa...

Bất ngờ Văn xòe tay trước mặt Uyên: Một viên cuội nhỏ màu xám.

Ngạc nhiên quá đổi, Uyên tròn mắt nhìn. Đúng là viên cuội đã chìm xuống lòng suối ngày nào. Trong trăm nghìn viên cuội khác ở nơi ấy vẫn không thể lẫn vào đâu được, không cần phải hồi tưởng so sánh

hay phân tích. Uyên tính như vậy. Như tin vào một tình yêu có thực. -

- Bây giờ đến lượt Uyên, hãy ước đi...

Uyên nhìn Văn, bối rối cúi xuống. Hẳn không còn là nỗi hồi hoàng của ngày nào giữa dòng suối bỏ chạy. Nhưng Uyên vẫn đứng đấy, im lặng. Có phải mình chẳng còn gì để ước, bởi chính điều ước ấy đã có rồi? Hay trong ta vẫn còn điều trăn trở bởi chính bàn tay rộng lớn của đời đang vươn ra đón đợi? Hơn lúc nào hết, là một người nữ, Uyên hiểu sâu trong ngực mình một trái tim đang ngân nga muôn ngàn nỗi...

Những ngón tay vẫn quấn trong tà áo, không dám ngược lên nhìn Văn, mãi lúc sao Uyên mới nói thật khẽ:

- Hãy giữ lấy những gì đã có, Văn ạ. Cả những gì sẽ có nữa. Dù sao chúng ta vẫn còn những kỳ thi đang ở trước mặt.

Lúc này cổng trường đã thực sự khép lại ở sau lưng hai người.

Đinh Tiến Luyện

Tháng 9-1990

Hết

Đinh Tiến Luyện

Chùm hoa trắng rụng xuống sân tình yêu

trang 1

- Chị có chấp thuận không chị Kim ?
- Ta thấy mi đừng nên bày vẽ, tốn tiền.
- Chỉ hai chục ngàn thôi, coi như chị đi ăn đám cưới bạn, khỏi phải gói quà mừng !
- Năm ngàn !
- Ôi chao! Sinh nhật của một con bé nghèo hèn được tổ chức ở lề đường. Chỉ một vài muống chè là tụi nó nuốt trôi tuốt tuột hết mười lăm tuổi của mình. Ôi chao ! Tội nghiệp !
- Không tương với chao gì nữa hết. Mười ngàn.
- Chị trùm sò quá, chị Kim ạ ! Cầu trời mai một chị đừng gặp một ông bán kẹo kéo.
- Kẹo gì thì kẹo, thầy kệ ta. Mi làm ơn biến đi cho ta nhờ.
- Cau có làm chi cho mau già. À, chị Kim này, đừng xài kem làm gì cho tốn. Người ta bảo trái dưa leo xắt lát mỏng, mỏng như tờ giấy ấy, đắp lên mặt. Ngủ một giấc tỉnh dậy soi gương thấy mình là công chúa.
- Ai bảo vậy?
- Mục "Các bạn gái nên biết" trong báo.

- Báo. Báo tào lao.

- Có cả "Mèo Vặt" nữa đây nè: Bạn bức mình vì bọn muỗi đói quấy rầy giấc ngủ ư? Đơn giản thôi. Hãy mắc mùng và để hé một chút. Bọn muỗi sẽ đua nhau bu tới, chen nhau chui vào. Trong khi đó bạn có thể yên thân làm một giấc điệp... dưới gằm giường. Chúc các bạn ngủ ngon.

- Lý thú đấy. Chúc mi ngủ ngon.

- Cớ sao chị cứ phải khó chịu với em mãi vậy?

An nằm dài ra trên giường chị :

- Thôi. Em chẳng tổ chức sinh nhật nữa đâu.

Chị Kim ngừng tay thoa mặt, nhìn An trong gương :

- Mi hay dở chứng.

An nằm yên, nhìn lơ đãng trên cao. Ở đâu đó vang lên một điệu nhạc.

Chị Kim quay lại, hất mái tóc xõa rộng :

- Mi thấy ta dạo này thế nào, An?

- Chị nên may một chiếc quần đầm. Đáng chị mặc quần đầm hợp đấy.

- Ta cũng đã nghĩ đến nhưng còn phân vân. Liệu có "mốt" quá không ?

- Còn tùy.

- Tùy sao ?

- Tùy đối tượng, người ngắm là ai.

Chị Kim mỉm cười ngồi xuống mép giường:

- Ta đồng ý rồi đấy.

- Sao cơ ?

- Hai chục.

An lăn mình trên giường rồi nhồm dậy, hớn hở :

- Có thể chứ. Một kế toán trưởng tín dụng uy tín như chị phải là chỗ dựa đáng tin cậy.
- Thôi, dựa nhẹ nhẹ thôi. Đến khi đổ lấy ai mà thăm nuôi.
- Chị có hàng tá các ứng cử viên, chẳng lẽ không sót lại một.
- Cám ơn.
- Ít ra cũng còn em gái chị.
- Cám ơn luôn.
- Chị Kim nè, An lằm nhằm tính toán tiền mẹ cho cộng với tiền chị và số em để dành chắc là đủ cho một chiếc bánh đầy.
- Chiếc bánh nho nhỏ thôi.
- Cũng phải đủ vòng để cắm hết mười lăm ngọn nến sinh nhật chứ.
- Dĩ nhiên.
- Còn nước uống ?
- Một chai xi-rô pha ra hàng trăm ly với trái thơm xắt nhỏ.
- Cả xơ ri và chùm ruột nữa.
- Vài ngàn bạc.
- Cũng phải có chả giò chiên, bánh mặn, bánh ngọt gì nữa chứ.
- Á, à, lại còn thế nữa. Cô phải tự xoay xở lấy.
- Chị cho em vay vốn nhé.
- Vay vốn phải có thế chấp.
- Toàn bộ tài sản của em. - Toàn đồ cũ, không đáng một xu.
- Thủy thủ tàu viễn dương nè, trưởng phòng kế hoạch vật tư nè, chuyên viên máy điện toán nè... chẳng lẽ họ không mừng em một cái gì đáng giá hơn một xu.
- Ai cho phép mi... cầm nhầm bạn ta ?
- Chị bảo em tự xoay xở mà. Toàn những người mong được có dịp

ngồi vào phòng khách nhà mình, hẹp hòi gì mà không mời ?

- Thôi đẹp.

- Em đùa vậy, cái gì cũng phải có phép chị chứ.

An rút cổ để né một cái cú đầu của chị. Chị Kim vui hay buồn, An cũng có thể đoán được phần nào. Chị hỏi:

- Đám bạn mi đông không ?

An thành thật :

- Vài chục đứa hơn, đứa nào cũng háu ăn cả.

- Chặt đi một nửa.

- Nửa đầu hay nửa đuôi hờ chị ?

- Đừng đùa. Để ta bàn cho. Một chục thôi.

- Ít quá. Coi chừng tụi nó đánh nhau mất. Vừa rồi con Quỳnh Anh sinh nhật nó còn dám mời toàn lớp kia mà.

- Mời họp hay sao mà mời đông. Bạn bè phải phân biệt đứa thân đứa không. Chơi tràn lan như mi chỉ tổ... lấm chít trên đầu.

- Chị đừng khinh tụi bạn em, đứa nào cũng gọi đầu bò kết đủ bảy lần một tuần. Thôi em sẽ gạt đám con trai lại.

- Toàn bạn gái không thôi ít vui.

- Máy đứa con trai lớp em cao kều cũng chỉ kêu em bằng... chị.

- Hề gì. Đứa nào ngoan nhất cứ mời. Giặc một phe thì như cái chợ miệng. Có phái này phái kia mới chế ngự được nhau.

An cười thầm. Chị Kim nói gì thế nhỉ? Bọn con trai, con gái trong lớp An vẫn cãi nhau chít chóc bất phân thắng bại, có đứa nào né đứa nào đâu. Thậm chí có khi còn đòi hỏi thăm sức khoẻ nhau mới Frieden chứ.

- Chị Kim ạ, như thế một chục có ngọn rồi.

- Ngọn gì thì ngọn cũng phải vừa phải thôi. Đừng bày vẽ quá không ai dọn được.

- Chị yên tâm, mấy đứa con trai lớp em ngoan lắm. Chúng đua nhau chờ em sai bảo.

Chị Kim nhìn sang An một cái thật lạ. Có lẽ chị nghĩ An chỉ thích đùa.

- Mi lớn rồi đấy, An ạ. Tiếp xúc với bọn con trai cũng phải biết giữ ý tứ một chút.

An cãi:

- Chúng không ý tứ với em thì thôi chứ mắc mớ gì em phải ý tứ với chúng nhỉ?

- Mi bướng như... gì ấy. Con gái là con gái, đừng ăn nói như thế.

- Chứ chị bảo phải làm sao?

- Con gái là phải dịu dàng, kín đáo.

- Quan niệm đó xưa rồi chị ơi. Thời xưa khác, ngày nay khác.

- Khác làm sao?

- Em tiên đoán đến năm... 3000 nguyên thủ các quốc gia trên thế giới toàn là nữ giới. Tổng thư ký Liên Hiệp Quốc cũng là nữ giới luôn.

Chị Kim đã thay quần áo và đòi giường:

- Mi hãy ráng sống đến năm 3000 mà làm thủ tướng. Còn bây giờ làm ớn xéo đi cho tôi nhờ.

An ôm cứng lấy chị:

- Hôm nay chị cho em ngủ chung một bữa đi.

Chị Kim đẩy An ra:

- Nỡm, mi dở chừng vừa chứ.

An vẫn không buông chị:

- Em thấy dạo này chị ốm hẳn đi đấy, chị Kim ạ.

Kim buông xuôi tay, nằm im. Có thể là như thế. Khi choàng qua An, chị đã cảm thấy sự triển nở của em gái mình rõ từng nét. Có phải ở một điểm An thì đang tới gần, còn Kim mỗi ngày một xa? Ấy là thời

con gái. Không ai biết để đón nó nhưng lại biết rất rõ phải tiễn nó đi lúc nào.

- Chị đang nghĩ gì vậy chị Kim?

- Mi bắt đầu lớn rồi, An ạ. Từ nay mi phải bỏ cái tật đi nhong nhong trong nhà với cái robe cũn cỡn, chẳng ra sao cả. Nhất là những khi có khách tới.

- Em là bé bông bông mà chị.

An rúc vào chị, cười. Chị Kim đẩy nhẹ đầu em:

- Bông bông gì nữa. Lớn rồi cô ạ.

- Thế mà anh Thức vẫn gọi em như vậy đấy.

- Ôi chao. Cái anh chàng đó.

- Anh chàng đó làm sao hở chị? Em thấy anh Thức cũng được lắm chứ.

- Trừ đôi mắt ra.

- Đôi mắt làm sao hở chị?

- Con trai mà lúc nào mắt cũng mọng như con gái.

- Càng đẹp chứ sao.

- Chẳng ai chẻ cái lãng mạn vô bổ ra mà ăn được.

- Ăn được hay không nhưng em thấy chocolate của anh ấy vẫn ngon!

- Mi vẫn nhận chocolate của hắn ta đấy à?

- Em nhận giùm chị, em ăn giùm chị, có sao đâu?

- Ở đó mà có sao đâu. Mi đừng ngậm vô tội vạ những quà tặng kiểu đó. Hãy nhớ cho đến khi hiểu được: Vô tình hay hữu ý, trong ruột mỗi vật tặng dữ đều có cái lưỡi câu.

- Cá cắn câu biết đâu mà gỡ, chim vào lồng biết thuở nào ra... Ha ha, em nhớ rồi. Như thế người ta sẽ nói rằng "sầy con tôm bắt con tép".

Và em là con tép riu bé xiu xiu chỉ thích ngậm chocolate thôi.

- Đừng tào lao. Từ hay hể có ta hay không có ta ở nhà, mi cũng làm ơn nói là ta đi vắng, nhớ chưa ?

- Dạ nhớ, Chị Kim đi vắng rồi. Nếu anh có nhắn gì, chẳng hạn như gửi một thanh chocolate thì đưa em giữ giùm cho.

- Thôi đi. Lúc nào mi cũng nhóp nhép cái miệng được.

An rút cổ, cong người xoay vào trong.

Một lúc lâu yên lặng. An hiểu là chị Kim đang "mơ mộng" gì đó. Cái "gì đó" hẳn sẽ có anh Thức với vẻ mặt tiu nghỉu ra về. Tự dưng An liên tưởng tới câu chuyện vừa đọc trên báo. Có hai người thương nhau nhưng mỗi người ở một nơi xa lắc xa lơ, ngoài một ngày đường. "Mối tình hàm thụ" bằng thư từ đã bao ngày tháng. Đều đều mỗi tuần mấy lần chàng ra bưu điện gửi thư, còn nàng thì mỗi sáng ngồi đợi người đưa thư tới đều đặn. Kết thúc câu chuyện: Chàng yêu cô gái bán tem ở bưu điện, còn nàng thì "phải lòng" người đưa thư tự lúc nào. Ngộ nghĩnh thật. An nghĩ tình cảm con người đôi khi là thói quen, có thể, thói quen nhìn, thói quen nghe và thói quen... yêu. Dù sao câu chuyện này cũng đáng được thưởng giải văn chương... bưu điện.

- An này...

Kim lay vai em. Nhưng An đã ngủ từ lúc nào. Con bé dễ ngủ thật. Cái miệng thì lúc nào cũng lao xao như tuổi của nó. Tung tăng, huyền não và vô tư như chim muông. Hẳn là mười năm trước mình cũng như nó bây giờ. Cả mặt trăng lẫn trái đất đều nằm trong túi. Cả ngàn xưa lẫn ngàn sau đều nhỏ xíu trong bàn tay. Ấy thế mà, khi lớn lên... Kim kéo chiếc robe trắng mong manh trên đầu gối An xuống và chợt nhận ra rằng em mình đã bắt đầu lớn thật rồi.

- Thôi về giường mình ngủ đi nhỏ.

An trườn mình, lười lỉnh buông chân xuống khỏi giường. Sắn ly nước trên bàn nhỏ trong tầm tay, cô bé ực một hơi. Tỉnh cả người, lại như sáo trên miệng An:

- Như thế chị chấp thuận cả rồi nhé.
- Còn chấp thuận gì nữa?
- Em sẽ góp cho chị, còn thiếu bao nhiêu chị... bao chót cho em.
- Sinh nhật em, em sẽ mời cả anh Thức nữa đấy.
- Nếu chị không chấp thuận tất cả có nghĩa là em sẽ tự xoay sở. Và lẽ nào anh Thức lại không bằng lòng đứng ra tổ chức sinh nhật cho cô em gái của chị, với tất cả lòng biết ơn sâu xa và lòng mến mộ chân thành.
- Khóa cái miệng lại. Khuya rồi, để bố mẹ ngủ.

An trở về giường mình. Lâu lắm rồi cô bé mới ngủ lại được, bởi cái đầu hay nghĩ lung tung chẳng thôi bài vẽ nào bánh , nào hoa, nào bạn bè, nào những bài ca và đầy ắp những tiếng cười của buổi sinh nhật sắp tới.

Lúc này khi cư xá đã thật yên ắng. Chỉ còn nghe tiếng rào rào từng chập của những ngọn gió khuya về ngang những lùm cây nhạc ngựa trên lối đi.

Đinh Tiến Luyện

Chùm hoa trắng rụng xuống sân tình yêu

trang 2

Dù sao cái ngày nóng lòng mong đợi ấy cũng tới. Và mọi chuyện An đã sắp xếp xong như ý muốn. Không phải là một chục có ngọn mà là gấp đôi như thế, số bạn bè của An được mời. Được cả ba lần mẹ "bật đèn xanh", chị Kim có cau mày đôi chút nhưng vẫn sẵn sàng "bao chót" cho bữa tiệc sinh nhật của em. Thiệp mời được nhờ bạn "gợi ý" kéo lựa ở nhà ông anh đầy đủ chữ nghĩa bay lượn với hoa lá cành vui mắt, được chuyển tới tận...cặp của bạn bè một tuần trước. Một tuần sau đó là nỗi băn khoăn của An. Không biết phải "ra mắt" bạn bè với chiếc áo nào, trong gia sản áo cũ xì của mình. Chị Kim là người duy nhất được hỏi ý kiến không phát biểu chi cả, chỉ "tùy mi". Để độc đáo, em sẽ xuất hiện trước bạn bè bằng chiếc robe trắng thường mặc trong nhà. Đừng có khùng, chị Kim bảo vậy. Nhưng em thích màu trắng. Chị Kim lặng lẽ dắt xe đi làm.

Từ ngày chị Kim đi làm ở Quỹ Tiết Kiệm, chị bị cái nghề chi phối nặng nề đến tính tình. Thường xưa chị cũng không đến nỗi chi li tính toán, mà nay đụng tiêu pha một chút là chị... méo mó nghề nghiệp đưa ngay chính sách tiết kiệm ra. Trừ vấn đề may mặc. Thêm tiền của mặc, bớt tiền của ăn. Và chị đã bớt hơi nhiều ở cái này để đắp vào cái kia. Chị có thể nhịn ăn sáng liên tục, nhưng không thể "nhịn"

khi thấy một xấp vải "hộp nhãn" một đôi lần với mặt vải mới và thời trang mới. Ăn cơm nguội không ai thèm biết tới, nhưng mặc một cái áo mới thì ít ra cũng... làm đẹp đường phố. Chị Kim nói thế và An cho là... phản khoa học. Với An, cứ phải chắc bụng cái đã.

Nếu không có buổi họp mặt sinh nhật sắp tới khiến An phải băn khoăn về vấn đề ăn mặc, hẳn triết lý "cái bụng" của An vẫn được các hàng quán hết mình ủng hộ.

Mặc thử, ửng không, trưa về còn đổi.

Sinh nhật của An thực sự bắt đầu từ sáng sớm, khi chị Kim đã đi làm và cô bé nhận được quà tặng của chị để sẵn trên bàn lúc thức dậy.

Một chiếc áo đầm voan trắng, đầy một ôm những tàn đăng ten. Khỏi phải nói là An đã mừng rỡ và xúc động đến mức nào. Thử ngay tại chỗ, khỏi cần gương. An biết là quà tặng quá đẹp đối với mình. An tưởng tượng đến những đôi mắt tròn xoe của bạn bè khi nhìn mình.Ồ, chị Kim quả là tuyệt vời.

Buổi chiều, năm giờ hơn, các bạn đã kéo tới nhà đông đủ. Đủ mọi màu, mọi kiểu, nhưng bạn gái không ai là không công bình nhận xét, dù diện màu trắng thì nữ chủ nhân vẫn là người rực rỡ nhất. Rực rỡ toàn diện. Vừa vì vòng nển mười lăm, vừa vì vẻ sang trọng, thanh khiết của mình.

- Ê, An, tao là bạn thân nhất của mày cũng phải ngạc nhiên đấy.

- Tao là "chồng" nó đây nó diện còn chưa xin phép.

- Bộ trưởng bộ ăn diện là tao mà nó qua mặt cái vù.

An la to lên át các bạn, với tuyên bố hùng hồn:

- Khóp tất cả các miệng lại, hỡi các đức ông chồng keo kiệt và các ả hoa hậu hay ghen. Hôm nay ta không mời các người đến đây để tỏ lộ những tính nết xấu xa ấy. Chúng ta sẽ có rất nhiều trò vui tối nay mà

ai cũng phải tham dự.

- Mi tuổi con gì mà ăn hiếp nhau dữ thế hờ An ?

- Ta sinh vào tháng 11, dưới chùm sao Hổ Cáp. Hổ Cáp là con bọ cạp, vừa kẹp vừa chích được không ?

- Đáng sợ rồi. Thôi, thấp nển sinh nhật lên và tuyên bố lý do đi, Hổ Cáp.

- Lý do thì kể như tuyên bố rồi. Còn bây giờ xin các bạn ai hãy ngồi chắc vị trí ấy, kẻo khi ta thổi tắt nến sẽ quá hơi mà... tắt luôn cả tim các bạn đấy.

Tiếng vỗ tay thích thú rần vang. Không ai nghĩ tới phải cài cột tim mình trong ngực áo vào cái giây phút gió bão sấm sét tiếng cười nói này.

- Hãy thổi bay tắt cả nhà cửa, bàn ghế và trái đất này đi cũng được. Nhưng nhớ chừa cái bánh lại.

Mười lăm ngọn nến sáng lung linh trong đôi mắt mở rộng của An.

Ánh lửa đẹp quá, tươi vui quá. Có một bài ca nào đang reo lên cùng với điệu múa chập chờn vây quanh tuổi của An trong giây phút huyền diệu này.

- Có bạn nào thuộc bài "Happy Birthday" không nhỉ?

Một bạn nào đó cất lên nho nhỏ bài ca sinh nhật lạ lẫm nhưng chẳng ai hưởng ứng nên cũng tự quên luôn nửa chừng.

- Đáng tiếc thật. Các nhạc sĩ của ta chết đâu hết trong cái giây phút trọng đại của đời người thế này.

- Tại hấn chưa một lần được mời sinh nhật.

- Hấn chưa bao giờ biết khói nến vương vào mắt.

Chị Kim đến bên giục An:

- Đông dài mãi, thổi tắt nến đi để ta phụ cắt bánh cho.

An nhìn lại dãy bàn dài, khẽ cười nói với chị:

- Nhưng sao giờ này anh Thức vẫn chưa thấy tới ?

Chị Kim bậm môi:

- Điều đó không quan trọng.

An nhắm nhắm con dao răng cưa:

- Quan trọng lắm chứ. Em sẽ băm anh ấy ra nếu dám coi thường lời mời đặc biệt của em.

Chị Kim nhìn chùng thái độ của An rồi bỏ vào trong. Không biết chị nghĩ gì.

- Hãy thôi nén đi chứ.

Một bạn nhắc. An mỉm cười với các bạn:

- Ta thay đổi ý kiến rồi.

Thư lên tiếng:

- Lại còn ý kiến ý ong nào ở đây nữa? Không tắt nến làm sao ăn ?

- Mi háu ăn quá, bộ trưởng bộ ăn uống ạ.

- Phúc cho ai có tinh thần ăn uống, vì sức khỏe là của họ.

- Đừng xuyên tạc Thánh Kinh để tự bào chữa. Bây giờ ta xin hỏi ai là người đầu tiên đến với ta trong ngày hôm nay?

- Chính ta đây.

Thư đứng lên. Thủy Tiên đứng lên tiếp:

- Xin lỗi bạn à nha. Khi bạn tới thì tôi đã có mặt rồi.

- Đúng thế, An xác định. Thủy Tiên là người đầu tiên.

Và tuyên bố:

- Người đầu tiên sẽ được lãnh một quà tặng tự ý lựa chọn.

- Hoan hô, xin đem ngay ra cho.

- Tất cả bắt đầu khi tắt nến.

- Còn quà tặng cho người đến sau cùng nữa chứ. Tôi đây nè.

Hùng nhí đứng lên. An gạt đi:

- Nếu có quà tặng cho người đến sau cùng thì cũng không phải là bạn đâu mà ham.
- Ai? Hùng nhí chứng minh, tôi đến khi tắt cả các bạn đã ngồi vào bàn đầy đủ rồi.
- Chưa đầy đủ đâu bạn ạ.
- Còn ai nữa ?
- Ai thì các bạn sẽ biết, hoặc sẽ không bao giờ biết, nếu họ không tới.

An nhìn ra phía cổng rồi gọi chị:

- Chị Kim ơi ra ngồi bên em, không để tụi nó đang bắt nạt em đây nè. Một con chó sói sợ đàn cừu tấn công. Các bạn cười reo lởi nhõng nhẽo của An. Cô bé mười lăm tuổi chu môi thổi một hơi, rưới tắt tắt cả những đầu ngọn nến.

Đồng thời điện cũng tắt. Căn phòng tối om. Một cảnh hỗn loạn âm thanh sau đó.

- Khi không cúp điện.
- Tại nhỏ An thổi mạnh quá, tắt cả điện luôn.
- Chân đưa nào vậy?
- Ồi, cái mũi tôi.
- Kẻ nào nhét bánh vào miệng ta thế này?
- Coi chừng đổ ly.
- Ngồi yên nào, sao leo lòng ta vậy nhỏ.
- Khỉ, đưa nào cù léc ta thế. Ồi ! Ồi!
- Chỗ của tao đưa nào ngồi đây?

Cảnh tan hoang sau đó được chấm dứt khi cả bọn khám phá ra không phải cúp điện mà chỉ vì ai đó đã đụng vào cái công tắc đèn phòng.

Người khách cuối cùng đã có mặt trong không khí ấy. An reo lên:

- Anh Thức !

Người thanh niên điềm đạm, chừng chạc hiện ra trước những đôi mắt tròn xoe của đám thiếu niên.

- Xin chào tất cả các bạn nhỏ.

An chạy tới, sừng sộ:

- Anh là người nhiều tội. Chính anh đã tới trễ rồi còn gây chuyện tắt đèn phòng, phải không?

Người thanh niên cười cười:

- Làm gì có chuyện đó. Tôi đứng ngoài này giờ có ai thêm mời vào nhà đâu.

An nửa tin nửa ngờ nhìn cái "cười cười" dễ ghét của người khách cuối cùng. Trịnh trọng, An làm nghi thức giới thiệu:

- Đây là anh Thức, bạn của...

Hướng về chỗ chị Kim nhưng An giật mình thấy chị đã biến mất từ bao giờ.

-... Anh Thức là bạn của cả gia đình An.

Trong tiếng vỗ tay và xì xào, An đưa anh Thức về chỗ đối diện. Nơi mà chị Kim vừa bỏ vào nhà, dọn dờ:

- Tụi bạn em gấu lắm, coi chừng sau khi chúng ăn hết mọi thứ sẽ ăn thịt anh đấy.

Anh Thức nhún vai điệu bộ rồi lẳng lặng rút thuốc ra hút. Trong khi chia phần bánh anh để ý có những đôi mắt bồ câu nhìn mình thật dễ thương và cũng thật ranh mãnh. Anh hiểu mình đang đi lạc.

An bảo anh Thức:

- Anh nói gì đi chứ ?

- Bé hôm nay thật xinh đẹp.

An tặng anh một lưỡi dao cạo nơi khoe mắt:

- Trông anh vậy mà lưỡi sáng tạo.
- Chiếc áo bé mặc thật hợp.
- Chị Kim tặng đấy.
- Sao chị Kim dạo này hay trốn anh thế nhỉ?
- Có thể chị... không thích ồn ào. Để em vào mời chị ấy ra nhé.

Anh Thức nhún vai, cúi xuống:

- Thôi, đừng quấy rầy chị ấy thì hơn.
- Chỉ sợ anh buồn.
- Không buồn đâu, anh Thức neho mắt nhìn, nhìn miệng các cô ăn và nói cũng vui rồi.
- Anh thật lạ.

- Thiệt đấy chứ, bé cứ tự nhiên vui đùa với bạn bè đi. Anh thích thế. Cuộc vui phải tới hơn 10 giờ đêm, nếu An không được anh Thức cho xem đồng hồ chắc nó có thể kéo dài đến... giờ đi học sáng hôm sau. Những bài hát tặng không theo yêu cầu người nghe cùng những trò chơi khởi sắc ngoài chương trình. Cuộc xổ số trúng một... hột me và công việc công khai hóa các quà tặng ngay tại chỗ thú vị hơn một sân khấu. Cuối cùng thì các bàn hết nhẵn những gì có thể ăn được, uống được. Cả những bông hoa chưng trong bình sau đó cũng được chia đều cho bạn bè mang về.

- Hẹn vào ngày này, năm tới nhé.
- Một thời điểm xa quá. Sao không là tháng tới?
- Nhà đưa nào thế?
- Cúc Tím, 12 tháng 12. Tao đã nghiên cứu kỹ lý lịch nó rồi.
- Hoan hô hội trưởng hội truy lùng những người tiêu xài. Cúc Tím ơi, không mừng sinh nhật mi sẽ không bao giờ lớn được đâu.

- Tao đã sẵn quà tặng cho mi rồi. Một hộp Nana cộng thêm một hộp Softina...

Đình Tiến Luyện

Chùm hoa trắng rụng xuống sân tình yêu

Trang 3

Tiến các bạn về rồi, trở vào An thấy “người khách cuối cùng” đã ngồi dưới những bậc tam cấp.

- Anh buồn phải không, anh Thức ?

- Không. - Anh Thức đứng dậy và búng mẩu thuốc lá vào khoảng đêm. - Anh có thể đã làm cho chị Kim buồn. - Nếu chị Kim có buồn thì điều đó không phải lỗi của anh.

An định nói thêm: Chính An mới là người làm chị Kim buồn, vì khi mời anh là hoàn toàn do ý của An. Chị Kim không đồng tình nhưng cũng không ra mặt phản đối.

Anh Thức cười cười, nghiêng xuống mái tóc đầy những cánh hoa giấy lấp lánh của An:

- Thôi kệ những cái buồn. Miễn bé An của anh vui là được rồi.

An véo tay anh:

- An ghét anh, cứ hay gọi người ta là bé.

- Thì không phải mình còn bé sao ?

- Cứ cho là như thế đi. Nhưng có mặt bạn bè mà lại kêu người ta là

bé, chúng cười chết.

- Cười hở... mười một cái răng, kệ chúng.
- Kệ sao được. Mất uy người ta.
- Bạn của An, cô bé nào cũng dễ thương.
- Sao anh, ai cũng dễ thương hết vậy ?
- Dĩ nhiên vẫn có người dễ thương nhất chứ.

Cánh tay Thức bị những móng tay An hời thăm. Các cô thật lạ, luôn có thái độ căm ghét với những điều mình muốn được nghe hơn một lần.

- An thường có nhiều bạn thân như thế sao ?
- Ít thôi. Thành phố, dòng sông, da-ua, cỏ may, Mực Tím...
- Chỉ vậy ? An làm thơ siêu thực đấy à ?
- Tên các bạn. Trong nhóm của An đứa nào cũng có một cái tên như thế đấy.
- Với một lai lịch ngộ nghĩnh kèm theo nữa phải không ?
- Gần như vậy. Dài dòng lắm. Có đứa tự chọn, có tên do bạn gọi mãi mà “chết”.
- Còn An ?
- Anh Thức thử đoán xem.
- Không ai đoán tên bao giờ.
- Nếu thế nó sẽ muôn đời bí mật đối với anh.
- Nhóm bạn của bé thật vui, bao giờ cho anh gia nhập với nhé.
- Nếu thế anh sẽ phải bỏ đi cả nửa số tuổi của anh.
- Dễ thôi, một nửa hay... bỏ luôn cũng được chẳng sao.
- Như thế anh sẽ phải... quán tã, kỳ cục lắm.

Cả hai cùng cười. Họ bước ra phía cổng. Ngẫm nghĩ một lát rồi An thắc mắc:

- Nhưng anh Thức này, sao anh lại có ý nghĩ như con nít thế ?
- Đơn giản thôi, tại anh không thích làm người lớn.
- Tại anh không thích làm người lớn ?
- Ồ, làm người lớn thì cái gì cũng phải suy tính gần xa, hơn thiệt. Một lăm.

- Anh Thức có vẻ lằm lì , phong sương hơn những người khác.

Thức hơi giật mình về nhật xét của một cô bé. Anh nhún vai :

- Có thể tất cả là do đời sống dạy mình thôi.
- Đời sống là gì ?
- Là công việc mình làm, những người mình giao tiếp... nhưng rắc rối làm chi, bé đâu cần biết những điều đó.
- Cần lắm chứ. An muốn hiểu sao có người lại thích trở về thời nhỏ. Còn tụi nhỏ An thì nhiều đứa cứ thích mình đã lớn. Thật kỳ cục, phải không anh Thức ?

Thức không trả lời, anh lẳng lặng rút thuốc ra hút. Gió ngoài vườn làm ngọn lửa run rẩy trong khoảnh khắc giữa hai khuôn mặt lạ lẫm, cúi xuống :

- Anh Thức này, An gọi sự yên lặng đây, anh nghĩ sao về con bé này nhỉ ?

Thức phả một ngụm khói lớn, bật cười khan:

- Thì bé vẫn bé thôi.
- Kể cả đến hôm nay ?
- Và ngày mai cũng vậy.
- Cám ơn anh.
- Cám ơn cái gì mới được chứ ?
- Nghĩa là anh sẽ không bao giờ quên phần chocolate của An.

An cười thích thú và Thức còn thích thú hơn.

Anh thích thế bé ạ. Muôn đời là một cô gái bé bỏng. Hồn nhiên , vô tư ăn và nói. Ngổ ngáo một tí cũng được, đỏng dắn một tí cũng được. Có vương buồn một lúc nào đó cũng chẳng sao. Cũng chẳng sao nếu một lúc nào bé hiểu rằng tâm hồn con người có nhiều điều rắc rối. Ngủ một giấc là quên, dầm mình trong nước một lát là trôi hết cả.

- Đèn trên lầu còn sáng. Hình như có ai vừa đứng ở bên cửa sổ nhìn ra.

- Chị Kim đấy.

- Để anh trở lại chào chị ấy nhé.

- Đừng phiền chị ấy nữa, anh Thức ạ.

- Đâu phải lúc nào chị ấy cũng...

- Đáng lẽ anh phải hiểu chị ấy hơn An chứ ?

- Thôi được, anh về.

- Anh nhớ cái máy chụp hình của anh như đã hẹn đấy. Chị Kim thích chụp hình lắm.

- Còn bé ?

An bậm môi bất chợt:

- An không cần.

Yên lặng một lát Thức mới hiểu ra:

- Anh đã nghĩ phải mang nó theo trong tối nay. Khỉ thật, anh lại chỉ loay hoay dàn xếp mấy cái máy quay video ở trung tâm, cái nào cũng có việc. Thôi để dịp khác anh đền vậy. Nguyên một cuộn phim, một cuộn video nhé ?

- Còn dịp nào nữa ?

- Sẽ có dịp hai chị em đi chơi chung, lẽ nào không cho anh tháp tùng.

- Cái đó còn tùy ở chị Kim.

- Tất cả phụ thuộc vào độ ẩm ướt của chị Kim.

- Còn An thì vút đi à ?

Thức bật cười vì cái trẻ con của An. Chính cái trẻ con ấy đã khiến An đẹp gấp mười trước mặt anh. Dù sao thì anh cũng biết nói gì để đẹp lòng những cái phụng phịu dễ thương kia:

- Thì chị Kim là chính, còn An là quan trọng.

- Anh lại thuộc lòng bài vở rồi.

- Lanh miệng lắm, cô bé ạ ! - Theo câu nói của Thức là cái ký nhẹ trên mái tóc An nhưng hụt. Cô bé chạy vút tới trước, dựa lưng vào cánh cổng khép.

- Cho tới lúc về mà An vẫn chưa nghe anh Thức chúc sinh nhật An.

- Đầy đủ trong gói quà rồi.

- Một hộp chocolate thật to như anh hứa chứ gì ?

- Đúng như vậy. Chúc bé hay ăn chóng lớn.

- Nội dung lời chúc của anh thường quá. Nhưng vì lời chúc của anh, An sẽ lớn nhanh hơn anh tưởng thì anh nghĩ sao ?

- Thì... thì mẹ cha chóng được nhờ.

An đập nhẹ gót giày vào cánh cổng sau lưng, ranh mãnh:

- Anh về nếu hôm nay không ngủ được thì phải hiểu là chị Kim rửa anh đấy, chứ không phải là cái con bé này đâu.

Thức lách xe ra khỏi cổng:

- Uổng quá, nếu được cả bé rửa nữa thì anh sẽ ngủ ngon.

Nhưng vừa lọt ra khỏi cổng Thức mới chợt nhớ ra cái chậu cây mà mình đã nhờ xe xích lô chở tới hồi chiều.

- Chút xíu nữa thì quên mất, còn chậu cây này nữa.

- Cái gì vậy anh ?

- Anh xin ở nhà một người bạn.

- Chị Kim dặn anh à ?

- Không. Thức hơi bối rối, để anh tặng bé đấy.

An đi đến bên chậu cây đặt phía sau cổng, sát lối đi tối om:

- Cây gì mà không có hoa vậy anh ?

- Người bạn nói hoa gì anh cũng quên mất. Hẳn dặn anh là phải cả năm nữa mới có hoa. Hoa trắng.

- Tuyệt diệu. Hoa trắng em rất mê.

- Sao vậy ?

- Hoa trắng thường có hương thoảng, bay xa.

- Để anh bê vào trong nhé.

- Kệ, anh đã để đâu thì cứ đặt ở đó đi.

An hươ tay nhẹ nhẹ trên đầu những ngọn lá:

- Sáng mai xem lá em sẽ biết nó là hoa gì ngay.

- Bé thật tài.

- Anh chưa biết danh hiệu của An đâu. Hội trưởng hội phá hoại cây cỏ là AN đấy.

Cả hai cùng cười. An khép cổng lại còn nói :

- Bây giờ anh về đi. Nhớ cho An gửi lời... rửa anh đấy.

Thức đạp xe nổ máy và cảm thấy như mình có cánh. Riêng An, nhìn lại chậu cây sum suê ngang ngực áo trắng, cô bé nghĩ, đây cũng là một bất ngờ đối với sinh nhật của mình.

Đinh Tiến Luyện

Chùm hoa trắng rụng xuống sân tình yêu

Trang 4

- Yêu cầu ngồi yên cho ta làm việc.
 - Có chuyện chi mà khám cặp người khác bất hợp pháp thế ?
 - Suốt giờ học ta để ý nhỏ cứ cúi xuống nhóp nhép cái gì trong miệng.
 - Nhóp nhép cái gì à ? Để cho bộ trưởng bộ ăn uống làm việc.
 - Nhân danh hội trưởng hội bảo vệ những người ăn quà vặt, ta phản đối.
 - Yên nào. Phản đối thì phản đối cũng phải có hệ thống. Á à, nguyên một hộp chocolate to thế này ăn một mình không đau bụng thì mụn cũng phun đầy mặt.
 - “Ka Xê Êt” kiểm nghiệm thực phẩm, có ta đây.
 - Ngọt, bùi, béo, ngậy... được lắm, ăn không chết người.
 - Toàn thể hội đồng kiểm phẩm mới có giá trị.
- Chỉ một loáng là hộp chocolate đã vơi quá nửa. An giữa vòng bạn bè la oai oái:
- Việc chi phải dữ tợn, mỗi đứa chỉ ném thử thôi, không hết phần đâu mà sợ.
 - Hết cũng được. - An vùng vằng, nhưng đừng làm nát cái hộp của người ta.

Bạn bè reo lên thích thú và chuyền tay nhau cho đến khi hết nhãn hộp kẹo. Kẹo không bảo vệ lo bảo vệ cái hộp. Ủa, mà cái hộp đẹp thiệt, một bông hồng đỏ chót đặt trên một vuông khăn ca rô in rõ từng sợi vải.

An khoe ở nhà mình còn “sưu tập” một bộ giấy bọc kẹo đủ loại, đẹp tuyệt vời.

- Tất cả đều là chocolate ?

- Dĩ nhiên.

Cúc Phương reo to như một khám phá :

- Đúng hán rồi, các bạn ơi !

- Đúng cái gì ?

- Chim tải cúc hay hót. Con An nó là con chim tải cúc hay hót. Các bạn nhớ phim truyền hình Thổ Nhĩ Kỳ chứ ? Tất cả bắt đầu bằng chocolate. Chocolate hàng tháng, chocolate hàng tuần. Đều đặn mỗi lần thăm viếng đều có chocolate.

- Ai thăm viếng ai ?

- Dĩ nhiên phải có một Kamêran nào đó.

- Có phải “bạn của gia đình” hôm bữa sinh nhật nó không ?

Những đôi mắt tròn ngơ ngác, lạ lùng nhìn An rồi nhìn nhau. Y như bấy nai chột nhận ra mình lạc trong một khu rừng lạ.

An phá lên cười:

- Lầm rồi các nhỏ ơi! Các nhỏ xem phim nhiều bị nhiễm... phóng xạ yêu. Làm gì có con chim tải cúc nào ở xứ không có bóng thánh Ala này. Anh Thức là người đang đeo đuổi chị tao.

- Còn những thanh chocolate ?

- Tao chỉ... ăn dùm chị tao thôi.

- Tuyệt quá, nhỏ có ông anh tuyệt quá. Thế mà bấy lâu nay nhỏ giếm

chocolate ăn một mình tẻ quá.

Một cuộc phỏng vấn chớp nhoáng được thực hiện :

- Ông ấy bao nhiêu tuổi vậy ?
 - Thắc mắc chi, đàn ông con trai khó đoán tuổi lắm. Cỡ chừng tuổi tao cộng tuổi mày cộng tuổi con rùa con thỏ rồi đem chia đôi.
 - Kể như huề.
 - Sao ông ấy không để râu hờ mày ?
 - Lại còn chuyện vợ vẫn ấy nữa. Bộ ai cũng phải là... kiến chắc.
 - Đi xe gì , một cái Dream nho hay một bốn bánh đời mới ?
 - Một cái vespa cà tàng, mỗi lần đạp phải ngoáy mũi.
 - Nghề nghiệp mới quan trọng. Xí nghiệp bánh kẹo hay nước tương, xì dầu ?
 - Một trung tâm quảng cáo gì đó, đại loại như vậy. Tao không rõ.
 - Đúng rồi. Trung tâm dịch vụ quảng cáo báo chí, truyền thanh, truyền hình, panô, bao bì, mẫu mã...
 - Sao mày rành quá vậy ?
 - Đơn giản là tao đã đọc được tám danh thiếp trong cặp mày.
- Nguyễn Trọng Thức, điện thoại số...
- Xâm nhập gia cư bất hợp pháp. Quá lắm rồi Thanh ạ, chưa tới tay chị tao mà đã tới tay mày.
 - Đến bao giờ chị mày đám cưới ?
 - Làm sao biết được. Chắc còn gay go lắm.
 - Càng gay go quyết liệt càng tốt.
 - Sao vậy ?
 - Mày sẽ có chocolate ăn dài dài và lẽ nào không nhớ tụi tao.

Buổi trưa học về, An đợi chị để trao lại tám danh thiếp hồi sáng đi học gặp anh Thức nhờ đưa. Nhưng chị Kim không về. Thỉnh thoảng

chị vẫn nghỉ trưa tại nơi làm việc. Hoặc vì bận quá hoặc có một phim nào được nhắc tên nhiều lần. Năm ngoái hai chị em còn hay đi coi phim chung và thỉnh thoảng đi phố, đi chơi chung. Nhưng từ khi chị đi làm, hai chị em chỉ còn chung phòng và chung những chuyện nhí nhằng chị em vào buổi tối trước khi đi ngủ. Không phải tình chị em không còn được như xưa. Chỉ tại công việc. Có lẽ cả vì mỗi người đã có một môi trường riêng biệt với bạn bè riêng biệt.

Đặt tám danh thiếp lên bàn phấn của chị rồi, nghĩ sao An lại nhặt lên, ghi lại số điện thoại của anh Thức in trong ấy.

Nghề của anh Thức chả lấy gì làm “ngon” cả. Sao lại không là cái gì có thể ăn được như bánh kẹo, mì ăn liền hoặc nước ngọt, nước tương, xì dầu, cũng còn dễ thân thiện với “đức tính” của mình. An bật cười. Mỗi thời mỗi nơi sinh ra lắm nghề phục vụ quanh co, rườm rà xa thực thế... bao tử. An nghĩ khi gặp anh Thức sẽ “gây sự” với anh như vậy, để nghe anh “trở nghề quảng cáo nghề” của anh ra sao. Buổi chiều rảnh rỗi, tự dưng An nảy ra ý định gọi tới nơi làm việc của anh Thức. Thế là cô bé tìm đến phòng điện thoại công cộng ở góc đường gần nhà.

- Trung tâm dịch vụ, tôi nghe đây.
- Xin cho tôi gặp anh Thức.
- Thức hả, anh mới đi khỏi rồi. Người đẹp cần chi để tôi nhắn lại.
- Tôi không phải là người đẹp và tôi cũng chẳng cần nhắn lại điều gì.
- Xin lỗi, đối với trung tâm chúng tôi ai cũng đẹp cả. Cô cho chúng tôi số điện thoại hoặc địa chỉ, chúng tôi sẽ phái nhân viên tới phục vụ tận nhà.
- Rất tiếc. Nhà tôi xa lắm.
- Chúng tôi có xe riêng, nơi đâu chúng tôi cũng có thể tới được trong

ngày. Xin cô cứ cho biết.

- Đã bảo rằng xa lắm, các ông không tới được đâu.

- Xin cô cứ cho biết để chúng tôi định liệu.

- Mặt trăng.

- Haha, mặt trăng. Tưởng đâu xa chứ, nơi ấy cũng có con người đặt chân đến rồi.

- Đó là địa chỉ tạm trú. Thực sự nhà tôi ở Sao Kim cơ.

Cúp máy. An trả tiền điện thoại và bước nhanh ra đường như chạy trốn, như sợ cái điện thoại có thể đuổi theo và la lối om sòm. Đúng là mình đã giao thiệp với một địa chỉ dịch vụ. An mỉm cười một mình và nếu là nghề đầu tư bằng... nước bọt thì cái anh chàng nào đó đã lỗ vốn to.

Từ cư xá nơi An ở tới trường không xa lắm. Có một chị bạn học trên An ba lớp, thường hay đợi An chung đường đi. Thỉnh thoảng cả khi về, nếu An không kịp leo lên sau xe một đứa bạn, quá giang một đường ngắn, trước khi rẽ vào lối cư xá.

An với chị Hà đang vừa đi vừa chỉ trỏ, nhòm ngó (để có thể trộm) những cây những hoa sau hàng rào các nhà bên đường thì xịch một cái, chiếc xe vespa của anh Thức đậu ngay trước mắt. Không cần một lời từ giã bạn đường, An nhào tới ngồi sau xe anh Thức tỉnh bơ. Anh Thức cũng không cần quay lại, sang số xe lao đi.

- Anh đi đâu vậy, Anh Thức ?

- Về sao Kim.

An đâm vào lưng anh Thức liên tục :

- Cái trung tâm... khi gió nhà anh chỉ hay rà tần số mò.

- Vậy mà trúng phóc.

- Không phải An đâu, chị Kim gọi cho anh đấy.

Thức cười với cái cười ngây ngô đôi khi của một cô bé. Chỉ cần nghe kể sơ lại cuộc đối thoại, Thức cũng đoán ngay ra được ai gọi cho mình.

- Chuyện chi vậy bé ?

- Không có chuyện chi cả. Chỉ tính kiểm tra mấy con số và phá anh chơi.

- Bé đã đưa tám danh thiếp cho chị Kim ?

- Chị ấy xé bỏ sọt rác rồi.

- Tàn nhẫn thế ư ?

- Xé bỏ sọt rác rồi chị lấy lại nhặt lên, cẩn thận gắn lại rồi ép vào tim.

- Nếu bé được tuyển vào ngành của anh có ngày sẽ giữ tới chức siêu giám đốc chứ không phải chơi.

- Thế hở ? Anh thích thú thật tình, bộ trung tâm của anh chuyên nói dóc hở ?

Thức chân thành buông một tiếng thở dài thậm thụt, hết như cái xe đang đi ngon trớn xì hết hơi.

Tốt hơn hết là cắt ngang. Dừng lại.

- Sao Kim đâu mà lạc lối này ?

- Quay trái, mở lớn mắt ra.

An nhảy xuống xe, reo lên:

-Ồ, người yêu không thể thiếu của An, đã lâu vắng bóng ở góc đường, thì ra trốn nơi đây.

An đến bên xe sữa đậu nành để nhận nụ cười quen thuộc. Ông già không cần đợi gọi, tự động xúc đường bỏ vào ly rồi hòa với những muỗng sữa nóng, kèm theo một miếng bánh bông lan xắt góc đặt trên đĩa cẩn thận.

Uống được một hóp rồi quay lại, An thấy anh Thức vẫn còn ngồi đấy, trên xe.

- Ý là người lớn rồi không uống sữa hử.

Thức nhẹ nhàng gỡ cặp kính xuống, cười cười:

- Anh chẳng háu ăn tí nào.

- Để thực hiện lời chúc sinh nhật của anh Thức, em sẽ uống thêm ba ly nữa.

Chiếc cặp để lại, tay cầm ly, tay bưng đĩa bánh, An để xuống trên yên xe làm cái bàn. Rồi cô bé trở lại xe sữa đậu nành lấy thêm một khẩu phần khác.

- Bao giờ lớp em tổ chức picnic, anh Thức đi chung nhé ?

- Bé tính dặt cáo vào chuồng bồ câu à ?

- Ai cáo ai bồ câu chưa biết à nha.

An cười trên mép ly. Học trò con gái trên hai đứa hợp lại thành một đạo quân, thầy giáo em nói rồi đấy. Anh Thức bảo, điều này đáng ghi vào sổ tay giáo dục.

- Bé uống tiếp hai ly còn lại đi chứ.

- Còn ngày mai, ngày một và ngày kia nữa, chỉ sợ không có ai để trả tiền cho em thôi.

Giá mỗi ngày anh Thức cứ nhớ chở em về học thể này thì... tiện biết mấy.

- Anh cho An xuống ngoài này rồi đi bộ vào cư xá cũng được.

Anh Thức ngừng xe trước cổng vào cư xá, còn đứng lại nhìn theo nếp áo trắng học trò, cho đến khi khuất vào những bờ cây thấp. Cả mái tóc ngắn của An, cũng như một ngọn gió thoảng.

Ừ nhỉ, Thức nghĩ, vẫn quên hỏi cô bé xem đã tìm ra tên của loài hoa trắng ấy chưa.

Đình Tiến Luyện

Chùm hoa trắng rụng xuống sân tình yêu

Trang 5

Những buổi sáng như thế này trời đất như đeo đá. Khô và nóng. Chưa mở mắt nắng đã liếm sạch những giọt sương hiếm quý trên các mặt lá, mặt cỏ. Những ngọn cây ngủ không có giấc mơ, thờ nặng nề, không thềm vươn vai cử động. Tất cả đều lười biếng. Những lối sỏi và những phiến ngói cũ kỹ cùng những bờ rào thấp lùn trong cỏ kia, đã già nua cùng thời với cư xá này, đang họp nhau lại thành một cụm kiến trúc lạc lõng ngay giữa thành phố. Tất cả đều thờ mệt nhọc. Thời tiết ngoài kia với thời tiết trong An như cùng trên một phong vũ biểu: nặng nề, biếng nhác.

Đó là một buổi sáng Chủ Nhật, An nằm ngòai uể oải nhìn ra ngoài cửa sổ, không thiết cả tới việc chải đầu hay dọn dẹp lại giường. Chị Kim đã rúc vào phòng tắm từ sớm, than phiền nước chảy yếu quá không còn lên nổi tới vòi sen. Chị trở về phòng thoải mái với một chiếc khăn quấn ngang người và ngòai gỡ tóc thật lâu trước gương.

- Sáng nay mi không đi đâu, hờ An?

-...

- Mệt hả?

- Cái đầu em hay choáng váng.

- Đừng nằm nữa.
- Chị sửa cho em chiếc xe đạp đi chị Kim.
- Phải nói với ba, chiếc xe ấy muốn đi được phải sửa lại toàn bộ.
- Ba thì chẳng muốn em đi xe đạp.
- Đúng vậy, mi chạy xe ầu lăm. Với lại gần trường cần gì.
- Nhưng em cũng phải có bạn bè chứ.

Chị Kim im lặng và bắt đầu ủi quần áo. Có lẽ chị sửa soạn đi đâu.

- Chị đi đâu vậy, chị Kim?
- Có chút việc.

An nghe trong câu trả lời có sự giấu giếm. Chờ chị sửa soạn đóng bộ vào là An có thể đoán được phần nào chị đi đâu.

Dạo này, chị hay chú ý tới sửa soạn, và sửa soạn hơi lâu. Khác hẳn với thời còn sinh viên, chỉ gọn gàng mái tóc là đủ. Việc chọn giày không bao giờ có. Bây giờ chăm chút từng tí. Lông mi, lông mày, kem lót, phấn thoa, môi son, môi bóng. Giày dép chục đôi, thử tới thử lui có khi ra tới cửa còn trở vào đổi kiểu này kiểu khác. Rắc rối thật, con gái. Nếu xem cắm một bông hoa vào bình chưng có lẽ người ta cũng không đến nỗi tĩa tước, nắn nót vuốt ve lâu như thế.

Một chiếc áo dài màu trắng sữa với những khối màu đỏ chen với chấm và sọc đen cắt góc rất “mô đen,” dáng người thon thả, chị Kim mặc áo dài thật hợp.

- Lịch sự mi để đâu rồi An?

Chị Kim kéo lại mép áo. An vẫn thản nhiên nhìn chị. Chị mình dạo này có vẻ thoải mái tự nhiên hơn những năm trước. Mà chị em với nhau có gì phải dè dặt với nhau như thế nhỉ?

- Sao chị không sắm một lố “mi ni,” dạo này thiên hạ thịnh “mi ni” lắm cơ mà.

- Mi có vẽ rành nhỉ?
- Em nghe chị Hà nói vậy.
- Hà nào?
- Chị Hà ở cùng cư xá mình, vẫn hay đọi em đi học đó.
- Cái nhà ấy mới dọn về đây được hơn một năm mà phát mau quá. Lên lầu lên xe nhanh như trúng số. Nghe đâu cái con nhỏ đó quậy lắm phải không?
- Em đâu rõ.
- Đang đi học mà đã bày đặt cặp tùm lum.
- Chị ấy gần hết cấp ba rồi.
- Ba bốn gì cũng vậy. Hễ yêu cái này thì thôi yêu cái kia. Còn đi học thì chỉ nên biết sách vở.
- Chị hơi khát khe quá đấy, chị Kim ạ.
- Chẳng quá đâu. Ta nói thật, ham vui sớm chỉ thiệt thân con gái. An im lặng. Ở đây An thấy chị và mình có một khoảng cách. Cũng như chị hay nói: Các cô bây giờ bạo quá, hơn cả xi nê. Chị quên, thời của xi nê đã chào thua để thời của video lấn lướt. An không bênh chị Hà. An không biết chị Hà nhiều. Nhưng chị Hà trắng và có nét, đẹp và sống động. Nhất là giọng Hà Nội của chị, do re mi fa sol la si bảy nốt âm nhạc cũng không diễn tả hết cung bậc dễ thương, rất dễ thương mà ai cũng muốn nghe từ cái đàn là cặp môi mọng của chị.
- Chị Kim ơi, An vội gọi chị khi chị đã bước xuống thang, nơi chị làm việc có thể gọi điện thoại tới được không?
- Có, nhưng chỉ ngoài giờ thôi. Chi vậy?
- An tính xin chị số điện thoại để có dịp “làm quà” cho anh Thức và cũng để “nhắc nhở” tới một số điện thoại mà chị đã biết. An không

muốn mắt anh Thức như vậy An phải giữ được chị Kim. Độ này chị Kim kín lăm, bạn bè của chị đổ bao giờ chị hé ra cho thấy... gót giày, nói chi tới mặt mũi. Nghe mẹ nói, hình như dạo này có đám bạn học cũ của chị hay rủ rê nhau sinh hoạt và cũng hình như, chị đang có một dấu chấm hỏi rớt vào đầu đó trong đám cổ tri ấy.

An nói với mẹ:

- Anh Thức cũng được đấy mẹ?

Mẹ bảo:

- Con trai chúng nó lúc nào cũng “đom đóm lập lòe, bướm bướm chập chờn,” chẳng biết chúng ngả đầu, nghiêng đầu. Khi nào rã cánh mới biết chúng sa xuống đám nào. Biết đầu mà tin, biết đầu mà đợi. Mẹ nói, hết bàn. An lục chạn kiếm cái gì có thể bỏ vô miệng được rồi vào phòng tắm xối nước ào ào. Mặc mẹ phản đối: Khi không được khỏe trong người phải kiêng nước. Nước là chất xúc tác để làm con người trong lên và làm trôi được cả những bực bội, khó chịu nơi thân xác, An nghĩ thế. Cô bé nhấm chùng mẹ không còn ở bếp, để nguyên vậy và chạy thẳng lên lầu, quán người bằng một chiếc mền to xù, ngồi thù lù như một con thú lông giũa giường. Đó là buổi sáng Chủ Nhật. An bổ sung thêm một ly sữa đậu nành và một miếng bánh bông lan thơm vàng mềm tươi ra ngập miệng.

An đang sắp người với những trang báo vụn vặt bỗng nghe có tiếng huýt gió từ dưới cửa sổ vọng lên. Ló đầu ra An thấy Quân đang đứng ngựa cổ lên với cặp vợt dài cầm nhăm nhăm:

- Chơi cầu lông không, An?

An lắc đầu:

- Không.

- An đang làm gì vậy?

- Không.
- Xuống đây chơi được không?
- Không.
- Sao cái gì cũng không hết vậy. Quân vô chơi được không?
- Đứng. Đợi An một chút.

An “xoọc” vội quần áo rồi nhào xuống. Quân là em của chị Hà, “cậu bé” bằng hay hơn An một vài tuổi gì đó. Ham thể thao, anh chàng mê cả tốc độ. Khi nghe có tiếng rú ga, nhìn ra thì y như rằng chàng đang biểu diễn xe gắn máy trong đường hẹp cư xá để được chú ý và nghe các ông bà già xỉa xói cho vui.

- Xe đâu rồi?

An hỏi, hai người đang đứng trước bờ rào bằng hoa dâm bụt cắt thấp. Quân bẽn lễn:

- Bị phạt một lần, ông già cấm rồi.
- Cho đáng. Chị Hà có nhà không?
- Chắc có đấy. Mẹ An đâu?
- Có lẽ đi chợ.
- Mình vào được không.
- Thôi đứng đây đi.

Nhưng nghĩ rằng mẹ không thích cảnh bên bờ rào chuyện trò, An lách đám cây chui ra.

- An muốn qua chơi với chị Hà một chút.

Ở chung một ku, đi học chung một đường nhưng chỉ biết vậy, chị Hà và An cũng chưa bao giờ tới nhà nhau. Nhân thể vừa rồi chị khoe nhà mới mua máy đánh trứng làm bánh, An muốn tới để xem thử.

- Chị Hà mới đi khỏi, Quân vào nhà rồi trở ra sân báo cho An biết, chị Hà có bạn trai nào vừa mới tới chờ đi chơi. An có chuyện gì cần

không?

- Cũng chả cần thiết lắm.

An nhìn lên cây mận trắng ở giữa sân để tìm một điểm... nóng.

Những cành thấp đã trụi, chỉ còn vài chùm nhí nhưng lại ở rất cao.

- Hái được không, Quân?

- Chát lắm.

- Kệ.

- Để bao giờ lớn tặng An nguyên rổ?

- Chẳng thêm. Lười hái thì thôi.

Để chọc tự ái nhau. Quân leo lên và bức xuống hai bà chùm liền.

Chẳng ngon lành gì, nhưng có cái gì nhai trong miệng cũng đỡ buồn.

Vừa nhai vừa nhả, An ngồi xuống một cái ghế thấp và kêu lên:

- Ghế gì mà dốc như cầu tuột nhà trẻ thế này?

- À, ghế tập tạ của mình đấy.

- Quân tập tạ nữa à. Thẻ dục thể thao khiếp nhỉ?

- Sao lại khiếp nhỉ?

- Nói thật đấy, An nhìn thấy mấy ông vai u thịt bắp cử tạ trên ti vi sợ đến phát khiếp lên được.

An cố tình bắt chước giọng nói của một vai kịch nào đó, khinh khỉnh, tỉnh bơ.

Quân cười:

- Mình chỉ tập cho khỏe thôi:

- Khỏe thì thiếu gì thứ chơi, bóng này bóng nọ hay bơi lội chẳng hạn.

- Mình cũng tính ghi danh ở một hồ bơi đấy.

- Đâu vậy?

- Ở tuốt Thị Nghè cơ.

- Xa thế.

- Bộ An cũng thích bơi hồ?
- Nghe tui nó bảo bơi lội cũng tốt lắm. Anh chỉ sợ...
- Sợ đen hồ?
- Không. An sợ phải... giao thiệp với bác sĩ tai mũi họng.
- Làm gì đến nỗi. Cứ để bao giờ có khóa mới mình sẽ ghi danh cho An luôn thể.
- Hy vọng từ đây đến đó An không thay đổi ý kiến.

An ném trái mận non về phía Quân, cười. “Cậu bé” coi bộ cũng còn lắm điều ngây ngô. Rất nhanh, An liên tưởng tới lúc hấn cúi rạp người trên xe và rú máy phóng như bay. Một cách đối kháng nào đó ngộ nghĩnh, giữa hai tâm trạng ở một con người. Có phải mỗi đứa trẻ lớn lên đều như thế, ngay cả mình theo cách nghĩ của An, có những khao khát chưa rõ nét về tuổi trẻ. Lúc chưa định hình được thì mình vẫn được coi như một trẻ con với những mảnh rất trẻ con. Một trẻ con đã lớn, ở một số đứa như An chẳng hạn, theo nhận xét của bố mẹ, không phải ít điều phiền phức kèm theo.

Về tới nhà, nghe có tiếng động phía sau bếp, An đi vòng cổng trước.

- Đâu về vậy nhỏ?
- Con ra ngoài mua mấy viên thuốc.

Hết buổi sáng Chủ Nhật. An xoay người trên giường và nghe trong mình như có sóng nhỏ.

Và cô thêm được vùng vẫy trong nước.

Đình Tiến Luyện

Chùm hoa trắng rụng xuống sân tình yêu

Trang 7

Anh Thức xuất hiện khá đột ngột từ cánh cửa phía sau lưng, khi An đang vừa nhâm nhi những cốc me dốt vừa cặm cụi học bài.

An nhẩy chồm lên phản đối:

- Ai cho phép anh vô phòng con gái mà quên gõ cửa?
- Nhưng cửa có đóng đâu mà gõ?
- Anh gặp chị Kim chưa?
- Mẹ bảo chị Kim đi vắng.
- Có lẽ chị ấy loanh quanh nhà mấy đứa bạn gần đây thôi. Anh tới lâu chưa?
- Nãy giờ.
- Nãy giờ anh ở đâu?
- Đứng đây.
- Đứng đó nãy giờ?
- Có sao đâu.
- Cho anh đứng đó tiếp.
- Cũng được thôi. Nhưng còn cái này?

Anh Thức luồn trong ngực áo lấy ra thanh chocolate đưa lên môi làm một cử chỉ khiêu khích. An thua ngay tại chỗ, đồng thời cũng thắng

ngay tại chỗ. Rất tự nhiên cô bé chộp lấy thanh kẹo từ tay anh Thức, đã thành thói quen, đẩy cho nó lòi khỏi lớp giấy bọc, nhẹ nhàng gỡ lấy giấy bạc và bẻ ngay lấy một miếng.

- Nói gì đi chứ, An?

- Thường thì miếng thứ hai mới biết ngon. Anh đừng trêu em.

Một người ngon, một người ngọt miệng. Thức không rời mắt nhìn An, anh tìm một điều thuốc. Anh tìm một điều thuốc hay tìm một cái gì đó trong đời mình, nhẹ nhàng như gió thoảng. Có những lúc mình cảm thấy thực sự mình ngây ngô, ngớ ngẩn, ấy là lúc mình cảm nhận sự hạnh phúc có mặt. Có mặt không hay chỉ là bóng dáng? Thức đang cất bước và muốn nhấc bổng đời sống mình.

An la toáng lên:

- Ai cho phép anh hút thuốc trong phòng người ta?

- Chứ anh hút thuốc ở đâu bây giờ?

- Tàn thuốc vương vãi kia...

- An phải giới thiệu cho anh một cái gạt tàn thuốc chứ?

- Không ai đi hỏi cái gạt tàn thuốc trong phòng con gái bao giờ.

- Ồ, xin lỗi.

Thức ngửa gót giày dập vội điều thuốc đang cháy dở rồi búng mẩu còn lại bay vèo ra ngoài cửa sổ.

- Chị Kim mà biết được điều này hẳn anh khó sống. Ngay chuyện tiếp bạn trong phòng đã là một điều tối kỵ.

- Thôi, anh về.

- Anh không đợi chị Kim à?

Thức nhún vai:

- Biết đâu mà đợi. Mới tới đã bị dập tới tấp.

An gói cẩn thận thanh chocolate lại rồi lùa vào ngăn kéo bàn, đứng

dậy:

- Đi với em ra ngoài này. Không chừng chị Kim chỉ dạo quanh trong khu cư xá chứ không đâu xa.

Nói rồi An chạy nhanh xuống những bậc thang, vọng vào dặn mẹ:

- Mẹ ơi, con ra ngoài với anh Thức đi tìm chị Kim, mẹ nhé.

Không có tiếng trả lời. An đã nắm tay anh Thức lọt ra khỏi cổng.

- Những năm trước đường trong cư xá còn thênh thang, tối đến còn đèn thấp dọc hết các lối. Riết rồi thiên hạ làm nhà lán, điện cột sáng cột lu chẳng ai thèm để ý, thế là tụi em mất cái thú đi dạo vào mỗi chiều mỗi tối.

- Cứ xem những cây cối trong khu này thì tuổi của nhà cửa nơi đây cũng phải ăn mừng thượng thọ rồi nhỉ?

- Chắc chắn là thế đấy. Tất cả tụi em đều sinh ra ở đây. Hồi ba em còn là nhân viên của Sở Hỏa Xa thì khu cư xá này đã có rồi, trước cả nhà ga hàng hóa và xưởng sửa chữa gần đây.

- Ba em chắc đã về hưu?

- Lâu rồi anh ạ, từ những năm em còn nhỏ xíu xiu. Về hưu rồi thỉnh thoảng ba em vẫn thích dắt em đi dạo dọc đường rầy và lên tới tận khu nhà kho chứa hàng vào mỗi chiều tối.

- Bây giờ mình đi được không?

- Ghê lắm, tối thui. Lơ mơ là có kẻ sẽ “xin tí huyết” anh liền.

- Ghê thiệt.

- Ghê chứ sao không ghê. Em cứ tiếc là sao khi mình lớn lên cái gì cũng bé dần và hẹp lại. Cả những bước chân mình làm như cũng ngắn đi. Và tiếng còi tàu bây giờ em nghe cũng không còn như ngày còn bé nữa anh ạ.

- Thế à? Anh Thức không thấy được đôi bi ve xanh tròn trong vùng

tối nơi khuôn mặt An, người ta dùng đèn điện rồi à?

- Không phải đâu. Em nghĩ cũng thế thôi. Em chỉ có cảm tưởng như nó gấp gấp hơn, hồi hã và khô khốc làm sao ấy. Anh có bao giờ cảm thấy điều ấy không, anh Thức?

Không. Quê Thức không có tiếng còi tàu. Cả tuổi thơ ven biển hầu như không còn âm hưởng gì vang vọng, ngoài những tiếng nổ chát chúa của chiến tranh đến mù điếc cả thính thị quá khứ. Một tuổi trẻ trốn chạy về thành thị cũng chỉ là tập hợp những tiếng động hỗn loạn.

- Anh không nói gì đi, anh Thức.

Thức giữ chặt lấy bàn tay bé nhỏ mềm mại của An trong tay mình, nhìn ngược lên những tàn cây tối om ở trên cao. Nói gì cho bé nghe nhỉ, một mảnh đời bị cháy xém. Bé có nên biết không, những ngày tháng lang thang vỉa hè như một tay bụi đời. Tình thương thiếu thốn như cơm ăn. Thủ đoạn thừa thãi như rác rưởi. Bé chẳng nên biết nhiều. Khoảng trời trước mắt bao giờ cũng hẹp hơn khung trời mơ tưởng.

- Anh nghĩ gì mà im lặng mãi vậy?

An cầu nhẹ vào cánh tay anh Thức. Anh tỉnh lại bằng tiếng cười nhỏ:

- Anh nghĩ em luôn được điểm 10 môn văn phải không?

- Anh ngạo em à?

- Em có một tâm hồn nhẹ nhàng, dễ bay bổng. Hoài niệm tốt cũng là cách của một nhà văn đấy.

- Anh hay lạc đề. Bây giờ anh sống ra sao hử, anh Thức?

- Ở trọ nhà một người bạn hôm nay.

- Bạn hôm nay là sao?

- Vì rất có thể mai mốt sẽ không còn là bạn nữa.

- Làm như cỏ cây đất đá gì, đứng lên là phủi tay. Các anh rõ chán.

- Ủ, chán thiệt. - Thức muốn dứt ra khỏi câu chuyện - Chán thiệt nếu chỗ đèn sáng kia không có cái gì bỏ vào bụng.

An reo lên:

- Chuối nướng đấy. Em sẽ bao anh một chầu chuối nướng nóng hổi.

- Có mang theo tiền không đấy?

- Không sao. Hàng quà quanh đây đều... dưới quyền quản lý của em hết.

Những miếng chuối nướng chưa ngậm vào đã muốn trút hết cả răng, ấy thế mà chớp mắt An đã đầy miệng.

- Phải ăng nóng mới ngon anh ạ. Mình đi một vòng lát nữa trở lại.

- Hết vĩ chuối đó chứ?

- Không biết chừng.

- Em có vẽ rành ăn uống nhỉ?

- Em chỉ hay ăn chứ không rành. Bằng chứng là em chỉ được chức hội viên Hội ăn quà vặt.

- Như vậy Hội viên trưởng sẽ khùng khiếp lắm.

- Lẽ dĩ nhiên, phải rành cả điểm nào, xó xỉnh nào nổi tiếng món gì, ở đâu vừa miệng, hợp túi tiền.

- Theo An, có ngày anh sẽ đương nhiên là hội viên.

- Hội viên danh dự thôi.

- Lý do?

- Vì anh đâu có thuộc “tầng lớp” của tụi em. Lớp em còn có nhiều “Bộ” nhiều “Hội” rất trứ danh mà “ngoài đời” không thể có được. Như: Bộ trưởng bộ nước mắt, bộ trưởng bộ thích đùa dai... Hội trưởng hội bảo vệ những người ngủ gục (trong lớp). Hội trưởng hội những bà la sát, vân vân và vân vân.

- Còn chức vị của An?

- Hội trưởng hội phá hoại cây cỏ. Vì bất cứ hoa lá cành nào lọt vào mắt em rồi cũng sẽ lọt vào cặp em. Nơi nào có cỏ dù cấm hay không em cũng thích lột giày dép ra chạy cho mát chân mà không cần biết tới ai cả, dù là người bảo vệ công viên.

- Anh ước gì có thể trở lại để học lớp em.

- Làm gì mới được chứ? Chẳng lẽ anh chỉ ham một “chức vị” nào đó?

Anh Thức giấu một nụ cười. Có thể như thế. Có thể chỉ mong được hưởng những nụ cười và ánh mắt hồn nhiên mà trong đời mình chưa bao giờ có được. Những chức vị ngoài đời tẻ nhạt quá, không lộng lẫy, cao quý bằng những chức vị trong các trò chơi thuở ấu thời.

- Anh Thức này, anh để ý ngôi nhà có tháp đèn sáng ngoài sân kia không?

- Nhà ai vậy?

- Chị Hà, một người đẹp của cư xá. Mình tới đó chơi đi.

- Chi vậy?

- Để biết một người đẹp cũng nên lắm chứ anh.

- Ồ, anh không thích gai góc.

An bật cười:

- Anh vậy mà nhát gan.

Thức cười theo:

- Ừ, anh nhát gan. Anh sợ những tiếng sét bất tử.

- Thần sấm sét là em đây nè. An đối mặt với Thức và vỗ vào ngực mình, em chưa cho phép thì trái tim anh không được... rung rinh bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu.

Từ ánh sáng hắt ra, Thức thấy long lanh đôi mắt vị thần đầy uy lực thật gần. Và cùng giọng nói rất “thần” ấy đã khiến cho Thức hơi chao

người trong một giây. Một giây sau Thức mới nhập vai được: Xin ghi nhận. Cả hai cùng cất tiếng cười vui vẻ. An kiểng chân ló đầu lên khỏi cánh cổng gọi Quân đang lui hui ở trước sân:

- Làm gì đó, Quân?

Thấy An, Quân vội buông chiếc giẻ lau chạy ra:

- An đó hả, mình đang thử chiếc xe.

- Xe mới?

- Mới nguyên thùng. Một chiếc xe “cuộc”.

- Kỳ này Quân định dự thi “cúp truyền hình?”

Quân ngượng ngịu:

- Đâu có. Mình chỉ thích có cái xe hai “líp” chạy cho ngon lành.

- Cũng hay đấy. Chị Hà có nhà không vậy, Quân?

- Chị ấy đang có mấy người bạn ở trong nhà. An vào nhà chơi đi.

An ngần ngại:

- Thôi, khi khác vậy.

- Để mình gọi chị ấy ra nhé?

- Đừng, Quân. Chả có gì cần.

- Thì An cứ vào chơi đã.

- An có người đợi ngoài này.

- Mời bạn ấy vào chơi luôn.

- Thôi, An về đây.

Quân lọt ra khỏi cổng theo An vừa ngoắt đi:

- Mình đã ghi tên cho An ở hồ bơi Yết Kiêu rồi đấy.

- Cám ơn Quân! - An nói vọng lại khi đã ra tới con đường tối om -

Bao giờ đi An sẽ nhờ Quân coi lại giùm chiếc xe đạp ở nhà An nữa đấy.

Anh Thức nhắc:

- Bây giờ mình trở lại làm hết vĩ chuối nướng hồi nãy nữa chứ?
- Hết thềm rồi. - An đẩy Thức đi trước - Bây giờ anh về trước lấy xe chở em đi một vòng.
- Đi đâu giờ này?
- Chẳng đi đâu cả. Em chỉ thích loanh quanh một vòng.
- Để làm gì vậy?
- Thì để... chóng mặt về ngủ cho ngon.

Thức chiều An, anh trở về chào gia đình rồi dắt xe ra. An nhỏ nhít ngồi nép sau anh, cô bé vẽ một vòng cho chiếc xe chậm chậm lượn quanh hết một lượt con đường chu vi cứ xá rồi trở lại vị trí cũ.

An chìa bàn tay ra:

- Chúc anh ngủ ngon.

Những ngón tay chưa nắm gọn, An đã rút vội về và vụt biến như một con chim, khuất vào trong cổng.

Thức nói khẽ một mình:

- Chúc bé ngủ ngoan.

Đình Tiến Luyện

Chùm hoa trắng rụng xuống sân tình yêu

Trang 8

Dù đã nghe An tả sơ về tình trạng chiếc xe đạp nhưng Quân cũng không ngờ nó có thể xuống cấp tàn tạ đến mức phải xách cổ vác nó

ra ngoài sân chứ không thể dất nổi.

- Quân xem phải bắt đầu sửa từ đâu?

Quân vừa phủi tay bụi trên hai ống quần Jeans vừa quan sát kỹ chiếc xe:

- Đầu tiên phải làm sạch bụi cái đã, cỡ chừng cả năm không mó tới phải không?

- Trên hai năm là ít, từ khi chị Kim mua xe gắn máy.

- Cặp vỏ nứt, chắc chắn ruột cũng phải thay. Bộ thắng và cặp vè móp méo rơi rụng cũng phải thay luôn. Sên, líp cần phải gỡ ra xem lại.

Tóm tắt là mọi thứ đều phải nghĩ tới chuyện sửa hoặc thay thế.

An bóp chiếc chuông xe, tiếng chuông “kính coong” kêu vang khiến cô bé thích thú.

- Nó còn tốt đấy chứ?

Quân bật cười:

- Duy có một thứ không cần thì còn tốt.

- Không cần sao được, nó vẫn kêu to.

- To nhưng vẫn chẳng khiến ai chú ý. An xem bây giờ có chiếc xe đạp nào người ta ráp chuông đâu?

- Kệ họ, nhưng An cứ thích.

- Thích thì để lại. - Quân xem xét cái chuông - Ừ hàng ngoại đây. Cả cái khung bằng đuyara bây giờ cũng hiếm thấy, vừa nhẹ vừa chắc, khỏi cần sơn, chỉ cần đánh bóng là sáng như mới.

- Quân làm được không?

- Dễ ợt, để mình lo cho. Này nhé, Quân sẽ đưa về nhà, tháo ra hết, chùi rửa và xem lại cái gì cần thay Quân sẽ kể ra để An đi mua, cái gì phải sửa để Quân sửa cho.

- Quân sửa xe được à?

- Xe đạp chứ có gì đâu. Chỉ cần chiếc kìm và cái mỏ lết.
- Tài thật. Chỉ lo Quân tháo ra rồi không biết ráp lại thì...
- Thì đem bán “lạc xon” chứ có gì phải lo.

Quân cười. An cười.

- Tôi sẽ bắt thường bạn cái xe “cuộc” mới đấy.
- Sẵn sàng, nếu An đi được xe khung ngang.

An mạnh miệng:

- Sao lại không. Bộ thế giới này không có “cua ro” nữ chắc!
- Nhưng tiếc rằng ở xứ ta thì chưa.
- Chưa rồi sẽ. Tôi sẽ là... KIỆN tướng công huân đầu tiên môn xe nữ cho bạn xem.
- Xin chúc mừng trước.

Quân xòe tay ra để nhận một cái đập mạnh của An. Cả hai cười vui vẻ. Quân vác cái xe lên vai nhẹ nhàng bước ra cổng còn ngoái lại:

- Hẹn một tuần sau tới nhận hàng nhé.

Không đợi đến một tuần sau, ngay buổi chiều An đã có mặt ở cổng nhà Quân. Quân lật gọng chiếc xe và bắt đầu gỡ bánh xe sau với cả búa và kìm.

- Làm chi mà nóng ruột thế?
- Tới kiểm tra Quân làm việc được không?
- Sợ đổi đồ hử? Hì hì, mình sẽ tới tiệm bán phụ tùng đổi hết lại thì đúng hơn. Chiếc xe... bạn xem nè, rụng càng hết cả rồi.

An như không để ý đến chiếc xe và cũng chẳng cần biết tới công việc tiếp sau đó của Quân sẽ ra sao, cô bé đi một vòng sân xem xét những chậu cây cảnh rồi đá nhẹ vào đôi tạ tay xem chúng lăn dưới gốc mận.

- Thôi, dẹp đi Quân. Mình thích chơi cầu với cậu, được không?

Quân ngó người, đưa đôi tay đầy dầu đen sì quệt cả xuống nền sân xi măng, không hiểu An nói thật hay đùa. Cô ta một mực đòi Quân phải bỏ hết mọi việc để chỉ lo chiếc xe cho cô ta, giờ lại...

- Tự dưng chiều nay mình thấy... khỏe quá. An nói và quay một vòng cánh tay nhỏ nhẩn trước mặt Quân chầm chọc, bộ Quân không thích à?

- Có chứ, Quân vội quăn lấy cái giẻ lau, đợi mình lấy dầu rửa tay đã. Khi Quân vừa lau sạch đôi tay, An lại khiến cậu ta cụt hứng:

- Nhưng mà thôi Quân ạ, ngoài đường còn nắng quá. Chỉ vài trái là chạy đổ mồ hôi, chẳng ham chút nào. Hay là... phải rồi, tại sao mình không đi bơi nhỉ?

Lại còn thế nữa. Cái chong chóng cánh tay An đang quay trước mặt Quân, nó sẽ còn quay tiếp hay sắp dừng?

- Thông báo, hồ bơi huấn luyện còn đang sửa chưa biết đến bao giờ mới nhập khóa. An quên rồi sao?

- Ồ là la, mình đâu có tham vọng làm vận động viên bơi lội. Thôi dẹp cái chương trình huấn luyện đi Quân. Mình chỉ thích vùng vẫy nước cho mát thôi.

- Thế thì dễ. Có hồ bơi công cộng dành cho cả con nít lẫn người lớn lúc nào cũng mở cửa.

- Tuyệt quá, còn chần chừ gì Quân không sửa soạn đi.

- Nhưng...

- Còn nhưng nhị gì nữa, bồ ngán phải chờ tui hờ?

- Xe honda của mình ba giữ chìa khóa rồi.

- Còn chiếc xe “cuộc” mới tinh để dành đưa chác?

- Xe “cuộc” đâu có chỗ ngồi sau?

- Ừa há. Chẳng lẽ mình lại phải quay chong chóng đôi ý nữa?

- An dám ngồi đằng trước không?

- Không sau thì trước, có gì mà không dám. Nào lên đường...

Nhưng...

- Đừng quay chong chóng nữa.

- Hết gió rồi, yên tâm. Mình tính thế này nè, để mình đi bộ trước đợi Quân ở ngoài cổng cư xá kéo lỗ ông bà già thấy mình đi chơi linh tinh kiểu này hẳn khó sống.

Hồ bơi Yết Kiêu vào những ngày nóng nực như thế này còn đông hơn rạp hát. Chủ yếu là những “kiện tướng” nhí. An thấy yên tâm và yên tâm hơn nữa là dãy hàng quà dàn hàng chào hai bên lối vào dành bồi dưỡng cho các “kiện tướng” sau khi ngụp lặn vùng vẫy dưới nước xong, ăn cái gì cũng thấy ngon và muốn ăn nữa.

Quân chỉ nơi thuê đồ tắm cho An và phòng thay đồ nữ, rồi anh chàng biến mất.

An loay hoay mãi với mảnh áo tắm một mình, cuối cùng cô bé đẩy đại một cánh cửa khép hờ phòng bên cạnh.

- Ê, làm gì vậy, tính... dê hử?

Một bạn đang ngửa cổ xả nước quay ra nạt An.

Tiếng cười phun nước và sau đó An bị lôi tuột vào trong.

- Quê vừa chứ. Bộ mới đi hồ bơi lần đầu hử?

- Ủa.

- Thế này nè...

Không có phản ứng phụ. An được bóc nhanh để thay vào bộ áo tắm ôm sát người.

- Hơi bó một chút đấy, nhưng chả sao, càng nổi. Áo thuê phải không?

- Mình bóc đại. Có kỳ lắm không?

- Tuyệt vời. Bò tên gì?

- An. Còn bò?

- Hoàng Ly.

- Hoàng Ly à, tên hay nhỉ. Tớ khoái bò.

Hoàng Ly đẩy An tới vòi sen:

- Xả nước đi rồi ra hồ cho kịp suất với tớ.

Chỉ khi ngâm mình dưới nước hồ rồi An mới thấy bớt ngượng. Dù rằng toàn những ông nhí, các cô cậu ở đây chưa chiếm được một góc hồ. Ở góc hồ bên kia Quân đang đảo mắt tìm An. An đưa tay vẫy cao ra hiệu. - Ai vậy?

Hoàng Ly hỏi. An đáp bừa.

- Ông em họ.

- Được đấy. Giới thiệu với tớ đi.

Người con trai hơi e dè khi tiến lại.

- Đây là Quân, còn đây là Hoàng Ly. Các bò làm quen với nhau đi.

Hoàng Ly đưa tay ra, Quân còn chưa hiểu ý thì đã bị kéo ngồi xuống mép hồ. Chưa ổn vị cậu ta đã bị tấn công tới tấp:

- Tập tạ phải không? Trông Quân “phông” lắm nhưng coi chừng... thiếu bẻ dài đấy.

Nói rồi Hoàng Ly phóng xuống nước, kéo An theo.

- Sao bò bạo miệng thế?

- Có gì đâu, em của bò cũng là em của tớ. Bò không thấy nhận xét của tớ là đúng à?

An cười. Nếu người ta cứ nói ra tất cả những điều mình nghĩ thì mọi sự đều chói như nắng giữa trưa.

- Bò có đồng ý không, bọn con trai thiếu bẻ ngang thì không đến nổi, chứ thiếu bẻ dài coi không được.

- Bỏ có vẻ rành về ngoại hình nhỉ.
- Người ta bảo tương lai thế hệ bọn trẻ mình có khuynh hướng phát triển ngoại hình cao lớn hơn những thế hệ trước làm mình cũng cảm thấy sốt ruột.
- Bộ bỏ ham làm cầu thủ bóng rổ hay bóng chuyền?
- Cần gì phải làm cầu thủ. Này nhé, bỏ không thấy bức bối khi họp mặt giao lưu nhi đồng quốc tế người ta chọn trẻ 8 tuổi còn mình phải chọn 15. Chào cờ Liên Hiệp Quốc người ta đứng nghiêm còn mình phải... nhón gót lên, tự ái dân tộc lắm chứ?

Không biết Hoàng Ly lấy đâu ra những dữ liệu ấy. Nhưng rõ ràng là Hoàng Ly không đứng chỗ An đang đứng. An chưa kịp hỏi thì Hoàng Ly đã hỏi trước:

- An học cấp 3 rồi chứ?
- Không, mới cấp 2 thôi.
- Vậy thì ít ra An cũng kém mình hai lớp. An còn đang tuổi lớn, còn mình thì sợ hết dài nổi nên ham đi bơi mỗi ngày đến sạm cả da đây nè.

An bật cười, sao cô nàng cứ mãi nói tới bề dài, mà thực sự cô ta cũng hơi thiếu thiếu đấy.

- Đừng lo, nghe người ta nói mãi tới năm hai mét con gái mới hết lớn cơ mà.

- Không phải đâu, tùy từng người đấy thôi. Như mình từ đầu năm đến giờ cứ ở mãi con số 1 mét 55, chẳng dài hơn được một ly.

An không có cái thước và An cũng chẳng bao giờ để ý tới điều ấy.

Có một lần, chị Kim thấy quần áo em cứ cộc cùn cốn mãi lên, chị bắt An dựa lưng vào tường và lấy cuốn sách dựng trên đầu, vạch một vạch rồi lấy cái thước vải của chị ra đo: 1 mét 58. Chị kêu toáng lên:

Cái con bé này sẽ không dưới 1 mét 65 khi 18 tuổi.

Chuông báo hiệu hết suất bơi. Mọi người hầu như chưa cảm thấy đủ nhưng vẫn nhất loạt rời hồ. Chỉ có bọn trẻ phải chờ tới cái cây của huấn luyện viên canh hồ lừa mới chịu thôi chạy nhảy, rời khu vực. Hoàng Ly rủ An ở lại suất sau nữa, An cũng ham nhưng thấy Quân bỏ vô phòng thay đồ rồi, nên thôi.

- Hẹn bữa khác nhé – mình còn gặp nhau nữa chứ?

- Dĩ nhiên.

- Nhà bò ở đâu vậy?

- Quận 8. - Còn mình ở quận 3.

An và Hoàng Ly trao đổi địa chỉ nhau. Cả hai còn lừa hết tô bún rồi đến đĩa bò kho trong khi Quân chỉ đứng ngó trời, không tham dự.

- Hẹn gặp lại. Bắt tay nhau một cái đi.

- Quân miễn cưỡng chìa tay ra nắm tay Hoàng Ly trong khi đã ngồi sẵn trên yên xe.

Đều vòng bánh lăng rồi, Quân mới hỏi:

- Bạn cùng lớp với An đấy à?

- Không. Mới quen. Cô ta cũng “dòn” đấy chứ.

- Con gái gì mà ngổ ngáo quá.

- Học cùng trường với Quân đấy. Cô ta có vẻ “chịu” Quân, muốn làm quen với Quân, được chứ?

Quân yên lặng đạp xe. Được một quãng An đòi nhảy xuống.

- Chi vậy?

- Ê mông quá. Ngồi xe cái kiểu này chẳng thoải mái tí nào, để An gọi xích lô về một mình cũng được.

Ngồi trên xích lô rồi An còn gọi vói theo:

- Nhớ Quân nhé, cái xe đạp của An xong càng sớm càng tốt. Ngày

nào An cũng tới kiểm tra đấy.

Một buổi chiều vùng vẫy thoải mái, về tới nhà An nghe mẹ căn nhắc:

“Chị em đi đâu mà đi suốt, anh Thức ngồi chờ cả giờ, mới về rồi”.

- Anh ấy có nhắn gì không mẹ?

- Có biên giấy nhắn gì tụi bay ở trên phòng ấy, ai mà biết.

Đinh Tiến Luyện

Chùm hoa trắng rụng xuống sân tình yêu

Trang 10

Sửa xong chiếc xe đạp là An nhảy lên đi tìm bạn bè khoe liền. Tiếng chuông xe “kính coong” ré lên inh ỏi. Cả nhóm của An sau đó tụ tập đầy đủ, từ Mực Tím cho tới Cỏ May, Dòng Sông, Thành Phố đều vui mừng như chính mình có... chân mới.

- Tao đề nghị mở cuộc đua.

- Cúp gì, mày?

- Cúp... bò viên, nước mía. Hai đứa về trước sẽ được những đứa còn lại bao khỏi trả tiền. Đồng ý không?

- Đồng ý liền tù tì. Phần thắng chắc chắn về tao rồi.

- Đẹp mày đi, chỉ ngán cặp giò dài của nhỏ An thôi. Xe nó lại mới nữa.

- Ba lần té: Một lần xô thúng hột vịt lộn, một lần chụp rổ bánh tráng,

một lần vồ gánh bún riêu. Tao chấp nó luôn.

- Chấp luôn cả mày nữa. Ta sẽ chơi “soọc” để đập cho thoải mái như cua-rơ thứ thiệt.

- Rồi, y phục tự chọn. Điểm xuất phát tại đây, còn điểm đến ở đâu?

Cổng sau trường mình chứ còn đâu nữa, ở đó thiếu gì thứ “cúp”, ngoài “cúp” chính bò viên, nước mía ra còn gỏi cuốn, bột chiên, nhãn nhục... - Thôi.

- Thôi cái gì?

- Tả cảnh sơ sơ đủ rồi, tả kỹ tao ham thắng mày phải trả tiền, ráng chịu.

- Nói mãi hao sức. Khởi hành đi quý vị. Nhưng còn lộ trình?

- Lại còn lộ trình nữa à? Đề nghị lộ trình tự chọn.

- Đúng rồi, từ đây tới đó ai muốn đi đường nào thì đi, miễn là tới đích. Cuộc đua khá hấp dẫn. Không có phát súng chỉ thiên ở điểm xuất phát nhưng hầu hết các tay đua nghiệp dư đều ào lên một lượt ngay khi rời con hẻm, náo động cả một khúc đường. Cảnh sát giao thông không thèm chấp xe đạp hay đã đánh rơi đầu mắt hoặc để quên... còi ở nhà. Có kẻ bạo đã vượt đèn đỏ. Kẻ khác lanh trí đổi hướng. Những kẻ còn lại tìm cách vẽ trong đầu những đoạn đường thẳng ngắn nhất, ít xe cộ hoặc tránh được những ngã tư lớn khó vượt hầu có thể đến điểm hẹn trước nhất. Chỉ thoáng chốc là các tay đua đã lạc nhau và hòa vào dòng xe cộ từ khắp hướng đổ về cổng trường.

Sau đó không biết ai đã tới đích trước bởi có sự tranh chấp khá sôi nổi vì không có trọng tài. Chỉ biết chắc chắn kẻ thắng cuộc là lão bò viên, bà nước mía và một loạt những giải khuyến khích tiếp theo mà các tay đua chẳng ai phản đối, lại còn hoan hỉ chấp thuận.

Thiệt vui một buổi chiều, An về tới nhà lưng áo vẫn chưa khô. Chị

Kim có mặt ở cổng với cái “hứ” dẫn mạnh:

- Dạo này giỏi lắm rồi đấy nghen, An.
- Chẳng giỏi gì đâu chị Kim ơi, tà tà trung bình là được rồi.
- Mẹ bảo cô đi chơi búa xua, chẳng thấy học hành gì cả. Lại hay yêu sách này nọ, sửa xe, may quần áo mới, đòi mua sắm đủ thứ...

An lẳng lẳng dắt xe vào. Chị Kim nắm tay giữ lại:

- Cô mới quen con bé nào tên Hoàng Ly phải không?

An reo lên:

- Nó tới đây tìm em hả?
- Phải, nó tới rủ cô đi khiêu vũ đấy.
- Trời đất.
- Các cô dạo này tiến bộ hơn tôi tưởng, mới nứt mắt ra đã bày đặt này nọ. Mốt miếng lung tung, bẻ bẻ linh tinh khiến tôi đến chóng cả mặt.

Bà chị mình hôm nay trúng thương rồi, An làm bầm. Tốt hơn hết là chẳng đối đầu cũng chẳng đối thoại mới mong dập tắt được sự rên rỉ nhức mót răn đe này. Mình muốn tìm hiểu bà chị mà bà chỉ chẳng muốn tìm hiểu mình nên lâu nay đã có âm ỉ mằm mống chiến tranh lạnh. Lạnh quá rồi cũng có lúc phải bốc khói thôi. Đó là điều dễ hiểu. Để nguyên quần áo vậy, An chui vào phòng tắm và mở vòi nước hết cỡ. Nước bao giờ cũng là sự vỗ về êm dịu nhất, kỳ diệu nhất. Nước rửa sạch bụi, trôi hết mệt mỏi. Nước khiến ta tươi ra và cảm nhận được tất cả dưới da thịt mình những mầm sinh như muốn trỗi dậy từng ngày, từng giờ. Lạ lùng biết bao những giọt nước, hình như chỉ có chúng mới hiểu mình đang lớn lên, bằng sự thân thiết, thăm hỏi từng nơi chốn trên thân mình. Bờ vai này, đôi chân này... mới hôm qua thôi đã không phải là ngày hôm nay và chắc chắn sẽ khác hẳn

trong một ngày sắp tới. An đứng yên vậy, dưới vòi sen lâu lắm. Cô bé muốn ngắm mình trong gương một tí, nhưng chiếc gương trong phòng tắm đã đục, xoa tay mãi cũng chẳng sáng hơn được chút nào. Cũ rồi. Bà Kim cũng cũ rồi. Sống là phải vươn vai, trỗi dậy và thay dần vào những phần mới chứ. An sốt ruột muốn thấy những cái mới, dù chưa hình dung ra được phần nào. An nhớ tới Hoàng Ly. Ủa, hẳn này cũng có nhiều cái mới thụ vị lắm đây. Đời sống là phải có nhiều khung cửa sổ, mở ra tứ phía để biết nhiều tiết trời thay đổi chứ, mãi với đám bạn trong lớp vui thì vui thiệt đấy nhưng vẫn thấy chưa đủ. Nghĩ là làm liền. Kể ra có chiếc xe đạp cũng tiện, nó nối chân mình được dài hơn một chút để muốn đi đâu khỏi nhờ nhấc hay đợi bạn đến, hoàn toàn chủ động đôi chân mình. Ngay buổi chiều hôm sau An dò lại địa chỉ của Hoàn Ly và đạp xe đi liền.

Nhà Hoàng Ly trong hẻm, nhưng cũng không khó kiếm lắm, nhất là khi An vừa tới thì cũng đụng ngay Hoàng Ly đang dắt xe ra.

- Ly tính đi bây giờ?

- Đi tới nhà bồ nữa nè. Chiều qua bồ đi đâu vậy?

- Đi chơi lăng quăng với đám bạn trong lớp.

- Vui không?

- Đua xe đạp để chén no một bụng rồi về.

- Hí hí, bồ còn trẻ con quá. Hôm qua mình tới tính rủ bồ đi khiêu vũ đấy. Chương trình cuối tuần ở nhà văn hóa Thanh Niên vui lắm. Bồ chưa tới đó bao giờ à?

- Chưa. Mình đâu đã là thanh niên.

Hoàng Ly cười nghiêng ngả:

- Bồ thiệt ngây ngô. Nè, bồ lớn rồi. Xem, bồ còn cao hơn cả tui nữa đó.

Nói rồi Hoàng Ly kéo An vào nhà, ấn xuống ghế bảo ngồi đợi. Lát sau cô ta trở ra với bộ cánh mới thay. Chiếc áo rộng màu đỏ chuối xanh dọi như phát sáng với chiếc quần soọc hết cỡ mốt.

- Bờ xem tui được chứ?

An gật đầu bừa. Vì nếu phải nói thì cũng có điều hơi tiếc: Giá Hoàng Ly... dài hơn một tí và nước da đỡ bánh mật hơn một tí.

- Bờ biết sao tui phải thay đồ không? Hồi nãy tính rủ bờ đi bơi, bây giờ có bờ đến tui lại tính khác. Mình qua nhà nhỏ Hằng chơi.

- Nhưng An đâu quen.

- Chưa rồi quen mấy hồi. Nè, nhỏ Hằng có mấy ông anh vui lắm bờ ơi.

An lặng thinh, sợ lên tiếng nữa bạn cười mình trẻ con kỳ chết. Theo bạn đi mà An cứ thấy mình lạ làm sao ấy, Hoàng Ly vẫn lia lia cái miệng:

- Mấy ông anh nhỏ Hằng không ưa gì mình, bọn họ gọi mình là “con chuột chũi” còn mình gọi chúng là “Tam ca ba con Bù tọt”.

- Họ chơi ban nhạc à?

- Nghề ngỗng gì mình đâu biết. Tại vì có lần tới thấy mấy tay ấy đang rống nhạc rock thảm thiết quá, mình đặt đại cho họ vậy. Bờ thích nghe nhạc gì hở An?

- Chung chung thôi, chẳng thích lắm.

- Còn mình thích “quậy” Lambada, nó thiệt hợp.

Cả hai dừng lại trước một ngôi nhà hơi thụt sâu khuất sau dãy rào quần đầy dây leo hao vũ nữ. Nút chuông cửa hơi cao, ngoai tầm tay trẻ nhỏ, Hoàng Ly phải kiễng chân lên mới tới. Tiếng chuông reo vọng từ trong nhà, lát sau có cái đầu tóc bờm xờm lộ ra:

- Lại cô chuột chũi đấy à?

- Thôi nha, vùng Vịnh bữa nay cũng hưu chiến rồi nha.

- Rất tiếc, nhỏ Hằng mới đi khỏi.

Hoàng Ly ủi xe đẩy cánh cổng ra:

- Thì tới chơi với anh nhỏ Hằng được không?

- Ờ ờ... cái anh chàng bồm xồm vội sửa lại quần áo khi nhắc thấy An phía sau. Được chứ, mời các bạn vào chơi. Để anh dắt xe cho nào.

- Thôi, cảm ơn, Hoàng Ly ngúng nguẩy, dắt xe cho bạn của Ly kia kìa.

Tay ông con trai đỡ ngay lấy ghi đông xe của An. Không cần đợi khách có bằng lòng hay không, lôi tuột vào nhà.

- Bạn Ly trông xinh đấy chứ, hấn ta nói vào tai Ly, giới thiệu đi nào.

- Đừng tươt tươt cái miệng như vậy. Ly nguýt dài, khó coi lắm. Còn các ông “bù tọt” kia đâu rồi?

- Đi vắng tuốt. Ờ, nhưng mà hưu chiến rồi đấy nhé.

- Tạm thời.

Người con trai xun xoe trước An.

- Tôi tên Long, rất hân hạnh được làm quen.

Hấn đưa bàn tay ra chờ đợi, nhưng chưa có thói quen ấy, An cúi xuống vờ như không. Mà thực sự cô bé bối rối hết mức.

Ly đập mạnh xuống bàn tay Long, đánh thức hấn:

- Thôi đi, ông thiếu ga-lăng quá. Mời người ta vào nhà uống nước đã nào.

- Xin mời, xin mời.

An theo Ly vào nhà. Nơi ở của mấy người con trai mới bữa bọn làm sao. Đây đó quần áo lẫn với sách báo, đâu đâu cũng có tàn thuốc vung vãi và một cái gì đó phải nhặt lên, xếp lại. Trên tường đầy rẫy hình những người đẹp chen lẫn cùng các hình cầu thủ bóng đá và

các tay đua motor đủ kích cỡ, đủ kiểu nghiêng ngã. Có tấm hình An ngượng nhất chỉ dám liếc qua.

- Các bạn nghe một bản trong “Top” mới nhất nhé.
- Thôi tui này muốn nghe Long hát.
- Nhưng mình hát dở lắm.
- Hát hay không bằng hay hát.
- Thôi được. Long ôm cây ghi-ta trong lòng và đưa mắt nhìn An cười nụ nhỏ:

- Thú thực tôi hát dở lắm nhưng bữa nay cũng xin phép được hát tặng người bạn mới một lần.
- Ai đã là bạn với anh. Hoàng Ly nguýt dài, phải được phép tui đã.
- Thôi mờ, người đẹp, hòa bình đã lập lại rồi.
- Được. Hát đi.
- Tôi xin hát tặng người bạn mới của chúng ta bản “Lovely Something”. Long hát, tiếng nhừa nhựa nửa tỉnh nửa như buồn ngủ. Rồi quần quai, lắc lư, chau mày, nhíu mắt. Khi rống lên, khi chỉ còn là một hơi thở. Không phải nghe hát mà là xem hát đúng hơn. An có hiểu Long hát gì đâu, có thể cả Hoàng Ly và ngay cả người biểu diễn cũng vậy, lời bài ca xa lạ như rơi từ một cõi nào. Nhưng cả Long lẫn Hoàng Ly đều muốn kéo An đắm chìm vào những chùm âm thanh rắc rối ấy.

Bài ca dứt bằng một chuỗi hợp âm nghịch, Ly vỗ tay tán tụng như si mê.

- Tuyệt, tuyệt.

Long rít một hơi thuốc lá, nhìn An:

- Còn An thấy thế nào?

Tính phát ngôn một câu gì đó như thực mình nghĩ nhưng An lại mím

cười lí nhí:

- Cám ơn anh Long.

Ơi lời cám ơn mới ngọt ngào làm sao! Từ thuở còn nằm nôi đến giờ tôi mới được người ta xoa đầu một lần. Các điệu bộ của Long trông thật tức cười. Không biết con bù lệt thế nào nhưng An thấy Long giống y chang, hay ít ra cũng có họ hàng xa gần gì với những “người anh em” trong sở thú. Một cảm giác lẫn lộn vừa “sờ sợ” vừa “thỉnh thích” khi Long xum xoe và cứ muốn xáp tới gần An.

- Thôi à nha, Hoàng Ly búng tay “tách tách” và nhún nhảy theo điệu nhạc vừa phát ra trong máy, giọng nhai chewing-gum như dính vào nhau từng chùm tiếng, qua mặt cũng phải lịch sự biết bóp còi à nha.

- Bữa nay trông Hoàng Ly sáng quá.

- Cám ơn.

- Hoàng Ly nhảy đẹp lắm, bữa nào mời Hoàng Ly đi với mình nghe.

- Không tới lượt bạn đâu.

An nghe trong lời nói chuyện của họ có vẻ gì hơi hợm không thật. Trên về An nói với Hoàng Ly rằng mình không hợp với họ. Hoàng Ly cười ngất:

- Bỏ tưởng bỏ còn bé lắm chứ gì? Tay Long hấn mét bỏ rồi đó. Tiến tới đi bác tài, anh em nhà họ bảnh lắm, đừng có làm bộ chê. Nhớ cho mình gởi lời hỏi thăm Quân nhen, tui thấy ông em họ của bỏ thực dễ thương.

Về tới nhà rồi An vẫn còn thấy mình “là lạ” làm sao ấy. Hoàng Ly cứ nhắc mãi rằng mình đã lớn. Phải hỏi anh Thức coi, cái con bé mười lăm tuổi rưỡi này đã lớn chưa nhỉ?

Đinh Tiến Luyện

Chùm hoa trắng rụng xuống sân tình yêu

Trang 11

- Con để ý giùm mẹ, nhé Kim. Mẹ thấy con An dạo này nó lớn rồi đó.
- Ương bướng như con nít ấy thôi.
- Nít nôi gì nữa, nó phổng phao như thế, con xem xét bảo ban nó ăn mặc...
- Con mà bảo được nó ư, có nó bảo con thì có.
- Nói bậy mà nghe được, chị em với nhau liệu êm kéo người ta cười cho. Mẹ bảo nó cũng được, nhưng đâu hay bằng chị. Với lại các cô bây giờ ăn mặc cũng khác đám già này ngày xưa.
- Bọn nhóc bây giờ gồm lắm mẹ ời, chúng đâu cần đợi bảo mới biết.
- Cái gì cũng phải có lớp lang chứ. Cái gì hay bằng kẻ đi trước.
- Sách vở của mẹ với của con trở thành lỗi thời rồi mẹ không biết sao? Bây giờ báo chí, phim ảnh, điện tử, điện toán ào ào, ba mươi giây chân mây góc biển nào cũng phơi bày hết, có gì phải là thầm kín như con với mẹ đâu.
- Ủ, mẹ thấy con con như cái tivi là phương tiện truyền thông đại chúng cũng chẳng thiếu sự gì, chuyện gì cũng có thể nói oang oang được, thật nghe mà bất ngờ. Mẹ nhớ hồi còn đi dạy có lần họp ban giáo viên cả thầy lẫn cô, mẹ nhắc nhở cá cô không nên mặt áo dài xẻ eo cao đi dạy, ấy thế mà bị các cô lên án: chuyện riêng phụ

nữa sao lại nói trước cả phái nam. Bây giờ, cả con nít cũng được nghe đủ mọi chuyện.

- Đó là mẹ chưa quan tâm tới sách báo đó thôi, còn lắm chuyện chóng cả mặt.

- Đành rằng thế. Nhưng là phương tiện truyền thông đại chúng thì phải nhớ rằng trẻ con bao giờ cũng đông gấp đôi ba lần người lớn.

- Mẹ đúng là nhà sư phạm, dù là cựu sư phạm. Nhưng mẹ có biết rằng thế giới ngày nay đã tiến đến mức nào không? Ai lại dễ dễ mang tiếng mình bị lạc hậu.

- Tiến tới đâu thì tiến, đừng đi tắt. Trừ khoa học ra, vấn đề nhân văn, nhân sinh hay cái gì gì đi nữa thì cũng phải có trình tự, lớp lang. Cái kịch cớm của kẻ bất chước là bao giờ cũng muốn hơn người ta nên sinh ra còn lố lằng hơn cả cái “văn minh” mình đeo đuổi.

- Bữa nay mẹ định cho con ăn món gì thế?

- Chẳng có gì khác. Mẹ vẫn chỉ món nhắc con xem chừng nhỏ An giùm mẹ.

- Từ ngày có chiếc xe đạp cô ta quậy lắm phải không mẹ?

- Ừa, chẳng chiều nào chịu ở nhà. Mà đứa nào sửa xe đạp cho nó vậy? - Thành Quân.

- Quân là thằng nào?

- Cái cậu hay rủ nó đi chơi đánh cầu ấy.

- À, thằng nhỏ ấy trông lễ phép. Nhưng còn con nhỏ tóc xè lông nhím nào hay tới tìm nó thế?

- Ôi, con nhỏ linh tinh lắm, con hết biết. Đám bạn ở trường nó đâu có đứa nào như vậy.

- Độ rày nó hay nhắc mẹ may quần áo. Con xem quần áo nó cũn cỡn cả rồi, cần gì cứ cho mẹ biết, chị em chỉ bảo nhau.

Chị Kim thở dài thậm thượt:

- Mẹ biết không, nó bảo nó thích mặc quần xà lỏn ở nhà.
- Sao lại quần xà lỏn?
- À, quên quần short. Nó nói đỡ tốn vải lại còn mát.
- Còn nhỏ nhít thì ở nhà mặc gì chả được.
- Con đồng ý ở tuổi nó ăn mặc vậy cũng dễ thương. Nhưng còn bạn bè của con. Mẹ nghĩ coi, bạn trai con tới nhà mà nó cứ cái váy đeo cùn cởn đi tới đi lui trông xốn con mắt quá.

Ậm ừ, rồi mẹ hỏi:

- Còn cái anh chàng Thức với con độ này ra sao vậy?
- Chẳng sao cả.
- Chẳng sao là thế nào? Mẹ thấy nó vẫn hay tới tìm con.
- Có hay không thì cũng thế thôi.
- Nói chi lạ vậy. mẹ thấy anh ta cũng quý hai chị em lắm mà.
- Quý hoá gì, chị Kim dần giọng, bao giờ gặp mặt con phải nói thẳng với hắn ta mới được.
- Thú thiệt, mẹ chẳng hiểu tụi bay thế nào cả.

An làm như không nghe gì trong câu chuyện giữa mẹ và chị Kim, lẳng lặng lên lầu, về phòng.

Cầm cúi trên trang vở An vờ như rất chăm khi chị Kim bước vào.

Thực sự thì bài vở cũng chả có gì ngoài vài “hàng đẳng thức quang trọng” nhưng cũng chẳng quan trọng lắm. Còn những bài khác An chỉ việc lướt qua và bằng phương pháp “ôn bài chéo góc”, An kéo hai đường thẳng xuyên suốt là đủ đầu bài đến cuối bài.

- Học kỳ rồi em suýt trúng học sinh tiên tiến chị Kim ạ.
- Trường mi xổ số à?
- Đâu có, em sắp mất mấy điểm môn Hóa. Coi như có phiếu khen an

úi. - Thôi, đừng khoe.

- Em chẳng khoe. Nhưng em học cũng chẳng đến nổi tệ.

- Học chỉ lấy làm đủ, làm xong cũng là một cách học... qua sông.

- Qua sông không đắp đò cũng tốt chán chị ơi. Con gái mà.

- Cái gì cũng muốn ngang tầm với nam nhi, còn học thì lại phân biệt.

- Ủa hén, em quên mất. Nhưng tại bạn em bảo “sắc đẹp với học giỏi không ngồi chung một bàn” phải không chị Kim?

- Các cô nào nấu chiên luộc tục ngữ như món ăn kiểu đó khó ngửi quá. - Đúng quá đi ấy chứ. Chỉ có các cô không ai thèm nhìn tới mới ... nhìn sách vở cho đỡ tủi.

- Bỏ cái quan niệm ấy đi nghe nhỏ. Bộ các nữ danh nhân thế giới đều như lọ lem tất cả chắc?

- Em không dám chắc. Nhưng các nữ cầu thủ bóng chuyền, bóng rổ vẫn khó kén chồng.

- Mi du nhập “tư tưởng lớn” hơi sớm đấy nhỏ ạ. Những đứa trẻ viết sớm mọi chuyện chẳng tốt lành gì đâu. Ta tiếc cho nhỏ Hà.

- Đáng hãnh diện lắm chứ, trúng tuyển xuất sắc cuộc thi diễn viên điện ảnh trẻ thành phố, chị Hà làm nức lòng học sinh toàn trường.

- Rồi bỏ học ngang phải không?

- Chị ấy đã có sẵn tư tưởng bỏ học từ lâu. Nay có lý do chính đáng.

- Ủa, chính đáng lắm.

- Chị xem để gì có một cơ hội làm diễn viên điện ảnh như thế.

- Chuông khánh kia còn chẳng ăn ai ... Đừng tưởng bở. Đó chỉ là trò chơi của các đạo diễn và bọn hùa theo kiếm chác.

- Chị lười vỗ tay quá, chị Kim ạ. Cũng tại chị hay thích đứng sau hậu trường.

- Nói thì nói thế chứ, chuyện thiên hạ hơi đâu chứa mũi vô. Nhưng

hình như mi thích tới lui nhà ấy lắm phải không?

- Bình thường thôi.

- Nhà được cái chú Quân ấy coi bộ được.

- “Củi tre dễ nấu, người xấu dễ sai, đẹp trai khó khiến” mà chị.

- Nó mà xấu trai à?

- Cù lần.

- Thôi đi cô. Tôi nói cho cô biết: bạn bè vừa phải thôi. Giao tiếp với bọn con trai ít chút, lớn rồi chứ không phải nít nôi nữa.

- Bạn là bạn. Trai gái cũng thế thôi.

- Tự nhiên được thế là tốt. Đừng có bày đặt nhí nhố mà chơi trò “kết mô-đen” này nọ, không hay đâu.

- Chị thiệt mâu thuẫn. Mới đó nói không còn nít nôi giờ lại nói nhí nhố.

- Ừa, cái rắc rối của các cô các cậu là như thế đó.

Cả hai chị em cùng cười và hầu như chẳng ai muốn giải thích cái điều mình đang nghĩ. Hay người ta vẫn cứ nghĩ mà chẳng bao giờ xong như thường nói, chẳng có vấn đề chi cả.

- Chị Kim nè, An muốn rờm rà chuyện với chị, chị mà chụp hình nghiêng đẹp lắm đó.

- ...

- Anh Thức nói vậy. Anh ấy nhắn em hôm nào mời chị đi công viên chụp hình.

- Thôi, cảm ơn.

- Hình đẹp có thể in lịch.

- Tôi không phải là tài tử.

- Mời tài tử, diễn viên đi chụp hình phải kèm phong bì dày cộp đấy chị ơi.

- Dĩ nhiên. Nghề nào nghiệp ấy. Nai tơ đừng xớ rớ vô rừng già rừng rậm.

- Chị nhìn đâu cũng thấy thú dữ. Em nói thế với anh Thức nhé.

- Cứ nói nguyên văn: Coi chừng thú dữ.

- Chị tàn nhẫn quá.

- Cứ cho là như thế đi. Nhưng tôi cũng lưu ý cô ...

Nhìn sang An, đôi mắt tròn xoe chờ đợi, chị Kim bỏ lửng câu nói:

- ... À, nhưng mà thôi. Điện thoại của anh ta số mấy nhỉ?

- Em có đưa cho chị rồi mà. Chị cần gì anh ấy nữa?

- Chẳng cần gì cả. Chỉ có một điều muốn nhắn với hấn ta.

- Em biết, An khế liếc chị cười nụ nhỏ, em biết trái tim chị đã ... lập nghiệp ở đâu rồi.

Thấy chị Kim yên lặng. An nghĩ chị đã ... trúng thương, tấn công tiếp:

- Chị long trọng tuyên bố đi, chị Kim.

- Chi vậy?

- Dù sao cũng phải đăng ký mẫu mã chất lượng để độc quyền chứ!

- Đừng nhảm.

- Em mong rằng mình nhảm để khỏi mất phần chocolate của em.

- Mi nhận của người ta sao?

- Điều điều. Một lồi hoi lộ dễ thương.

- Dẹp mi đi, An ạ.

Bỗng dưng chị Kim nhìn An, cái nhìn lạ lùng xuyên thẳng khiến An phải lúng túng, bối ngỡ:

- Có gì đâu những miếng kẹo mà chị quan trọng vậy, chị Kim?

- Từ nay tao không muốn cái anh chàng ấy có mặt ở nhà này nữa.

- Chị không muốn gặp anh ấy thì thôi.

- Cả mi nữa.

Chị Kim gần giọng. Có điều gì vô lý ở đây mà An chưa hiểu. Dù sao anh Thức vẫn luôn đàng hoàng, lịch sự. Có gì phải đáng trách? An tính lên tiếng bênh vực nhưng nghĩ lại chị Kim đâu cần biết điều ấy, nên thôi.

- Tao nói vì bồn phận. Mẹ nhắc ta phải xem chừng mi. Lớn lên rồi mi hiểu.

Có cái gì không ổn rồi đây. An lan man nghĩ ở đầu giường ngủ. Dù sao cũng phải cho anh Thức biết tất cả.

Đinh Tiến Luyện

Chùm hoa trắng rụng xuống sân tình yêu

Trang 12

Buổi trưa hôm qua khi vừa ghé trung tâm, nơi làm việc, Thức được anh bạn báo tin: Có một cô bé tới đây tìm cậu:

- Nữ sinh áo trắng, cặp sách thơ ngây, mắt tròn nai tơ ngơ ngác đi tìm anh Thức.

- Chúa tôi, bồ nhí nhé.

- Tầm bậy tầm bạ, bồ lớn còn chưa nói chi bồ nhí. Đừng có đầu độc trẻ thơ.

- Nhưng cậu coi chừng bị trẻ thơ ... đầu độc đấy.

- Yên chí lớn, đầu độc bằng kẹo có chết bao giờ cũng chết ngọt ngào.

- Cái chết ngọt ngào cũng là cái chết.

- Ta đang mơ như thế.
- Yêu nữ sinh đang là cái “mốt”?
- Làm gì có chuyện đó, đừng méo mó nghề nghiệp lãng xê.
- Hình như cậu đang có hợp đồng lẻ viết truyện phim học trò?
- Cái trò đó thì có nhưng hiện tại vẫn chỉ trong giai đoạn phác thảo.
- Phác thảo trên những tà áo à?
- Cậu lại tào lao nữa. Cách phác thảo của tôi hơi khác, phác thảo bằng hình chụp và bằng những đoạn phim từ.
- Hay đấy, bao giờ khởi động cậu phải nhớ hợp đồng với anh em mình trong dịch vụ quảng cáo cho phải phép.

Chiều nay Thức đang sửa soạn tới tòa soạn một tờ báo gặp anh bạn thì An lại xuất hiện.

- Bất ngờ thế, bé.
- Anh luôn bất ngờ với người ta thì người ta trả thù chứ sao!
- Có chuyện gì quan trọng không An?
- Quan trọng mà cũng không quan trọng. Anh ở trong cái chuồng chim bồ câu này đây à?
- Một phòng thuê.
- Thế mà mấy ông ở trung tâm nói rằng anh sống huy hoàng như một ông vua.
- Vua độc thân. Nghe chi cái miệng mấy ông vua tào lao ấy.
- Trung tâm anh toàn vua.
- Ừ, toàn vua. Mời công chúa ngồi.
- Không thèm.

An đứng hết ngó cái này cái kia rồi lại đi quanh phòng cầm xem thứ này, bỏ thứ nọ.

- Bộ mấy tháng nay không có ai quét phòng cho anh à?

- Tay trái bảo tay phải, tay phải đẩy tay trái, còn chân anh cứ đi suốt ngày.
- Để bao giờ rảnh em tới dọn cho anh nhé.
- Sáng kiến hay đấy.
- Em sẽ quét hết mọi thứ trong cái phòng này lùa ra đường. Con trai các anh ăn ở bê bối quá.Ồ, anh còn cả vẽ nữa đấy à?
- Minh họa lang thang cho một vài tờ báo.
- Tại sao lại là lang thang.
- Vì chỉ đôi khi mới được mời thôi.
- Anh nhiều nghề quá.
- Toàn những nghề có eo.
- Tại sao lại có eo?
- Nghề eo ngheo huyền nghèo.
- Anh lại có cả nghề đánh vần nữa. Vui thật.

Những sợi dây đàn treo trên tường reo lên dưới những ngón tay của An cùng với tiếng cười:

- Cả phòng anh chỉ mình cây đàn này là có giá trị.
- ...
- Giá trị không bụi. Hình như anh thường ôm nó.
- Người tình cô đơn của anh đấy.
- Ôi chao, tội nghiệp.
- Tội nghiệp quá đi ấy chứ, những đêm chưa ngủ được, nếu không có nàng chắc anh buồn chết mất.
- Thôi đủ tội nghiệp rồi, không ai muốn khóc đâu. Anh đàn anh nghe, bộ không có cô hàng xóm nào nghe giùm nữa sao?
- Không hề.
- Báo cho anh biết trước, bất chợt có hôm nào em làm hàng xóm xa

tới nghe anh đàn đó.

- Tuyệt vời, bé ạ.

- Còn tuyệt vời hơn nếu bây giờ anh dắt xe đạp của em vô phòng!

- Chi vậy?

- Du lịch.

- Hết năm du lịch từ lâu rồi, ta đi lòng vòng uống nước thôi.

- Đi đâu cũng được, miễn là đi. Em chán ngồi lắm.

Buổi chiều. Thức quên luôn người bạn hẹn đợi ở tòa soạn. Buổi chiều. Thức có cả nắng cả hoa, cả chim muông và âm nhạc ở sau lưng. Chiếc xe của anh phóng ra khỏi thành phố, nơi đầy những tiếng động và bụi bặm đang săn đuổi, chụp bắt, chen chúc, nhào lộn và quay tròn mọi người trong đó. Ngoại ô nhẹ nhõm và bay bổng.

- Anh Thức này, An nhờ người trên vai Thức, trái tim anh bình an không đấy?

Thức giật mình:

- Chi vậy, bé?

- Em sắp nói với anh một chuyện quan trọng.

- An mà cũng có chuyện quan trọng nữa à?

- Dĩ nhiên là chỉ quan trọng đối với anh thôi.

- Còn An?

- Chỉ hơi hơi quan trọng, nếu anh vẫn không quên phần chocolate của em.

- Như mọi khi thôi, dù có quan trọng đến thế nào chẳng nữa.

- Anh không tự ái khi chị Kim cấm cửa anh chứ?

- Anh đã linh cảm chuyện ấy từ lâu rồi.

- Em không hiểu chị Kim sao lại không ưa anh và xem anh như những người bạn khác của chị ấy.

- Mỗi trái tim có một lý lẽ riêng chứ.
- Còn trái tim của anh thì sao?
- Bằng phẳng.
- Xạo.
- Sao yên lặng vậy, để em kiểm tra nhịp đập của trái tim anh xem nào.
- Ngồi yên đi, té xe bây giờ đấy cô bé ạ.
- Đừng té xe kéo rụng mất tim, ông anh. Em nói đây nè: Chị Kim có bồ rồi.
- ...
- Năm phút mặc niệm. Sao anh lại cười như mếu thế?
- Xạo.
- Em mà xạo à, có chứng cứ đàng hoàng. Buổi tối anh chị nắm tay nhau đứng dưới gốc cây vú sữa nhà em và cụng đầu nhau túi bụi.
- Quỷ quái thật. An rình chị à?
- Việc chi phải rình, em đứng ở cửa sổ phòng em là thấy hết.
- Nhỏ ời, thôi quên chuyện đó đi.
- Xem phim mà anh bắt em bịt mắt à, vô lý chưa?
- Tò mò là điều không tốt.
- Sao anh không nói cả những điều không bao giờ nằm trong bóng tối?
- Rắc rối vừa thôi nhỏ ời. Như thế là anh đã hiểu chẳng còn bao giờ nên bén mảng tới cổng nhà An nữa.
- Sao, anh nhát gan đến quên cả phần chocolate của em à?
- Còn chocolate nữa ư. – Thức cười thâm thú vị - Không thay đổi.
- Nếu thế anh phải sửa lại là không bén mảng tới cổng nhà chị Kim nữa mới đúng.

- Lại rắc rối nữa.

Mái tóc và tiếng rúc rích vui trên lưng áo Thức. Phải gọi em là “cô bé rắc rối” mới đúng.

An chồm lên tay lái nhấn còi:

- Ngừng đi bác tài.

- Ở đâu đây?

- Anh không nhìn thấy những chùm dừa hấp dẫn trước quán kia à?

- Mắt to có khác.

An lựa những trái dừa tròn nhất và đòi bà chủ quán bỏ đá vào trong.

Cô bé không uống nước dừa bằng ly mà bằng nguyên trái với ống hút, còn việc nạo cơm bằng muỗng để tùy tiện khác miếng to miếng nhỏ, khoan dài khoan ngắn.

- Sao anh không uống đi, anh Thức?

- Ngắm bé uống cũng ngọt rồi.

- Sao anh ưa cao hứng lung tung vậy. Lại còn cười cười nữa nghĩa là sao?

- Sao em cứ “sao anh” hoài vậy là sao?

- Ngạo người ta há.

Thức châm thuốc hút và phà khói vào đôi mắt tròn đang nhìn mình không chớp:

- Dữ vừa thôi nhỏ.

- Anh thật lộn xộn. Ba hồi kêu người ta thế này, ba hồi kêu người ta thế kia. Em mà là cô giáo sẽ chấm anh môn Văn dưới không điểm.

- Học tập mà cũng có điểm âm nữa cơ à, cô giáo tương lai?

- Thù này để chờ anh chết trước đầu thai làm học trò của em.

- Ghê nhỉ. Bây giờ anh mới biết thêm: dữ tợn còn là đức tính của các cô bé mới lớn.

- Đừng xếp loại tui, tự ái à nha. Tui không bao giờ thích đứng trong một mẫu số chung nào hết.

Cái giận như vờ, cái hờn như thật. Thức muốn ghi nhận vào tập “phác thảo” của mình tất cả hình ảnh này. Cô bé thật dễ thương. Nhí nhảnh và phụng phịu, ngơ ngác rồi ranh mãnh cũng nhanh như một cái chớp mắt. An còn khác những bạn đồng tuổi trong cách nhìn thông minh, tự nhiên và rất ... lạnh miệng.

- Bạn bè em ra sao rồi, An?

- Vẫn phá phách vậy thôi. Chúng đang chờ có dịp hỏi tội anh về những tấm ảnh chụp, sao mãi không thấy anh báo cáo gì cả?

- Còn phim, chờ in một lượt. Anh có ý định hôm nào xin phép vác máy quay video vào trường em đó.

- Chi vậy?

- Ghi hình chứ sao.

- Anh làm phóng sự học đường à?

- Chưa hẳn. Nhưng cũng gần như thế.

- Sắp nghỉ hè rồi đó anh, nhớ vào lớp em xem tụi nó phá nhé!

- Chắc chắn là phải có.

- Sang năm em mặc áo dài đi học rồi đó.

- Ôi chao, thế là đã lớn rồi đấy.

- Và anh bỏ cái từ “bé” đi nhé.

- Đôi khi thôi, vẫn dễ thương chứ, chịu không nào, bé?

- Chưa biết, còn phải xem xét lời phát âm của anh đã.

Cái nhéo tay bất ngờ làm Thức oằn người không kịp chống đỡ, chiếc xe hơi chao đi trong tiếng cười.

Chợt Thức nhớ tới điều phải hỏi An:

- Có cậu Quân nào đó ở gần nhà em phải không?

An giật mình:

- Sao anh biết?
- Anh đặt ống kính ở cổng cư xá nhà em mà.
- Em không thích xem phim trinh thám đâu nhé.
- Quân bao lớn?
- Học trên em một lớp.
- Quân sửa xe đạp cho em phải không?
- Trời đất, ai khai mà biết kỹ thế?
- Cậu ta có cô chị tên Hà phải không?
- Anh biết rồi còn hỏi. Cái chị hay về chung đường với em đó.
- Cô ta quả là hoa khôi nữ sinh. Hà vừa trúng tuyển diễn viên điện ảnh nghiệp dư em biết chứ?
- Trường em ai chả biết.
- Anh có gặp cô ta ở Câu lạc bộ diễn viên điện ảnh. Tình cờ biết cô ta ở cùng chung cư xá với em thế là cô ta khai vanh vách.
- Chị Hà thật may mắn. Mộng đã trở thành thực. Chị ấy chỉ mơ được đóng phim.
- Chưa hẳn đâu. Còn thử mết. Quay tới quay lui, nháp một nháp hai chắc gì được giao vai. Khối diễn viên thượng thặng còn chờ xếp hàng kia. Các diễn viên trúng tuyển kiểu này được... sang tay làm người mẫu thời trang là may mắn.
- Dù sao cũng vui. Bao giờ anh cho An đến câu lạc bộ chị ấy chơi nha. Thông báo cho anh biết là An sắp có những tháng hè chưa biết tung đi đâu đấy.
- Anh sẽ lên kế hoạch cho em sau.
- Kế hoạch gì cũng phải có anh nữa nhé.
- Có gì rắc rối vậy?

- Đơn giản là vì em không muốn anh cứ phải ôm mãi “người tình cô đơn”, tay đàn tai nghe một mình hoài như vậy.

Thức tưởng lưng mình là đám mây để An nép vào đấy, bồng bênh trong hơi ấm thoảng qua. Cảm ơn bé. Cảm ơn đời đã cho ta những giây phút hạnh phúc nhỏ nhoi quý hiếm này. Biết định nghĩa làm sao đây?

Thành phố đã lên đèn và rất nhanh. Thức không muốn cả mình và An lẫn vào trong ấy.

- Anh không buồn chị Kim chứ?

- Đã từ lâu anh nghĩ như vậy rồi, chẳng buồn gì. Chỉ lo cho chị ấy biết em đi chơi lảng quăng với anh như thế này lại phiền thôi.

Thức đã nói với An như vậy khi cô bé ra về. Câu nói còn ngậm theo anh đến ngày hôm sau khi có bạn bè cùng cơ quan nói: Rồi nhé, chờ “thiên thần áo trắng” đi chơi, thấy rồi, hết chối. Thức chẳng chối gì. Chỉ cười trừ. Biết nói cho mọi người hiểu thế nào nhỉ. Và thật thà chẳng có chuyện gì để nói.

Đinh Tiến Luyện

Chùm hoa trắng rụng xuống sân tình yêu

Trang 13

- A lô, xin lỗi phải ông Thức đó không?

- Vâng, tôi nghe đây.

- Tôi là Kim...

- ...

- Tôi là Kim, chị của nhỏ An đây. Tôi muốn nói chuyện với ông một chút, không phiền chứ?

- Chẳng có gì phiền cả, xin cô cứ nói.

Ở đầu dây đằng kia, giọng nữ ngập ngừng: - Tôi... muốn... hỏi thật ông, nhỏ An vẫn thường quấy rầy ông phải không?

- Không thường đâu. Và cũng chẳng có gì gọi là quấy rầy cả.

- ...

Giây yên lặng. Thức hiểu không ổn rồi đây.

- Cô yên tâm. An ngoan và rất thông minh.

- Cám ơn ông, em tôi có thể tôi biết rõ hơn thế. Tôi gọi tới chỉ để xin ông lưu ý một điều ... Câu nói ngắt bởi một cái bậm môi có lẽ, rồi thật nhanh, giọng nữ rần rỏi:

- Xin ông nhớ cho, An vẫn còn là một con bé.

Đối thoại cắt ngang như để dẫn xúc động, Thức nghe tiếng “kịch” đặt máy khô gọng dọi lại tai mình. Cầm cái ống nghe ngẩn ngơ một lúc, không biết nghĩ gì, Thức bật cười khan, nhẹ nhàng đặt xuống. Rồi anh lững thững bước ra cửa, nhìn băng quơ lên khoảng trời nhỏ qua những tầng cây kẽ lá.

Đôi khi những mảnh đời còn con lại trở thành quan trọng.

- Sao? Lại nhức nhối con tim rồi à?

Một anh bạn từ trong đi ra vỗ vai Thức. Thức nhún vai:

- Có gì đâu.

Cố tình phủ nhận để òa vỡ trong Thức một cảm giác phiêu lưu, lãng mạn vô bờ. Ngồi nơi góc quán thường ngày, từ sớm, Thức ngóng sang cổng trường chờ những “thiên thần áo trắng” từ “thiên đường nhỏ” ủa ra làm rộn rã đường phố, làm lấp lánh sáng một cõi trần gian

này. Cái ảo tưởng mình là kẻ tội lỗi thoáng qua, ở cái nơi khói và bụi bay giờ, vừa là nỗi đam mê rần rộc, vừa là niềm trân trọng trái cấm. Thức không định ra được điều mình nghĩ. Nhưng nào phải anh là kẻ đi kiếm tìm những thứ thường tình trong cuộc sống. Không bao giờ anh muốn bằng lòng đặt chân trên những lối mòn đã trở thành đường cho bao người, anh biết rõ mình điều này. Và trên một lối riêng nào đấy, hẳn là anh phải cô đơn một mình cho đến tận cuối chân trời không tưởng kia, có thể.

- Bản phác thảo của cậu tới đâu rồi?

Hà Nhân, anh bạn đạo diễn trẻ ở xưởng phim truyện kéo chiếc ghế xích lại gần Thức.

- Còn cần nhiều góc cạnh lắm. Tôi đã có ý định lọt vào sân trường để thực tế nhưng chưa biết lấy danh nghĩa gì cả.

- Cần gì danh nghĩa chính thức. Cậu cứ đóng vai phụ huynh đi lơ ngơ khắp trường để tìm văn phòng xem có ai đuổi cậu không nào.

- Ý kiến hay đấy.

- Bọn học trò sắp nghỉ hè rồi. Tôi đã cho thu hình những tàng phượng đỏ nở đầu tiên trong thành phố này.

- Cả những tàng phượng cuối mùa buông trái nữa chứ?

- Tôi cần gì phải theo suốt mùa một cây phượng như thế, mình có làm phim thực vật đâu.

- Chẳng cần phải là phim thực vật mà cây phượng vẫn cứ quan trọng đối với học trò. Nó là hoa học trò mà lại, chúng gọi thế đấy.

- Tôi ghi nhận điều này. Nếu cậu cho kịch bản sớm ta sẽ khởi quay vào mùa hè tới.

- Vội thế.

- Cũng còn phải duyệt xét, bố trí tới lui. Tôi sẽ tham gia với cậu phân

cảnh sau. Đầu mùa hè này tôi lại còn nhận cổ vấn cho một nhóm phim thể nghiệm, cũng toàn trẻ cả thôi. Có thể tôi sẽ làm việc nhiều ngày ở Vũng Tàu với họ.

- Thú nhĩ.

- Nếu cậu thích cứ thắp tùng cho vui.

- Tôi sẽ “lên chương trình” vụ này.

- Có gì cứ ghé Câu lạc bộ điện ảnh, tôi thường tới lui ở đó.

- Rồi.

- Tôi phải có công chuyện đi ngay.

Hà Nhân leo lên xe đạp máy, chiếc mô tô hai ống khói dềnh dàng như chủ của nó, nổ to át cả tiếng nói. Đi rồi anh ta còn hét vọng lại:

- Này thi sĩ, yêu học trò thì được chứ đừng dạy học trò yêu nhé, tội ngập mặt.

Mấy tuần lễ nay Thức bận rộn không còn hở một chút thời gian để ngồi quán, lặng lẽ nơi này vào giờ tan trường đợi An ngang qua như mọi lần. Dù bận còn quá nhiều việc chạy tới lui chưa xong nhưng từ lúc nghe điện thoại Kim gọi tới, anh muốn buông xuôi tất cả. Tự dưng cảm thấy mình nhớ An, nhớ đôi mắt và giọng nói cười hồn nhiên của cô bé quá đỗi.

Tan trường đã lâu, những cánh áo trắng đã chia khắp ngã đường và cổng trường đã thưa hẳn mà chẳng thấy An đâu.

Lòng buồn hụt hẫng trở về, suốt buổi chiều Thức chẳng làm được gì cho xong. Kỳ lạ, ta đâu phải thuở nào hồn như trang giấy trắng mà sao cứ vẫn muốn bay? Bất cười với ý nghĩ là mình đã “tương tư” thật rồi, Thức đốt thuốc liên miên.

“Xin ông nhớ cho, An vẫn chỉ là một con bé”.

Trong lời nhắc nhở của Kim ban sáng có cả trách móc lẫn một chút

gì như hờn giận. Nếu có điều gì đáng buồn ở đây là tại Kim. Chính những gì đã buột ra khỏi ý nghĩ là một mũi tên, đẩy nó mau tới đích, để vụn vỡ những gì không thể hình dung được. Đó là tình cảm của anh với An. Một cái nhìn cũ kỹ đã bao thời, và có lẽ còn mãi tồn tại đến bao đời nữa là, quan hệ giữa người nam và người nữ chỉ có một định danh: Tình Yêu.

Mặc ai muốn nghĩ sao thì nghĩ, Thức bật dậy khi nghĩ rằng An đau không đi học được và đang nằm đợi “ước gì có chocolate tới thăm”. “Xin ông nhớ cho, An vẫn chỉ là một con bé”.

Sáng hôm sau, chừng vô học đã được một giờ, Thức đóng bộ tươm tất vào trường tìm An.

- Tôi muốn gặp thầy giám thị.

- Xin phép nghỉ học hả, vào đi. Văn phòng rẽ tay phải.

Theo hướng tay người gác cổng. Thức bước vào văn phòng. Giám thị không phải là thầy mà là một “cô” có tướng khá là phúc hậu đang trễ mắt kiếng cúi xuống một cuốn sổ lớn.

- Thưa cô ...

- Cậu tìm ai?

- Tôi là phụ huynh học sinh...

Cô giám thị sửa lại kiếng, nhìn người đối diện cho rõ hơn. Thức cũng nói cho rõ hơn:

- Tôi là anh của trò An.

- Lớp mấy?

- Phạm thị Thanh An, lớp 9A3.

- Đơn đâu?

- Đơn gì ạ?

- Đơn xin phép nghỉ học chứ còn chi nữa?

- À không. Tôi muốn gặp em ấy một chút.
 - Ở nhà không gặp đến đây gặp chi vậy?
 - Tôi ở xa mới về, lại phải đi gấp, tôi muốn gặp em có chút việc.
 - Con nít con nôi mà có việc gì. Cậu ra ngoài phòng khách ngồi đợi tôi cho người xuống lớp gọi.
- Cầu mong cho cô bé không vì lý do gì nghỉ học, chứ không lại rắc rối to.
- May quá. Thức đưa một ngón tay lên môi ra dấu khi thấy An xuất hiện ở cửa với đôi mắt tròn bỡ ngỡ.
- Có chuyện chi vậy, anh Thức?
 - Suyt, nhỏ chứ. Chẳng có chuyện chi cả. Anh tưởng bé đau.
 - Đâu có.
 - Sao bữa qua không thấy An về học?
 - Anh đi đón An à?
 - Suyt, khế chứ.
 - Không có chị Hà, em về học với mấy đứa bạn, đi vòng đường khác rồi.
 - Thảo nào.
 - Uống quá, mất phần sữa đậu nành bánh bông lan của em.
 - Chỉ hay ăn.
 - Cũng hay học nữa chứ. Xin được khiêm nhường thông báo cho anh biết: Sáng nay đã có kết quả học kỳ 2, em được xếp hạng 3.
 - Giỏi.
 - Phải thưởng cho em cái gì đi.
 - Có ngay đây.

Thức rút trong bụng áo sơ mi ra thanh kẹo chocolate dúi vào tay An. Rất nhanh nó biến vào sau vạt áo của An khi cô giám thị làm phận sự

ngoài hành lang kịp ghé mắt nhìn vào.

- Ngày mai anh đón em chứ?

- ...

- Sắp nghỉ hè rồi đấy.

- Đợi em ở xe sửa đậu nành nhé?

An chu môi:

- Tuyệt vời quá.

Anh Thức về rồi, cô giám thị đứng đón An ngay ở chân thang hỏi dồn dập:

- Ai vậy, có chuyện gì vậy?

- Thưa cô, ông anh con.

- Anh em mà có chuyện chi phải gấp gáp tới trường cười cợt với nhau vậy?

- Dạ, anh ấy mới về phép.

- Làm gì mà về phép, tóc tai thế không phải là lính rồi.

- Dạ, anh ấy... đi tù, chỉ được phép thăm nhà ít giờ.

- Tù gì? Tù hình sự à?

- Dạ không, anh ấy hiền lắm. Anh ấy chỉ bị tù oan thôi, sắp được tha rồi.

“Hừ”. Cô giám thị nhìn xuống tay An dấu trong vạt áo và chưa kịp hỏi “cái gì đây” thì An đã mau miệng hơn:

- Cô mới mua đôi giày đẹp quá, chân cô đi thiệt hợp.

Và không ai chạy đuổi theo với đôi giày đẹp bao giờ. Còn An thì đã khuất lẹ ở cầu thang.

Hú vía. Giờ chơi có ngay một cái chợ nhỏ ở góc sân với đầy đủ bạn trong nhóm. An thuật lại câu chuyện “ông anh ở tù” và chương “tung hỏa mù” đánh lừa cô giám thị, cả bọn được một phen cười nghiêng

ngừa.

- Mi có ông anh thiệt tuyệt diệu An ạ, mai kêu ông ấy để râu cho giống phim “Chim tải cút hay hót” nhé?
- Chỉ có khác là Chim tải cúc của mình lại đóng thế vai chính.
- Vai phụ xuất sắc lên vai chính mấy hồi.
- Nhờ vậy bọn mình mới có phần chocolate ăn chứ.

Đinh Tiến Luyện

Chùm hoa trắng rụng xuống sân tình yêu

Trang 14

Có một cậu bé nào đó, được bọn con gái gạ gẫm pha mật với đường, đã mạnh dạn leo lên cây phượng ở góc trường hái xuống những chùm hoa to. Chỉ một thoáng là cây phượng hầu như chỉ còn lá, mà hoa thì đã chất đầy lên những giỏ xe đạp của đám học trò tóc dài đứng dưới.

An cũng được chia một chùm. An đòi chùm to nhất. Tan học sớm, cô bé đến ngay nơi Thức làm việc. Không có Thức ở đấy, An để lại chùm hoa trên bàn.

Thế là mùa hè đến.

Khi Thức tới thì chùm hoa đã bắt đầu héo, nhưng vẫn còn nguyên đấy trên bàn.

Buổi tối, cỡ chừng hơn 9 giờ, Thức về ngang nhà An, thấy đèn trên

lầu vẫn còn sáng. Anh vòng xe vào cư xá và nhấn còi xe “tin tin”. Đã quen với tiếng còi xe này rồi, không cần nhìn thấy gì trong bóng tối dưới đường nhưng An vẫn biết là anh Thức đang đợi mình. Ló đầu trên vùng ánh sáng ô cửa, cô bé đưa tay vẫy trước khi chạy xuống. Có khi là một tập báo nhiều màu, một bông hoa vàng mới lén rút ra từ một bình cắm nào đó, hoặc chỉ là một chiếc lá khô vô tình rơi trước mặt. Cũng có khi là một con gà con bằng len, một con búp bê mềm nhỏ xíu xíu trên tay cầm khăn tắm, nhắm mắt mím môi ngộ nghĩnh. Nhưng thường là những gì có thể ăn được như một cục kẹo có giọt rượu, chục cái trứng chim đựng trong bọc có kèm gói muối tiêu. Bịch chè chuối hay một hộp kem cũng có thể “mở tiệc” ngay tại chỗ.

Một vòng nhỏ quanh cư xá “cho chóng mặt để về ngủ say”. Một vòng lớn là những con đường “đi cho mát để về dễ ngủ mơ”. Những câu chuyện vu vơ chẳng đâu vào đâu, nhưng lại dài như vô tận.

- Anh Thức đã bao giờ thấy màu xanh nước mưa chưa?
- Người ta chỉ nói xanh da trời, xanh cẩm thạch, xanh biếc, xanh lơ chứ anh chưa nghe ai nói màu xanh nước mưa bao giờ.
- Kệ người ta chứ. Em thấy màu xanh nước mưa rồi đấy. Nó xanh trong, xanh ngọt, xanh lành mạnh, xanh thơm thơm... Cái chi mà anh cười?
- Ly chè đậu xanh phải không?
- Thôi đi, lãng òm. Người ta đang kể giấc mơ anh làm mất hứng.
- Tuyệt vời màu xanh nước mưa. Hứng tiếp đi, anh nghe đây.
- Trời mưa. Em thấy mình trần trụi đi trong mưa, ướt đẫm. Kỳ cục chưa, mà tóc không hề ướt, lại có gió bay nữa chứ. Tóc em dài như thế này nè. Tóc em dài có đẹp không anh Thức?

- Đẹp chứ.
- Sang năm em để tóc dài nhé. Dài phủ qua vai một chút thôi, em không thích ôm hết cả lưng đâu. Vậy đẹp há.
- Ừa, đẹp lắm.
- Hoa cúc trắng, anh Thức biết không ngập ngang thân em như thế này nè, bát ngát một thảo nguyên cúc trắng. Thích quá em hái em hái, em hái nhiều lắm, ôm đầy ngực một màu trắng có hương thơm dịu.
- Xin ngừng lại một chút.
- Chi vậy?
- Hơi ngả đầu chút nữa cho tóc xỏa xuống vai.
- Chi vậy?
- Mắt mở tròn đừng chớp.
- Chi vậy?
- Xong rồi. Anh vừa chụp được một tấm hình nghệ thuật tuyệt vời.
- Thật nhé, bao giờ anh chụp cho em một tấm hình như vậy nhé.
- Thức không nghĩ rằng tấm hình chụp thật sẽ đẹp bằng tấm hình trong mơ. Song anh biết rằng có một cái gì thật đẹp, thật lãng mạn đang ở trước mặt anh vây lấy anh và long lanh như giọt sương sớm, sẽ tan ngay khi chạm tay vào.
- ... Rồi trắng lên...
- Mưa trong đêm trắng à?
- Trong mơ người ta muốn mơ sao thì mơ chứ. Anh đã nhìn thấy màu xanh nước mưa chưa, anh Thức?
- Gần thấy rồi.
- Thôi vòng xe về đi, em buồn ngủ nhíp mắt lại rồi đây nè.
- Về tới phòng trọ, Thức bày ngay giá vẽ ra. Còn một khung vải vuông

vức anh để dành đã lâu, nay mới biết mình sẽ vẽ gì. Miệt mài tới khuya, anh cố ghi lại hình ảnh của giấc mơ An kể. Hiện dần lên những hoa, mái tóc và đôi mắt. Nhưng anh không thể nào pha được “màu xanh nước mưa”. Cuối cùng bức vẽ chỉ còn thấp thoáng một bờ vai bé nhỏ và màu những bông cúc trắng. Không hoàn tất nổi. Thất vọng, Thư”c bỏ dở bức vẽ.

* * *

Mùa hạ và những cơn mưa đầu mùa bất chợt, An đòi Thức dẫn đi loanh quanh khu buôn bán đường Huỳnh Thúc Kháng để xem (chứ không mua) đủ thứ từ máy móc điện khí đến những đồ chơi và hàng xa xỉ. Cả hai đang lúp xúp đi ven những bờ hiên thì chợt An gọi to: “Quân”, và cô bé chạy băng qua đường đến bên bạn.

- Quân tìm gì ở đây thế?

Quân đưa cái mỏ hàn điện lên ngang tầm ngực An:

- Đưa tay lên, bạn đã bị bắt.

An gạt ra:

- Còn lâu Quân mới bắt được An. Cái gì như khẩu súng vậy, ghê thế!

- Mỏ hàn.

- Để làm gì với cái thứ quái quỷ này?

- Mình đang tìm một cái đồng hồ vạn năng nữa là đủ.

- Chi vậy?

- Mình vừa ghi tên học một khóa điện tử.

- Radio, cassette, tivi.

- Đủ hết trong ba tháng hè.

- Quân nên sắm cả thùng đồ nghề kìm, khóa và một chiếc bơm nữa.

- Để làm chi?

- Xe đạp, honda, vespa.

- Sửa xe giùm bây giờ ngạo người ta hén.

Đứng bên này đường Thức rút thuốc ra hút, lơ đãng nhìn mọi thứ. Và nhìn trời mưa nhỏ hạt.

- Quân, cái anh chàng sửa xe cho em đó anh Thức.

An ríu rít, Thức phả một ngụm khói to:

- Em có những người bạn thật tốt.

- Hấn ta đang mua những cái gì để đi học điện tử đó anh.

- Con trai như vậy là có chí đấy.

- Cù lần thí mò.

Thức nghiêm nghị đập một ngón tay lên đầu An:

- Đừng bừa bãi lời khen, lời chê càng cần phải thận trọng.

- Lên mặt thầy dở òm.

An né cái đập ngón tay khác của Thức bằng cách rụt cổ, bủi môi.

- Nói thế lỡ đến tai Quân có phải hấn buồn không?

- Hấn buồn thì đã sao nào, em gọi hấn và nói to cho hấn nghe nhé.

- Thôi đi nhỏ.

- Đùa vậy chứ Quân cũng dễ sai bảo lắm.

- Bạn bè mà nói thế, dễ tự ái, mất bạn đừng buồn.

- Trời đất, bữa nay tính làm phụ huynh học sinh thiệt sao?

- Dư sức thiệt. Nhưng thôi, k tốn chocolate hao tài lắm.

Trời chợt đổ mưa to. Bên kia đường Quân đã leo lên xe đạp và cúi rạp người phóng đi như trốn chạy.

- Anh Thức xem kia, hấn khùng chưa. Lừa trời mưa to mà phóng xe như điên.

Thức cúi xuống giấu nụ cười buồn:

- Tại hấn nghe được những lời An nói nãy giờ đấy.

- Em xin phép với ba mẹ là em đi chơi nhà bạn chiều tối mới về.

- An thường nói dối ngon lành vậy sao?
- Đôi khi thôi. Mà anh Thức cũng là bạn của em chứ bộ.
- Anh lớn, đáng lẽ anh phải tới nhà xin phép cho em đi chơi đường hoàng.
- Có mà chị Kim... cắt mũi anh.

* *

Đoàn xe củ nhóm phim thể nghiệm trẻ ra khỏi thành phố, trực chỉ hướng biển từ sớm. Đoàn gồm một xe vận tải nhẹ, vài xe du lịch và hàng chục xe gắn máy đeo theo. Phần lớn là tình nguyện đeo theo để được xuất hiện không tên tuổi trong đám đông làm nền, hoặc tò mò và để nhân thể đi chơi. An và Thức cũng ở trong nhóm đi sau ấy.

- Có hai tay phóng xe “ngầu quá” tài tử chính phải không anh Thức?
- Chính phụ gì không biết. Nhưng có màn đua xe rượt đuổi nhau trên bãi biển. Anh có được đọc qua kịch bản rồi.
- Hay không anh?
- Phải chờ xem phim mới biết được. Có thể họ thành công trong “tính cách trẻ” của phim là sinh đô.ng. Hàng trăm “xen” luôn thay đổi. Nhanh và nhiều tình huống bất ngờ cũng là đặc điểm củ phim dành cho giới trẻ, nhận biết được như thế đã là thành công bước đầu. Tuy nhiên họ vẫn còn thiếu.
- Thiếu gì hở anh?
- Tính lãng mạn của giới trẻ. Anh mong rằng ông bạn Hà Nhân của anh sẽ giúp họ vớt vát được phần nào kịch bản về phía cạnh này.
- Anh cũng có thể đi làm phim được đấy anh Thức ạ.
- Còn lâu. Học nghề gì đầu tiên cũng phải chịu khó di theo để người ta sai vặt đã. Mà anh thì lại lười cái khoản này.
- Liệu chị Hà có phải bị sai vặt nhiều không?

- À, chuyện hậu trường của các nữ diễn viên chẳng nên biết làm gì, nó cũng gian truân lắm.
- Thành thật mà nói, vừa rồi gặp chị ấy, em thấy thất vọng quá. Kiểu kỳ thì cũng chẳng đáng gì, nhưng cái lối trang điểm, ăn diện làm phí phạm chị ấy đi một nửa.
- Em nói cái gì vậy?
- Nhìn kỹ trong con mắt chị ấy hơi tối đi.
- Nhận xét của em thật độc đáo.
- Em không biết diễn tả làm sao, có lẽ tại quen nhìn chị ấy đi học mặc áo trắng rồi. Làm như cái dễ thương của người con gái biến đi cùng với sách vở và bạn bè trường lớp. Chị ấy vẫn đẹp vậy, nhưng cái đẹp... làm sao ấy.

Thức cười cười. Có những nét đẹp hiện ra từ tâm hồn, cái mà người ta không thể tô vẽ phấn son trang điểm mà có được. Thức đã ghi trong “phác thảo” của mình như thế.

Yên lặng. Không thấy An nói gì thêm và Thức cảm thấy bờ vai mình bắt đầu hơi nặng.

Ngủ ngoan đi bé, biển đang ở trước mặt chúng ta.

Đinh Tiến Luyện

Chùm hoa trắng rụng xuống sân tình yêu

Trang 15

Trong lúc Thức mãi quan sát những gì người ta đang xây dựng ở đây thì An đã một mình ra bãi. Khi quay lại thấy cô bé đã ra tới chân nước.

Chiếc mũ cỏ bờm xờm không bao giờ chịu yên trên đầu An, gió hất đi mấy lần. Tay xách dép tay giữ mũ, An vừa đuổi theo vừa trốn chạy những con sóng nhỏ ở bờ cát một cách thích thú. Chỉ nghe tiếng sóng nhưng Thức cũng tưởng nghe được cả tiếng của An cười lẫn trong ấy.

Buổi chiều ở đây, bãi đã thưa người. Dáng của An không thể lẫn với một ai. Màu vàng chanh của chiếc áo sơ mi vừa rộng thùng thình, vừa dài gần phủ mí gấu quần soọc trắng khiến Thức bật cười với cái tên “mốt áo đi-mượn” mà một anh bạn nào đó trong trung tâm dịch vụ đã giễu cợt gọi như thế. Đôi chân mịn màng nhỏ nhắn của An nhanh như sóc, thoăn thoắt trên cát mịn, khi thì đuổi theo một con còng, khi cúi xuống lượm một vỏ ốc vỏ sò nào đó ngấm ngía lúc lâu, tưởng muốn giữ lại rồi lại quăng xuống biển ngay sau đó.

Bé là một quà tặng quý hiếm mà đời sống dành cho ta. Thức tìm một tảng đá và ngồi lại ở đấy, nhìn ra biển. Anh bắt đầu hút thuốc, những ngậm khói ngược gió phả lại khuôn mặt khiến nó trở thành méo mó, dị dạng và mơ hồ khó hiểu.

Làm sao có thể giữ được một khoảng cách vừa đủ để còn mãi, còn mãi như tiếng cười hồn nhiên và đôi mắt nai thơ ngây của An. Rồi một ngày nào đó bé sẽ lớn lên, chắc chắn là thế như cỏ cây, và anh biết anh sẽ mất bé vĩnh viễn bé ạ.

“Hãy khoan là hoa, xin hãy khoan là trái. Hoa nồng hương mà trái lắm khi chua”. Ngẫu hứng nào nhà thơ nữ đã tha thiết với tuổi hoa của một đời người như thế? Mùa kết trái có khi ngọt khi chua, khi sai

khi đèo đọt, sâu nữa. Nhưng hình như khi đã trưởng thành rồi người ta thường ít nhiều thêm thường nhìn lại tuổi thơ của mình với tiếc nuối. Còn tuổi thơ của Thức, và suốt một thời lớn lên ở ngôi làng ven biển hầu như đã chìm hẳn. Chìm trong đêm tối của thiếu thốn, bom đạn và khắc nghiệt của thiên nhiên. Chỉ còn khói cháy mù mịt tiếng nổ chát chúa và những hốc mắt hoắm xuống vì lo âu, sợ sệt.

Trong tâm tưởng Thức chỉ còn âm lại tiếng sóng biển vỗ đều đều vào bãi, đã bao năm.

- Anh Thức, tiếng An la lớn từ cuối bãi, nó kìa.

- Cái gì?

- Chiếc nón của em, nói kìa...

Cứ bị gió đe dọa rình rập giật chiếc nón mãi, An bực mình bèn tung nó lên cao. Chiếc nón liệng một vòng trong không trung, chỉ chớp mắt là nó đã quăng mình thật xa và tiếp tục lăn mình trên cát. Thức phải khá vất vả mới tóm được, khi nó đã tấp vào đám cây thấp ven đường.

- Thôi, giữ giùm em đi , hết nắng rồi. Và cả cái này nữa, An đưa đôi dép cho Thức, “Chúc cá em học giỏi và chăm ngoan”.

- Khỏi chúc cũng đắt hàng.

Thức nói và tụt cả đôi dép của mình đang mang xâu chung vào một cây que, vác lên vai. Cả hai cùng thong thả bước chân trần trên cát.

- Biển ở đây có vẻ trong và xanh hơn Vũng Tàu, phải không anh Thức? - Cũng vậy thôi. Có điều ở đây hiền và sạch hơn. Vì không bị lở nhổ bởi ghề bố và dù, ít vỏ đậu phộng và cùi bắp hơn.

- Có bao giờ người ta “ăn” luôn cả biển không anh?

- Cũng có thể. Nhưng đến khi người ta khiến nó cau có khó chịu thì nó lại nuốt chửng luôn cả người đi cho rồi. Đó là trường hợp những

thành phố bị chôn vùi dưới lòng biển.

- Biển của em phải là biển hoang sơ, ít dấu chân người. Em không thích biển ồn ào và màu sắc như một cái chợ.

- Như thế An phải về quê anh. Có những bãi còn trôi dạt vào rong và sứa, vỏ sò ốc nhiều vô kể. Anh đã có một thời nhỏ ở đấy.

- Hẳn là nhiều kỷ niệm vui lắm phải không anh?

- Chẳng có gì. Đúng hơn chỉ toàn là một màu biển. Những buổi không tới trường, anh lang thang ngoài bãi suốt ngày. Có khi tìm một bóng mát đánh giấc cho tới chiều. An biết hỏi đó anh mơ gì không? Thực buồn cười, anh hay gối đầu trên tay ngó – ngược lên trời anh ước giá mình có thể hóa thành con chim được đi đây đó, bay tới khắp nơi mình muốn. Gần hai chục năm sau, hóa ra những thằng bạn anh đưa nào cũng có một ước mơ như thế. Phần đông bọn anh lại gặp nhau ở cùng một thành phố.

- Vui nhỉ, toàn chí lớn gặp nhau.

- Ừa, chí lớn chí bé gì cũng gặp nhau trên... đỉnh đầu.

Thức cười và chỉ cho An cái vỏ ốc nằm chơ vơ ở mé nước. An thích thú vớt con ốc lên, vớt theo cả nước còn đọng trong ấy.

- “Đại dương trong lòng con ốc nhỏ” nè anh.

“Nè anh”, Thức thấy cả đại dương xanh biếc trong đôi mắt mở rộng bờ ngõ của An nữa. Một đại dương gọn trong lòng bàn tay rất gần rất đẹp nhưng lại là một đại dương không bao giờ có thực. Song người ta vẫn có thể chết đuối trong đó, chỉ vì chút dại dột cón con. Khi Thức vừa chột nhận thấy hơi ẩm đôi bàn tay bé nhỏ làm chao động mặt nước, anh vội buông ra. Cả một “đại dương” sóng sánh vỡ ra theo.

- Đại dương tron gúi anh là chắc nhất.

An bỏ cái vỏ ốc vào túi quần của Thức. Cô bé thích thú vô cùng công việc này, nhất là những con ốc bé xíu xíu ứa lặn ở mé cát ướt, vỏ chúng trơn và ánh một màu hồng dễ thương như những móng tay vụng dại. Tất cả nằm trong túi Thức. Người con trai tưởng như mình đã đánh rơi mất phân nửa tuổi đời của mình cho những tiếng cười trong veo.

- Nếu mình cứ đi hết buổi chiều này tới buổi chiều khác, An biết sẽ có gì xảy ra không?

- Một cái mảnh xương bằng vỏ ốc trong túi anh.

- Không phải. Mười ngón tay An hóa thành vỏ ốc và nằm gọn trong ấy.

Nhưng không bao giờ có nhiều buổi chiều như thế. Còn buổi chiều của An và Thức đang chìm dần xuống mặt biển kia. Và họ phải về thành phố kịp cho đêm xuống, trước khi biết có những giọt nước mắt buồn phiền ở đâu đó có thể trào ra, làm vỡ mất những gì vốn đã mong manh, chỉ còn là sương khói nuôi tiếc ở một thời, chôn vùi một thời.

* *

Giọng Kim gấp gáp, hốt hoảng khiến Thức không hiểu ngay chuyện gì xảy ra.

- Sao? Cô Kim nói An không về nhà đêm qua à? Không, An không hề đến chỗ tôi. Tôi không biết gì hết.

- Nó nói với nhà là nó đi dự sinh nhật bạn. Nó diện đẹp và đi từ chiều. Nó thường nói dối thế để đi chơi với ông, tôi biết.

- Xin cô Kim cứ bình tĩnh. Tôi không hề biết chuyện này. Cô có hỏi mấy chỗ bạn của An chưa?

- Bạn bè nó linh tinh lắm, chắc chắn không phải là những đứa bạn

trong lớp. Ông phải chịu trách nhiệm về vụ này.

Kim cúp máy và Thức tưởng như trách nhiệm đã đổ xuống vai mình.

Anh vội vã phóng xe đi một vài địa chỉ bạn An mà anh có thể đoán chừng. Nhưng không. Cuối cùng Thức nghĩ phải hỏi Quân. Cậu ta ngờ ngác không biết gì và nói rằng đã lâu cả hai không còn chơi đánh cầu với nhau ở sau cư xá, dù cậu ta có rủ An mấy lần. Nhìn trong mắt và điệu bộ của Quân, Thức biết cậu ta cũng băn khoăn, lo lắng không ít về chuyện này. Sau đó Quân cũng lấy xe gắn máy đi làm việc cầu may, may ra hỏi trúng một địa chỉ của bạn An.

Buổi trưa, Thức ở lại cơ quan trễ. Chuông điện thoại lại reo, anh vội lấy máy và vội nghe tiếng Kim ở đầu dây kia.

- An đã về cùng với một con bạn thường tới rủ đi chơi: Hoàng Ly.

Sinh nhật Hoàng Ly. Chúng chơi trò tắt đèn và đốt pháo bông cầm tay tìm nhau. An bị sém tóc và bị trượt chân té trên thang lầu, trầy sướt nhẹ nhưng bàn chân không thể đi được. Sáng nay Hoàng Ly đã đưa An về bằng xe xích lô. Sau đó người nhà mới gọi điện thoại cho Kim, thông báo vẫn tắt như trên.

- Cám ơn cô Kim đã cho tôi hay. Thực sự tôi cũng hơi lo.

- Nhân tiện buổi trưa rảnh rồi, tôi có đôi điều muốn nói chuyện với ông. Ông không phiền chứ?

- Tôi sẵn sàng nghe đây, cô Kim.

- Tôi mong rằng cuộc đối thoại giữa chúng ta cởi mở và chân thành.

Ông đừng nghĩ là tôi hằn học và có sẵn thành kiến đối với ông.

Nhân đây tôi cũng xin thông báo với ông là tôi đã hứa hôn và chúng tôi sẽ chính thức trong những tháng tới.

- Xin chúc mừng cô Kim.

- Thực lòng không có gì khiến ông bức mình chứ?

- Chỉ hơi bất ngờ đôi chút thôi cô Kim ạ. Chắc cô Kim có thể hiểu tôi phần nào rồi.

- Vâng, tôi hiểu ông phần nào thôi. Thành thực tôi muốn biết rõ quan hệ của ông với em gái tôi ra sao?

Ngả máy bên vai, Thức thông thả châm một điếu thuốc. Anh tìm chút bình tĩnh và điềm đạm của câu chuyện vừa khơi lên với khói thuốc lăng đãng.

- Biết nói thế nào cho cô Kim hiểu nhỉ. Chắc cô Kim cứ ngỡ rằng tôi còn ở tuổi lang thang trong vấn đề tình cảm chứ gì?

-Ồ, không. Ông đã quá chừng chặc để nhìn vấn đề này. Nhưng ông không bình thường như mọi người khác. Tôi có cảm tưởng như ông đang chơi một trò gì đó, một trò chơi tình cảm khá nguy hiểm mà không ai lường trước được.

- Cô cho là tôi không tưởng à?

- Không hẳn như thế.

- Có thể có một chút như thế đấy. Nhưng cô đừng nghĩ là tôi chỉ băng quơ, vô trách nhiệm.

- Và ông đã biết rõ là An còn nhỏ tuổi mà.

- Tôi biết và tôi rất thận trọng với thơ ngây và hồn nhiên của tuổi An, ở cái tuổi mà người nói đó là “những tháng năm đẹp nhất của một đời người”.

- Tôi không dám nói là ông đã quá lăng mạng, ông Thức ạ, (tiếng cười khẽ), nhưng tôi cũng không sợ để ông phải buồn khi nói: Nó chỉ là con bé hay ăn, lắm miệng và đôi khi biết nói dối như cáo.

- Có gì lạ đâu. Làm sao thoát được những điều thường tình củ tuổi mình ở mỗi thời. Có điều là chúng ta đã nhìn với những lăng kính khác nhau.

- Có lẽ nên để cho các ông con trai mơ mộng viễn vông về bọn con gái chúng tôi thì hơn, (lại cười). Nhưng tình cảm là chuyện không thể đùa được, ông thừa biết chuyện đó. Và tôi thì không bao giờ muốn ông dẫn một cô bé nhỏ tuổi đi xa hơn khung trời của nó. Nhất là con bé đó lại là An, em tôi, một đứa còn ham vui, ham mới, ưa tò mò và hay bắt chước. Ở tuổi nó thật quá nguy hiểm để chấp thuận phiêu lưu, đặc biệt là trong vấn đề tình cảm.

- Thế gia đình và những người có trách nhiệm đặt ra vấn đề gì nào? Kiểm soát, cấm đoán, ngăn ngừa, hướng dẫn ra sao?

- Thật khó nói, tôi không phải là một người làm công tác giáo dục. Nhưng tôi hiểu sách báo, phim ảnh và bạn bè ảnh hưởng không ít đến chúng. Niên học tới là An đã mười sáu tuổi, nó chẳng còn nhỏ nhít gì nữa mà không biết ngượng trong quan hệ nam nữ. Nó cần đứng đúng vị trí của nó.

Im lặng một lát ở hai đầu dây, rồi người con gái tiếp tục:

- Bọn trẻ bây giờ chúng sớm dở chứng lắm, ông có nhận thấy điều đó? Tôi sợ bạn bè sẽ làm hỏng con bé. Ở nhà nó chỉ là một út ít ương bướng và chẳng chịu nghe ai. Ông có ảnh hưởng rất lớn với nó, trong chuỗi quan hệ vừa qua ông có giải thích gì để cho người khác yên tâm không, ông Thức?

Giữ một khoảng trống vừa đủ, Thức chậm rãi trả lời:

- Có lẽ chẳng ai hiểu tôi đang săn đuổi một điều gì, bởi ngay chính tôi cũng chẳng rõ nét. Có thể mọi người nói rằng tôi ngây ngô, dại dột. Cũng đúng thôi. Cũng đúng thôi cả những gì tôi đang nâng niu, trân trọng. Tôi muốn nhìn ngắm một mầm cây vươn lên tự do, với tất cả vẻ đẹp của nó, mơn mơn xanh tươi và hồn nhiên, sống động. Tôi muốn tìm lại cái gì đã mất tự lâu lắm ở mình... Biết nói sao để cô hiểu

được nhỉ...

Im lặng.

- Ông làm tôi sợ.

Rồi im lặng rất lâu ở hai đầu day. Cuối cùng người nữ kết thúc câu chuyện:

- Ông quả là người xa rời thực tế, ông Thức ạ. Trong đầu ông có quá nhiều khói. Tôi không dám can dự hay đi sâu vào đời sống ông. Tôi chỉ muốn nhắc lại với ông một lần nữa: An đang là một cô bé, hôm nay, rồi nó sẽ lớn lên... Thôi, xin chào ông.

Có một cơn mưa nào vừa trút xuống, trôi đi từng mảng, từng mảng. Thức cảm thấy mình trống rỗng như không. Một cái gì đó thật nhỏ nhẹ, thật mong manh vừa vỡ ra, tan đi theo cùng với lời nói chạm tới. Cầu mong cho An đừng biết điều này, Thức nhủ thầm như vậy. Dù sao thì quan hệ giữa hai người sau đó cũng mất hẳn tự nhiên.

Đinh Tiến Luyện

Chùm hoa trắng rụng xuống sân tình yêu

Trang 16(hết)

Băng đi một thời gian, cơ chừng bằng những cơn mưa hạ lê thê vừa dứt. Thức lại gặp An. Vào đầu một niên học mới rộn rã, An ngượng ngập trong chiếc áo trắng lần đầu tới trường, bước đi vụng về vương vấp làm sao ấy.

- Dư hai cái tà chẳng để làm gì cả tụi bây ơi.

- Cột lại đựng sách vở là tiện nhất, khỏi cần mang cặp.
 - Xén phứt đi làm “xường xám” cũng hay.
 - Bữa nào kiến nghị ban giám hiệu đổi mốt áo bà ba đi học vừa gọn gàng vừa đỡ tốn kém.
 - Hay đấy. Rồi sẽ có mốt thi “Hoa hậu áo bà ba”, tại sao lại không đổi mới như thế nhỉ.
 - Chẳng bà ba, bà tư gì ráo trọi. Tụi bây thấy ta mặc áo dài ra sao?
 - Cây đèn cầy biết đi.
 - Ví von chi kỳ rứa.
 - Mặc áo dài mà chẳng có A có B gì hết trơn, thẳng tuột tuột từ trên xuống dưới thì không là cây đèn cầy thì là cây gì?
 - Cây đèn cầy vẫn... sáng hơn là một hột mít mủm ma mủm mĩm.
- An đứng ngoài cuộc. Hồi hộp khi gặp anh Thức, An chỉ sợ anh “xì” một tiếng.
- Sao anh cứ nhìn người ta mãi vậy. Bộ trông tức cười lắm hả?
 - Đâu có, đâu có. Trông An mặc áo dài càng dễ thương chứ sao?
- Cái “chứ sao” của Thức không làm cho An vui lắm. An nghĩ mình đã lớn, Thức phải nhìn nhận nghiêm chỉnh hơn.
- Chị Kim lấy chồng rồi anh Thức ạ.
 - Anh biết.
 - Không có chị ấy ở nhà để thỉnh thoảng gây lộn cũng buồn.
 - Buồn hay bực?
 - Lúc trước An chỉ thèm có một phòng riêng, bây giờ ở một mình thấy nó... lẻ loi làm sao ấy.
- Thức bật cười:
- Còn tụi bạn của An đâu?
 - Chúng quậy phá cũng tàn bạo lắm chứ, nhưng An thấy chúng... trẻ

con quá, riết rồi cũng bực mình.

Thực ra thì không phải tất cả đều “trẻ con” để quậy phá nghịch ngợm vô tội vạ mãi như thế. Đóng áo dài vào khối “chị” cũng đã “điều đà” ra trò, đi đứng khép nép và biết... điều chỉnh âm lượng vừa đủ nghe đôi khi đi bên con trai. Đã có chuyện thăm thì và đỏ mặt có đứa khi bị bạn “đẩy đưa” tới góc này khóc kia.

Mới đầu năm mà có chuyện râm ran toàn trường: Hè này thầy Toán đã đám cưới với một cô học trò. Vừa dứt niên học là cô học trò cấp ba xinh mộng đã bước lên xe hoa về nhà thầy không đợi kết quả thi tốt nghiệp.

- Tốt nghiệp đâu cũng là tốt nghiệp. “Yêu thầy mới được làm (bà) thầy chứ”. Chuyện thường thôi. Chị tao kể, hồi bà còn đi học, trường mình chứ còn trường nào nữa. Giữa sân trường kia kìa, có lần trực thăng đã đáp xuống đấy.

- Chiến tranh lan rộng khóc liệt?

- Chiến tranh giữa sân trường vào giờ tan học. Cánh quạt trực thăng quay vù vù rập cây rập cỏ, tung lá tung cát bay mù mịt. Hồi ấy trường mình chỉ toàn nữ sinh, các cô sợ hãi dạt hết cả, nép vào nhau. Ban giám hiệu ai nấy đều ngơ ngác chẳng hiểu chuyện gì sắp xảy tới.

Một phút kinh hoàng rồi sau đó, trong đám đông nữ sinh một tà áo dài trắng ôm cặp chạy ra. Chàng phi công trẻ hào hoa bước xuống nắm lấy tay nàng, đỡ lên ngồi bên cạnh. Cánh quạt lại quay tít, chiếc trực thăng bốc lên, chỉ trông chốc lát là đã thoát khỏi khuôn viên trường, để lại cơn gió và những đôi mắt tròn ngược lên nhìn theo.

- Rồi sau đó?

- Trời đất bao la ai mà biết được. Chả lẽ ban giám hiệu... chạy theo ghi số máy bay đi... kiện Bộ Tư Lệnh không quân. Chỉ còn biết thông

báo cảnh cáo chung chung không được gây mất trật tự trong sân trường. Nhưng thực sự chẳng chặn được xông xáo trong lòng nữ sinh thuở ấy.

- Chưa oai bằng nếu trường mình đến ngày nào đó người ta... khiêng ra bờ sông. Sẽ có chiến hạm đậu dài dài. Rồi hai hàng thủy thủ đồng phục trắng lớp, bông súng trang nghiêm chào đón một áo dài ôm cặp bước lên tàu.

Câu chuyện kể vắn tắt, nhưng An nghe rồi vẫn còn ngân nga trong đầu mình suốt ngày sau đó. Những “cổ tích hiện đại” đã mang tính chất huyền thoại kỳ thú và ngọt môi không ngờ. Ngay cả hình ảnh hai cô cậu che dù chung trong mưa cũng khiến An nhìn theo mãi và ngẩn ngơ không ít. Rồi băng khuôn An nghĩ tới Thức, suốt đời anh vẫn muốn coi mình còn nhỏ nhít để ngậm kẹo và cười đùa thôi. An bậm môi, phải cho anh biết là mình sắp mười sáu tuổi. Một ý nghĩ vụt lóe trong đầu, sinh nhật mười sáu mình sẽ tổ chức thật người lớn, không còn vớ vẩn những trò đùa nghịch như hồi năm ngoái nữa. Sẽ có cả Long và Hoàng Ly để tổ chức ca nhạc sống, nhảy nhảy chút nếu hứng. Gạt ra ngoài danh sách những bạn lớp lóc chóc, ăn mặc chẳng ra sao, một miếng nhà quê nửa đi mượn nửa tư biên tự... mặc. Sẽ có chị Hà và cả mấy bạn của anh Thức nữa chứ. Còn cái anh chàng Quân tốt bụng? Thực buồn cười, ít bữa nay anh ta chê tốc độ xe “cuộc” và đã dành được thể chủ động cười xể nở, ngày đôi ba bận lượn qua nhà rô máy ra chuyện ta đây có mặt nữa chứ.

“An ra lệnh cho anh đấy, anh Thức ạ. Chị Kim đi rồi còn anh, sinh nhật An anh phải ngồi bên em và hoàn toàn... chịu trách nhiệm về em đấy nhé. Em sẽ nổi như một cái bánh ga-tô và sẽ rục rở như một ngọn pháo bông giữa bạn bè khi có anh ở bên, anh đừng quên

đấy... và bản Romance”.

Nhận được “giấy mời” bằng trang vở mở đôi của An vừa ngộ nghĩnh vừa quan trọng. Thức thấy vui hẳn lên. Anh sửa soạn máy quay, máy chụp và lĩnh kỉnh những phụ liệu mang theo đầy đủ như được mời thực hiện một... dịch vụ đặc biệt. Anh dợt bản Romance với tất cả nồng nàn, đam mê mà những ngón tay mình tưởng chưa bao giờ tha thiết đến thế. Rồi đôi mắt An, đôi mắt mở rộng lung linh ánh nến, An cúi xuống, đôi môi chu dài nũng nịu, rưới những hơi thở sâu tụt trong ngực ấm, phả xuống tuổi mình. Mười sáu ngọn hồng, mười sáu bài hoan ca tươi vui cùng chấp cánh bay cao, bay mãi. Cuối cùng chỉ còn những làn khói. Thức sẽ thu cho được cận ảnh những làn khói ấy. Khi làn khói cuối cùng tan đi, hiện ra khuôn mặt rạng rỡ với một nụ cười đáng ghi nhớ nhất của An, ngày em mười sáu tuổi. Và tiếng pháo tay nổ ran, nhảy nhót khắp phòng.

Nhưng không có một hình ảnh nào như trong trí tưởng của Thức. Một buổi chiều hoàn toàn bất ngờ mọi chuyện, đã làm tan vỡ tất cả. Tan vỡ cả An, tan vỡ cả Thức: Tan vỡ luôn cả khung trời huyền thoại mà anh ươm trồng những ước mơ, tưởng như muôn đời còn giữ mãi được.

Buổi chiều đã tắt nắng, khi Thức vừa tới cổng cư xá thì từ phía trong tiếng máy xe gầm gừ rú dữ dội, một thanh niên cúi rạp trên chiếc xe phóng ào ào tới, Thức chỉ kịp lách về một bên và nghe tiếng đổ rầm ngã ra sau đó.

Trẻ con và những người quanh đấy bu lại âm ỉ:

- Làm gì mà tụt chiều đến giờ cứ thấy nó phóng tới phóng lui gầm rú như thằng điên.

- Đứa nào vậy?

- Thăng Quân ở trong cư xá này chứ còn ai nữa.

Thức rẽ đám đông bước vào. Quân nằm sóng soài ra đấy, bất động, bên chiếc se vẫn còn nổ máy.

- Chết rồi.

- Không sao đâu. Thức lật Quân dậy và xốc lên, ai đỡ cậu ấy phụ tôi đưa lên nhà thương cấp cứu. May mà cậu ta văng ra khỏi xe trước khi vật xuống, chứ không chắc là đã khó bề thoát khỏi.

Hơn hai giờ sau, băng bó xong xuôi và lập thủ tục nhập viện, Quân mới tỉnh lại đôi chút. Thấy Thức, Quân vội quay đi.

- Cậu cứ nằm yên cho khỏe, không đến nỗi đâu. Có lẽ người nhà cậu sắp tới bây giờ. Tôi và người hàng xóm đã đưa cậu tới đây và họ đã về báo cho gia đình cậu biết rồi.

Quân quay lại, đôi môi run và Thức thấy giọt nước mắt ứa ra trên khuôn mặt nhợt nhạt, lem luốc của Quân. Đúng ra là cậu ta muốn nói gì đó. Thức nắm nhẹ lấy bàn tay lạnh đầy bông băng của Quân và hiểu rằng Quân đang lấy gì đó trong ngực áo.

- Cái gì vậy?

Thức lôi ra một gói giấy hoa đã bẹp dúm trong ngực áo Quân. Đôi môi Quân mấp máy, mãi cậu ta mới nói được, thật nhỏ:

- Nhờ anh trao lại cho An.

Khi Thức định về thì anh gặp Hà hớt hải bước vào:

- Quân nó làm sao rồi, ông Thức?

- Tôi sợ có thể bị chấn thương sọ não nên đã xin đi rọi quang tuyến xem xét ngay rồi. Không sao cả, cô yên tâm. Còn tay chân là đương nhiên, ít ra cũng phải bó một thời gian, chuyện đó người ta sẽ tính sau, sau khi đã lành các vết thương ngoài da.

- Cám ơn ông nhiều. Hà thở dài, bố mẹ tôi cũng chưa hề ai biết

chuyện này. Cả tuần nay mỗi người mỗi nơi. Rõ chán.

Nhìn khuôn mặt đầy phấn son của Hà, Thức hỏi:

- Cô mới ở chỗ An về phải không?

Hà kéo Thức ra ngoài hành lang:

- Nhỏ An không mời Quân dự sinh nhật nên mới ra nông nổi này đây.

Thức chép miệng. Thì ra thế.

- Ông nên tới đó ngay đi.

- Tới đâu?

- Tới với An chứ còn đâu nữa. Con bé như khùng, mời khách khứa, bạn bè tới đầy nhà mà cứ muốn đuổi người ta về ngay.

- Chưa tan tiệc sao?

- Có thể bọn trẻ còn nhảy nhót chút chút vì chúng còn chờ theo ban nhạc rầm rộ lắm.

Không vội vã gì. Thức muốn thế. Thức không muốn nhìn thấy cảnh ồn ào nhí nhố nơi nhà An. Khi anh tới cỡ chừng đã 11 giờ hơn, bọn trẻ hình như vừa về hết, cánh cổng còn mở toang.

An ngồi ngay đấy, trên bậc thềm chia cắt bởi ánh đèn từ trong hắt ra.

Tay chống cằm, cô bé lặng im khi Thức tới gần.

Thức cất tiếng, cố gắng tự nhiên hỏi:

- Vui vẻ chứ An?

An đứng dậy bỏ vào nhà. Thức lưỡng lự đi theo. Cảnh tượng chẳng mấy dễ chịu sau bữa tiệc tàn. Trên bàn ngả nghiêng lộn xộn những ly những đĩa. Đây đó vài cọng cúc trắng lẫn với những dây ti-gôn vương vãi trên bàn, trên ghế và cả trên nền nhà.

An đứng dựa lưng vào tường, bặm môi cúi xuống:

- Anh làm hỏng mất sinh nhật của em.

- Anh xin lỗi. Nhưng An biết đấy...

- Em không cần biết gì cả.

- Quân vừa bị tai nạn...

Thức cố gắng phân bua. Nhưng hình như không dần nổi nữa, An gào to:

- Anh tàn nhẫn lắm anh biết không. Anh coi thường em. Anh đâu biết em đã mong anh đến chừng nào.

- Thật đáng tiếc, anh nào muốn thế. Cho anh xin lỗi.

- Em không cần anh nữa, anh về đi.

An vùng vằng dời chỗ khi Thức tới gần. Thức vẫn nhỏ nhẹ dỗ dành:

- Anh sẽ đền em mà.

Câu nói tưởng như vô tình, nhưng bất ngờ như cơn gió thốc vào ngọn lửa. An chồm tới bàn và mở tung ngăn kéo. Mọi thứ được xóc ra, ném vung vãi tất cả quanh chỗ hai người. Đó là những tờ giấy bọc kẹo chocolate nhiều màu, những mảnh giấy bạc óng ánh, vuông vức. Cả những vỏ sò vỏ vốc trong cái hộp nhỏ cũng đổ ào ra một lượt cùng với lời dẫn dắt:

- Em không cần những thứ này nữa.

Thức đau nhói. Anh cảm thấy có gì vừa rạn nứt, cắt cánh và sửa soạn đổ vỡ, bay vụt. Dù sao thì chẳng nên nói gì thêm trước khi mọi chuyện xảy ra và anh cũng chẳng nên đứng lại để chứng kiến một điều chẳng đợi.

- Quân nhờ anh chuyển tới An. Dù thế nào đi nữa thì đây cũng là sự chân thành của cậu ta.

An chồm lên giăng phất lấy gói qua từ tay Thức và không cần biết gì, cô bé ném xuống chân và đá mạnh dưới gót giày, đầy giận dữ:

- Em không cần Quân.

Thức nắm lấy hai vai An, ghì lại:

- Đừng làm thế, An.

- Anh thì lúc nào cũng coi em còn nhỏ nhít - An nức nở vừa đấm túi bụi vào tay vào ngực Thức - Anh vô tình lắm, anh tàn nhẫn lắm. Anh không biết là em cần anh, em chỉ cần anh. Em yêu anh.

Thức chết lặng trong giây lát. Trong giây lát ấy. Thức thấy khuôn mặt người con gái thật gần: mái tóc lăn tăn chẻ lọn từng sợi, mắt môi nhòe nhoẹt phấn son và cổ áo rộng nồng nặc nước hoa. Không phải là An. Và An sẽ chẳng bao giờ còn là An của anh nữa.

Thức buông vội vai An và anh phóng mình ra ngoài như trốn chạy. Gì thế nhỉ? Thức vừa đâm sầm vào một bụi cây gần cổng, anh nhìn lại và thấy những chùm hoa trắng. Loài hoa mà anh đã ươm cho An vào ngày này năm trước, giờ đã rụng vương vãi dưới sân đêm. Lòng bỗng ứ ngập nỗi xót xa vô bờ. Thức quay mặt đi.

Trở về nơi mình ở, giận vô cớ. Thức đập nát cây đàn anh yêu mến. Anh cũng xé vụn những tấm hình và những trang “phác thảo” mà bấy lâu nay anh hằng ôm ấp. Tất cả đã nát, đã rụng cùng với chùm hoa trắng kia.

Sau này Thức thường tránh những dịp đi lại ngang qua các cổng trường. Thảng hoặc có lần tình cờ thấy những tà áo trắng trên đường, anh thường cúi mặt vội qua. Tiếc nuôi với ân hận, anh cầu mong sao các em còn giữ mãi được những hồn nhiên vô tư của tuổi mình, để màu áo trắng kia đừng vội bay. Bởi vì những vô tư và hồn nhiên trong đời là những gì quý giá nhất, người ta chẳng còn bao giờ tìm lại được khi đã lớn lên.

hết

Đinh Tiến Luyện

Luận Văn Của Tôi

Để sửa soạn ra trường, tôi có khá nhiều đề tài luận án. Đề tài nào cũng thiết thực và "nặng ký" khiến tôi loay hoay cân nhắc mãi không biết bắt đầu từ đâu. Nghe tôi sơ kể, nếu bạn không là nghệ nhân pháo, hẳn bạn sẽ cho rằng tôi ư ơ nỏ xằng. Nhưng hề chi, nỏ như thuốc nổ TNT của Nobel thì cũng có lúc nhà sáng chế khóc xa cho hậu thế nữaaaa là. "Sự mỏng đi của tầng ô-đôn có nguyên nhân sâu xa gì với bệnh SIDA. Ổ gà trên đường phố, bàn về chuyện làm ăn giữa công ty cầu đường và các hãng đắp vỏ xe. Cấu trúc mới về nhân sinh học năm ba ngàn. Dùng sâu rầy diệt sâu rầy, tăng năng suất cây lúa. Mô hình sân vận động trên không gian dành cho các kiện tướng thể thao quốc tế. Những mảnh vỡ của tâm hồn đã tìm lại được". Nếu rảnh tôi sẽ kể hết, nhưng chỉ sợ bạn tưởng lầm đang nghe kênh 7 rao vặt sách báo. Thế cũng đủ cho bạn hiểu rằng các đề tài của tôi rất phong phú và công việc của tôi thì bừa bộn đến chừng nào. Giá tôi có đủ tiền thu^ bao một con tàu vũ trụ để hoàn tất một vài thí nghiệm sinh học. Tôi cần một rung động thật sự khi tóm đuôi con rắn hổ mang. Phải mất 10 năm để phỏng vấn hơn triệu người ở khắp các lục địa. Cụ thể hơn nơi phòng làm việc của tôi người ta có thể tưởng lầm với cảnh trí của một phim kỳ quái hay ít ra cũng nghĩ

rằng tôi đang lột xác một cái gì đó không phải là tôi. Ở bất cứ xó xỉnh nào không riêng gì trên bàn trên kệ, bạn cũng có thể thấy sách báo đủ loại, đúng hơn là bất cứ mảnh giấy nào có chữ, cũng có vị trí của nó nơi phòng tôi. Trên tường phủ kín những hình các kiểu máy bay xen lẫn với các cầu thủ bóng đá, hoặc vài người nữ nào đó có vóc dáng đẹp. Một số câu danh ngôn chép trên các vỏ bao thuốc. Dăm ba chậu kiểng xương rồng mới tháp đặt ở bờ cửa sổ. Vỏ chai, ống lon dẫu đó trong gầm giường, gầm tủ cũng có cùng công dụng như các ống nghiệm. Tôi nuôi một con kiến hay ử một bông hoa bất kỳ để theo dõi vấn đề môi sinh, song song với việc sưu tập các mẫu nước thải, cũng trong cùng kiểu ống nghiệm ấy, tôi đã cho "hoá hợp" với bất kỳ thức vương vãi nào quanh tôi, hy vọng bắt chợt tìm ra một chân lý nào đó kiểu chân lý đại số Âm cộng Âm thành Dương. Bạn cười đi, như đã cười khi đọc các giai thoại danh nhân thế giới. Các phát minh vĩ đại đôi khi cũng là do tình cờ, cơ may đấy chứ. Ai dám bảo chân lý không bật ra tự đêm tối. Chỉ tiếc rằng, tôi tự than thân trách phận, đến thời đại mình hình như có cái gì mới lạ người ta đã khám phá hết, thành ra tôi cứ phải đợi mãi sự tình cờ, cơ may suốt những năm tháng của tuổi trẻ. Đôi khi khiến tôi bực mình, phản kháng vô lối về sự bất lực của chính mình hay hoàn cảnh. Chẳng ai hiểu tôi, kể cả cái chân ghế gãy và những bao thuốc trống rỗng. Chỉ có mẹ tôi hiểu tôi. Đây là nhân vật nữ thứ nhất trong hai nhân vật nữ có trong đoạn tôi kể, những người đã "chịu trách nhiệm trực tiếp" về các đề tài luận án tốt nghiệp đại học của tôi.

- Con ăn, uống, ngủ, nghỉ vô độ chẳng ra sao cả.
- Mẹ biết gì, ngay cả khi con ngồi quán hàng giờ thì cái đầu con cũng đang phát triển khủng khiếp.

- Căn phòng như thùng rác, bừa bộn gấp đầu để đó.
- Đó là trật tự của riêng con, xin mẹ đừng xiá vô tội nghiệp.
- Đầu tóc, quần áo, xe cộ, mẹ thấy có ngày con quên cả đánh răng nữa.
- Mẹ ơi, thiên tài đâu có câu nệ hình thức.

Sinh một thiên tài thì dễ, quản lý một thiên tài mới thực sự khó. Hẳn là mẹ tôi biết thế nên hiểu ý ít khi quấy rầy con trai bà. Bà vẫn chỉ đóng vai dòm chừng và âm thầm săn sóc tôi, bằng những khúc bánh mì kẹp trứng với ly nước chanh mật ong lùa vào khe cửa những đêm tôi phải thức khuya để nghiên cứu thêm các thế võ thuật trong kiếm hiệp hay tập trung cao độ để tìm hiểu chính mình trong các băng từ video, cũng có khi là một trò chơi điện tử bắn xe tăng đầy bổ ích nhanh nhậy.

- Sắp sửa ra trường rồi sao không thấy con học hành gì vậy?
- Con nhiều đề án lắm, mẹ không thấy con đang vò đầu nhúc óc chọn đây sao.

Chuyện đến đây thật kinh hoàng. Xảy ra một đêm thức khuya, sáng sau dây muện, tôi bỗng thấy mình bơi trong quần áo rộng thùng thình, thừa thãi. Mình đã mặc nhầm đồ của tay khổng lồ nào thế này? Kỳ quái chưa, soi gương tôi thấy mình nhỏ lại thành chú bé bảy tuổi. Kiểm tra lại thấy tô cháo và ly nước mẹ để trong phòng vẫn còn nguyên đó đêm hôm trước, tôi đã biết mình đã ăn nhầm, uống nhầm thứ gì đó trong vô số những chai lọ quanh tôi chưa đựng đầy tạp chất như đã kể. Chỉ trong một giấc ngủ mệt mà tôi đã bay đi gần hai mươi tuổi. Còn những luận án ra trường, biết làm sao bây giờ? Dù sao tôi cũng phải có một giáo sư đỡ đầu và cho ý kiến, nghĩ thế tôi vội vã lục tủ tìm quần áo thay. May quá tôi còn tìm được cái áo cũ và

chiếc quần đeo thỏ nhỏ, mặc vào và tôi tới trường ngay.

- Nhóc, vô lớp.

Tiếp theo là cái xách tai tôi tuột vô cổng mà tôi chỉ kịp lướt nhanh tầm bảng ghi "Mẫu giáo Hoà Mi" treo phía trước.

- Tôi... tôi... đâu phải.

Cái gì? Bốp - cố gắng phân bua nhưng tôi vẫn bị cô giáo nhà trẻ ấn xuống ghế ngồi.

- Mới đi học mà đã lếu láo, định trốn học hả?

- Tôi đâu học trường này. Tôi là sinh viên năm chót trường Đại học Bách Khoa hệ chính thức .

- Hi hi, buồn cười quá các bồ ơi, cô giáo quay qua phòng bên gọi các đồng nghiệp, đến mà xem cậu sinh viên trường đại học nhà mình nè. Ai cười được thì cứ cười, chứ con gái cười khi dễ, tôi không chịu nổi, nhất lại là tập thể con gái. Tôi đứng lên phản đối:

- Tôi đã bảo tôi là sinh viên, yêu cầu các cô trọng nhân vị tôi.

Trả lời là một cái nựng khá mạnh trên ngực, khiến tôi không cưỡng nổi phải ngồi phịch xuống vị trí cũ:

- Ăn nói mạnh bạo đấy. Nhưng này cậu sinh viên, hình như cậu cài cúc áo lệch rồi, cởi ra cài lại cho tôi xem nào.

Không cãi được đúng, tôi bối rối lần lại hàng cúc áo mình.

- Sáng chưa rửa mặt đánh răng. Đầu tóc chưa chải. Xòe tay ra xem nào.

Chát. Chát. Những làn thước kẻ vụt xuống hai bàn tay tôi vừa xòe ra tới tấp, đau điếng.

- Lì nhĩ, cô giáo quăng cây thước đi, không khóc à?

Tôi đáp rần rỏi:

- Tôi xin nhắc lại một lần nữa: tôi không phải là học trò mẫu giáo.

Ngay khi ấy có tiếng trẻ quanh tôi hô to:

- Thưa cô, bạn ấy đái dầm.

Quái quỷ, dưới chân tôi có vũng nước nào thế nhỉ. Thôi thật rồi, quần ướt. Rối loạn tâm sinh lý, tôi đã không kiểm soát được con người tôi. Các thứ nước trong "phòng thí nghiệm" tại ác đang "hoá hợp" trong tôi để làm công việc gạn lọc và thải ra vô tổ chức xỉ nhục tôi đến thế này quả thật là hết nói.

Suốt các giờ sau đó là kể chuyện, ca hát. Tôi chỉ là ngồi lặng yên, muốn khóc mà không khóc được. Sự việc thật trớ trêu. Những đề tài luận án cống trên lưng nặng sứ mệnh cao cả, ảnh hưởng tới thế giới và bao thế hệ đang đợi tôi ngoài kia mà tôi lại đang ngồi trên cái ghế thấp cách mặt đất chưa đầy gang tay nghe một người nữ, không bằng học trò của tôi, lên lớp về chuyện vợ vẫn như chuyện cài cúc áo và bàn tay sạch, tới trường phải khoanh tay chào cô, về nhà nhớ cúi đầu thưa cha mẹ. Thật là muốn điên lên được nếu tôi không tốn công thoát ra đây. Nhưng tôi vẫn chưa thoát ra được cái dáng người trẻ con, nên tôi vẫn phải ngồi học tiếp.

- Bây giờ các bé học gạch chữ I. Bé nào giỏi sẽ được hai phiếu bé ngoan, các bé thích chưa nào?

- Thưa cô thích.

Ấm ớ thế đấy. Đây một bồ chữ trong đầu bây giờ lại đi thích hai cái phiếu bé ngoan để học một cái gạch chữ I.

- Bé này có gạch được không, sao ngồi ì ra như vậy?

- Tôi là sinh viên sắp trình luận án, cô hãy nhớ kỹ cho điều ấy.

Dưới chân tôi nền gạch đã khô, tôi bình tĩnh đáp.

- Biết rồi, ông sinh viên. Bây giờ ông hãy tập gạch chữ I cho tôi xem nào.

Bực mình tôi nghiêng rặng gạch một dọc... hàng rào.

- Cái gì, cô giáo quắc mắt nhìn tôi, hàng rào có trồng thì người ta cũng phải trồng cho ngay không lại đổ. Chỗ leo lên chỗ tụt xuống thế này... Cầu thả, gạch lại cẩn thận. Mau!

Tôi chưa kịp mau thì tai tôi đã bị xoắn đi như cái lò xo. Hận này biết trút vào đâu. Tôi còn đủ tỉnh táo để khỏi phải trút vào chính cái tai còn lại của mình nên cố gắng viết. Cầm cúi viết, nắn nót viết những cái gạch thẳng vô nghĩa.

- Thưa cô... tôi... tôi...

- Biết rồi, cậu là sinh viên sắp ra trường có luận án. Thế mà có mỗi cái gạch cậu gạch không xong. Ngả bên này, nghiêng bên kia, cái dài, cái ngắn, bò lên, bò xuống. Thế nghĩa là làm sao?

Tôi không định bụng xưng mình nữa. Tôi chỉ muốn cô hiểu giùm ngày xưa tôi không được học mẫu giáo. Cô biết đấy, người ta có thể thông thạo đủ thứ song một cái gạch đơn giản lại trở thành khó. Nhưng ức quá tôi không mở miệng được, chỉ mếu máo nhìn cô giáo mà tay chân run lên bần bật.

- Thưa cô, trò ấy lại đáí dầm nữa.

Nếu chuyện kể có đoạn kết, xin tạm gọi là đây, khi tôi đã thải hết các chất cặn bã vô ý thức trong người, thoát khỏi tình trạng mẫu giáo. Tôi còn muốn khóc, và tôi chỉ khóc được khi đã ôm lấy mẹ tôi, người đã dỗ tôi khóc đầu đời, bây giờ nghe tôi kể lẽ đầu đuôi.

Ngồi trong căn phòng đã được mẹ tôi dọn dẹp gọn gàng sạch sẽ, tôi thấy nhẹ nhõm hẳn người.

- Con cứ coi như một cơn mê đi, mẹ tôi ôn tồn nói, mai đây con còn bao ước vọng viễn vông còn nhiều khao khát mông lung bất dịch, con nên nhớ bài học vỡ lòng: hãy gạch cho được một đường thẳng

trước đã.

Tôi không có ý định kể ngụ ngôn. Hãy thứ lỗi cho tôi, nếu bạn bực mình. Bởi tôi cũng ghét cay đắng những thứ ngụ ngôn lên mặt trên đời này. Nhưng hãy cứ tin tôi đi, lời người mẹ bao giờ cũng vẽ ra được một con Đường. Đó là Đạo.

Đinh Tiến Luyện

Nguồn: suutap.com

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003